Caryl Férey

ZULU

CARYL FÉREY

ZULU

Original: Zulu (2008)

Traducere din limba franceză de:
SIMONA NEGREA

virtual-project.eu

2016

„Fii precum tăișul firului de iarbă și vei fi mai

mare decât axul lumii întregi”.

Attila József

PARTEA ÎNTÂI

MÂNA CALDĂ

1.

— Ți-e frică, mititelule?... Zi, ți-e frică?

Ali nu răspundea – prea mult venin pe limbă.

— Vezi ce se-ntâmplă, pui de zulus? Vezi?!

Nu, nu vedea nimic. Îl luaseră de păr și-l târâseră până în fața copacului din grădină ca să-l oblige să se uite. Ali, îndărătnic, își îndesa capul între umeri. Cuvintele uriașului cu cagulă îl mușcau de ceafă. Nu voia să ridice privirea. Nici să strige. Torțele îi trosneau în urechi. Omul îl apucă de creștet cu mâna bătătorită.

— Vezi, zulus mic?

Trupul se clătina ca o zdreanță moale, atârnat de o creangă de jacaranda. Torsul lucea ușor în lumina lunii, dar Ali nu recunoștea chipul: omul acesta spânzurat de picioare, zâmbetul acesta sângerând deasupra lui nu era al tatălui său. Nu, nu era el.

Nu tocmai.

Nu chiar.

Sjambock-ul[1] *pocni din nou.*

Erau toți acolo, se adunaseră pentru încăierare, grupurile formate pentru menținerea ordinii în suburbii[2]*, negrii aflați în solda primarilor cumpărați de putere, liderii militari și ceilalți, manifestanții antiboicoturi, cărora li se tăiaseră urechile: Ali vru să implore, să le spună că nu folosește la nimic, că fac o greșeală, dar avea răsuflarea tăiată. Uriașul nu-i dăduse drumul:*

— Uită-le, mititelule, uită-te!

Răsuflarea îi duhnea a bere și a sărăcie din bantustan[3]*: iovi iarăși, de două ori, usturător, sfâșiind carnea tatălui său, dar omul spânzurat de copac nu mai reacționa. Pierduse prea mult sânge. Pielea se desprindea de peste tot. De nerecunoscut.*

Realitatea fisurată. Ali plutea, privind spre celălalt capăt al cerului: acesta nu era tatăl lui… Nu.

Îi înșurubară capul ca pe-o piuliță, apoi îl aruncară cu fața la pământ. Nu-i recunoștea pe oamenii din jurul lui, uriașii purtau ciorapi, cagule, vedea numai furia din privirile lor, vinișoarele sparte, ca niște fluvii de sânge. Își ascunse capul în mâini, să intre în ele, să se împăturească, să se mototolească, să redevină lichid amniotic… La doi pași mai încolo, Andy se topea văzând cu ochii. Încă purta șortul roșu de noapte, îmbibat de urină, iar genunchii îi tremurau. Îi legaseră mâinile la spate și îi băgaseră pe cap un cauciuc. Căpcăunii îl împingeau, îl scuipau pe față, se înjurau: care găsea formula potrivită, cea mai bună justificare pentru masacru. Andy îi privea cu ochii ieșiți din orbite.

Ali nu-l văzuse niciodată pe fratele lui dându-se bătut. Andy avea cincisprezece ani, era cel mai mare. Bineînțeles că se băteau des, spre supărarea mamei lor, dar Ali era încă prea mucos ca să se apere. Preferau să meargă la pescuit, să se joace cu mașinile de sârmă pe care și le făceau singuri. Peugeot, Mercedes, Ford – Andy era expert. Făcuse chiar și un Jaguar pe care-l văzuseră într-o revistă, o mașină englezească de vis. Acum genunchii lui colțuroși tremurau în lumina torțelor, grădina puțea a benzină, iar uriașii se certau în jurul canistrelor. Ceva mai încolo, oamenii strigau pe stradă, Amagoduka *veniți de la țară, care nu înțelegeau ce li se făcea vecinilor lor – supliciul zgărzii.*

Andy plângea cu lacrimi negre pe pielea lui de abanos, cu șortul roșu udat de frică… Aruncară chibritul aprins pe cauciucul îmbibat cu benzină, iar Ali văzu cum fratele lui se împleticește.

— Vezi ce se întâmplă, mititelule? Vezi?

Un strigăt, dâra de petrol pe obraji, silueta dezarticulată a fratelui său care fuge, care se

topește ca un soldat de cauciuc, și miros îngrozitor de ars…

•

Păsările trasau diagonale incredibile între colțurile falezei; se avântau în picaj spre ocean, de parcă se sinucideau, se întorceau în viteză…

Cocoțat pe platoul care străjuia locul, Ali Neuman se uita cum trec cargourile la orizont. Zorii se arătau la Capul Bunei Speranțe, portocalii și albaștri în spectrul indian. Balenele nu erau decât un motiv de plimbare pentru insomniile lui – balene cu cocoașă, care de prin septembrie veneau să se zbenguiască la capătul Africii… Ali văzuse odată un cuplu de balene sărind în aer și apoi scufundându-se împreună într-o lungă apnee amoroasă și ieșind din nou înspumate… Prezența balenelor îi dădea un pic de liniște, de parcă forța lor ar fi ajuns până la el. Dar anotimpul iubirilor trecuse – pentru totdeauna. Ziua străpungea ceața de deasupra mării, iar ele n-aveau să mai vină, nici în dimineața aceea, nici a doua zi.

Balenele se ascundeau de el.

Balenele dispăruseră în apele înghețate: până și lor le era frică de zulus…

Depărtându-se de prăpastia care se întindea în urma lui, Neuman coborî înapoi pe potecă. Capul Bunei Speranțe era pustiu la ora aceea – nici autocare, nici turiști chinezi făcându-și cuminți poze cu faimosul panou. Doar briza Atlanticului pe pământul ras, fantome familiare care se fugăreau în zori și dorința de a se lua la bătaie cu lumea întreagă. O furie neagră. Până și babuinii din parc păstrau distanța.

Neuman traversă nisipurile până la intrarea în Table Mountain Național Park. Mașina aștepta dincolo de barieră, anodină, prăfuită. Vântul din larg îl calmase un pic. N-avea să dureze. Nimic nu dura. Băgă cheia în contact fără să se mai gândească.

Important era să reziste.

2.

— *Bass! Bass*[4]*!*

Negrii cu espadrile găurite săriseră peste parapet și pândeau mașinile care încetineau ca să-și vândă drogurile.

Șoseaua N2 lega Cape Town de cea mai mare suburbie, Khayelitsha. Dincolo de Mitchells Plain, construită mai demult de metișii expulzați din zonele albe, se întindea o zonă de dune: pe această câmpie de nisip, guvernul apartheidului hotărâse să construiască Khayelitsha, „noua casă”, modelul urbanismului de control de tip sud-african, foarte departe de centrul orașului.

În ciuda suprapopulării cronice, Josephina nu voia să se mute de-acolo, nici măcar în locurile amenajate din Mandela Park, în sudul suburbiei, care fusese construit pentru noua clasă mijlocie de negri – sub zâmbetele ei de oarbă și bunătatea ei nemărginită, mama lui Ali era mai încăpățânată ca un catâr. Aici se refugiaseră amândoi, cu douăzeci de ani în urmă, în vechile cartiere care formau Khayelitsha *stricto sensu.*

Josephina locuia într-o *core-house*[5] de pe Lindela, axa care traversa suburbia, și nu se plângea: deseori se înghesuiau cinci sau șase oameni într-un spațiu ca acesta, cel mult o cameră, o bucătărie și o baie mică, pe care, din cauza vârstei, acceptase să-l mărească. Josephina era fericită în felul ei. Avea apă curentă, electricitate și, mulțumită băiatului ei, „tot confortul la care poate să viseze o oarbă de șaptezeci de ani”. Josephina n-avea să se miște din Khayelitsha, și nu din cauza greutății ei colosale.

Până la urmă, Ali o lăsase moartă. Oamenii aveau nevoie de experiența ei (Josephina avea

diplomă de asistentă), de sfaturile și de credința ei. Echipa dispensarului unde lucra ca voluntar făcea tot ce putea ca să îngrijească bolnavii și, orice-ar fi zis ea, Josephina nu era deloc oarbă: chiar dacă nu mai vedea bine fețele, încă distingea siluetele, pe care le numea „umbrele” ei… Un fel de a spune că începea să părăsească încetișor lumea asta? Ali nu putea să se împace cu gândul. Din familia lor, doar ei doi scăpaseră, și n-avea să se mai nască nimeni altcineva. Aracul lui fusese aruncat în aer. Se mai ținea doar în rădăcină – mama lui.

Ali muncea mult prea mult, dar duminica venea s-o vadă pe Josephina. O ajuta să-și completeze hârțoagele, o mângâia pe mână și o certa că într-o zi avea s-o găsească moartă sau leșinată pe stradă, dacă se încăpățâna să tot bată suburbia de dimineața până seara. Femeia grasă râdea. Spunea între două sughițuri că îmbătrânește și că, în curând, va trebui să aducă o macara ca să o mute de colo colo, așa că, până la urmă, râdea și el. Ca să-i facă plăcere.

Un vânt cald sufla prin geamul deschis al mașinii; Neuman trecu de terminalul de autobuze de la Sanlam Centre și o luă pe Lansdowne Street. Tablă ondulată, placaj, uși răsturnate, cărămizi, fierătaie, se construia cu ce creștea din pământ, cu ce adunau, furau sau luau la schimb; cocioabele păreau că se cocoață una peste cealaltă, iar antenele îmbârligate pe acoperișuri păreau că se devorează între ele sub un soare de plumb. Neuman o luă pe drumul asfaltat care ducea către cartierul vechi din Khayelitsha.

Se gândea la femeile pe care nu le dusese niciodată la mama lui, la Maia, pe care avea s-o vadă după prânzul duminical, când o mișcare în unghiul mort îl readuse la realitate. Frână în fața unui vânzător de țigări, care nu avu timp să-l abordeze. Neuman dădu înapoi vreo douăzeci de metri, în dreptul terenului pustiu.

În spatele panglicilor bicolore care delimitau șantierul viitoarei săli de sport, doi tineri molestau un puști, un păduchios mic și descărnat care abia se ținea pe picioare… Neuman oftă – era încă prea devreme, slujba de la biserică nu se terminase – și împinse portiera.

Puștiul era deja la pământ, ceilalți îl loveau cu picioarele și încercau să-l tragă spre fundații. Neuman înainta, sperând să-i pună pe fugă, dar tinerii continuau să-l bumbăcească înverșunați – doi tatuați cu bandane care păreau a fi niște *tsotsi*[6]. Puștiul era la pământ, din gură îi curgea sânge, iar cu brațele lui slăbănoage n-avea cum să se apere.

Văzându-l pe Neuman, cel mai mare ridică ochii:

— Tu ce vrei?

— Cărați-vă.

Zulusul era mai zdravăn decât cei doi gangsteri la un loc, dar cel mare avea un pistol sub tricoul galben-Brazilia.

— Cară-te tu, șuieră, și repede!

Tânărul negru îndreptă pistolul spre el, un Beretta M92 semiautomat, ca cele ale poliției.

— De unde ai arma?

Mâna tânărului tremura. Ochii îi erau translucizi. Era drogat, în mod sigur.

— De unde ai arma? repetă Neuman.

— Cară-te, ți-am zis, sau îți ciuruiesc pielea!

— Chiar așa, întări tovarășul lui, nu te băga, pricepi?

La pământ, puștiul ținea mâna la gură, își număra dinții.

— Sunt ofițer de poliție: dați-mi arma până nu o încasați de-a binelea.

Cei doi schimbară rapid o privire acidă și câteva cuvinte în dashiki, dialect nigerian.

— O să-ți zbor capul, zău! amenință cel mare.

— Și o să-ți petreci restul zilelor în închisoare, pe post de domnișoară pentru caizi, continuă

Neuman. Cu gurița aia drăgălașă, o să tot sugi pula…

Înțepați, tinerii îi arătară dinții, două șiruri murdare care aduceau cu niște tranșee.

— Cretinule! mârâi liderul înainte s-o întindă.

Tovarășul lui dispăru și el, șchiopătând. Doi drogați, se părea.

Neuman se întoarse spre victima lor, dar pe jos nu mai rămăsese decât un terci sângeriu. Puștiul se cățărase pe fundațiile de pe șantier, iar acum fugea cât îl țineau picioarele, cu sângele curgându-i din nas.

— Stai așa, nu-ți fie frică!

Băiatul aruncă o privire terorizată către Neuman, se cățăra cu sandalele lui de cauciuc pe mormanul de moloz și dispăru într-o conductă de beton. Neuman se apropie și o măsură din ochi – era prea îngustă pentru un adult de talia lui… Ducea oare undeva? strigă în întuneric, dar nu primi niciun răspuns.

Se ridică, alungând mirosul de urină. Pe șantierul pustiu, doar un câine soios amușina apa împuțită adunată în fundații. Mai rămăseseră doar soarele și picăturile astea de sânge care alunecau prin praf…

*

De când venise Mandela la putere, suburbia Khayelitsha se schimbase: pe lângă apă, curent și străzi gudronate, odată cu clădirile administrative crescuseră și căsuțe de cărămidă, iar azi puteai să ajungi în oraș cu transportul în comun. Mulți criticau politica „pașilor mici” inaugurată de icoana națională, sute de mii de locuințe erau încă scufundate în mizerie, dar acesta era prețul care trebuia plătit pentru „miracolul sud-african” instalarea democrației într-o țară aflată în pragul haosului…

Neuman își parcă mașina în fața parcelei de pământ crăpat care constituia grădina mamei sale. Femeile din cartier se întorceau de la biserică,

elegante în rochiile lor de culoarea congregației: o căută pe Josephina printre dantele, dar sub umbreluțe nu găsi decât copii. Ciocăni, împingând ușa casei, și văzu imediat cămașa ruptă pe scaun.

— Intră! spuse ea ghicindu-i pasul de la intrare. Intră, băiatul mamei!

Ali își găsi mama pe patul desfăcut, cu o asistentă aplecată deasupra ei. Perle mari de transpirație i se rostogoleau pe frunte, dar Josephina zâmbi văzându-l în ușă.

— Ai venit…

O luă de mână și se așeză pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă neliniștit.

Ochii mamei se făcură mari, ca și cum el era peste tot.

— Nu face fața asta, zise ea blând, nu mai ești așa frumos când ești supărat.

— Parcă erai oarbă… Ce-ai pățit?

— Mama dumneavoastră a leșinat, anunță asistenta din cealaltă parte a patului. Tensiunea e bună, dar nu o bruscați, vă rog, e încă în stare de șoc.

Myriam era o frumusețe de douăzeci de ani, o xhosa cu ochi de cedru. Neuman abia dacă o băgă în seamă.

— Ai de gând să-mi zici ce s-a întâmplat sau nu?

Josephina își dăduse la schimb rochia șic pe o tunică veche de casă, absolut nedemnă de o duminică la biserică.

— Ai fost agresată?

— Ei!

Mama făcu un gest dezgustat, de parcă ar fi alungat muște.

— Mama dumneavoastră a fost atacată azi-dimineață, reluă Myriam, când se ducea la biserică. Agresorul i-a smuls poșeta și a dărâmat-o. Au găsit-o leșinată în mijlocul străzii…

— Mai mult m-am speriat, o întrerupse femeia, lovind ușurel mâna băiatului ei. Dar nu-ți bate

capul: e mai mult o sperietură. Myriam s-a ocupat de tot…

Ali oftă. Printre numeroasele ei activități, Josephina făcea parte dintr-un comitet de stradă care regla problemele de familie, arbitra disputele și ținea legătura cu autoritățile locale. Toată lumea știa că băiatul ei e șeful Serviciului Omoruri de la poliția din Cape Town: s-o ataci pe ea însemna să-ți bagi singur capul în gura tigrului de fiu-său.

Josephina se odihnea între cearșafurile albe ale patului cu baldachin – vechi răsfăț de prințesă zulusă –, cu fața de un negru fad, iar bietul zâmbet eșuat pe covorul ei de sudoare nu era prea convingător.

— Idiotul ăla putea să-ți rupă oasele, zise el.

— Oi fi eu grasă, dar sunt zdravănă.

— O forță a naturii specializată în leșinuri, comentă el. Unde te doare?

— Nicăieri… Nu, serios, chiar nu mă doare nimic!

Își agita brațele precum un copac cu crengile în vânt.

— Fiul dumneavoastră are dreptate, spuse Myriam aranjându-și instrumentele. Ați face bine să vă odihniți acum.

— Ei…

— Era unul singur sau au fost mai mulți? întrebă el.

— Oh! Ah! Unul singur: e suficient!

— Ce ți-a furat?

— Doar poșeta… Mi-a smuls și cămașa, dar oricum, era veche!

— Mare noroc.

Pe fereastră, copiii din cartier se zgâiau la mașina polițistului, cu gura până la urechi. Myriam trase perdelele, cufundând cămăruța în penumbră.

— La ce oră s-a întâmplat? continuă Neuman.

— Pe la opt, răspunse Josephina.

— Nu-i cam devreme pentru biserică?

— De fapt… mă duceam mai întâi pe la familia Sussilu, pentru întâlnirea lunară… Banii pentru tontină erau la mine. Șaizeci și cinci de ranzi[7].

Mama lui mai colabora și cu diverse asociații, case de economii, ajutoare pentru înmormântări, asociația mamelor din parohie… – erau atâtea, că nu le mai știa șirul. Neuman se încruntă – era trecut de ora zece dimineața:

— Cum se face că nu m-a anunțat nimeni?

— Mama dumneavoastră n-a vrut nici în ruptul capului, răspunse asistenta.

— Nu voiam să te alarmez degeaba, se justifică Josephina.

— N-am auzit în viața mea prostie mai mare… Ai vorbit cu polițiștii din suburbie?

— Nu… nu, s-a întâmplat foarte repede, să știi. Agresorul a venit prin spate, a tras de poșetă și am leșinat… M-a găsit un vecin. Dar celălalt plecase demult.

— Asta nu explică de ce n-a venit niciun polițist să te interogheze.

— N-am depus plângere.

— Ei, poftim!

— N-ascultă nimic din ce-i zici, sublinie Myriam. Dar cred că știți deja.

Ali nu asculta.

— Poți să-mi zici și mie de ce n-ai depus plângere?

— Uită-te la mine: mă simt bine!

Josephina râse făcând patul să se zguduie și sânii enormi să-i tremure. Agresiunea, căderea, leșinul, totul i se părea că s-ar fi petrecut în altă lume.

— Poate că există martori, continuă Neuman. Și trebuie să ți se ia depoziția.

— Ce indicii poate să dea poliției o bătrână oarbă? Și-apoi, sunt doar șaizeci și cinci de ranzi, nu merită să-ți bați capul pentru atâta lucru.

— Asta nu mai e bunătate creștinească, e tâmpenie.

— Dragul meu, se înduioșă mama. Micuțul meu…

Ali i-o reteză:

— Să știi că nu mă păcălești.

Mama lui avea radare în vârful degetelor, senzori de mișcare în urechi și ochi la ceafă. Locuia în cartier de mai bine de douăzeci de ani, cunoștea oamenii, străzile, fundăturile. În mod sigur știa cam cine ar fi putut fi făptașul; nu întâmplător minimaliza agresiunea…

— Ei?

— N-aș vrea să fiu prea insistentă, domnule Neuman, spuse asistenta, dar mama dumneavoastră a luat un sedativ, o să înceapă să-și facă efectul.

— Ne vedem afară, spuse el ca să scape de ea.

Myriam ridică sprâncenele, arabescuri impecabile, și își luă geanta.

— O să trec din nou pe seară, îi spuse ea Josephinei. Până atunci, odihniți-vă, ne-am înțeles?

— Mulțumesc, fata mea, spuse bătrâna din vârful patului cu baldachin.

Myriam se întâlnea prima oară cu fiul adorat. Un corp zvelt, puternic, trăsături fine și regulate sub o țeastă aproape rasă, o privire elegantă, întunecată și pătrunzătoare, buze incredibile: exact cum i-l descrisese mama lui…

Ali așteptă ca tânăra xhosa să iasă și apoi mângâie mâna celei mai încăpățânate persoane din viața lui, totodată și preferata sa.

— Pe cel care te-a agresat, spuse el urmărindu-i linia venelor, îl cunoști, așa-i?

Josephina închise ochii zâmbind în continuare. Vru să mintă, dar mâna ei era așa de caldă într-a lui…

— Îl cunoști, nu? insistă el.

Ea oftă din fundul patului, ca și cum trecutul era prezent – Ali avea aceleași mâini ca tatăl său…

— Pe mama lui o cunoșteam, de fapt, mărturisi ea până la urmă. Nora Mceli… Prietenă cu Mary.

Mary era verișoara care îi găzduise la Khayelitsha, când fugiseră din bantustanul din KwaZulu. Prietena ei, Nora Mceli, era o *sangoma, o* vindecătoare, care îl tratase de o angină îngrozitoare. Ali își aducea aminte de o africană cu privire de țap furios care, după o sumedenie de fierturi, smulsese mingea de foc care îi ardea gâtul…

— Nu mai știu nimic de ea de când a murit Mary, dar Nora avea un băiat, continuă Josephina. Era cu ea la înmormântare: Simon… Nu mai știi?

— Nu… El, Simon, te-a agresat?

Josephina confirmă, aproape rușinată.

— Mama lui încă vine la biserică?

— Nu știu, zise ea. Nora și Simon au plecat din suburbie acum câteva luni, din ce-am auzit. Ultima oară i-am văzut la înmormântarea lui Mary. Simon avea vreo nouă ani pe vremea aia: un băiat drăguț, cu o sănătate fragilă. L-am îngrijit o dată la dispensar. Sărăcuțul, avea un suflu la inimă, crize de astm… Până și Nora era neputincioasă. Poate că de-asta au plecat din suburbie… Ali, reluă ea strângându-i și mai tare mâna mare de bărbat, Nora Mceli ne-a ajutat când aveam nevoie. Nu pot să depun plângere împotriva băiatului ei, pricepi? Și-apoi, ca să ataci o bătrână ca mine, trebuie să fii sărac lipit, nu?

— Sau ultimul laș, spuse el printre dinți.

Josephina avea întotdeauna scuze pentru toată lumea. Se ducea prea des la biserică.

— Sunt sigură că Simon nu-și mai amintește de mine, spuse ea vitejește.

— M-aș mira.

Trupeșă cum era, cu bastonul și cu rochiile ei albe cu dantelă, Josephina trecea la fel de neobservată ca o auroră boreală. Văzu bibelourile de doi bani pe noptieră, fotografiile cu el pe care nu le avea decât ea, groapa comună fumegândă care le înconjura lumea.

— Simon era singur când te-a agresat?

— Da.
— Face parte din vreo bandă?
— Așa am auzit.
— Ce-ai auzit, mai exact?
— Că umblă cu alți copii de pe stradă…
— Unde anume?
— Nu știu. Dar, dacă-i adevărat că rătăcește pe străzi, înseamnă că s-a întâmplat vreo nenorocire cu mamă-sa.

Ali încuviință blând. Josephina căscă fără să vrea, dezvelindu-și puținii dinți sănătoși care-i mai rămăseseră. Sedativele își făceau efectul…

— Bine, o să văd ce se poate face…

Ali o sărută pe frunte.

— Acum culcă-te. Trec din nou pe seară, să văd ce mai faci.

Bătrâna chicoti, necăjită și încântată totodată de atâta atenție.

Neuman trase draperiile, ca să facă întuneric în cameră.

— Chiar așa, șușoti ea în spatele lui. Cum ți se pare Myriam?

Tânăra asistentă aștepta în fața casei, o siluetă delicată în azurul pictat.

— Ca un caltaboș.

3.

Ce de-al doilea copil al lui Oscar și al Josephinei se născuse a doua zi după meciul istoric de la Kinshasa, din noiembrie 1973. În noaptea aceea, într-o hărmălaie de nedescris, Muhammad Ali, boxerul convertit la islam, îl înfrunta pe George Foreman, pe care toată lumea îl credea de neînvins. Miza luptei nu era atât centura de campion mondial la categoria grea, cât afirmarea identității negre și dovada, cu ajutorul pumnilor, că lupta pentru apărarea drepturilor lor nu era în van. Muhammad Ali, care boxase puțin de când ieșise din închisoare, îl învinsese în noaptea aceea pe Foreman, campionul Americii albe, demonstrând astfel că puterea poate fi lovită la gioale, dacă lupți cu un pic de inteligență și avânt.

Mesajul acesta, în momentele cele mai rele ale apartheidului, îl îmbărbătase pe Oscar. Copilul avea să poarte numele campionului, „Ali" – Josephinei i se părea drăguț, iar lui Oscar, predestinat.

Zulusul, școlit, nu prea credea în baliverne, dar *amadlozi,* strămoșii venerați, se aplecaseră asupra leagănului noului lor fiu. Precum boxerul apărător al cauzei negre, și fiul lor avea să fie un campion – la toate categoriile…

Într-adevăr, Ali Neuman nu beneficiase de legea discriminării pozitive, ca să ajungă să conducă Serviciul Omoruri al poliției din Cape Town: pur și simplu depășise pe toată lumea. Mai înzestrat. Mai rapid. Până și polițiștii vechi și rumeni, cei care urmaseră ordinele, cei depravați și cei trândavi, îl găseau mai degrabă isteț pentru un cafru. Ceilalți, cei care-l știau după renume, îl socoteau un tip aprig, descendent dintr-un conducător zulus

oarecare, pe care era mai bine să nu-l provoci în chestiuni etnice. Negrii, în special, primiseră educație de la solduri[8] și rămâneau minoritari în elita intelectuală. Neuman le arătase că nu se trăgea din maimuță, ci din arbore, ca și ei, ceea ce nu făcea din el o ființă inofensivă…

Walter Sanogo, căpitanul comisariatului din Harare, știa cine e Ali Neuman: favoritul albilor. Era de ajuns să-i vezi croiala costumului – nimeni nu-și permitea asemenea haine. Sanogo nu era invidios, pur și simplu trăiau în lumi diferite.

Gândită pentru două sute cincizeci de mii de locuitori, Khayelitsha număra azi un milion, poate două sau trei. După boschetarii din celelalte suburbii suprapopulate sau lucrătorii imigranți, Khayelitsha înghițea acum refugiați din toată Africa…

— Dacă mama dumneavoastră nu face plângere împotriva agresorului, spuse Sanogo, nu văd cum aș putea face vreun proces-verbal, oricât de mic… Înțeleg că sunteți furios, însă găștile de copii ai străzii se înmulțesc ca ciupercile după ploaie…

Ventilatorul bâzâia în biroul căpitanului. Sanogo avea cincizeci și ceva de ani, nasul mărginit de o cicatrice urâtă și umeri obosiți sub uniformă. Majoritatea anunțurilor de urmărire lipite pe dulapuri aveau deja un an sau doi.

— Mama lui Simon Mceli era o *sangoma,* zise Neuman. Se pare că ea a plecat din suburbie, însă băiatul ei, nu. Dacă Simon face parte dintr-o gașcă de copii ai străzii, ar trebui să poată fi localizat.

Căpitanul oftă trist. Nu atât rea-voință, cât neputință. În fiecare zi soseau, în grupuri sau izolați, fugari care își văzuseră câmpurile arse, casele jefuite, prietenii omorâți, femeile violate sub ochii familiei sau care erau goniți de petrol, epidemii, secetă, de reconstrucțiile naționale făcute cu maceta, prin etnocid sau cu mitraliera, oameni pe urma cărora se afla nenorocirea, înspăimântați înspăimântători care, din instinct de supraviețuire,

se îndreptau cu toții spre pașnica provincie a Capului. Khayelitsha era astăzi tampon între Cape Town, „cel mai frumos oraș din lume”, și restul Africii subsahariene. O sută? O mie? Două mii? Walter Sanogo nu știa câți soseau în fiecare zi, dar într-o bună zi Khayelitsha avea să explodeze.

— N-am decât două sute de oameni aici, pentru sute de mii de persoane… Credeți-mă, dacă mama dumneavoastră nu are complicații medicale, lăsați-o baltă. O să le spun oamenilor mei să ciulească puțin urechile pe stradă: o să se ducă vorba…

— Dacă acești copii atacă bătrânele pe stradă, trasul de urechi sigur n-o să-i sperie, remarcă Neuman. Și, dacă se învârt prin zonă, lumea trebuie să-i fi văzut.

— Nu contați prea mult pe asta, răspunse Sanogo. Oamenii cer mai multă siguranță, organizează manifestații împotriva crimelor și drogurilor, dar ultima dată când am făcut o descindere în suburbie am fost întâmpinați cu pietre. Mamele își apără copiii, ce vreți… Oamenii își spun că sărăcia și șomajul sunt cauza tuturor nenorocirilor lor, iar traficul de droguri e un mijloc de supraviețuire ca atâtea altele. Casspirele{9} au lăsat urme de neșters în mintea oamenilor, adăugă cu subînțeles, și majoritatea se tem de represalii. Nimeni n-a văzut nimic, niciodată, nici chiar atunci când e vorba despre un omor comis în plină zi.

— Puteți totuși să aruncați o privire în calculator? spuse Neuman arătând spre cubul plantat pe birou.

Polițistul nu se clinti.

— Îmi cereți să deschid o anchetă despre o agresiune care, juridic, nu există?

— Nu, vă cer să îmi spuneți dacă Simon Mceli face parte dintr-o bandă cunoscută, răspunse Neuman.

— La zece ani?

— Cei mici țin de șase cât ceilalți adună firimiturile, nu-mi spuneți că nu sunteți la curent.

Tonul discuției, până atunci politicos, se răcise dintr-odată. Sanogo dădu din cap, ca și cum și-ar fi încălzit măduva spinării.

— Asta n-o să vă ducă nicăieri, spuse el.

Zulusul îl privi cu ochi de șarpe.

— Faceți asta pentru mine.

Sanogo se arătă nemulțumit, apoi se roti spre calculator cu inerția unui cargou.

— Doar n-o să faceți anchetă? întrebă în timp ce consulta fișierele. Khayelitsha nu e în jurisdicția dumneavoastră.

— Vreau doar să o liniștesc pe bătrâna mea mamă.

Celălalt încuviință, cu pleoapele grele. Într-un târziu, mai multe liste de nume se afișară pe ecran. Niciunul nu era Simon Mceli.

— Băiatul nu e în fișierele noastre, spuse Sanogo lăsându-se pe spătarul fotoliului. Dar la o rată de rezolvare a cazurilor de douăzeci la sută, dacă face parte dintr-o bandă, aveți poate șanse să-l găsiți la groapa comună.

— Mă interesează viii: au apărut bande noi în suburbie?

— Nah… De obicei, fratele mai mic ia locul celui mare. De capre râioase nu ducem lipsă.

— Într-adevăr, replică Neuman, am schimbat două vorbe azi-dimineață cu doi tipi, pe șantierul sălii de sport. Niște gangsteri, abia dacă aveau douăzeci de ani, vorbeau dashiki…

— Mafia nigeriană, poate, își dădu cu părerea căpitanul. Controlează principalele rețele de droguri.

— Unul dintre ei avea un Beretta asemănător cu cele ale poliției.

— Nici de arme nu duc lipsă.

Walter Sanogo închise fereastra cu un clic.

— Uitați cum stă treaba, spuse el ridicându-se. Nu pot să încep o anchetă despre o tâlhărie, când am douăsprezece violuri declarate numai noaptea trecută. Dar spuneți-i mamei dumneavoastră să nu-

și facă griji: în general, cei care atacă femei în vârstă nu mai au prea mult de trăit…

*

Anexa Spitalului Crucii Roșii fusese creată în cadrul unei vaste politici sanitare care își propunea să frâneze propagarea endemică a SIDA. Myriam lucra la dispensar de un an: era primul ei serviciu, dar avea impresia că-și petrecuse viața întreagă ușurând suferința altora.

Mama ei luase virusul în felul cel mai obișnuit cu putință – iubitul ei de atunci o bătea și o făcea curvă dacă ea îi cerea să-și pună prezervativ. Surorile sale plecaseră, speriate de boală, așa că Myriam rămăsese să se ocupe de mama ei până în ultima clipă. Nu voia să moară în spital. Spunea că acolo femeile cu SIDA sunt bătute, acuzate că își desfac picioarele prea ușor, că o căutaseră cu lumânarea… Mama ei murise ca o ciumată, în brațele sale – treizeci și cinci de kilograme îndopate cu lacrimi. De atunci, Myriam putea îngriji lumea întreagă; lumea întreagă era bolnavă. Și, în special, Africa…

Niște copii jucau pe holul dispensarului o partidă de *morabaraba* cu pietricele. Neuman o zări pe tânăra asistentă în mulțimea de pacienți, părul ei împletit cu grijă și bluza albă care se mula frumos. Myriam îl lăsă să vină până la ea. Un vis înăbușit imediat reaprins.

— Ați dispărut adineauri, spuse el ca să se scuze.

— Mă săturasem să vă aștept… Am de lucru, motivă ea arătând seringile care se rostogoleau în tăviță.

Era supărată. Sau se prefăcea.

— Voiam să vă mulțumesc că v-ați ocupat de mama, spuse el.

— Asta mi-e meseria.

Ochii ei arămii scăpărau. Un foc de artificii.

— Nici nu v-am plătit deplasarea, spuse el întinzându-i o bancnotă de cincizeci de ranzi.

Myriam luă banii fără să clipească. Era de trei ori prețul cursei, dar asta avea să-l învețe minte – nu se poate să fii dezagreabil cu o persoană atât de frumoasă.

— Știți bine că aș fi făcut-o pe degeaba. Mama dumneavoastră m-a ajutat mult când am venit la dispensar.

— E în stare să ajute și o piatră să stea pe picioarele ei…

— Mă comparați cu o piatră? se miră ea cu un aer șarmant.

— O piatră prețioasă. Pentru ea, în orice caz, se grăbi el să adauge. Mulțumesc încă o dată.

Îl privi cu atenție. Zulușii aveau niște formule de politețe uneori interminabile, dar specimenul ăsta ciudat venise cu un scop precis, iar ochii ei frumoși n-ar fi schimbat nimic.

— Caut un copil, spuse el. Simon Mceli. A fost tratat aici cu ceva vreme în urmă. Un puști de vreo zece ani. Mama lui era o *sangoma* din suburbie.

— Nu știu, răspunse ea privind în gol. Dar trebuie să scrie pe undeva…

Myriam părea mult mai intrigată de cicatricea pe care o remarcase pe fruntea lui.

— Puteți să-mi arătați? insistă el.

Asistenta încuviință oftând zgomotos (bine măcar că venise să-i mulțumească) și trecu în biroul de alături să se uite prin dosarele medicale. Myriam trase sertarul unui dulap de metal și inspectă fișele pacienților. În cămăruță domnea o căldură umedă, simțea respirația lui pe umăr și un sentiment mai difuz; ca și cum nu i-ar fi făcut deloc bine să fie împreună cu el în același birou…

— Da, zise ea scoțând o fișă din sertar, Simon Mceli. A venit în ianuarie 2006.

— Ce avea? Astm?

— N-am voie să vă spun, răspunse asistenta cu un aer jucăuș. Nici nu știu dacă am voie să fac asta.

Era enervantă.

— Măcar ultima adresă…

— Bico Street nr. 124, sector C.

Era la cinci minute cu mașina.

— Mulțumesc, spuse Ali.

Myriam simți nădușeală pe sub bluza albă. Lipsa ventilației. Căută o vorbă de duh ca să-l rețină, dar pereții parcă nu-i mai voiau acolo. Ali dispăru valvârtej.

•

Sectorul C era un cartier sărac în care se succedau case de tablă ondulată, adesea prelungite cu *backyard shacks,* acele barăci construite în curte ca anexe. Oamenii se uitau la televizorul vecinului, dacă avea, și urmăreau trecerea timpului pe marginea străzii. Ultimul autocar cu turiști trimis ca formă de reziliență postapartheid fusese prădat de o bandă, așa că nu mai vedeai picior de alb în afară de membrii ONG-urilor instalate în suburbie. Agențiile de turism se orientaseră către microbuze, mai puțin ostentative, pentru vizite programate dinainte: școli, magazine de artizanat local, asociații de caritate…

Brico Street. Neuman parcă lângă panoul electric, din care un păienjeniș de fire pornea spre baracă. Numărul 124 era vopsit pe o cutie de conserve fixată pe ușă. Nici nume, nici cutie de scrisori – în suburbii nimeni nu primea niciodată corespondență. Bătu în ușa de placaj, care fu cât pe ce să-i cadă pe picioare când se deschise.

În ușă apăru o femeie îmbrăcată într-o rochiță de acrilic satinat, care lua ochii mai mult prin ce dezvăluia decât prin ce acoperea. Privirea ei trăda nefericiri repetate și multe nopți albe. Abia se trezise.

— Ce-i? strigă o voce bărbătească în spatele ei.

— Las-o baltă, King Kong, nu ai statura potrivită…

Fata aruncă un zâmbet care se potrivea cu cămășuța de noapte.

— Caut o femeie, zise Neuman: Nora Mceli.

— Nu-s eu… Păcat, nu?

— Depinde ce i s-a întâmplat. În 2006, Nora încă locuia aici, împreună cu băiatul ei, Simon. Se pare că a plecat acum câteva luni…

— Posibil.

— Nora Mceli, repetă el. O *sangoma* din cartier.

Fata își legănă șoldurile, călcând pământul bătătorit.

— Cine dracu' e?! repetă vocea în spatele ei.

— Nu-l ascultați, spuse ea confidențial, e prost-dispus când se trezește din beție.

— Nu mai da atâta din cur și răspunde-mi! urlă celălalt. E casa mea!

Neuman trecu pe lângă privirea de jăratic stins care bara intrarea și intră. Un negru de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un șort lăbărțat, bea o bere pe o masă care ocupa jumătate de cameră. Chiștoace pe jos, chiloți, cutii de bere, o bucată de motor în chiuveta din bucătărie; fata era doar în trecere.

— O caut pe Nora Mceli, *sangoma* care locuia aici.

— Nu mai stă aici, răspunse tipul. Ce faceți aici, la mine acasă? E proprietate privată!

Neuman îi băgă legitimația sub nasul șifonat.

— Ziceți-mi ce știți, până nu-mi bag nasul în boarfele dumneavoastră.

Negrul se făcu mititel în șortul său de fotbal – putea a *dagga*[10] de-ți muta nasul din loc.

— N-o cunosc, v-am zis. Am preluat casa de la văr-miu, Sam, zise el dând din cap. Tre' să vorbiți cu el. Eu habar n-am de nimic. Abia dacă știu când m-am născut!

Fata chicoti. Dintr-odată, și el.

— Așa e, cum zice! îl asigură ea cu aplomb.

Fata se legăna în continuare în ușă. Piper și miere: parfumul pielii ei. Ceea ce îi aminti lui Neuman că încă n-o anunțase pe Maia…

•

Vărul Sam fu mai vorbăreț, din fericire: Nora și Simon Mceli plecaseră în urmă cu vreun an. *Sangoma* nu era văzută prea bine în cartier. Era

acuzată că făcea *muti,* poțiuni magice, că făcea vrăji; se spunea, de altfel, că din pricina asta se îmbolnăvise, că puterile i se întorseseră împotrivă. Cât despre fiul ei, Simon, își amintea de un băiat bolnăvicios și tăcut, de care lumea se ferea din superstiție…

— Nu i-am mai văzut prin cartier de atunci încoace, îl asigură bătrânul.

— Nora nu avea familie?

Sam dădu din umeri:

— Zicea ceva de-o verișoară care locuiește de partea ailaltă a căii ferate…

Taberele de boschetari.

Soarele alunga umbrele spre miazăzi. Neuman se îndrepta spre mașină când primi apelul de la Fletcher.

— Ali… Ali, fă-te-ncoace.

*

Norii curgeau, azot lichid, de pe Muntele Table, se rostogoleau până jos la Grădina Botanică din Kristenbosch. Neuman urcă pe alee fără să vadă florile galbene și albe care înveseleau parcul. Fletcher aștepta sub copaci, cu mâinile în buzunare, singurul semn de seninătate al tânărului. Se salutară prietenește din cap.

Briza era mai răcoroasă la umbra din Fragrance Garden: „Iris sălbatic (*Dietes grandiflora*)”*,* spunea afișul. Neuman îngenunche. Mirosea a pin, a iarbă umedă, a plante cu nume savante… Fata se odihnea în mijlocul florilor: o femeie albă care abia se zărea în spatele tufișului de acacie. După morfologie și granulația pielii, o femeie foarte tânără.

— A găsit-o un angajat al primăriei, anunță Fletcher deasupra lui. Pe la zece și jumătate. Porțile se deschid la nouă, dar partea asta a parcului e destul de izolată. Vizitatorii au fost evacuați…

Rochia de vară era ridicată până în talie, dezvelind picioarele pătate de sânge. Un roi mic de

insecte se agita în jurul feței. Biata de ea, încasase atâtea lovituri, încât nu i se mai vedeau nasul și nici arcadele sprâncenelor. Pomeții și ochii dispăruseră și ei într-un terci de carne, oase și cartilaje; gura era pulverizată, dinții, băgați pe gât, fruntea, crăpată în mai multe locuri. Fusese măcelărită ca pentru a-i șterge trăsăturile, pentru a-i suprima identitatea.

Dan Fletcher nu se uita la cadavru. La doar treizeci de ani, avea deja o experiență solidă pe lângă Neuman, patru ani sub ordinele lui, care făceau de două ori pe-atât. Fletcher văzuse oameni înecați, arși de vii, omorâți cu alice de vânătoare. Puștoaica asta sigur n-avea să-l ajute să doarmă mai bine.

— Știm cine e? întrebă Neuman.

— Am găsit în buzunar o legitimație de la un centru de închirieri de casete video pe numele Judith Botha, cu o adresă în Observatory.

Cartierul studențesc al orașului.

— N-avea poșetă?

— Căutăm încă prin tufișuri.

Surd la agitația greierilor, Neuman părea hipnotizat de petala de un roșu aprins încurcată în părul victimei. Spectacolul degetelor chircite ca niște păianjeni proaspăt zdrobiți îl făcea să respire în reprize scurte. Se gândi la ultimele momente ale fetei, la groaza pe care o simțise, la soarta care o adusese acolo, ca să moară printre iriși sălbatici… O fată care n-avea nici douăzeci de ani.

Dan Fletcher stătea tăcut la umbra acaciilor. Avusese de gând să facă un pic de curățenie acasă înainte de întoarcerea lui Claire, dar planul se dusese naibii; patru zile fără ea îi păreau secole, iar acum departamentul era în fierbere și toate efluviile astea îl amețeau – nu-i plăcea decât parfumul soției lui.

În sfârșit, Neuman se ridică.

— Ce crezi? întrebă Fletcher.

— Unde e Brian?

— L-am sunat de mai multe ori pe mobil, dar nu răspunde.

Parfumurile urcau, îmbătătoare. Neuman făcu o grimasă în fața trupului dezmembrat al fetei:

— Sună-l din nou.

4.

Lumea se răsturnă în oceanul nocturn. Brian Epkeen căzu în abis și se trezi tresărind; zgomotul ușii făcu un declic în mintea lui… Venea de jos, un zgomot ușor care se auzise perfect și care încetă imediat.

Se răsuci în pat, ocoli capul care se odihnea pe perna de alături, stătu un pic să recapituleze situația. Păsările ciripeau dincolo de fereastra dormitorului, de sub cearșafuri ieșeau bucle roșcate și cineva tocmai intrase în casă.

Epkeen își căută pistolul; nu era pe birou. Văzu capul ciufulit care îi întorsese spatele, dar hainele nu se găseau pe jos… Ieși fără zgomot dintre cearșafuri, luă pistolul de calibrul .38 de sub pat și păși, gol cum era, pe covorul dormitorului. Împinse ușa încet.

Se simțea confuz, tot nu știa unde îi sunt hainele, dar jos în mod sigur era cineva. Din sufragerie tocmai ieșiseră tiptil niște pași. Cineva scotocea în hol… Coborî scara cu pași de catifea, se frecă la ochi, ajunse în vestibulul de la parter și se lipi de perete. Intrusul n-avusese nevoie să escaladeze gardul ca să intre; ușa rămăsese deschisă.

Epkeen, de-acum treaz de-a binelea, strânse patul armei. Nu știa de ce lăsase totul deschis, sau mai degrabă se îndoia de asta – buclele roșcate de la etaj. Oricum, casa era prea mare pentru el, nu mai era o problemă de sistem de siguranță… înaintă pe hol, cuprins de sentimente contradictorii. Liniștea părea îmbibată în pereții casei, cântecul păsărilor era suspendat. Ocolind peretele, Epkeen avu un scurt moment de uimire: hoțul era acolo, cu spatele, scotocind prin buzunarele hainei sale, agățate ca prin minune în cuier.

Intrusul găsise în portofel două bancnote de o sută de ranzi, când îi simți prezența în spate.

— Lasă banii, rosti Epkeen răgușit.

Deși prins în flagrant delict, celălalt nu se clinti. Un alb tânăr, de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat după ultima modă, cu adidași noi, blugi cu turul lăsat, tricou XXL cu poza unui grup hardcore și părul lung, șaten-deschis, ca al maică-sii.

— Ce faci acolo? i-o-ntoarse David.

Nu lăsase banii din mână; se uita la taică-său.

— Eu ar trebui să-ți pun întrebarea asta. E totuși casa mea.

David nu răspunse. Puse portofelul la loc în haină, nu și bancnotele. Nici urmă de remușcări sau de rușine pe fața lui de Brad Pitt crescut cu cereale integrale. Fiul risipitor părea grăbit.

— Doar atâta ai? spuse el arătând bancnotele.

— Restul i-am spart în Bahamas.

Brian nu se mișca, cu speranța că pistolul îi va ascunde goliciunea, însă David privea cu un aer dezgustat scula groasă care atârna în fața ochilor să-i…

David era student la jurnalism, fumător de iarbă, mereu fără bani în buzunar – un trântor. Fiul iubit al mamei, singurul copil, vedeta, insolent ca un pescăruș și suficient de isteț ca să trăiască la părinții iubitei, un alb din generația nouă, proclamat stângist liberal, care, când nu vorbea despre SAP[11] în termeni injurioși, îi făcea pe polițiști fasciști, reacționari, de-ți venea să-i rupi picioarele și să-i dai două peste ochi. Brian îl iubea – și el fusese așa la vârsta lui.

Nu era prima oară când băiatul lui venea să-l jefuiască la capul patului: data trecută David golise nu doar buzunarele lui, ci și pe ale fetei care dormea la etaj.

— Bagă niște bani, spuse el către taică-său.

— Ai douăzeci de ani, descurcă-te.

Epkeen vru să ia bancnotele, dar David le băgă în buzunarul larg al blugilor și se uită de jur-

împrejur după ceva de furat.

— Maică-ta te-a trimis? întrebă Brian.

— N-ai trimis pensia luna asta.

— E abia 2, ce dracu'…

— Las' că și pe 10 tot așa e. Din ce crezi că trăiește?

Iar începea… Brian schiță un rictus amar. Se împrumutase ca să păstreze casă, sperând că David va veni să locuiască acolo, cu prietena lui, dacă voia, sau chiar cu prietenul său, nici asta nu l-ar fi deranjat; nu doar că nu venise, dar Ruby îi spunea în continuare minciuni.

— Maică-ta se dă în decapotabilă cu dentistul ei, ar trebui să aibă din ce supraviețui până la sfârșitul săptămânii, nu?

— Și eu?

— Școala de jurnalism, cei două mii de ranzi pe care ți-i virez în fiecare lună nu-ți sunt de ajuns?

David se strâmba în spatele șuvițelor lui grunge de rebel.

— Părinții lui Marjorie ne-au dat afară, explică.

Marjorie era prietena lui, o fată „gotică" plină de piercinguri, pe care o întâlnise de vreo două ori la școala de jurnalism, la ieșire.

— Credeam că părinții ei te adoră…

— Le-a trecut.

— Veniți să stați aici.

— Foarte amuzant, ce să zic, se maimuțări celălalt.

— De ce nu vă duceți la maică-ta?

— Are viața ei acum, n-am chef s-o enervez… Nu, continuă David, ne-ar trebui un apartament în oraș, nu departe de facultate. Avem în plan să închiriem în cartierul malaysian, dar trebuie să plătim două luni în avans, plus mâncarea și întreținerea…

— Ai uitat de taxi, ca să vă duceți la facultate. E mai bine cu taxiul, nu?

— Da, și?

Brian oftă din nou, emoționat de atâta tandrețe. David zări haina femeii, aruncată pe un scaun din hol.

— Ce-i drept, ai lume de întreținut, insinuă tânărul. Măcar pe asta știi cum o cheamă?

— N-am avut timp s-o întreb. Acuma cară-te.

— Iar tu du-te să-ți speli pula.

David trecu prin fața lui ca vântul, traversă sufrageria fără un cuvânt și trânti ușa, lăsând în urma lui o liniște asurzitoare.

Brian se întrebă cum de băiețelul care alerga după pinguini pe plajă devenise străinul ăsta filiform, cu aere de maică superioară, cinic să-și dea foc la valiză acum, când totul era bine… Era trist nu pentru că-l prinsese jefuindu-l în timp ce dormea, ci pentru că plecase așa, fără un cuvânt, doar cu privirea aceea detestabilă, mereu aceeași, plină de dispreț și amărăciune laolaltă, de parcă-l vedea pentru ultima oară… Brian puse la loc revolverul care-i atârna în mână – oricum nu era încărcat –, zări hainele învălmășite pe masa din bucătărie, cămașa lui mov pe jos, sutienul ei asortat, și urcă înapoi, abătut.

În dormitor era cald; femeia cu bucle roșcate era întinsă în pat, cearșafurile erau acum strânse pe fesele ei. Erau de un alb diafan, cu forma curbelor fină, și moi ca ceara. Tracy, barmanița de la Vera Cruz. O roșcată cu șuvițe decolorate, de vreo treizeci și cinci de ani, pe care o frecventa de puțină vreme, un gabarit mic care dădea randament maxim…

Simțindu-i prezența, Tracy deschise ochii verde-măr și zâmbi.

— Bună dimineața…

Fața șifonată purta încă urmele pernei. Vru s-o sărute, ca să uite ceea ce trăise mai devreme.

— Cât e ceasul? întrebă ea fără să se acopere.

— Nu știu. Unsprezece, cred.

— Oh, nu! se strâmbă ea, de parcă abia adormiseră.

Brian se așeză lângă ea, șovăielnic. Confruntarea cu băiatul îl extenuase, se simțea ca un animal eșuat, pradă pescărușilor și corbilor…

— Ce e? spuse ea mângâindu-l pe coapsă. Pari îngrijorat…

— Nu, e-n regulă.

— Atunci bagă-te la loc în pat. Avem timp destul până plecăm la prietenul tău Jim…

— La cine?

Tracy se încruntă, formând un arabesc cu reflexe roșcate.

— Prietenul ăla al tău, Jim… Mi-ai zis c-o să petrecem duminica la mare… că ți-a dat cheile de la vilă.

Epkeen se prefăcu a-și aduce aminte – Dumnezeule, trebuia să înceteze cu Jim ăsta. Ultima dată delirase despre așa-zisul prieten pe nume Jim ca să invite o avocată tânără să joace golf în clubul lui privat din Betty's Bay. Ce-l apuca de pomenea de tipul ăsta? Chiar că avea o imaginație bolnavă…

Tracy desfăcu cearșafurile, dezvelind doi sâni generoși, foarte sensibili din câte-și amintea.

— Hai, vino, zâmbi barmanița.

Brian se lăsă prins în jocul degetelor ei. Își stimulară simțurile o clipă, apoi trecură la treabă cu o frenezie compulsivă, terminară la distanță, schimbară câteva mângâieri obosite, iar în încheiere se sărutară.

El dispăru repede în baie, făcu un duș întrebându-se ce minciună să-i toarne lui Tracy; își zări fața în oglindă, o lăsă baltă.

Brian Epkeen fusese frumos, dar asta era deja de domeniul trecutului. Văzuse prea multe sabotaje, rasolise prea multe întâlniri. Iubise prea puțin, prea mult, prost sau anapoda. De patruzeci și trei de ani zbura aiurea, trecând de la derive îndepărtate la diagonale cuantice, o fugă sub cerul liber.

Înșfacă o cămașă necălcată care-i aducea vag aminte de fața lui din oglindă, își trase niște

pantaloni negri și se fâțâi prin cameră. Tracy, întinsă în pat, cerea lămuriri despre duminica pe care urmau s-o petreacă la mare, când Brian își deschise mobilul.

Avea douăsprezece mesaje.

*

Cape Town se întindea la poalele Muntelui Table, masivul somptuos care, de la înălțimea celor o mie de metri ai săi, domnea peste Atlanticul de Sud. „Mother City”, cum i se zicea. Epkeen locuia în Somerset, un cartier de homosexuali, cu baruri și cluburi pe val, unele deschise pentru toată lumea și fără restricții. Coloniști europeni, triburi xhosa, ricșari indieni sau malaysieni, Cape Town era foarte divers de secole: orașul-far al țării, micul New York de pe plajă, în care își avea sediul Parlamentul și care aplicase primul măsurile de apartheid. Epkeen știa orașul pe de rost. Îi provocase grețuri și emoții înălțătoare deopotrivă.

Străstrăbunicul lui sosise aici analfabet, în zdrențe, unul dintre fermierii aceia care vorbeau un soi de neerlandeză degenerată care avea să devină afrikaans, aplicând legea talionului și mânuind la fel de bine și pușca, și Vechiul Testament. În drumul lor, el și pionierii buri care îl însoțeau nu găsiseră decât pământ arid și boșimani cu obiceiuri preistorice, nomazi care nu erau în stare să deosebească vânatul de animalele domestice, oameni care smulgeau picioarele vacilor și le mâncau crude, în vreme ce ele mugeau a moarte, boșimani pe care îi vânaseră ca pe lupi. Bătrânul nu-l ierta pe niciunul, căci altminteri existau toate riscurile să-și găsească familia măcelărită. Refuza să plătească impozitele către guvernatorul coloniei englezești care îi lăsa pradă populațiilor ostile, defrișând ținutul și luptând pentru supraviețuire. Afrikaanderii nu contaseră niciodată pe nimeni. Sângele acesta curgea prin venele lui Brian, sânge de praf și de moarte: sânge arid.

Atavism antropologic sau sindromul unui sfârșit de rasă anunțat, burii erau veșnicii perdanți ai Istoriei – ca urmare a războiului cu același nume, în care învingătorul britanic le arsese casele și pământurile, iar douăzeci de mii dintre ei, inclusiv femei și copii, muriseră de foame și de boli în lagărele de concentrare englezești în care fuseseră trimiși iar instaurarea apartheidului era cea mai zadarnică înfrângere a lor[12].

Brian socotea că strămoșii lui, instaurând acest sistem, se căcaseră pe ei. Frica de Omul Negru invadase conștiințele și trupurile cu o încărcătură animalică ce amintea de vechile frici reptiliene – frica de lup, de leu, de mâncătorul de oameni albi. Nimic nu se putea construi pornind de la asta. Fobia de celălalt distrusese rațiunea, mecanismele ei, și, dacă sfârșitul detestatului regim le înapoiase afrikaanderilor un pic de demnitate, cincisprezece ani nu erau de ajuns ca să șteargă rolul lor în Istorie…

Epkeen porni de-a lungul clădirilor vechi din centru, apoi pe lângă fațadele colorate ale caselor coloniale de pe Long Street. Bulevardele erau libere, oamenii erau la plajă. Urcă spre Lions Head și se răcori un pic scoțând puțin mâna pe geam – sistemul de climatizare al Mercedesului său își dăduse duhul cu vreo mie de ani în urmă. Un model de colecție, ca el – cum spusese Tracy, și el o luase ca pe-un compliment. Conduse mai departe fără să se mai gândească la ea și la weekendul de la „Jim”.

Intruziunea lui David îi lăsase un gust amar. De șase ani nu-și mai vorbeau, sau își vorbeau, deși ar fi fost mai bine să tacă. Brian spera că lucrurile se vor aranja, dar David și mama lui erau în continuare supărați pe el. O înșelase, e-adevărat. Cu negrese, mai ales. Brian nu era credincios decât convingerilor lui, dar, în fond, totul era din vina ei. Ruby fusese mereu o harpie tragică rănită până la os, iar el un idiot clasa-ntâi; era evident că fata asta

era o avertizare de furtună de gradul zece. Se întâlniseră la un concert Nine Inch Nails, la un festival pentru eliberarea lui Mandela, iar felul ei de a se autotorpila în mijlocul hărmălaiei electrizante îl făcuse detector de furtuni feminine: o fată care țopăia pe acordurile de chitară ale Nine Inch Nails era în mod sigur dinamită pură… Brian se îndrăgostise, o întâlnire ca o coliziune de linii de fugă și un fascicul arzând de iubire care mergea drept în ochii ei de nebună…

Cartierul Constantia: Epkeen îl evită pe metisul care umbla în zigzag pe șosea, cu un bandaj pe cap, și opri la semafor. Cu cămașa găurită și pătată de sânge, abia ținându-se pe picioare, omul se prăbuși un pic mai încolo, cu mâinile încrucișate în soare. Alte scursori cloceau pe trotuare, prea abrutizate de alcool ca să mai întindă mâna spre rarii trecători.

La capătul bulevardului, Mercedesul viră și o luă pe șoseaua M3 spre Kristenbosch.

Două mașini de poliție păzeau intrarea în Grădina Botanică. Epkeen zări în parcare duba echipei de la Medicină Legală, mașina lui Neuman lângă buticurile de suvenire, grupuri de turiști derutați de nervozitatea cu care erau întorși din drum. Norii coborau dinspre vârfurile muntelui, ca niște oi îngrămădite. Brian îi arătă legitimația unui agent în uniformă, trecu pe sub bolta bananierului mare de la intrare și, cu o hoardă de insecte pe urmele lui, o luă spre aleea principală, de unde se auzeau păsările cântând.

Kristenbosch, muzeu viu, plante alambicate, copaci și flori multicolore răspândite ca o maree vegetală la poalele muntelui; pe peluza englezească, Brian dădu peste un fazan, care o zbughi chirăind, apoi se duse spre tufa de acacie.

Maiestatea Sa era puțin mai încolo, cu cei 1,90 metri ai lui încovoiați sub crengi, și discuta încet cu Tembo, legistul. Un negru bătrân în salopetă verde înțepenise așteptând în spatele lor, înjumătățit sub soare și sub cascheta prea mare. O

echipă de la laborator lua amprente de pe sol, alta făcea fotografii. Epkeen îl salută pe Tembo, care dădea să plece cu tot cu pălăria lui de fetru, apoi pe negrul bătrân în salopeta lui municipală. Neuman îl aștepta înainte să se care și el.

— Arăți ca dracu', zise văzându-l pe Brian.

— Las că vezi tu peste zece ani, frumușelule…

Epkeen zări corpul în mijlocul florilor: dispoziția lui, deja șifonată, se prăbuși și mai mult.

— A găsit-o un domn azi-dimineață, spuse Neuman întorcându-se spre grădinar.

Negrul bătrân nu zicea nimic. Se vedea bine că nu-i făcea nicio plăcere să se afle acolo. Epkeen se aplecă spre iriși, făcându-și plinul cu betablocanți. Corpul fetei zăcea pe spate, cu genunchii îndoiți, dar abia când îi zări capul dădu înapoi. Nu i se mai vedeau nici ochii, nici trăsăturile. Fusese radiată, iar mâinile ei crispate către un agresor invizibil și omniprezent o lăsau ca pietrificată de spaimă…

— Crima a avut loc pe la ora două, azi-noapte, spuse Neuman cu glas mecanic. Pământul e uscat, dar avem flori călcate în picioare și pătate de sânge. Probabil cel al victimei. Nu există urmă de glonț. Toate loviturile sunt concentrate pe față și în creștetul capului. Tembo înclină către un ciocan sau un obiect asemănător.

Epkeen îi privea coapsele albe pătate de sânge, picioarele încă dolofane, o fată de vârsta lui David. Goni câteva imagini oribile din minte și văzu că fata era goală sub rochie.

— Viol?

— Greu să-ți dai seama în acest moment, răspunse Neuman. Am găsit niște chiloți tanga lângă ea, cu elasticul intact. În orice caz, a avut loc un raport sexual. Consensual sau nu, asta rămâne de stabilit.

Epkeen își trecu degetul peste umărul dezgolit al fetei și îl duse la buze: pielea avea un ușor gust de sare… Își puse mănușile de latex pe care i le întindea Neuman, examină mâinile victimei,

degetele ei chircite ciudat (era un pic de pământ sub unghii), apoi urmele întrețesute pe mâinile ei: mici zgârieturi, aproape rectilinii. Rochia era ruptă pe alocuri, de parcă se agățase în ceva.

— Are două degete rupte?

— Da, la mâna dreaptă. Probabil a încercat să se apere.

Două asistente așteptau pe alee, cu brancarda jos. Statul prelungit în soare începea să le calce pe nervi.

Epkeen se ridică, simțindu-și picioarele ca de mercur.

— Voiam s-o vezi înainte s-o ridice, zise Neuman.

— Mulțumesc. Știm cine e?

— În buzunarul hainei era o legitimație de la un centru de închirieri de casete video pe numele Judith Botha. Studentă. Dan a plecat să verifice.

Dan Fletcher, protejatul lor.

Insectele zumzăiau sub acaciile din Grădina Botanică. Epkeen se uită o vreme după ele, dar în ochii lui Neuman apăruseră doi sori negri: presentimentul care-l apăsa din zori nu-l părăsise.

*

O ambulanță cu sirena asurzitoare crease îmbulzeală în fața la Seven Eleven, în Woodstock: un corp pe trotuar, lume înnebunită ținându-se de cap, oamenii din Explozive Unit în veste antiglonț… Dan Fletcher o luă de-a lungul bulevardului murdar din cartierul popular, apoi viră pe M3. Până atunci, Cape Town scăpase de *brinks,* actele de teroare cotidiene al căror epicentru era Johannesburgul, dar scenele de felul acesta deveneau din ce în ce mai frecvente, chiar și în oraș. O evoluție neliniștitoare, din care ziarele câștigau o pâine albă.

Fletcher scotocise prin garsoniera lui Judith Botha, însă nu găsise indicii clare despre dispariția ei. Vecinii n-o văzuseră tot weekendul, iar garsoniera era cufundată într-o atmosferă

studențească – cărți de Drept, hârțoage de la facultate, vederi tâmpite, DVD-uri, resturi de pizza și fotografia unei blonde zâmbind către obiectiv, care corespundea cu semnalmentele victimei. Dan obținuse numărul părinților ei, Nils și Flora Botha. Menajera care răspunsese într-un târziu la telefon nu știa unde ar fi doamna Botha, dar soțul ei, Nils, era probabil „la rugbi”…

Fletcher n-auzise de Nils Botha și n-avea habar de rugbi, dar Janet Helms, care controla ancheta de la comisariatul central, îl pusese la curent. Fost selecționer la Springbok, echipa națională, el însuși jucător în vremea embargoului și a boicotului sportiv, Nils Botha era de douăzeci de ani antrenorul emblematic al echipei Blue Bulls din Western Cape. El și soția lui, Flora, aveau un băiat, primul născut, care locuia la Port Elizabeth, și pe Judith, care tocmai intrase la facultatea din Observatory…

Fletcher revedea fața desfigurată din mijlocul florilor, lianele lipicioase ale părului ei blond, părțile de creier care ieșeau din craniu… De față cu Neuman își ascunsese repulsia, dar nu păcălea pe nimeni, și în niciun caz pe polițiștii vechi din comisariatul central, care văzuseră și altele. „Gură de futut”, așa-l poreclise Van Vilt, sergent-instructor de tir la țintă mobilă, groaza tinerilor recruți. „Gură de futut” făcuse înconjurul secției, Dan găsise chiar reviste gay în sertarul biroului său, cu paginile lipite – ah ah ah –, apoi lucrurile se liniștiseră… Fletcher își închipuia că botezul se încheiase; se înșela. Neuman îl alesese pentru talentul său de sociolog, nu ca să suporte remarcile homofobe ale roșcovanilor din comisariatul central. Cu un pumn în ceafa, zulusul îl pusese la pământ pe sergentul-instructor și îi dăduse jos pantalonii de față cu ceilalți, luase faimosul Colt cromat, de care Van Vilt era atât de mândru, i-l înfipsese în cur până la butoiaș și îl lăsase acolo, cu curul lui mare și plin de coșuri, mustind de o furie

tăioasă care făcea cât toate avertismentele. Gata cu poreclele. Așa începuse colaborarea lor.

Dan Fletcher ieși de pe M3 și, trecând pe cealaltă parte a muntelui, ajunse la complexul sportiv.

Blue Bulls se pregăteau pentru Super I4, campionatul provinciilor din emisfera sudică. Erau abia la început, dar trăgeau din greu ca să recupereze întârzierea față de neozeelandezi; Fletcher îl găsi pe Botha pe marginea terenului, înjurându-i de zor pe copiii mari și asudați care își exersau molul pătrunzând cu îndârjire. Fiecare balon căzut îl scotea din minți. Văzând insigna de polițist abia, tehnicianul se învrednici să-i dea atenție omulețului cu ochi de femeie care se ivise pe teren. Îl lăsă pe adjunct să continue antrenamentul înaintașilor – ședință de tras la jug până la epuizare…

Cu trapezii ieșindu-i la iveală prin tricou în ciuda celor șaizeci de ani, cărunt, îndesat, Botha avea o șapcă în culorile clubului și o pilozitate de maimuță pe antebrațe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el alertat de fața polițistului.

— O căutăm pe fata dumneavoastră, Judith… Știți unde ar putea fi?

Privirea antrenorului se întunecă:

— Păi… la ea acasă! De ce?

— Am trecut pe la garsoniera din Observatory, nu e nimeni acolo, răspunse calm polițistul. Nici la telefon nu răspunde.

Se întâmplase ceva grav, Botha simți imediat.

— Cum adică nu răspunde?

Își pipăi buzunarele șortului bej căutându-și telefonul, ca o soluție la problemă.

— Puteți să mi-o descrieți pe Judith? întrebă Fletcher. Fizic, vreau să zic…

— Păi, blondă, ochi albaștri, un metru șaizeci și opt… De ce o căutați? A făcut ceva grav?

Botha îl privea neîncrezător. Pulsul lui Fletcher acceleră.

— Azi-dimineață a fost găsit corpul unei tinere, anunță el, în Grădina Botanică din Kristenbosch. Cadavrul nu a fost încă identificat, dar în buzunarul hainei era un abonament la un centru de închirieri de casete video pe numele lui Judith. Semnalmentele victimei corespund cu cele ale fiicei dumneavoastră, dar nu e sigur… Știți ce program avea Judith, ce avea de gând să facă, de exemplu, ieri-seară?

Fața rozalie a antrenorului se crispa lent. Botha era un dur, în pauza meciului urla ca un apucat la jucători, dar polițaiul ăsta pricăjit și efeminat îl făcuse k.o.

— Judith… Judith trebuia să învețe pentru parțiale, cu prietena ei Nicole. La garsonieră… Așa era stabilit.

— Nicole și mai cum?

— Wiese… Nicole Wiese. Sunt colege de facultate.

Înaintașii cădeau în soare ca muștele.

— Aveți numărul ei de mobil? întrebă Fletcher.

— Pe-al lui Nicole? Nu… Dar îl am pe-al tatălui ei, își aminti el. Fetele se cunosc de când erau mici.

— Aveți idee unde ar fi putut ieși?

— Nu…

— Judith are vreun iubit?

— Deblink… Peter Deblink. Locuiește în Camps Bay, adăugă Botha ca o garanție de moralitate. Părinții lui au un restaurant, eu și soția mea mergem des acolo…

— Erau împreună ieri-seară?

— V-am zis, Judith învăța pentru parțiale cu colega ei de facultate.

— Fata dumneavoastră v-a mințit, i-o întoarse Fletcher.

Jucătorii gâfâiau sub jug, dar Botha nu îi mai vedea: dacă într-adevăr cadavrul era al fetei lui… Simți cum îi înțepenesc coapsele, cum i se ridică

părul. Mobilul lui Fletcher vibră în buzunarul hainei. Îi ceru scuze antrenorului palid și răspunse. Era Janet Helms, colega lui.

— Am vorbit cu Judith Botha la telefon, spuse ea. E la Ștrand cu iubitul ei și abia adineauri și-a deschis mobilul…

Polițistul simți cum i se relaxează măruntaiele.

— Ai pus-o la curent?

— Nu, răspunse Janet. M-am gândit că preferi să discuți tu cu ea.

— Ai făcut bine… Zi-i c-o aștept acasă la părinții ei. Botha, pe tușă, ciulise urechile. Îi sorbea cuvintele, căuta un indiciu, oricare, că fata lui trăiește.

— Fata dumneavoastră e la plajă, spuse Fletcher.

Umerii sportivului se lăsară în jos. O ușurare de scurtă durată. Dan formă numărul lui Neuman, care răspunse imediat.

— Ali, eu sunt… Cred că am numele victimei: Nicole Wiese.

5.

— Ea e…

Degetele lui Stewart Wiese se împleticeau ca niște șerpi boa în fața marmurei gri. Camera mirosea a antiseptic, iar eforturile legistului de a-i face fata prezentabilă n-aveau să-i potolească furia. Cu tristețea avea s-o rezolve cumva după, împreună cu soția lui.

Stewart Wiese era și el un fost jucător de rugbi de la Springbok: campion mondial în 95, cincizeci de selecții la echipa națională, coapse de bivol și un cap cu care putea sparge pietre. Pe terenul de rugbi se învățase cu loviturile, afrikaanderul încasase destule și dăduse și mai multe, dar știa bine că loviturile la care nu te aștepți sunt cele mai violente. Acum lumina ochilor lui nu mai avea nimic care să-i amintească de trăsăturile fiicei sale mai mari…

— Doriți să luați loc?

— Nu.

Încă de când începuse să mănânce pilieri pe pâine până azi, Wiese pusese pe el vreo cincisprezece kilograme, dar avea același chef de bătaie ca în tinerețe. Refuză paharul de apă oferit de asistenta legistului, apoi aruncă o privire implacabilă spre Neuman. Se gândi la soția lui, înnebunită de durere, la prăpastia care se căsca sub picioarele lui.

— Aveți idee cine-i câinele care-a făcut chestia asta?

Nu era atât o întrebare, cât o amenințare.

Neuman privi fotografia tinerei, o blondă de optsprezece ani, care locuia pe strada Victoria la numărul 114, în suburbia șic de lângă Camps Bay. Nicole Wiese: o păpușă cu pompoane căreia îți

venea să-i iei o înghețată de vanilie, nu să-i măcelărești fața cu ciocanul.

— Îmi închipui că fata dumneavoastră nu avea dușmani, zise el.

— Nimic de felul ăsta.

— Permis de conducere?

— Nu.

— Totuși, Nicole n-a venit pe jos la Kristenbosch; aveți idee cine o însoțea?

Wiese își frământa mâinile mari ca să nu le lase să tremure.

— Nicole n-ar fi ieșit niciodată noaptea cu necunoscuți, spuse el.

Se uita la fața stâlcită a fiicei sale ca la o străină. Nu voia să creadă că lumea e doar o iluzie banală. Un castel de cărți de joc.

— Credeți că a fost persoana nepotrivită la locul nepotrivit? întrebă Neuman.

Furia, până atunci stăpânită, izbucni brusc:

— Nu, cred că e un sălbatic. Un sălbatic care mi-a căsăpit fata! tună el în atmosfera încordată. Cine altcineva să fi făcut așa ceva?! Cine altcineva?! Spuneți-mi!

— Îmi pare rău.

— Nu pe cât de rău îmi pare mie, i-o întoarse Wiese printre dinți. Dar n-o să rămână așa. Nu, nu așa…

Tenul rumen al afrikaanderului dispăruse, o furie surdă îi pulsa în tâmple. Credea că fata lui e la Judith Botha, să învețe pentru parțiale, la o pizza, și o găsiseră moartă la kilometri distanță, asasinată în Grădina Botanică din Kristenbosch, în toiul nopții.

— Nicole… Nicole fost violată?

— Încă nu știm. O să aflăm după autopsie.

Fostul rugbist își îndreptă spatele.

— Ar trebui să știți, mârâi el. Ce dracu' face legistul dumneavoastră?

— Meseria. Își face meseria, răspunse Neuman. Fata dumneavoastră a avut un raport sexual

noaptea trecută, dar nimic nu indică faptul că ar fi fost violată.

Wiese se făcu purpuriu, stupefiat.

— Vreau să vorbesc cu șeful poliției, spuse el sec. Vreau să se ocupe el personal.

— Eu sunt, șeful Serviciului Omoruri, preciză Neuman. Și exact asta o să fac, o să mă ocup personal.

Afrikaanderul ezită, derutat. Asistenta legistului trăsese cearșaful peste cadavrul pe care Wiese continua să-l privească, cu ochii goi.

— Îmi puteți spune când ați văzut-o pe Nicole ultima dată?

— Pe la patru după-amiaza… Sâmbătă… Nicole se ducea să bată magazinele cu cățeaua aia mică de Judith Botha, înainte să se apuce de învățat pentru examene.

— Știți dacă avea un prieten?

— De ultimul s-a despărțit înainte să vină vara, zise el. Ben Durandt. De atunci încoace n-a mai avut niciunul.

— La nouăsprezece ani nu-i zici tatălui tău neapărat totul, spuse Neuman.

— Soția mea mi-ar fi spus. Ce insinuați? Că nu știu să-mi țin fata în frâu?

Furia îi împăienjenea ochii metalici. Dacă l-ar găsi pe ăla care i-a măcelărit fata, l-ar face zob, covor de oase, praf și pulbere.

— Fata mea a fost violată și asasinată de o bestie, spuse el categoric, un monstru de cea mai joasă speță, care acum se plimbă liber, nepedepsit. Nu pot să accept așa ceva. Imposibil. Dacă nu știți cine sunt, o să aflați… Eu nu renunț, căpitane. O să răscolesc și cerul, și pământul, până ce va fi găsit gunoiul ăsta. Vreau ca toate serviciile poliției să se implice, toți inspectorii să-și miște curul și să obțină rezultate. Repede. E limpede?

— Justiția e aceeași pentru toți, îl asigură polițaiul negru cu ceva ce lui Wiese i se păru a fi

aroganță. Îl voi găsi pe ucigașul fiicei dumneavoastră.

— Vă doresc să-l găsiți, mârâi el printre dinți.

Ceafa rasă a afrikaanderului sclipea de sudoare. Stewart Wiese aruncă o ultimă privire la cearșaful care o acoperea pe fata lui.

Neuman începea să înțeleagă ce anume îl irita în întrevederea aceea.

— Mâine-dimineață o să treacă un ofițer pe la dumneavoastră, spuse înainte să-l lase să plece.

Un alb.

*

Colinele și vegetația deasă din Clifton cedaseră locul reședințelor de lux, vile cu parcări pe acoperiș, paznici și acces direct la plajă. Și se construia în continuare, din ce în ce mai sus pe coline – pentru peisaj era oricum prea târziu.

West Point nr. 25. Luciu și oglinzi cât încape – apartamentul familiei Botha era fardat ca un travestit din Sydney, dacă nu cumva îți plăceau sclipicioșii ani 80. Pe canapeaua din livingul panoramic, Flora, cu fața luminată de soare și de fondul de ten, o aștepta pe Judith. Soțul ei se agita în jurul măsuței și vorbea cât doi. Mințind pe toată lumea, proasta de Judith crease un conflict greu între cele două familii. Stewart Wiese sunase ceva mai devreme: o discuție furtunoasă care nu rezolvase nimic. Jucătorul de la Springbok își încheiase cariera la Blue Bulls, echipa lui Niels Botha, iar cei doi rămăseseră prieteni. Fetele lor mergeau la aceeași școală, aveau aceiași prieteni, ieșeau împreună, nu le lipsise nimic niciodată și nu creaseră niciodată probleme. Trebuia să stea cu burta pe carte, nu să umble noaptea pe străzi și nici să plece în weekend pe coastă. Trădare. Neînțelegere. Botha scotea fum pe urechi. Fletcher îl lăsă să fiarbă în suc propriu, în timp ce soția lui își frământa degetele pe canapeaua înflorată.

Dan se gândea la Claire, soția lui, pe care urma să o ia de la spital mai târziu, când sună interfonul.

Flora sări de pe pernă, se îndreptă ca un arc și bocăni cu tocurile pe marmură. Nils ajunse primul la interfon. Paznicul anunță sosirea lui Judith.

— Ce e? întrebă Judith, văzând fața crispată a mamei sale. S-a întâmplat ceva?

Botha o împinse pe nevastă-sa, se aruncă asupra fetei și îi trase o palmă din plin. Flora scoase un strigăt de uluire. Judith căzu scheunând.

— Nils! începu Flora.

— Tu să taci! Și tu ascultă-mă bine, zbieră el la fiică-sa. Da, s-a întâmplat ceva. Nicole a fost asasinată. Ai auzit? A fost omorâtă!

Menajera dispăru în bucătărie. Judith începu să plângă. Tânărul ferchezuit care venise cu ea se retrase spre lift. Botha îl țintui cu privirea, apoi se aplecă asupra fetei, care plângea, și o trase de mână ca și cum ar fi smuls o buruiană.

— Nu cred că e cel mai potrivit comportament, având în vedere situația, interveni Fletcher.

— Cu fiică-mea mă port cum vreau eu!

— Vedeți bine că abia se ține pe picioare…

Lui Botha nu-i păsa. Lovise deja oameni aflați la pământ. Atât la rugbi, cât și în viață. Nu vedea decât minciuna, păcăleala, pierderea definitivă a legăturii cu Stewart Wiese, relațiile, afacerile, cascada de necazuri care se contura. Din cauza tâmpitei de fiică-sa.

Judith plângea întinsă pe marmură, cu mâinile la față. Flora veni lângă ea, stingherită, neștiind cum să se poarte.

— Aș vrea să discut cu Judith între patru ochi, spuse Fletcher.

— Am dreptul să știu de ce a mințit fiică-mea!

— Domnule Botha, vă rog, lăsați-mă să-mi fac meseria…

Tatăl se strâmbă acru. Drăgălașul ăsta vorbea calm și se uita la Judith cu o milă care îl scotea din sărite. Fata stătea ghemuită lângă lift, distrusă, iar toanta de maică-sa încerca s-o consoleze prin semne.

Fletcher îngenunche și el, zări niște pistrui sub părul ciufulit, o luă de mână și o ajută să se ridice. Rimelul i se scursese pe degete. Lipit de lift, Peter Deblink număra plăcile de marmură.

— Vino și tu, îl chemă Fletcher.

Evitând tatăl, care bloca drumul, tânărul cuplu îl urmă pe polițist pe terasă.

Un vânt răcoros se înălța odată cu păsările, pe plajă, jos, bubuiau valuri turcoaz, un colț de paradis care greșise etajul; Judith, încă în stare de șoc, se prăbuși pe un scaun pliant, unde putu să plângă în voie.

Urmă un moment de tăcere, punctat de hărmălaia valurilor. Fletcher, cu silueta fragilă a lui Monty Clift și o privire care strălucea doar pentru soția lui, se aplecă spre tânăra studentă; o găsi drăguță, și atât.

— Trebuie să mă ajuți, OK?

Judith nu răspunse. Își aduna lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea trăgându-și nasul.

— Încă nu știm, răspunse Fletcher. Cadavrul lui Nicole a fost găsit azi-dimineață în grădina din Kristenbosch…

Judith ridică privirea, neîncrezătoare. Degetele tatălui creaseră pe obrazul ei o operă paleolitică.

— Erai cea mai bună prietenă a lui Nicole, așa am înțeles…

— Ne știm de când eram mici, confirmă Judith cu un nod în gât. Nicole locuiește la Camps Bay, dincolo de deal…

Dar capul ei abia se mișcă până la plantele verzi.

— O acopereai des?

— Nu… nu…

Fletcher se uită în ochii ei umezi, dar nu găsi decât rușine și tristețe.

— Spune-mi adevărul.

— Am… am o garsonieră în Obs, lângă facultate… Nicole spunea acasă că vine să doarmă la mine, ca să învățăm.

— Era o minciună?
— Era doar un pretext ca să iasă… Nu îmi place să mint, dar pentru ea mințeam, din prietenie… Am încercat să-i spun că până la urmă părinții noștri o să afle, dar Nicole mă implora și… în fine, n-am avut curaj s-o refuz… Îmi pare rău. E îngrozitor.
Se refugie între palme.
— Nu erați cu ea ieri-seară? întrebă Fletcher întorcându-se spre Deblink.
— Nu, preluă blondinul. Eram la Strand ca să facem scufundări în cușcă, să vedem rechinii albi. Urma să plecăm în excursie la șapte dimineața. Am dormit la pensiunea care organiza ieșirea pe mare.
Era ușor de verificat.
— Și Nicole?
— Avea un set de chei, răspunse Judith. În felul ăsta, eram libere.
— Ți-a zis unde ieșea, cu cine?
— Nu…
— Parcă erați prietene, nu?
Expresia feței ei se schimbă:
— La drept vorbind, ne vedeam puțin în ultima vreme…
— Cum așa?
— Nu prea o pasiona Dreptul…
— Prefera băieții, continuă Fletcher.
— Nu mă faceți să zic ce n-am zis.
— Dar se culca cu băieți…
— Nicole nu era o târfă! protestă prietena.
— Nu-i nimic în neregulă dacă-ți plac băieții, o potoli Fletcher. Cunoscuse pe cineva?
Judith ridică din umeri, dezarmată.
— Așa cred.
— Așa crezi?
— Nu mi-a zis direct, dar… Nu știu… Se schimbase. Era cam evazivă în ultima vreme.
— Adică?
— Nu știu, răsuflă ea. E o intuiție… Ne știm de multă vreme, dar ceva se schimbase la ea. N-aș putea spune de ce, dar Nicole nu mai era aceeași,

mai ales în ultima vreme. De-asta cred că avea pe cineva.

— E ciudat că nu ți-a spus nimic: doar erai cea mai bună prietenă a ei.

— Eram, așa e.

O briză de tristețe mătură terasa.

— Schimba des iubiții?

— Nu… nu, nu era o colecționară, v-am zis. Îi plăceau băieții, dar ca tuturor, moderat.

Deblink nu clipi.

— Ben Durandt, reluă Fletcher. Îl cunoșteai?

— Un prieten din Camps Bay, spuse ea, morocănoasă. Au fost împreună șase luni.

— Cum se purta Durandt cu Nicole?

— Foarte bine, pentru unul cu decapotabilă, estimă Judith.

— Genul gelos?

— Nu… clătină din cap. Durandt e prea fascinat de sine ca să-l intereseze ceilalți. Oricum, nu era decât un flirt. Nicole se plictisea cu el.

Fata se mai însenină un pic.

— Știi dacă s-a culcat cu el?

— Nu. De ce mă întrebați?!

— Încerc să aflu dacă Nicole se culca cu băieți, dacă raportul sexual pe care l-a avut în noaptea crimei a fost consimțit sau nu.

Judith plecă privirea.

— Tu ce părere ai? se întoarse el către Deblink.

— Abia dacă o cunoșteam, răspunse el cu o mutră ostilă.

— Credeam că frecventați Camps Bay.

Tinerii de bani gata se împăunau pe-acolo în weekenduri, de-a lungul plajelor.

— Da, confirmă playboy-ul, acolo am cunoscut-o pe Judith. Dar pe Nicole n-am văzut-o decât o dată, pe fugă…

— Adică Nicole nu prea mai venea la Camps Bay?

— Îhî.

— Se schimbase, v-am zis, întări Judith.

Un pescăruș țipă lângă terasă. Fletcher se întoarse către studentă:

— Ce anume stabiliserăți pentru ieri-seară?

— Nicole m-a sunat și mi-a zis că iese. Eu mă duceam să văd rechinii cu Peter, așa că garsoniera era liberă…

— De ce vă mințeați părinții?

— Tatăl meu, treacă-meargă, răspunse Judith mușcându-și buzele, m-a lăsat să închiriez o garsonieră lângă facultate… Dar tatăl lui Nicole este foarte… conservator, să zicem. Nu-i plăcea ca Nicole să iasă. Sau o lăsa doar cu băieți pe care-i cunoștea și el. Îi era teamă de agresiuni, violuri…

Unul la cinci minute, după statisticile naționale.

— De-asta o acopereai când ieșea?

— Da.

— Nicole mergea prin barurile din cartier?

— Așa zicea.

— Avea prieteni noi?

— În mod sigur…

Fletcher dădu din cap în briza serii.

— În haina ei a fost găsit un abonament la un centru de închirieri de casete video pe numele tău, spuse el.

— Da; i-l împrumutam, dacă voia să vadă filme.

— Asta s-a întâmplat și ieri-seară?

— Nu știu. Nicole avea cheile și se întorcea când voia. Nu-i puneam întrebări. Abia dacă ne vedeam dimineața, în caz că nu dormea în altă parte.

— S-a mai întâmplat?

— Da, o dată, săptămâna asta… Miercuri. Da, miercuri, repetă. Când m-am trezit de dimineață, nu era nimeni pe canapea.

— Și nu ți-a zis unde a dormit?

— Nu… I-am zis doar că nu mai merge așa… Că o să se prindă părinții… Dar sâmbătă am cedat. Ca o idioată…

Amintiri din copilărie i se înnodau în gât: păpuși gătite, râsete nebunești, confidențe… Judith

încercă să se stăpânească, dar cedă într-un val de hohote. Își acoperi fața cu mâinile. Soarele apunea încet în ocean. Fletcher se uită la ceas: Claire urma să iasă peste nicio oră.

La doi pași, cu șuvița răvășită de vânt, playboy-ul înlemnit încă nu făcuse niciun gest ca să-și consoleze prietena. Dan strânse umărul fetei care plângea, înainte s-o taie spre spital.

*

De mâine (nu mai e mult) alerg spre tine. Un drum lent, ca în caleașca... Oare ce gust are sexul tău? Știi că se schimbă după anotimp, după soare și după toanele lunii? Gura ta mai este oare acel virtuoz al „orgasmului agonic”? O să fiu iarăși peștele-pilot care o ia-nainte? Mă gândesc, deci sunt deja acolo – închipuindu-mi, de departe, deliciul scufundării. Abia te-aștept, iubirea mea!

Claire citi a douăsprezecea oară biletul pe care Dan i-l strecurase odată cu florile. Păstră biletul, iar trandafirii i-i dădu asistentei xhosa care o răsfăța de trei nopți.

La treizeci de ani, ți-e teamă de alegeri, cele mai multe definitive, de căsătorie, de accidentele de mașină, nu de cancer – un cancer la sân descoperit cu trei luni în urmă și kilograme de metastaze. Pământul se scufunda, Dan nu vedea decât o prăpastie, dar Claire părea să suporte bine chimioterapia și pierderea părului. Ultimele analize ieșiseră bine. Rămânea de văzut cum avea să evolueze. Bineînțeles, copiii nu știau nimic. Tom, în vârstă de patru ani și jumătate, era ferm convins

că mama se îmbolnăvise „de toamnă" și părul o să-i crească la loc, iar Eve nu remarcase nimic…

Dan își luă soția din holul Spitalului Sommerset. Claire purta o beretă neagră pe creștetul chel și o fustă scurtă care îi dezvelea genunchii slabi. Zâmbi văzându-l în mulțime, îl luă de umeri și îl sărută chiar în fața intrării. Un sărut lung și languros, ca la primele lor întâlniri… Să săruți nefericirea – erau cuvintele ei de înger decăzut. Boala n-avea s-o doboare.

Oamenii treceau pe lângă ei, dar ei nu încetau să se regăsească.

— Aștepți de mult? îi șopti el la ureche.

— Peste două luni se fac douăzeci și șase de ani.

Dan se eliberă din strânsoarea ei drăgăstoasă:

— Păi, atunci, hai s-o ștergem mai repede…

O prinse de mâna fragilă, luă geanta de voiaj și se îndreptară spre ieșire. Parcarea căpătă dintr-odată un aer nou, iar cerul era aproape la fel de luminos ca ochii ei albaștri de rândunică.

— Copiii te așteaptă la o mică petrecere, anunță Dan. E cam haos acasă, n-am avut timp să fac ordine, dar bona se ocupă de prăjituri.

— Tare!

— Le-am zis că ajungem după opt, adăugă el cu aerul lui indiferent.

Era abia șase și un sfert.

— Unde mă duci, Casanova?

— La Llandudno.

Claire zâmbi. Știau un golfuleț în peninsulă, un loc liniștit unde puteai să faci baie dezbrăcat, fără să riști întâlniri neplăcute. Se cuibări la pieptul lui, apoi văzu în parcare mașina de poliție.

— Ești de serviciu?

— Da… Pică prost, știu… O fată găsită azi-dimineață la Kristenbosch.

— Fata rugbistului?

— Ai aflat?

— Zicea la radio adineauri… Vin și băieții diseară?

Se referea la Ali și la Brian, prietenii lor, și la micul ritual prin care se invitau la ei acasă ca să se scuze pentru programul schimbător, stresul și munca de câine care-i așteptau.

— Ne gândiserăm s-o lăsăm pe mâine-seară. Dacă te simți bine, normal, se grăbi el să adauge.

— Am discutat deja, spuse Claire ca un lucru stabilit. Să nu schimbăm nimic, OK?

Voia să fie tratată ca o convalescentă, nu ca o bolnavă. Ali și Brian erau în aceeași oală. Dan o sărută din nou.

— Ai găsit ce te-am rugat? întrebă ea urcând în mașină.

— Da, e în spate.

Claire se întinse spre banchetă, luă cutia de pălării și și-o puse pe genunchi.

— Închide ochii.

— I-am închis.

Claire se uită la el cu coada ochiului, își scoase repede bereta, luă peruca din cutia de pălării și și-o aranjă în oglinda retrovizoare: un bob scurt, blond-platinat, cu două șuvițe stil anii ’60 care coborau sub urechi… Hm, nu era rău deloc…

— Cum îmi stă cu acrilic?

Dan fremătă fără să vrea; un zâmbet avid și crud plutea pe buzele ei, un zâmbet de păpușă maltratată, și ochii aceștia albaștri în care strălucea propria moarte…

— Superb, zise el băgând cheia în contact.

Aveau două ore: adică toată viața.

*

Uciderea lui Nicole Wiese ținea prima pagină a ziarelor de seară. Tatăl ei fusese campion mondial imediat după primele alegeri democratice; Mandela îmbrăcase tricoul echipei Springbok și ascultase noul imn sud-african strângând mâna căpitanului, Pienaar, un afrikaander. În ziua aceea, Stewart Wiese devenise unul dintre ambasadorii noii Africi de Sud – ce dacă invincibilii All Blacks se pricopsiseră cu o gastroenterită în ajunul finalei.

În toiul furtunii, Stewart Wiese anunțase o conferință de presă, ceea ce, într-o țară căzută pradă violenței și crimei, nu prevestea nimic bun. Se vor aminti cifre, mai bine de cincizeci de crime pe zi, neajunsurile poliției, incapabile să-și apere concetățenii, apoi se va aduce în discuție reintroducerea pedepsei cu moartea…

Se lăsa noaptea peste suburbie. Ali opri radioul și luă masa în bucătărie. Făcuse o mâncare de linte cu coriandru și un cocktail de suc de fructe. Amețită de medicamente, mama lui dormise la amiază, dar părea să-și vină în fire. Agresiunea de azi-dimineață? Care agresiune? Josephina pretindea că se simte de minune, mai că nu se simțise în viața ei așa de bine. Însă el, deși era tot așa de frumos, de puternic etc., părea obosit… Circul obișnuit.

Neuman nu pomeni nimic despre serviciu, despre ce văzuse. Puse ciocolata ei preferată pe masa din bucătărie; era singura ei plăcere, o sărută pe frunte înainte să plece, jurându-i că da, într-o zi o să i-o prezinte pe „prietena” lui…

Minciuni nevinovate.

•

Fără iluminat public, fragmentate într-o mulțime de microteritorii, suburbiile erau deosebit de periculoase seara. Marenberg nu făcea excepție; rastafarienii[13] făcuseră marșuri împotriva crimelor și drogurilor, dar bandele organizate făceau legea în continuare. Se întâmplase chiar ca bandele să închidă școlile din Bonteheuwel, iar autoritățile nu erau în stare să asigure securitatea elevilor. La Marenberg, trei sferturi dintre ei consumau droguri și gravitau în jurul gangsterilor…

Neuman parcă în fața casei Maiei, una dintre rarele construcții solide din cartier. Farurile sclipeau spre cerul movuliu. Aruncă o privire înspre aleile de pământ bătătorit care dispăreau în noapte și închise portiera. O rază de lumină răzbătea prin lucarna camerei; bătu încetișor la ușă,

ca să nu o sperie – de patru ori, era unul dintre codurile lor. Pași abia perceptibili se apropiară.

Maia zâmbi văzându-l pe semizeul ei sculptat în noapte.

— Te-am așteptat toată ziua, spuse ea fără reproș.

Metisa nu purta decât o cămașă de noapte cu reflexe argintii și papucii pe care i-i cumpărase el. Sărută mâna zulusului și-l trase înăuntru. Casa se schimbase de săptămâna anterioară. Maia smulsese bucățile disparate de tapiserie și pusese în loc tablouri, ale ei, pe care le picta pe carton sau pe lemn reutilizat. Maia era fericită că îl vede, dar nu spuse nimic – codul numărul patru. Ali făcuse o listă cu codurile. Nu trebuia decât să și-o amintească.

Îl trase în cameră fără să scoată o vorbă, aprinse lumânarea de lângă saltea și se întinse pe burtă. Coapsele ei aurii sclipeau în clarobscurul camerei. Picioarele astea, pe care le atinsese de o mie de ori; le cunoștea fiecare mușchi și fiecare cută. Maia închise ochii și se lăsă contemplată, cu brațele depărtate de corp, de parcă urma să-și ia zborul. Un câine lătră afară.

Mai trecu un avion. Ceara se scurse pe mochetă. Sculptată în așteptare, Maia stătea nemișcată, cu ochii închiși, ca moartă. Ali își trecu mâna prin părul ei împletit savant, și îi mângâie ceafa încetișor. Maia zâmbi cu ochii închiși:

— Ți-aș recunoaște mâna de la trei metri…

Era caldă și moale ca buzele ei. Îi mângâie umerii, spatele, puțin aspru… Una, două, trei… numără cinci cicatrici. Maia se pisicea. Poate că simula… Ce contează. Trase în sus cămășuța de noapte, dezvelindu-i șoldurile, rotunjimea feselor, pe care ea i le întinse de îndată, drept ofrandă. Ali nu se gândea la nimic. Vârfurile degetelor lui lăsau dâre de pudră pe corpul ei devastat, un fir invizibil care o făcea să toarcă de încântare…

Ridică privirea și, la lumina lumânării, văzu fotografiile de pe pereți; poze din reviste. Maia le lipise ca să înveselească încăperea sau ca să-i facă lui plăcere: femei în taioare șic sau în costume de baie, femei pozând în decoruri paradiziace, pe plajă, în golfulețe izolate, poze amărâte, pe jumătate șifonate; pe unele le adunase de pe stradă, umede și murdare… Îi venea să vomite de milă.

Neuman plecă fără să arunce nici măcar o privire la tablourile ei, lăsând o mână de bancnote pe frigider.

*

Grădina Botanică era goală la ora aceea, zorii erau abia o amintire. Neuman merse pe peluza tunsă englezește, cu pantofii în mână. Iarba era moale și răcoroasă sub tălpi. Frunzișurile acaciilor fremătau în întuneric. Neuman se înfășură în haină și îngenunche lângă flori.

„Iris sălbatic *(Dietes grandiflora)”,* spunea afișul. Banda galbenă a poliției încă flutura în vânt…

Poșeta lui Nicole nu fusese găsită la fața locului. O luase ucigașul. De ce? Pentru bani? Ce-ar putea avea o studentă în poșetă? Ridică privirea spre norii care goneau ca nebunii sub lună. Presentimentul era tot acolo, omniprezent, îl apăsa în piept.

Ali n-avea să doarmă. Nici în seara aceea, nici a doua zi. Pastilele nu aveau niciun efect, în afara senzației de cocă moale în gură; insomnii cronice, disperare, fenomene compensatorii, disperare, creierul i se învârtea într-un carusel. Nu doar de azi-dimineață. Nici plimbările de-a lungul Capului Bunei Speranțe nu aveau să-i fie de folos. În adâncul lui sălășluia monstrul rece, animal pe care nu reușea să-l dea afară; putea să lupte, să nege, să facă în așa fel încât fiecare dimineață să fie mai degrabă prima decât ultima, ducea un război pierdut dinainte. Maia: jalnică fațadă… îi dădură lacrimile. Degeaba inventa locuri, coduri erotice,

liste de atracții pasionale și tot atâtea iubiri-fantomă; nu ținea. Măștile lui aveau să cadă curând ca o ploaie de ipsos, ziduri de imperiu care aveau să dărâme totul în cădere, decoruri prea vechi trimise la casat. Într-o bună zi, realitatea avea să-l izbească: avea să-l ia de gât și să-l facă să muște țărâna, ca în grădina copilăriei lui. Pielea lui de zulus se ținea doar într-un fir. N-avea decât să deformeze realitatea după pofta inimii, să traseze planuri, prenume cu sonorități feminine – ajungea, cu motorul în flăcări, în același tărâm al nimănui. Un pământ fără bărbați – fără un bărbat demn de acest nume.

Neuman nu mai era bărbat. Nu fusese niciodată.

Maia putea să se răsucească pe saltea, să spargă atomii dorinței care îi separa; sexul lui Ali era mort – murise odată cu el.

6.

Ruby avea o încredere limitată în oameni, și deloc în bărbați. Tatăl ei plecase de pe o zi pe alta, fără să lase vreo adresă, părăsindu-și nevasta și copiii.

Ruby, cea mai mică dintre toți, avea treisprezece ani pe atunci. Nicio explicație. Tatăl ei lăsase doar un gol. Pur și simplu își refăcuse viața în altă pare, cu alți oameni.

Anii trecuseră, dar Ruby nu încercase să-i dea de urmă. Sora ei devenise anorexică, fratele, un divorțat înrăit după două căsnicii pe cât de grăbite, pe atât de jalnice, iar mama lor era, într-un fel, văduvă. Ticălosul acela le distrusese viața, n-avea decât să crape necunoscut de nimeni.

Golul afectiv care îi măcina se transformase în furie. Ruby își adorase tatăl. Crezuse totul. Tot ce îi spusese, ce o lăsase să spere când o lua pe genunchi, când îi construia turnuri din cărți de joc sau când îi ghicea în cărți. „Mai încolo, o să fii un reporter important!” Părea atât de mândru de ea, atât de sigur de sine și de timpul care curgea în favoarea lor… Ruby nu bănuise nimic. Tatăl ei, toți bărbații de pe lume erau niște trădători. Mai ales Brian. Brian Epkeen, iubirea la care nu îndrăznise să viseze niciodată, prințul ei cotonogit pe care-l aduna de prin șanțuri, cu fața tumefiată, Brian, pe care îl spălase, pansase, pusese pe picioare, ticălosul de Brian sabotase totul. Ruby îi oferise totul – iubirea, fesele și timpul ei. El nu luase nimic.

Se despărțiseră de șase ani. De-atunci, Ruby colecționase numai țepe de relații, dar tot nu se hotăra să trăiască fără dragoste. Imposibil. Dragostea era drogul ei, dependența ei, doliul după

tatăl ei, pe care nu-l va ține niciodată. Din fericire, azi îl avea pe Rick.

La cincizeci și trei de ani, cu un fizic încă agreabil, Rick Van der Verskuizen avea cabinetul stomatologic cel mai șic din oraș, o vilă în mijlocul podgoriilor, unde Ruby tocmai se instalase, și copii destul de mari ca să-i lase în pace. Un bărbat atent care îi oferea perspective, o rețea de cunoștințe, un viitor, un bărbat care nu se-ntorcea acasă la ore incerte, în stare de șoc, injectat cu adrenalină sau cu *speed*, și care, dincolo de toate discursurile lui egalitare, se lăsa plătit în natură…

To bring you my love
to bring you my love
to bring you my love!

Ruby se plimba prin mijlocul camerei, cu muzica la maximum. Încă nu se machiase, abia pusese ceva pe ea și se îndrepta spre baie, cântând cât o ținea gura.

Casa ei de discuri nu rezistase în era piratării; doisprezece ani de pasiune, de muncă pe brânci, riscuri și tot atâtea țicneli nocturne pieriseră cât ai clipi. Pusese lacătul pe ușă, cu moartea în suflet. Ar fi putut să-și schimbe meseria, ca majoritatea artiștilor pe care-i producea, însă Ruby habar n-avea alte meserii, și-n general n-avea nicio treabă.

Acest mod de a gândi n-o ajutase să-și găsească un job. Nicio firmă mare nu voia să lucreze cu o nebună ca ea, ceilalți o văzuseră prea des trotilată în culise, agățată de gâtul oricui, consumând orice. Trei ani de chin, în care ajunsese să creadă că n-o s-o mai scoată la capăt niciodată. Dar, de când căpătase jobul acesta de asistentă de producție, o viață nouă îi bătea la ușă. Gata cu castingurile pentru reality show-uri sau cu ședințele pentru reviste de modă, care plăteau în țoale, gata cu valsul degradant al zâmbetelor pe la bancă pentru cecurile neplătite, cu contractele temporare și cu

șomajul. Avea să aibă din nou viață socială, ceva bani, autonomie… Normal, nu era jobul la care visase ea. Rick își pusese în mișcare relațiile. Ea, care nu contase niciodată pe nimeni, trebuise doar să le zâmbească frumos unor oameni. Să-și ignore fața buhăită de sufragetă de vinilin. Să-și înghită cei patruzeci și doi de ani și să se poarte de parcă trăia prima dată. Ce contează: jobul acesta o scotea din necaz, iar Ruby nu prea avea de ales. Patruzeci și doi de ani; perioada fertilă se ducea naibii curând. Peste câțiva ani, gata cu posteriorul ei uluitor, cu promisiunile depărtărilor, cu săruturile implacabile pe altarul jurămintelor aruncate în vânt. Ce se alegea de ea dacă o părăsea și Rick?

Telefonul sună pe noptieră. Ruby dădu muzica mai încet și puse telefonul la ureche în timp ce-și trăgea fermoarul rochiei.

— Bună.

— La dracu'.

— Da, eu sunt.

Brian. Scurtă tăcere în haosul undelor.

— Mă deranjezi, mârâi Ruby. Ce-i?

— Tu l-ai trimis pe David să mă facă la buzunare?

— N-am nimic să-ți spun, răspunse ea.

— Hai, spune.

— Ți-am spus că poți să te duci dracului.

— Și David la fel, din câte se pare, insinuă el. Ce s-a întâmplat cu părinții lui Marjorie? Se pare că l-au dat afară și acum își caută o garsonieră…

— Nu-s la curent.

— La cum îl știu, cred că a fumat ceva iarbă în sufrageria bătrânilor…

— Nu-l știi pe fiu-tău, Brian. Nu te-a interesat decât pula ta. Așa că nu te mira că nu te suportă.

— Exagerezi.

— Te asigur că nu.

Brian râse ca să-și recapete cumpătul, dar vocea lui Ruby era ca din lemn de abanos.

— David mi-a zis că te muți la iubitul tău ăsta nou…

— Nu-i treaba ta.

— Poate putem să ne înțelegem pentru garanția garsonierei, continuă Brian. Cincizeci – cincizeci, îți convine?

— Nu.

— Dentistul tău e putred de bogat, fă un efort.

— Nu tre' să plătească el pentru fiu-tău.

— E totuși un pic și al tău.

— Rick n-are nicio treabă în povestea asta. Lasă-ne-n pace.

— Și de când zici că te interesează dinții?

— De când nu-i mai văd pe-ai tăi.

— Ha ha!

Se forța dureros de tare să râdă.

— Nu m-ai făcut niciodată să râd, Brian, spuse ea glacial. Niciodată. Acum lasă-mă-n pace, OK?

Ruby aruncă telefonul pe pat, răsuci butonul de volum și intră în baie să se machieze, cu muzica la maximum. Puțin rimel, fard de pleoape… Mâna îi tremura ușor în fața oglinzii. Brian. Se blestemă în oglindă… Brian o înșelase, la fel ca tatăl ei. Ruby îl ura pentru asta; de moarte. Credea că avea să-i treacă, dar uite că nu-i trecea.

Chitarele care urlau din cameră se opriră brusc.

— Ce-i cu muzica asta de sălbatici?!

P. J. Harvey: un metru cincizeci și cinci de explozibil, o voce aspră și acorduri de chitară care crăpau pământul… Rick apăru în ușă, cu părul încă ud după lungimile de piscină. Avea pe el un halat de baie și, la mână, un ceas în formă de televizor. Ruby își termină machiajul, iar el își trecu mâna peste fesele ei rotunde.

— Pleci?

— Da, răspunse ea, sunt deja în întârziere.

— Păcat…

Ruby îi simți erecția în spate, tot mai dură pe măsură ce se lipea de ea. Rick zâmbea în oglinda băii cu toți cei treizeci și doi de dinți impecabili; își

strecură mâna pe sub rochia ei, ocoli chiloții și se cufundă de-a lungul pubisului ei.

— Deci, trebuie să ne grăbim, îi șopti la ureche.

Ruby se arcui când el începu s-o mângâie.

— N-am timp, se mâțâi ea.

— Două minute, spuse el, respirând mai greu.

— O să întârzii…

— Da… O să fie bine…

— Rick…

Se răsuci ca să scape încetișor, dar el o ținea bine. Rick îi mângâia clitorisul; îi ridică rochia și-și apăsă sexul între fesele ei.

— Rick… Nu, Rick…

Dar deja îi lăsase chiloții în jos.

•

Era o zi frumoasă de vară, insectele zburătăceau în grădina umbroasă, urmărite de păsări de curse. Ruby ieși prin terasă, cu poșeta pe mână – chiar că avea să întârzie… Rick își aranjă halatul de baie și luă ziarul de pe șezlong.

— Pe diseară, iubito!

— Te sun după briefing!

— OK!

Ruby zâmbi ca să-și ascundă jena. Adineauri o duruse…

Bullmastifful care păzea casa veni să cerșească o mângâiere, dar se cără repede. Ruby se urcă la volanul coupé-ului parcat în curte, își evită privirea tulbure în oglinda retrovizoare, fu cât pe ce să dea peste câinele care lătra la roți și o tăie printre podgorii, cu Polly Jean la maximum, ca să-și înghită lacrimile.

*

La fel de luxos ca și fratele său Clifton, Camp Bay avea vedere la Atlantic și la contraforturile Muntelui Table, care îl proteja de vânturile polare. Câțiva nori diafani pe vârfuri, vapoare la orizontul albastru, palmieri mândri de-a lungul Victoria Road – suburbia emana un parfum de eldorado în croazieră.

— Aveți o față… spuse barmanul.

Epkeen își bea cafeaua privind marea. Tocmai vorbise cu Ruby, nu știa dacă să râdă sau să plângă…

— Ia n-o mai face pe deșteptul, mai bine mai dă-mi un espresso, spuse el.

Terasa de la Café Caprice era aproape goală la ora aceea. Tatuații și culturiștii, bolizii decapotabili, fetițele și curvulițele aliniate, ochelarii cu lentile plate, tinerii mondeni din Camps Bay nu defilau înainte de ora unsprezece.

— Un croasant? propuse barmanul în timp ce ștergea masa vecină.

— Nu.

— Dacă vreți, am niște cârnați numai buni…

— Am zis „nu”!

Boerewors. Carnații cu gust de picioare murdare care îi erau băgați sub nas dimineața, în copilărie, sub pretextul că era afrikaander. Brian îi ura. Închise *Cape Times* și oftă. Stewart Wiese trimisese un comunicat de presă deosebit de acru la adresa poliției, socotite incapabilă să prevină omorurile și violurile, iar fata lui era picătura care umplea paharul – declarație preluată imediat de presa națională… Brian făcuse turul barmanilor care lucrau pe Victoria Road, cu fotografia fetei în mână, dar nimeni nu-și amintea s-o fi văzut de curând, ceea ce se potrivea cu mărturia lui Judith Botha. Preluând ștafeta de la Fletcher, îl interogase pe Ben Durandt. Foarte bine pentru unul cu decapotabilă. Singurul iubit (cunoscut) al lui Nicole se potrivea în tabloul descris de prietena ei Judith… Plăti și, cu spiritul vag liniștit de zgomotul mării, urcă pe cornișa care ducea la familia Wiese.

•

În ciuda problemelor de siguranță și a speculațiilor imobiliare, Camps Bay rămânea suburbia de referință a Cape Townului, o stațiune balneară rezidențială ocrotită de Chapman’s Speak,

una dintre cele mai frumoase șosele din lume, azi cu plată. Aici, negrii parcau mașinile sau ajutau la bucătărie. Trebuia să cobori spre Hout Bay ca să vezi primele suburbii sărace, cel mult niște insulițe de barăci care se lipeau de satele de pe coastă.

Teama de criminali înlocuise teama de negri pentru majoritatea albilor înstăriți, închiși în *laager*[14]-ele lor: răspuns armat, căi de acces securizate cu camere video, ziduri cu sârmă ghimpată și apoi fire electrice. Casa în care crescuse Nicole beneficia de echipamentul de bază pentru o astfel de locuință.

Terasa din lemn de tec dădea deasupra vilei unui cineast care era absent șase luni pe an. Epkeen fumă o țigară sprijinit de balustradă, admirând vederea asupra golfului. Servitoarea, o xhosa dintr-o altă eră, care vorbea pidgin[15], îl rugase să aștepte lângă piscină. Stewart Wiese discuta în salonul de alături cu responsabilul de la pompele funebre.

Fostul rugbist se reconvertise la comerțul cu vin și avea acțiuni la mai multe firme locale, printre cele mai bune podgorii din regiune. Epkeen se aplecă spre glasvandul care dădea în biroul de la parter: zări trofee, fanioane de la meciuri, steagul Partidului Național, încă majoritar în provincia Western Cape[16], până nu demult.

Un pas greu făcu scândurile de pe podeaua terasei să se îndoaie.

Brian uitase cum arată, însă îl recunoscu imediat: Stewart Wiese era o namilă de doi metri și un centimetru, cu țeasta bătucită, urechile șifonate de miile de meleuri și ochii gri-oțel, încă roșii de plâns.

— Dumneavoastră vă ocupați de anchetă? îl întrebă el pe polițistul în pantaloni negri de doc.

— Locotenent Epkeen, răspunse Brian pierzându-și mâna în cea a colosului.

Șifonat după noaptea de sâmbătă, își dusese costumul la curățătorie. Văzându-l în tricou, Wiese păru cuprins de îndoială. Cele două fetițe, de patru

și șase ani, plecaseră la bunici până la înmormântarea surorii lor, iar soția lui dormea, sub sedative, incapabilă să suporte chiar și cea mai mică discuție. Expedie restul detaliilor ca pe o formalitate: Nicole era în primul an la Drept, la facultatea din Observatory. La Drept trebuia să muncești serios, nu puteai să bântui pe-afară, străzile nu erau sigure; clienții celui mai șic restaurant fuseseră jefuiți de o bandă înarmată fix cu o săptămână în urmă. Tinerii albi erau o populație cu risc, de-asta supraveghea ieșirile și relațiile lui Nicole. Nu se îndoise niciodată de Judith Botha, de loialitatea ei. El și soția lui nu înțelegeau ce putuse să se întâmple: era peste puterile lor.

Epkeen înțelegea atitudinea belicoasă a tatălui – moartea unui neisprăvit ca David l-ar distruge –, dar ceva îl deranja în înlănțuirea argumentelor lui…

— Fata dumneavoastră n-a mai fost văzută în barurile din Camps Bay, începu. Nicole v-a vorbit cumva de vreun loc nou unde îi plăcea să meargă?

— Fata mea nu obișnuia să bântuie prin baruri, răspunse el privindu-l fix.

— Tocmai. Poate că a fost atrasă și făcută să bea…

— Suntem adventiști stricți, sublinie Wiese.

— Sunteți și fost sportiv de performanță. Între turnee și cantonamente, îmi închipui că nu prea v-ați văzut fata crescând.

— Am avut-o de tânăr, așa e; eram foarte prins de competiție, dar, de când m-am retras, am avut timp să ne cunoaștem.

— Fata dumneavoastră avea deci relații mai apropiate cu mama ei, continuă Epkeen.

— Cu ea vorbea mai mult decât cu mine.

Nu părea de neînțeles.

— Nicole a ieșit de mai multe ori săptămâna trecută…

— Vă repet că trebuia să învețe cu Judith.

— Dacă Nicole avea nevoie de un alibi ca să iasă, înseamnă că știa deja ce reacție o să aveți, nu?
— Ce reacție?
— Închipuiți-vă, de exemplu, că a întâlnit tineri dintr-un alt mediu social, *coloureds*[17], sau poate chiar negri…
Stewart Wiese își regăsi aerul de rugbist gata să intre în grămadă:
— Ați venit aici ca să mă faceți rasist sau ca să-l găsiți pe nemernicul care mi-a omorât fata?
— Nicole a avut un raport sexual în noaptea crimei, spuse Epkeen. Caut să aflu cu cine.
— Fata mea a fost violată și asasinată.
— Deocamdată nu știm nimic…
Epkeen își mai aprinse o țigară.
— Îmi pare rău că trebuie să intru în detalii, domnule Wiese, dar vaginul unei femei se lubrifiază ca să se apere de violențele sexuale subite. Asta nu face din ea o victimă care și-a dat consimțământul.
— Imposibil.
— Pot să știu de ce?
— Fata mea era virgină.
— Am auzit de un anume Durandt…
— Nu era decât un flirt. Am vorbit despre asta cu soția mea azi-noapte: Nicole nu-l iubea. Sau nu suficient încât să ia pilula.
Erau și alte mijloace contraceptive, mai ales cu SIDA care făcea ravagii în țară, dar pista părea alunecoasă, iar Durandt confirmase că nu se culcase cu ea.
— Deci, Nicole nu i s-a confesat niciodată soției dumneavoastră? reluă Epkeen.
— Nu pe tema asta.
— Pe vreo altă temă?
— Suntem o familie unită, locotenente. Unde bateți?
Ochii lui scăpărau în diferite nuanțe în bătaia soarelui.

— În haina lui Nicole a fost găsit un abonament la un centru de închirieri de casete video, spuse Epkeen. În ultimele săptămâni, cu abonamentul ăsta au fost împrumutate mai multe filme cu caracter pornografic.

— Abonamentul era pe numele lui Judith Botha, din câte știu! se enervă afrikaanderul.

— Dar îl folosea Nicole.

— Judith v-a zis asta?!

— Nu ea a pus abonamentul în haina lui Nicole.

Rugbistul era descumpănit. Nu-i plăcea tonul pe care îl lua conversația, nici aerul polițaiului venit să-l interogheze.

— Asta nu înseamnă că fata mea închiria filme de-alea. E pur și simplu odios ce insinuați!

— Am vorbit cu Judith la telefon adineauri: spune că n-a închiriat niciodată filme XXX.

— Minte! lătră Wiese. Minte așa cum ne-a mințit mereu, și pe Nils Botha, și pe mine!

Epkeen dădu din cap – avea să discute cu vânzătorii de la centrul de închirieri…

— Fata dumneavoastră avea vreun jurnal intim, sau ceva de genul ăsta? întrebă.

— Din câte știu eu, nu.

— Aș putea să arunc o privire în camera ei?

Wiese își încrucișase brațele ca două trunchiuri de copac, în gardă.

— Pe aici, spuse trăgând glasvandul.

Camerele erau mari, luminoase. Urcară la etaj. Wiese trecu fără zgomot prin fața dormitorului în care soția lui își trăia nenorocirea și arătă spre ușa din fundul culoarului. Camera lui Nicole era cea a unei postadolescente studioase: câteva poze cu staruri de cinema deasupra biroului, calculator, muzică, o serie de instantanee cu prietena ei Judith, de pe vremea gimnaziului, în care râdeau și se maimuțăreau, un pat cu o pilotă întinsă perfect, rafturi pline cu cărți, *A Long Way to Freedom,* autobiografia lui Mandela, câteva romane polițiste sud-africane și americane, cutii, lumânărele,

jucărele… Epkeen deschise noptiera, găsi un teanc de scrisori, le citi. Scrisori de adolescenți, despre visuri și despre iubire. Niciun nume, în afară de un anume Ben (Durandt), descris drept superficial și interesat mai mult de cursele de Formula 1 decât ca un suflet-pereche. Tânăra întâlnise pe altcineva. Cineva pe care-l ascunsese de toată lumea…

Tatăl lui Nicole stătea în crăpătura ușii, ca un paznic tăcut. În afară de cămașa de pe spătarul scaunului de răchită, totul era aranjat cu grijă. Și baia era ordonată, cu farduri și cosmetice înghesuite în fața oglinzii. Epkeen scotoci prin dulapul cu medicamente: vată, antiseptic, medicamente felurite. Deschise cutiuțele de artizanat african de pe etajeră, sertarele comodei, dulapul de pantofi, nu descoperi decât haine de lux cu buzunarele goale sau accesorii feminine cu utilizare enigmatică. Nu era nimic nici sub saltea, nici sub perne. Nicole nu ținea niciun jurnal. Aprinse calculatorul de pe birou, deschise fișierele…

— Ce căutați? întrebă tatăl din spatele lui.

— O pistă, vă dați seama.

Epkeen exploră conținutul e-mailului, mesajele trimise, primite, notă numele și adresele, dar nu găsi nimic sigur. Viața lui Nicole se rezuma la o ceață. Își goli plămânii, închise ochii ca să gonească cele văzute, îi deschise imediat, ca noi. Se gândi un moment înainte să se aplece asupra unității centrale a calculatorului. În stratul gros de praf se ghiceau urme de degete.

Îngenunche, scoase briceagul, deșurubă partea din stânga și îndepărtă capacul… Lângă memorie se afla o pungă de plastic cu niște obiecte ciudate: bile de gheișă, minivibrator cu urechi de iepuraș care se putea branșa ia iPod, prezervative, zăpadă de corp comestibilă, inel vibrator cu stimulator de clitoris, pilule Woman Power, spray anal lubrifiant și anesteziant, o întreagă gamă de jucării sexuale ultimul răcnet, toate împachetate cu grijă…

Încovoiat ca un copac mort, fostul rugbist nu reacționă imediat. Își întoarse fața și se îndreptă spre piscina care sclipea de-afară. Pudoare inutilă: umerii colosului începură să tresară, din ce în ce mai repede…

7.

Cape Town era vitrina Africii de Sud. Un istoric cunoscut fusese ucis cu un an în urmă, apoi cântărețul de reggae Lucky Duke, legendă vie a luptei împotriva apartheidului, fusese omorât de gangsteri în fața copiilor săi. Scandalizată, First National Bank lansa acum o vastă campanie de comunicare împotriva crimei, împreună cu sectorul privat și cu principalele structuri ale opoziției.

Pasivitatea guvernului față de lipsa cronică de securitate era clar pusă în discuție: argumentul „crimă=sărăcie+șomaj” nu mai stătea în picioare. În ciuda a ceea ce anunțase președintele, crima nu era „sub control”. Era de ajuns să dai drumul la televizor sau să deschizi ziarul ca să constați amploarea flagelului. Poate că numărul de omucideri scăzuse cu treizeci la sută de când ANC ajunsese la putere, dar statisticile contabilizau crimele interetnice care precedaseră schimbarea de putere, adică mii de victime care aparțineau unei epoci trecute. Miza de azi era cu totul alta: cum era posibil ca prima democrație a Africii să fie țara cea mai periculoasă din lume?

Din punct de vedere economic, pierderea era enormă – se vorbea despre o sută douăzeci și cinci de mii de locuri de muncă create la o reducere cu cincizeci la sută a omuciderilor –, iar țara, care, în vremea globalizării, cunoștea cea mai puternică creștere din istoria sa, avea nevoie de investitori străini. Cu atât mai mult cu cât Africa de Sud se pregătea să organizeze evenimentul cel mai mediatizat de pe planetă, Cupa Mondială la fotbal, care urma să aibă loc în 2010: patru miliarde de telespectatori, un milion de suporteri cărora să li se asigure siguranța, reportaje, întâlniri, interviuri…

Lumea întreagă avea să fie cu ochii pe ei, iar Africa de Sud *nu putea* să ofere o imagine atât de înspăimântătoare. Cine să investească într-o țară declarată cea mai periculoasă? FNB cheltuise, astfel, douăzeci și cinci de milioane de ranzi sub formă de petiție pentru a protesta împotriva lipsei de acțiune a guvernului și pentru a mobiliza opinia publică față de soarta care lovea chiar simbolurile țării.

Nu săracii atacau tirurile cu bazooka, nu șomerii îl asasinaseră anul trecut pe directorul de la Business Against Crime; aici era un val de crime organizate, bande, mici sau mari, care aveau legături cu mafia și metode sofisticate, comparabile cu cele din SUA anilor '30; poliție coruptă, care chiar colabora, justiție ineficientă, guvern pasiv… Prin campania anticrimă, sectorul privat nu ataca democrația, ci pe cei care gestionau depozitul de explozibili, în special ANC.

Karl Krugë transpira în fotoliu. Se îngrășase prea mult în ultimii ani. Krugë conducea SAP-ul din Cape Town încă de după alegerile din 1994; ambiția și datoria lui erau să rămână omul tranziției democratice. Comisarul-șef urma să se pensioneze peste doi ani și aranja în culise ca Neuman să-i ia locul: un tânăr ofițer zulus, șef al poliției într-o provincie xhosa în care negrii erau minoritari ar fi o mică revoluție și un semn puternic într-o țară care făcea eforturi să-și țină promisiunile. Krugë îl cunoștea bine pe Neuman, îi știa povestea, știa de dezgustul lui aproape aristocratic față de corupția care domnea la toate nivelurile administrației. Succesorul său în fruntea SAP avea să fie un negru ultracompetent, nu un zulus incapabil… Iar mediatizarea crimei nu convenea deloc planurilor sale.

— Ai citit ziarele?

— Unele, răspunse Neuman.

— Toate zic același lucru.

— Toate sunt în mâinile acelorași grupuri de interese.

— Asta nu-i treaba noastră, spuse Krugë. Toți ăștia drăguți acum o să pice pe capul nostru.

Biroul dădea spre Long Street și piața africană. Neuman dădu din umeri:

— Nu mi-e teamă de furtună.

— Mie da. Tocmai am vorbit la telefon cu procurorul general, zise Krugë. Le trebuie un os de ros; repede. Stewart Wiese are mâna lungă și răscolește cerul și pământul ca să ralieze opinia publică la cauza lui. Rețelele lui funcționează din plin, publicul e în stare de șoc, și știi bine ce putere au simbolurile…

Neuman, în costumul său negru, încuviință. FNB era și unul dintre sponsorii principali ai echipei Springboks, ceea ce explica rapiditatea și virulența campaniei mediatice. Nu era niciun paradox că băncile porniseră la război împotriva crimei, când aceleași bănci alimentau paradisurile fiscale și spălarea de bani, dar Neuman știa că, într-o eră a globalizării, argumentul acesta nu avea nicio greutate.

— Am întâlnire cu legistul imediat după asta, pentru primele rezultate ale autopsiei, spuse el. În ciuda a ceea ce a afirmat Wiese în conferința de presă, nu suntem siguri că fata a fost violată. S-ar părea, mai degrabă, că a încercat să se emancipeze și să fugă de educația, să-i zicem severă, a mediului social din care provenea. Nicole ieșea în oraș fără știrea părinților și nu dormea acasă. Căutăm suspectul: un băiat cu care se vedea de puțină vreme… I-am pus pe Epkeen și pe Fletcher să se ocupe de caz.

— Fletcher e genial, recunoscu superiorul, dar cu Epkeen zău că nu te înțeleg.

— E cel mai bun detectiv al meu.

— Îl vezi rar înainte de ora unsprezece, remarcă Krugë.

— Îl vezi rar și după, ironiză Neuman.

— Nu-mi plac electronii ăștia liberi.
— Văd bine că e cam zănatec, dar am încredere totală în el.
— Eu nu.
Epkeen era „de cealaltă parte” în timpul apartheidului, avusese de furcă cu poliția și nu intrase în Serviciul Omoruri ca să se țină de proceduri. Venise pentru că îl căutase Neuman. Într-o bună zi, avea să le scape printre degete.
Krugë oftă, masându-și ceafa lată:
— Poate că dumneata îți asumi alegerile pe care le faci, căpitane. Dar eu nu doresc să-mi închei cariera cu un eșec. Găsește-mi-l pe suspectul ăsta; și, mai ales, găsește-mi vinovatul.
Neuman salută.
Tembo îl aștepta la morga de pe Durham Road.

*

Lui Epkeen nu-i trecuse niciodată prin cap să se angajeze în poliție, nici chiar după ce fusese ales Mandela. Situația se schimbase după ce îl întâlnise pe Neuman.
La fel ca liderul ANC, Ali devenise avocat – ca să apere drepturile celor care pe atunci nu aveau drepturi – înainte să intre în poliția din Cape Town. Noua Africă de Sud era însetată de dreptate, iar Neuman cunoștea reputația lui Epkeen. Puțini albi s-ar fi ocupat să le dea de urmă militanților dispăruți. Unul își schimbase numele ca să scape de milițiile din bantustane, celălalt, ca să scape de un postulat istoric care-și avea rădăcinile în colonialism. Neuman avea încredere în destinul lui și se arătase convingător. Erau făcuți din același aluat. Voiau aceeași țară. Căci, altminteri, Epkeen era, practic, opusul lui Neuman: ambiție zero, petrecăreț peste poate, divorțat de mii de ori de sine și de lumea care îl văzuse crescând. Lui Ali îi plăcea vitalitatea lui, felul atât de naiv în care dispera și, mai ales, avântul care-l împingea spre femei, de parcă trebuia să existe doar ca să fie iubit… Sub aerul lui detașat, Brian era coarda

întinsă peste prăpastia sa, ultimul său glonț, singurul om cu care ar fi putut să vorbească.

Ali nu o făcuse niciodată.

•

Se înființară la Dan cu flori pentru Claire.

Tânărul cuplu locuia la Kloof Nef, într-o căsuță aflată în partea înaltă a orașului. Dan Fletcher împărtășea punctul lor de vedere asupra societății sud-africane, mijloacele pentru a o ameliora și natura legăturii care îi unea. Nefericirea care o lovise pe soția lui pecetluise pactul.

Claire îi primi la poartă, cu o îmbrățișare și un zâmbet curajos.

— Ce mai faci? zâmbi Ali.

— Mai bine decât voi, băieți. Aveți niște fețe de înmormântare!

Silueta i se subțiase, tenul de piersică pălise din cauza razelor, dar Claire rămânea la fel de drăguță. Peruca blondă îi venea bine. Se agățară de brațul ei, se interesară de sănătatea ei glumind în continuare – iubeau viața – și o urmară pe alee. Dan aștepta sub nalbele-de-grădină, oficiind ritualul grătarului; copiii le făcură o primire triumfală.

Cinară împreună pe terasa casei, uitând că o recidivă a bolii le-ar face țăndări existența.

Paharul de vin pe care Claire și-l îngăduise o făcea veselă. Brian deschise a doua sticlă.

— Sunt cu o barmaniță, mai nou, explică el.

— Original… Și cum e?

— N-am idee.

— Haida de! pufăi Claire. Măcar știi cum o cheamă?!

— Uite ce-i, se rățoi el, eu abia țin minte cum mă cheamă pe mine!

Ea râse de-a binelea, acesta era și scopul.

— Până atunci, reluă tânăra, între tine și Ali, care o ține ascunsă pe Dulcineea lui, eu sunt în continuare singura femeie de la masă.

— Așa-i, încuviință Brian, și Ruby tot asta îmi reproșa când mergeam la restaurant.

Ali zâmbi cu ei, ca să facă figură frumoasă, dar fisurile scutului său se lărgeau tot mai mult. Nu le-o prezentase niciodată pe Maia prietenilor. Niciun alb nu pusese vreodată piciorul în suburbii; tocmai de-asta o alesese Ali. Ce să le fi zis, până la urmă? Că o adunase pe biata fată de pe străzi, ca pe un sac de gunoi spintecat de câini, că nu știa să scrie și să citească, abia dacă picta pe bucăți de lemn, că întreținea o femeie ca să o mângâie pe îndelete, ca să-și astâmpere impulsurile masculine, sau ce mai rămăsese din ele, că Maia îi servea drept fațadă, acoperire socială, carte poștală?! Nu avea să le-o prezinte niciodată. Niciodată.

O umbră tăie crepusculul. Neuman se ridică să strângă masa și rămase o clipă sub copaci, cât să se liniștească.

Brian îl privea de departe, glumind, dar nu se înșela – Ali era ciudat în ultima vreme…

În grădină era ora pisicilor – două maidaneze tigrate se prefăceau că se devorează reciproc. Copiii își puseseră pijamalele și le priveau, țopăind de bucurie; strânseră, într-un târziu, depășind ora de culcare, dar cei mici voiau să stea mai mult.

— Nenea Brian! Ne batem? Hai, nenea Brian!

— Nu mă bat cu bestii.

— Sunt Darth Vader! se maimuțări Tom agitând o bucată de plastic pe post de sabie.

Eve, încântată, gesticula și ea.

— Lăsați-o mai moale cu tricloretilena, îi sfătui Brian.

Copiii nu pricepeau o iotă, tonul era de ajuns. Se prinseră de mână și o urmară pe mama lor la etaj. Grădina deveni dintr-odată liniștită la căderea nopții. Dan aprinse felinarele, în timp ce Neuman deschidea dosarul în curs. Uitară repede blândețea serii.

Nicole Wiese călcase strâmb, și era de înțeles. La optsprezece ani, voia să vadă viața, nu cutia ei

de carton, oricât de aurită ar fi fost. Judith Botha o acoperea și uneori îi lăsa apartamentul. Criminaliştii puricaseră garsoniera, dar nu găsiseră alte amprente decât pe cele ale fetelor și ale tânărului Deblink. Ancheta din împrejurimi nu scosese la iveală nimic, nici cercetările de la universitatea din Observatory. Nicole nu dădea pe-acolo decât ca să completeze formularele, ceea ce confirma spusele prietenei ei Judith.

Epkeen urmărise pista jucăriilor sexuale; pe calculatorul de-acasă nu găsise urme ale unei vânzări online (oricum Nicole n-ar fi riscat să-i fie livrate acasă), așa că luase la picior sex-shopurile din oraș și găsise magazinul care i le vânduse. Le cumpărase în mai multe reprize, în ultimele trei săptămâni. Vânzătoarea avea colanți de latex și memoria fețelor: niciun băiat nu o însoțise. Epkeen trecuse pe la centrul de închirieri de casete video: *În curul tău, Orgii, Fist-Fucking in the rain.* Nicole nu închiriase niciun film sâmbătă seara, dar închiriase mai multe în ultimele săptămâni. Angajata își amintea de tânăra studentă (îi ceruse cartea de identitate), dar aceasta era singură…

Din fericire, Fletcher obținuse mai multe rezultate.

— Am puricat apelurile și conturile lui Nicole, spuse el uitându-se în carnet. Avem o listă de numere care deocamdată nu ne-au fost de folos. Cât privește banii, Nicole avea cheltuieli regulate care satisfăceau pe deplin nivelul ei de trai, destul de modest, ținând cont de starea familiei. Cu cardul a cumpărat haine de la magazinul din centru, papetărie pentru școală, ceva băuturi prin barurile din Observatory. Ultima oară a folosit cardul miercuri seara, la Sundance: șaizeci de ranzi.

— Un club de studenți, preciză Epkeen.

— Miercuri, continuă Fletcher, adică noaptea în care Nicole n-a dormit acasă… Am căutat în hotelurile din oraș, dar numele ei nu apare în niciun registru. Așa că nu știm unde a dormit în

noaptea aia, nici cu cine, dar a scos bani de pe card în ziua crimei, la opt seara, de la bancomatul din Muizenberg, pe coasta de sud a peninsulei… O mie de ranzi, continuă. O groază de bani pentru o puștoaică de vârsta ei, cu atât mai mult cu cât scotea întotdeauna sume mici.

— Se face trafic la Sundance? întrebă Neuman.

— Nici măcar cocaină, răspunse Dan.

— Ciudat…

— De ce?

— Nicole era trotilată complet când a fost omorâtă, spuse el.

Tembo îi dăduse primul raport de la autopsie. Nicole Wiese murise pe la ora unu dimineața, în Grădina Botanică; fusese asasinată cu lovituri de ciocan sau alt obiect asemănător – bâtă, bară de fier: treizeci și două de puncte de impact, concentrate pe față și pe craniu. Leziuni, hematoame și fracturi multiple, printre care humerusul și trei degete. Înfundarea cutiei craniene. Nu existau fragmente de piele sub unghii, nici spermă în vagin. Contrar declarațiilor grăbite ale tatălui ei, violul nu era dovedit, și nici raportul anal. Singura certitudine: tânăra nu era virgină în momentul crimei. De altfel, pe pielea ei se găsise sare de mare, în păr avea nisip, iar pe brațe și pe torace avea niște zgârieturi ciudate, provocate de o sârmă de fier ruginită. Urmele erau recente.

— Putea să se zgârie sărind vreun gard, spuse Epkeen.

— Intrarea în Grădina Botanică e liberă, răspunse Neuman.

Dar surpriza venea de la analizele toxicologice: laboratorul găsise un amestec de plante ingerat cu câteva zile în urmă (analizele erau încă în curs) și mai ales un cocktail de marijuana, metamfetamină și o altă substanță, încă neidentificată…

— Metamfetamină, repetă Epkeen.

— Baza pentru *tik,* confirmă Neuman.

Noul drog care făcea ravagii în rândul tinerilor din Cape Town.

— Tembo e de părere că produsul a fost inhalat cu puțin timp înainte de crimă, continuă Neuman. Probabil că era deja dusă când a fost agresată. Poate că ucigașul s-a folosit de drog ca să abuzeze de ea sau ca s-o ducă în Grădina Botanică fără ca ea să se opună.

Vestea îi lăsă o clipă perplecși. Fabricată din efedrină, metamfetamina putea fi fumată, inhalată sau injectată intravenos. Sub formă de cristale (*crystal meth), tik*-ul costa de șase ori mai puțin decât cocaina și avea un efect de zece ori mai puternic. Metamfetamina fumată sau injectată producea euforie rapid: stimulare fizică, iluzia invincibilității, senzație de putere, stăpânire de sine, energie, volubilitate excesivă, euforie sexuală… Pe termen mediu, efectele se inversau: oboseală intensă, mișcări necoordonate, nervozitate incontrolabilă, paranoia, halucinații vizuale și auditive, plăgi și iritații ale epidermei, delir (furnicături pe piele), somn irezistibil, greață, vomă, diaree, vedere încețoșată, zăpăceală, dureri în piept… *Tik-ul* crea rapid dependență și ducea la depresie sau la psihoze vecine cu schizofrenia, cu daune ireversibile la nivelul celulelor creierului. În plus, paranoia putea antrena gânduri criminale sau sinucigașe, iar simptomele psihotice persistau luni întregi după sevraj…

Fie era complet inconștientă, fie fusese înșelată.

— Iubitul lui Nicole tot n-a dat niciun semn, spuse Neuman. Așa că e posibil să aibă legătură cu drogul. *Tik*-ul s-a răspândit în suburbie, mult mai puțin pe coastă sau în cercurile de albi… Ceva nu se potrivește în povestea asta.

— Crezi că avea de gând să cumpere droguri cu banii pe care i-a scos la Muizenberg?

— Hmm.

— Ciripitorii ce zic?

— Îi scuturăm, dar deocamdată fără rezultat. În caz că se face trafic pe coastă sau a apărut vreun drog nou pe piață, nimeni nu pare a fi la curent.

— Ciudat.

— Poate că are de-a face cu substanța neidentificată, presupuse Epkeen.

— Tot ce-i posibil.

Metamfetamina era baza, dar în *tik* se găseau de toate, efedrină, amoniac, solvenți industriali, soluție de desfundat țevi Drano și litiu de baterie, acid clorhidric…

Claire apăru la capătul peluzei. Era rece la lăsarea serii, își culcase copiii și acum își strângea brațele goale pe lângă ea, de parcă urmau să se prăbușească.

Cei trei bărbați tăcură, cu ochii la ea.

— Pot să vin și eu?

Blugii cam fluturau pe ea, dar nu-și pierduse nicio fărâmă din grație. O pasăre paradiziacă doborâtă în zborul ei.

*

Cartierul Observatory adăpostea o parte din populația studențească, dar se putea rezuma la un capăt de stradă, Lower Main Street, unde se concentrau barurile și restaurantele alternative. Neuman parcă în fața unui local cu o firmă luminoasă care pâlpâia și se strecură printre grupurile de tineri de pe trotuare.

În fața la Sundance se îngrămădea o clientelă amestecată. Un xhosa gras ca o morsă filtra intrarea cu un aer nepăsător. Neuman reperă camera video de deasupra grilajului și-și înfipse legitimația sub nasul grasului, împreună cu poza fetei:

— Ați văzut-o cumva pe fata asta?

— Hmm…

Bărbatul se dădu înapoi ca să se uite mai bine.

— Cre' că da.

— Sunteți fizionomist sau astrolog?

— Păi…

— Nicole Wiese, fata despre care vorbesc ziarele. A fost aici săptămâna asta.

— Da… Da.

Morsa scotoci printre amintiri, dar erau talmeș-balmeș.

— Miercuri?

— Se prea poa…

— Și sâmbătă?

— Ăăă…

Rumega.

— Singură, sau era cu cineva? își pierdu Neuman răbdarea.

— Asta n-aș ști să zic, își mărturisi el neputința. Acuma e festivalul, și de la miezul nopții intrarea e liberă. E greu de zis cine-i cu cine…

Ar fi zis același lucru și despre conflictele din Orientul Mijlociu. Neuman se întoarse spre umbrarele care se vedeau peste zid.

— Ce barman a lucrat aici sâmbătă seara?

— Cissy, răspunse portarul. O metisă cu sâni mari.

Acum era fizionomist… Neuman traversă grădina de nisip unde tinerii își beau berea răcnind ca pe plajă. Pletosul care rostogolea capacele dincolo de tejgheaua barului exterior părea la fel de matol precum clienții lui.

— Unde-o găsesc pe Cissy?

— Înăuntru! strigă pletosul.

Urmărind privirea injectată a bubosului, Neuman împinse poarta de lemn care dădea în club. Ultimul Red Hot urla înăuntru, sala era ticsită, lumina slabă sub spoturi. Mirosea a iarbă, în ciuda interdicțiilor afișate pe pereți, plus un miros ciudat de foc… Neuman își făcu potecă până la tejghea. O clientelă care rar trecea de treizeci de ani dădea pe gât, strâmbându-se, cocktailuri în culori dubioase, care în general sfârșeau în toalete sau la canal, în caz că aceștia îl nimereau. Cissy, barmanița, avea pielea brună și pieptul strâns într-un body deosebit de elastic. O gașcă de flăcăi

chercheliți salivau după ea. Neuman se aplecă peste umbreluțele cocktailurilor verzui pe care le prepara:

— Ați văzut-o vreodată pe fata asta?

După grimasa pe care o făcu aruncând o privire spre fotografie, Cissy părea, cu gura plină de gumă, mai preocupată de decolteul body-ului ei decât de cuburile de gheață pe cale să se topească.

— N-am idee.

— Uitați-vă mai bine.

Barmanița făcu o mutră care se potrivea de minune cu bancul de pești lipiți de tejghea.

— Poate că da… Da, parcă-mi zice ceva…

— Nicole Wiese, o studentă, preciză Neuman. Nu ați văzut-o prin ziare?

— Ăăă… Nu.

Cissy nu se asculta vorbind, se gândea la cocktailuri și la prădătorii care le așteptau.

— Sigur n-o să se răcească, spuse Neuman dând la o parte paharele. O blondă drăguță ca ea, insistă, nu se uită așa ușor – încercați să vă amintiți.

O prinsese delicat de încheietura mâinii, dar n-avea să-i dea drumul prea ușor.

— Nicole a fost aici miercuri seara, poate și sâmbătă…

Lumina scăzu în intensitate.

— Sâmbătă nu știu, spuse în sfârșit barmanița, dar am văzut-o miercuri seara. Da, miercuri. A vorbit un pic cu fata care face spectacolul…

Luminile se stinseră brusc, scufundând sala în întuneric. Neuman dădu drumul mâinii barmaniței. Privirile se îndreptară spre scenă. La fel și a lui. Era cald și mirosul devenea mai puternic: cărbune. În mijlocul scenei fumegau cărbuni aprinși – covorul roșiatic pe care îl ghicea printre capetele anonime… Pământul se cutremură sub zgomotul tobelor. Dum dum dum… Un fum subțire se ridica de-a lungul scenei, fiecare lovitură fiind punctată de o lumină orbitoare îndreptată către public, dar Neuman era în altă parte: tobele, loviturile, ritmul

hipnotic erau *indlamu,* dansul zulus de război. Pentru o clipă, Ali își revăzu tatăl dansând fără armă în praful din KwaZulu… Ritmul deveni tot mai rapid; cei patru negri care loveau tobele începură să cânte. Violența tobelor, vocile grave și triste care ieșeau din pământ la apropierea luptei, mâna tatălui său pe capul lui de copil când pleca să manifesteze împreună cu studenții lui, vocea lui repetându-i că e prea mic ca să meargă cu el, dar într-o zi, da, într-o zi o să meargă împreună; mâna lui sigură și liniștitoare, zâmbetul lui de tată deja mândru de băiatul său, totul revenea ca un bumerang aruncat în celălalt capăt al universului.

Apăru o femeie îmbrăcată într-un *kaross*[18] care-i ajungea până la jumătatea coapsei. Un vas fumega, parfumat cu uleiuri și cu miresme florale. Ea începu să danseze pe ritmul loviturilor surde. Pielea îi lucea ca ochii de pisică la căderea nopții – dum dum dum –, dansa chiar în inima bestiei, era deșertul însuși, praful zulus și iarba înaltă prin care bântuiau acei *tokoloshe,* spiritele strămoșilor. Ali putea să îi vadă țâșnind din tenebrele în care îi închisese istoria – membrii tribului, cei pe care îi iubea și cu care pierduse legătura, cei pe care nu putuse să-i cunoască și care fuseseră omorâți în locul lui, toți cârpăciții unui popor mort în adâncurile lui. Zgomotul tobelor îl străpunse, aerul era saturat de bubuiturile tobelor, iar el stătea înțepenit în fața scenei, ca un copac așteptând fulgerul.

Cei din primele rânduri își ținură respirația când dansatoarea se aruncă pe cărbunii încinși. Picioarele ei goale călcau apăsat pe covorul roșu de foc, săreau, reveneau să caute arsura în ritmul tobelor și al inimilor, rupând spațiul-timp. Dansa cu ochii pe jumătate închiși, aruncându-și genunchii deasupra capului, frământând podeaua. Cărbunii încinși săreau în jurul ei, lumea din primele rânduri se dădea înapoi. Estetica mâniei. La sfârșitul transei nu mai existau decât ea, un

metru optzeci de mușchi înfipți în jăratic, o mulțime magnetizată în fața scenei și frumusețea ei fumegândă deasupra haosului.

Pe Neuman îl trecură frisoanele când ceilalți aplaudară – Doamne Dumnezeule, de unde ieșise fiara aceea?

*

Zina purta o rochiță roșie-carmin și nimic altceva, din câte se putea vedea. Ceea ce demonstra că-i era suficient. Ali o găsi în cabina ei, între o punguță de vată și costumele de scenă, care zăceau pe canapeaua de imitație de piele.

În cameră mirosea a foc. Pe ceafă îi cădeau codițe fine, iar de-a lungul pomeților îi alunecau două șuvițe vopsite, ondulate savant. Colțurile ochilor îi trădau cei patruzeci de ani, deși avea corpul zvelt, de atletă. Și trăsăturile ei păreau modelate în lut, o față dură și frumoasă în care fierbeau o mânie difuză și o noblețe aproape arogantă. Zina abia dacă se uită la fotografia pe care i-o arătă polițistul, ocupată să-și ungă tălpile cu Intizi, o pomadă tradițională pe bază de grăsimi animale, care calmează arsurile…

— Știți ce s-a întâmplat cu tânăra aceasta, nu?

— E și greu să nu fi auzit, răspunse ea.

Măști, tuburi de vopsea, pigmenți, instrumente muzicale, cabina dansatoarei era un balamuc vesel. Văzu pieile de leopard, măciucile zuluse și scuturile tradiționale cu care defila Inkatha[19]…

— O cunoșteai pe Nicole Wiese?

— Îmi închipui că știți deja cam cum stau lucrurile, din moment ce sunteți aici, i-o întoarse ea.

— Ați fost văzute împreună miercuri seara.

— Ah, da?

Așezată pe taburetul de la măsuța de toaletă, Zina își masa în continuare tălpile – mersul pe cărbuni aprinși nu era tocmai o vrăjitorie, dansul însă da.

— Asta-i tot ce puteți să-mi spuneți? continuă Neuman.
— Avem spectacole aici cât ține festivalul. Nicole a venit să stea de vorbă cu mine la bar, după show. Am băut ceva. Cam asta-i tot.
— Nicole era singură când te-a abordat?
— Așa cred. N-am băgat de seamă.
— Ce ți-a zis?
— Că-s nemaipomenită.
— Vi se-ntâmplă des?
Ridică privirea și zâmbi cu răutate:
— Sunteți polițai, n-aveți de unde să știți ce aură poți dobândi pe scenă.
Ironie sau venin, se pricepea de minune. El o măsură, perplex.
— De ce mă priviți așa? aruncă ea.
— Nicole n-a dormit acasă în noaptea aceea.
— Nu-s maică-sa.
— Nimeni nu știe unde a dormit Nicole în noaptea aceea. Despre ce ați vorbit cu ea?
— Despre spectacol, evident.
— Și pe urmă?
— Am băut ceva, iar eu m-am dus să mă culc.
— Nu v-a zis unde se duce? Cu cine urma să se întâlnească?
— Nu.
— Nu pare să vă fi lăsat o amintire clară…
— N-aveam mare lucru să ne spunem, domnule Neuman. Nicole era o fată drăguță, dar se uita la mine de parcă aș fi fost din aur… Sunt obișnuită cu asemenea comportamente. Face parte din meserie, adăugă ea pe un ton neutru.
— V-ați făcut totuși timp să beți cu ea un pahar.
— Doar nu era să i-l arunc în față… Așa sunteți mereu, voi, polițaii?
— Există cadavre pe care le uităm cu greu, domnișoară. Cel al lui Nicole, de exemplu. V-ați văzut sâmbătă seara?
— Ne-am văzut puțin după show…
— Adică?

— Pe la unșpe jumate.

Așa îi spusese și administratorul care filtra accesul în culise.

— Nicole era singură?

— Când am văzut-o eu, da… Dar clubul era plin ochi.

Zina își încrucișă picioarele ca să-și curețe resturile de cărbune încrustate.

— Era în starea ei normală?

— Dacă vreți să spuneți cu ochii strălucitori, atunci, da.

Nu se-nțelegeau defel.

— În corpul ei s-a descoperit un drog pe bază de *tik,* spuse Neuman. Un drog dur care se găsește mai degrabă în suburbii…

— Nu mai am vârsta necesară pentru prostii de-astea, dacă asta e problema, răspunse ea imediat.

— Nicole a mințit pe toată lumea: nu se mai vedea cu tinerii din mediul ei, nu mai mergea la facultate, ieșea pe ascuns, părinții o credeau virgină, în timp ce ea colecționa jucării sexuale și avea relații sexuale cu unul sau mai mulți necunoscuți.

Zina nu era genul care să plece privirea:

— Era majoră, nu?

Cineva bătu la ușa cabinei: intră unul dintre muzicieni – Joey. Un zulus îndesat, cu tricou cu Che Guevara și un joint între dinți.

— Nu ți-am zis să intri, îi aruncă Zina.

— Hai că mă-nnebunești cu chestiile astea! Vii cu noi? Mâncăm la restaurantul de-alături.

— Vin acum…

Muzicantul aruncă o privire circumspectă negrului înalt sprijinit de perete și dispăru într-un nor de fum puturos.

— Mai aveți întrebări? i-o tăie dansatoarea. Mi-e o foame de lup.

El dădu din cap:

— Nu… Deocamdată, nu.

— Pentru că vă bate gândul să veniți din nou?

— *Sinjalo thina maZulu.*[20]

Ea zâmbi dumirită.

— Mi se părea mie că n-aveți față de polițai…

Zina înșfacă geanta de in de pe măsuța de toaletă și se ridică. Trupul îi era suplu, mușchii – mii de vietăți mișcătoare sub pielea ei… Neuman se aplecă spre picioarele ei goale:

— Ieșiți așa?

— Dar ce credeați: că dansez pe cărbuni încinși datorită puterilor mele supranaturale?

•

O ploaie tropicală spăla trotuarul de pe Lower Main Street. Petrecăreții fugiseră de la terase ca un stol de vrăbii și acum se înghesuiau în baruri. Zina evaluă distanța până la restaurantul unde o așteptau muzicienii, se mai uită o dată la Neuman, indiferent la ploaie.

— Cât mai cântați aici? întrebă el.

— Ăsta a fost ultimul show la Sundance. În weekend o luăm de la capăt la Armchair, un pic mai încolo pe strada asta.

De la ploaie, rochia ei avea acum motive noi. Aveau să se despartă.

— Scuzați-mă dacă v-am bruscat un pic, spuse el.

— Nu dumneavoastră sunteți de vină, ci ceea ce vă aduce pe aici.

— Îl caut pe ucigașul puștoaicei ăsteia, atâta tot.

— Să vă urez noroc?

Ploaia se lipea de șoldurile ei. Sau invers. Neuman coborî privirea spre gleznele ei, pe care șiroia apa. Acum erau uzi amândoi.

— Bun, acum vă las, spuse ea, că mai e un pic și mi se-neacă picioarele…

Zina ieși din rigola unde se scurgea furtuna și plecă să-i întâlnească pe ceilalți. Neuman o privi cum se îndepărtă pe strada goală, mai sumbră ca niciodată. Ploaia se așternuse ca un voal și peste viața lui…

8.

Cum serviciile de poliție și de informații se tot călcau pe bătături, ANC se văzuse nevoit să creeze Presidential Intellingence Unit, o unitate specială cu rolul de a supraveghea diferendele dintre ele și de a strânge informații din străinătate și din țară. Când o dibuise Fletcher, Janet Helms lucra pentru serviciul respectiv – tânăra metisă era un mic geniu al informaticii, o hackeriță fără seamăn ascunsă bine sub un aer de focă blândă. Fletcher insistase, așa că Neuman obținuse transferul ei, cu intervenția comisarului-șef.

Echipa Fletcher-Helms își dovedise repede eficiența, ba chiar mai mult de-atât: privirea lui chinuită, eleganța fragilă, manierele aproape feminine… Janet se îndrăgostise instantaneu de tânărul sergent. O iubire imposibilă, încă una, și fără viitor: Dan Fletcher avea copii și o soție pe care părea s-o iubească la nebunie. Janet îi văzuse fotografia pe birou, o fată drăguță, nimic de zis, care îi închidea un orizont limitat deja de rotunjimile ei imposibile.

Janet Helms se văzuse grasă întotdeauna. Nu era nimic de făcut. Încercase suplimente nutriționale, psihiatri, reviste de femei, emisiuni TV, sfaturile unor guru – corpul ei rămânea exasperant de mare pentru ea. Janet nimerise costumul greșit. O problemă de mărime. Avea să fie pentru totdeauna o metisă cu un chip oarecare, șoldurile moștenite de la mama ei dezvăluind un fund considerabil, pe care nicio stratagemă nu-l putea remodela. Trebuia să se descurce cum putea cu modelul acesta. Dezamăgire măsura XXL.

Zvonurile despre cancerul soției lui o loviseră drept în inimă: milă, speranță, rușine. Janet își ura

gândurile – să moară! –, dar imaginația o proiecta departe. Stătuse douăzeci și cinci de ani fără un iubit, așa că putea să mai aștepte un pic. Janet avea să preia totul: doliul, copiii, mâinile lui pe trupul ei, tot restul. Simțea o iubire dincolo de rușine. Dan mirosea așa de bine, aplecat deasupra ei…

— S-ar zice c-am prins ceva, spuse el, cu privirea ațintită la ecran.

— Da…

Vizionau filmările aduse de la Sundance. Nicole apărea însoțită de un bărbat, cu câteva ore înainte de omor, un tânăr negru care nu răspunsese la apelul făcut către martori.

— Mă apuc să caut în fișierele de la centru, anunță Janet alunecând cu scaunul până la calculatorul vecin.

Făcuse portretul-robot al suspectului și pornise motorul de căutare, când Neuman își făcu apariția în birou. Janet Helms îl salută pe căpitan, pe care abia dacă-l cunoștea, și se concentră la treaba ei. Neuman o impresiona. Se aplecă și el asupra ecranului. Imaginea video era încețoșată de benzi gri, dar o recunoscu pe Nicole Wiese la intrarea în Sundance, însoțită de un negru tânăr, înalt, bine făcut, cu bijuterii și țoale după moda gangsterilor… Mormăi în barbă – tăticul avea să fie mulțumit.

— Filmul a fost făcut sâmbătă seara, spuse Fletcher, la nouă cincizeci, când au ajuns acolo. Găsim din nou cuplul două ore mai încolo, adică un pic înainte de miezul nopții, la ieșirea din club… încă nu știm cine-i tipul, dar o însoțea pe Nicole marți seara.

— Marți?

— Da, știu, Nicole a dormit prin străini miercuri. În orice caz, ăștia doi erau împreună cu o oră înainte de crimă.

Neuman privi atent stop-cadrul, silueta zveltă a tânărului negru.

— Dacă e în fișierele noastre, Janet o să-l găsească, spuse Fletcher întorcându-se spre metisa care butona într-un colț al biroului.

Agenta nici nu clipi, prinsă în jocul degetelor pe tastatură. Neuman lăsă banda să meargă. Nicole nu părea să aibă vreo tulburare de comportament, păreau pur și simplu doi tineri care ieșeau dintr-un bar…

— Te-ai uitat la înregistrările din seara de miercuri?

— Da, răspunse Dan. Nicole a ajuns la nouă treizeci și a plecat pe la miezul nopții. Dar în seara aia era singură. Nici prieten, nici prietenă…

Cei doi elaborară un prim scenariu cu informațiile de care dispuneau: Nicole părăsește domiciliul familiei sâmbătă după-amiaza, spunând că merge la cumpărături cu prietena ei Judith, și se duce pe o plajă din peninsulă, probabil Muizenberg, ca să-l întâlnească pe iubitul ei negru. Nicole scoate o mie de ranzi de la bancomat la ora opt, cei doi mănâncă împreună pe drum și se întorc la Cape Town fără să dea pe la garsoniera lui Judith. Își petrec seara la Sundance, asistă la spectacolul grupului zulus pe care Nicole îl văzuse cu trei zile mai devreme, și pleacă de la club un pic înainte de miezul nopții. Nicole moare o oră mai târziu, Ia Kristenbosch…

Față de Observatory, parcul era la o jumătate de oră cu mașina: mai rămâneau vreo patruzeci de minute. Ce făcuseră în răstimpul acela? Dragoste sub cerul liber, după ce el o inițiase în plăcerile metamfetaminei? Sau o drogase mortal, ca să abuzeze de ea în liniște? Ce folos, dacă tânăra consimțea? *Tik*-ul îi determină pe consumatori să uite regulile elementare de siguranță sexuală, dar GHB-ul era ușor de obținut și era o metodă mai sigură să violezi fete fără ca ele s-o știe… Poate că o a treia persoană îi urmărise sau îi surprinsese în Grădina Botanică. Dacă așa stăteau lucrurile, ce se întâmplase cu tânărul negru?

Helms, care chinuia tastatura la doi pași mai încolo, se opri dintr-odată.

— L-am găsit, spuse ea. Stanley Ramphele: un mic vânzător de marijuana condamnat cu suspendare. Avem o adresă de rulotă, la Noordhoek.

Un sat în peninsulă, pe coastă.

Epkeen sosi când ei tocmai plecau. Neuman îl luă; avea și el nevoie de aer.

*

— Văd că mașina ta e-n continuare pe post de tomberon, remarcă Fletcher, scotocind prin torpedoul Mercedesului.

Niște furnici își împărțeau resturi vechi de biscuiți.

— E de la ultima gustare a lui fiu-meu, minți Epkeen.

Găseai de toate în torpedou: casete cu carcasa spartă, creioane, plicuri timbrate, o lanternă, o periuță de dinți, prezervative, o carte cu paginile distruse de nisip și un *knout* – o fâșie de piele de hipopotam cu o buclă de cupru în vârf, cu care strămoșii lui biciuiau vitele… Dan scoase Coltul 45, șterse firimiturile de prăjituri lipite de el, observă că butoiașul era gol. Brian nu îl încărca niciodată. Ar fi fost în stare să omoare oameni. I se întâmplase deja. Nu regreta nimic; amintirea era și așa destul de grea.

Pe bancheta din spate, orb la panorama grandioasă a muntelui Chapman’s Peak, Neuman punea cap la cap informațiile: Stanley Ramphele, douăzeci și unu de ani, era fratele mai mic al lui Sonny, un dealer multirecidivist care acum ispășea o pedeapsă de doi ani în închisoarea Pollsmoor, Western Cape. Și Stanley vindea droguri, meserie care îi adusese o pedeapsă cu suspendare condiționată. Nu avea nici diplome, nici activități recenzate de serviciile sociale, dar de șase luni încoace, de când fusese arestat, părea că stă în banca lui. O alocație de la guvern plătea chiria unei

rulote în care locuia împreună cu fratele său, în Noordhoek, un sat izolat în golful cel mai sălbatic din peninsulă. Polițiștii locali ziceau că frații Ramphele se mulțumesc să facă trafic cu iarbă locală.

— Poate c-or fi trecut la cristale, comentă Fletcher.

— Surferii de pe coastă o ard mai degrabă pe ecstasy sau pe coca.

— Dacă nu cumva li se vinde *tik* sub un alt nume…

Mercedesul înainta agale în spatele unui autocar cu turiști; depășiră statuia de bronz a ultimului leopard din zonă, omorât cu un secol în urmă, și ajunseră pe cornișă. Faleze de gresie pătrundeau în marea agitată, pe care o auzeai de sus bubuind. Strada prăfoasă mărginea oceanul, tăind-o peste dunele de un alb imaculat.

Fletcher se aplecă asupra hărții.

— Pe-acolo tre' să fie, după herghelie.

Golful Noordhoek era periculos și puțin frecventat. Parapeții și rechinii din larg interziceau scăldatul, pe plajă fuseseră comise mai multe crime și un panou îi avertiza pe turiști să nu se depărteze prea mult de parcare… Mercedesul trecu prin sat și o luă pe strada degradată care mergea de-a lungul mării. Câteva case se cuibăriseră între dune, cele mai multe cabane în paragină. Epkeen opri în sfârșit în fața unei camionete vechi, parcate la câțiva metri de o rulotă cu aspect uzat, pe jumătate roasă de sare. Din informațiile pe care le aveau, acolo stătea Ramphele. Perdelele, galbene de nicotină, erau trase. Ieșiră din mașină. Neuman îi făcu un semn lui Epkeen, care ocoli adăpostul.

Sub o prelată era parcată o motocicletă. Neuman și Fletcher înaintară până la ușa ieșită din țâțâni. Din câțiva pași, Epkeen ajunse în spatele casei mobile: aruncă o privire pe fereastră și, prin jegul perdelelor, văzu o siluetă. Puse mâinile pe geam: dincolo, la câțiva centimetri, era cineva… Un

negru, cu capul lăsat pe banchetă, care nu dormea – pe țeasta lui mișunau muștele…

Neuman nu trebui să forțeze încuietoarea, ușa era deschisă. În rulotă zumzăia un roi de insecte. Tânărul negru stătea la masă, cu ochii pe jumătate închiși, privind fix într-un punct din tavan. Stanley Ramphele, după fotografia antropometrică. O seringă folosită zăcea pe pernă, niște praf albicios într-o punguță de plastic… Fletcher îi luă pulsul ținându-și respirația – mirosul de fecale era groaznic – și făcu semn că e mort.

— Sun la birou, șopti el repezindu-se la ușă.

Neuman uită de miros și de muște. Ochii tânărului xhosa erau goi, parcă desenați cu creionul, corpul era rece ca piatra. Mort de mai multe zile – sfincterul i se relaxase și excrementele care îi murdăreau pantalonii se uscaseră pe banchetă. Inspectă cadavrul. Nicio urmă de luptă, nu avea echimoze, nici răni vizibile. O urmă de înțepătură, pe brațul stâng. Garoul se odihnea alături, pe banchetă. Neuman își puse mănușile de plastic și evaluă praful de pe masă. Metamfetamină în mod sigur… Scotoci prin rulotă.

Un laptop, țoale de firmă pe patul desfăcut, o pereche de ochelari de soare italienești, câteva bijuterii – un gablonz masiv –, o cască de motociclist. Neuman găsi un pic de marijuana sub saltea, dar nu și prafuri. Se uită sub pat și scoase din stratul gros de praf un obiect: o poșetă. Înăuntru erau un celular, niște șervețele umede, trei prezervative în ambalaj, mai multe fiole mici și acte pe numele Nicole Wiese.

Deschise portofelul, găsi o sută de ranzi, desfăcu o fiolă. Lichidul era verzui, mirosul, greu de identificat. Nu scria nimic pe sticluțe, dar una dintre ele fusese golită…

Marea bubuia prin ușa deschisă. Neuman se îndreptă de spate, îl zări pe Epkeen, care inspecta podeaua prăfuită, se duse spre baie și, intrând, se dădu brusc înapoi: de pe conducta toaletei îl privea

o tarantulă. Era mare cât palma, cu operculul deschis, gata să muște. Doi ochi mici și maronii îl priveau fix; își agita picioarele… Capacul veceului era lăsat, lucarna era închisă cu zăvorul… Oare cum intrase? Neuman închise ușa băii, cu transpirația rece curgându-i pe șira spinării.

Epkeen stătea la intrarea în casa mobilă, expus la maximum în soarele amiezii.

— Motocicleta de afară are patru sute de kilometri, spuse el: o Yamaha cu fulgere desenate pe ea, la vreo treizeci de mii de ranzi… Nu-i rău pentru un rebel fără meserie, nu?

Neuman avea o față ciudată.

— Care-i treaba?

— Am găsit poșeta lui Nicole sub pat și, posibil, ceva droguri, spuse el. Și o tarantulă la budă.

— O tarantulă? se strâmbă Epkeen.

— Păroasă.

Fletcher sosi și el, cu telefonul în mână.

— Criminalistica ajunge în douăzeci de minute.

Afară, un vânt călduț împrăștia praful. Neuman scotoci prin camioneta parcată în fața rulotei. Actele din torpedou erau tot pe numele lui Sonny Ramphele. Pe banchete erau ambalaje de ciocolată, cornete de înghețată, cutii de suc. Nisipul de pe covorașe era mai închis la culoare decât cel din Noordhoek, unde apa rece ca gheața interzicea scăldatul. Stanley nu avea cască sâmbătă seara când au ajuns la club, probabil că luaseră mașina asta și se duseseră în estul peninsulei, unde coasta era mai primitoare…

Telefonul îi vibră în buzunar. Era Myriam, asistenta de la dispensar. Neuman răspunse.

*

Microbuze supra-încărcate încercau să facă slalom claxonând printre mașini, dar șoseaua N2 era destul de aglomerată la prânz. Neuman își uza frâna în spatele unei cisterne noi. Mama lui făcuse iarăși o nefăcută, așa că îl lăsase pe Epkeen la rulotă ca să rezolve problemele curente – când

primi un apel de la Tembo. Legistul terminase analizele complementare la autopsia lui Nicole Wiese.

— Am găsit numele plantei ingerate cu câteva zile înainte de crimă, spuse el imediat: iboga, o plantă din Africa occidentală, folosită în ceremoniile șamanice. Însă numele substanței inhalate odată cu *tik*-ul ne este necunoscut.

— Cum adică „necunoscut”?

— E o moleculă chimică, spuse biologul, însă compoziția ei nu figurează nicăieri.

— Vreo porcărie adăugată ca să taie drogul? presupuse Neuman.

— Posibil, răspunse Tembo. Sau, dacă nu, vreo combinație de produse care formează un drog nou.

Neuman reflectă, prins iarăși între mașini. Extrema dreaptă din AWB[21] sau grupurile sectante care în timpul apartheidului traficau pilule ca să-i abrutizeze pe tinerii albi progresiști nu mai vindeau pe stradă. Nicole Wiese provenea din elita afrikaander, iar tatăl său era un ajutor financiar important pentru Partidul Național: lupii n-aveau niciun interes să se mănânce între ei.

— Ideal ar fi să avem un eșantion din produs, reluă legistul la telefon. Am putea face teste, am putea să cercetăm mai în profunzime…

O săgeată indica ieșirea spre Khayelitsha. Neuman se gândi la punguța cu praf găsită lângă Ramphele.

— Nu-ți face griji, spuse el ieșind de pe autostradă, cred că ți-am găsit de lucru…

Anexa de la Red Cross Hospital se afla într-un colț al Community Center, separat în patru „sate”. În fața clădirii din lemn vopsit se jucau copii în pantaloni scurți, alții ieșeau atârnați de mâinile ocupate ale mamelor. Myriam fuma o țigară, așezată pe trepte, și cu vârful piciorului desena rotocoale în praf – desena visuri aborigene, care aminteau vag de Ali Neuman… Mașina acestuia tocmai sosea în curtea dispensarului. Până să

șteargă ea desenele, el era acolo, cu aura lui întunecată și privirea spinoasă.

— Mulțumesc că m-ați sunat, spuse el drept introducere.

— Așa m-ați rugat, nu?

— Nu toată lumea procedează ca dumneavoastră.

Cu mâna în aer ca să se apere de soare, Myriam îl lăsă pe zulus să înoate puțin prin formulele tradiționale de politețe – cel puțin o privea.

— Cum se simte?

— A trebuit să o rehidratăm, răspunse asistenta. Mama dumneavoastră o ia razna de tot, dacă-mi permiteți.

— Da.

Josephina plecase din Khayelitsha pe la nouă dimineața și fusese găsită trei ore mai târziu, pierdută într-o tabără de boschetari lângă Mitchells Plain, o zonă-tampon între suburbie și șoseaua N2. Luase autobuzul, se oprise pe marginea drumului național, mersese pe terenul accidentat care ducea la tabăra de boschetari – comportamentul ei friza inconștiența.

— Ce căuta acolo? mormăi el.

— Asta s-o întrebați pe ea, spuse Myriam fără a-și ascunde exasperarea. De data asta, niște oameni bine intenționați au sunat la dispensar, dar data viitoare lucrurile riscă să se termine prost… E vremea s-o urecheați, domnule căpitan: mama dumneavoastră nu mai e o tinerică și a obosit mergând ore întregi prin soare. Nu știu din ce aluat sunteți făcuți, dar, după leșinul din weekend, devine sinucigaș.

În ochii ei căprui lucea o revoltă sănătoasă. Neuman îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice:

— Unde e?

— În salonul mic, răspunse Myriam strângându-și palma, pe dreapta…

Nu se mai gândea decât la labele lui de urs care o ridicau așa ușor spre cer… Și ea o lua razna de

tot: îl conduse înăuntru.

Un mic grup de negri încerca să nu se agite prea mult sub paletele unui ventilator. Nu era aer condiționat, iar bolnavii, resemnați, primeau doar sticle cu apă. Josephina se odihnea pe o targă care, sub greutatea ei, părea un landou. Își întoarse privirea tulbure și zâmbi la zgomotul pașilor lui.

— Oh! Ai venit, băiatul meu! I-am zis de o sută de ori lui Myriam că ai altele pe cap, dar mititica face doar cum știe ea!

— Frumos, n-am ce zice, să-ți bârfești prietenele! spuse el îmbrățișând-o.

— Hi hi hi!

Poziția de mamifer eșuat pe plajă nu o mai deranja, îl avea acum pe Dumnezeu în alb-negru.

— Mamă, nu crezi că ești cam mare ca să mai fugi de-acasă?

Ea îi luă mâna și părea că n-are de gând s-o mai dea nimănui.

— Nu mă gândeam c-o să mă pierd, dar, cum nu mă duc prea des pe-acolo…

— Ce-aveai de gând să faci în zona aia?

— Oh…

— Răspunde-mi.

Josephina oftă, cât pe ce să cadă de pe targă.

— Mi s-a zis că Nora Mceli a murit. Mama lui Simon, știi… Nu știu dacă e adevărat, dar cineva mi-a dat numele unei verișoare care s-ar fi ocupat de băiat cât Nora a fost bolnavă. Winnie Got, verișoară cu Nora. Cică locuiește într-o tabără de boschetari între Mandalay și Mitchells Plain… Voiam să aflu ce mai știe de Simon.

— Căpoasă mai ești!

— Copilul ăsta e pierdut, Ali… Dacă nu facem nimic pentru el, o să moară: știu prea bine.

Accident, boală, glonț rătăcit, speranța de viață a copiilor străzii era limitată.

— Aș vrea și eu, dar nu-i putem salva pe toți, spuse el.

Josephina luă un aer grav.

— Am avut niște vise urâte, spuse ea cu ochii goi. Strămoșii n-ar fi mulțumiți dacă l-am lăsa pe Simon în voia sorții. Nu, n-ar fi deloc mândri de noi…

Legături imemoriale îi uneau pe unii de ceilalți – să apere idealul *ubuntu,* să adăpostească mai multe generații sub același acoperiș, valoarea familiei extinse, esențiale în cultura sud-africană și revendicate ca atare în ciuda deceniilor de politică separatistă… Fără solidaritatea asta, și ei ar fi fost pierduți. Simon făcea parte din familie.

— De ce nu mi-ai zis mie? îi reproșă el. Am fi mers împreună.

— Ți-am văzut numele în ziar, răspunse mama; în legătură cu sărmana fată omorâtă. Nu voiam să…

— Mă deranjezi. Bine…

Schimbă tonul.

— Poți să te ridici sau preferi să fii dusă până la mașină? E la doi pași…

— Oh! Dacă mă ajuți, pot să încerc să mă ridic! De două ore n-am îndrăznit să mă mișc de pe targa asta: parcă-s un ocean pe o coajă de nucă, hi hi hi!

Părea că i se rupe complet.

*

Axa principală care traversa suburbia Khayelitsha pleca de la Mandalay Station și traversa Cape Flats, câmpia nisipoasă măturată de vânturi violente, unde coexistau clădiri degradate, „cutii de chibrituri”[22] și barăci improvizate, care abia dacă se vedeau de pe autostradă. În zona asta se stabiliseră boschetarii, o tabără care creștea continuu și unde poliția punea rar piciorul: placaj, sârmă, țăruși, tablă ondulată, panouri publicitare, ziare vechi. Se construiau barăci din orice – paie care își luau zborul la prima furtună. Cei mai norocoși locuiau în containere. Toți se spălau afară, din lipsa spațiului sau a apei curente. Un semn rar de „întărire” a taberei erau cele câteva plăci de beton care înlocuiau barierele care delimitau

parcelele și chiar câteva garduri vii, o adevărată ispravă în nisipurile din Cape Flats.

Din ce aflase Josephina, Winnie Got ar fi locuit într-un *spaza shop,* o băcănie fără autorizație, unde vindea produse de primă necesitate – chibrituri, lumânări, spirt, faină, baterii, lapte și câteva băuturi răcoritoare… Neuman conduse o vreme sub privirile dușmănoase sau curioase ale trecătorilor. Un cablu electric traversa zona, cu branșamente lăsate de izbeliște ca niște liane letale racordate la nimic. Tabăra se transforma atât de repede și de anarhic, încât era greu să te orientezi. Într-un târziu, după o obositoare vânătoare de comori, o găsi pe tutoarea lui Simon în magazinul ei.

Winnie purta un *kikoi, o* rochie de pânză din Africa orientală, și niște balerini de pluș, de un roz care-ți lua ochii. Neuman se prezentă drept băiatul Josephinei. În maghernița era sufocant de cald. Lângă un frigider care stătea să cadă, niște pahare Duralex erau expuse cu mândrie pe un raft. Neuman cumpără două sucuri acidulate. Se așezară pe bancă să stea de vorbă, pe o saltea înflorată care văzuse prea mult soare la viața ei.

Winnie Got vorbea un amestec de engleză și argou din suburbie: avea treizeci și opt de ani și trei copii cu trei tați diferiți; copiii nu o cunoscuseră niciodată pe bunica lor – care altminteri s-ar fi ocupat de ei, conform tradiției. Verișoara Nora se înființase aici cu un an înainte, cu copilul și cu boala ei cu tot. Winnie nu știa care era treaba cu boala aceea; bârfele ziceau că e deochi, blesteme care s-ar fi întors ca un bumerang împotriva ei. În orice caz, sărmana de ea era deja foarte slăbită când venise la Winnie. Murise două luni mai târziu. Winnie îl adăpostise pe Simon, care, lipsit de tată, rămăsese pe drumuri. Puștiul stătuse la ea o vreme, apoi, într-o bună zi, dispăruse, fără să lase vreo adresă…

— Nu l-am mai văzut de atunci, încheie Winnie.

Nici urmă de tandrețe pe fața femeii xhosa: verișoara ei murise și nu lăsase în urmă decât bârfe și un orfan cu care ea n-avea ce face.

— Ce s-a întâmplat cu Simon? întrebă Neuman. De ce a fugit?

— Nu știu, răspunse ea, ridicând din umeri. Am încercat să vorbesc cu el, dar o făcea pe durul cu gașca lui de jerpeliți.

— Ce gașcă?

— Copiii străzii, răspunse Winnie. E plin de ei pe-aici. Simon juca fotbal pe plajă cu ei: într-o zi, nu s-a mai întors…

— Când era asta?

Winnie își făcu vânt cu o revistă pentru femei veche de un an:

— Acum vreo trei luni, să zic.

— Și nu l-ați mai văzut de atunci?

— Ba da, l-am văzut o clipă dând târcoale pe la marginea cartierului, dar era aproape imposibil să te-apropii de el.

— De ce?

— Devenise aproape sălbatic… Devenise ca ceilalți.

Winnie afișă un rictus amar.

— Puteți să mi-i descrieți pe puștii ăștia?

— Erau vreo șase… Simon, alții mai mici și unul mai mare, cu un șort verde.

Erau mii de puști cu șort verde în suburbie.

— Aveți idee unde pot fi găsiți?

— De ce vreți să știți toate astea?

— Simon a fost văzut la Khayelitsha săptămâna trecută, spuse Neuman.

— Tre' să bântuie și el pe undeva…

— A agresat o bătrână oarbă care se-ntâmplă să fie mama mea, preciză Neuman. E o pacoste, dar țin la ea. Ei? Aveți vreo idee unde aș putea să-i găsesc?

— Nu știu, răspunse Winnie. Nu i-am mai văzut de ceva vreme, v-am zis…

Neuman își termină sucul. După părerea Josephinei, Simon era singur când o agresase. Totuși, forța lor stătea în grup. Singuri nu erau nimic…

— Simon a lăsat ceva pe-aici? întrebă el.

— Nu mare lucru.

— Pot să văd?

Toată averea ei era depozitată în niște valize. Winnie reveni din camera alăturată cu o cutie de tablă zincată cu capacul înfundat.

Înăuntru erau un certificat de naștere (Simon împlinise unsprezece ani cu o lună în urmă), o fișă de vaccinuri făcute la dispensarul din Khayelitsha, un carnet de note cu o fotografie prinsă în agrafe. Băiatul zâmbea cu greu, în ciuda obrajilor rotunzi.

— Vedeți, nu-i mare lucru…

Neuman se uită la fotografie: fața asta…

— Vreți o bere? întrebă Winnie. Plătesc eu.

— Nu, spuse el cu gândurile în altă parte. Nu, mulțumesc…

Poza abia dacă avea un an, dar trecu un timp până să-l recunoască: data trecută, pe șantier, băiatul sfrijit cu fața necrozată pe care-l salvase din mâna gangsterilor și care fugise prin canalizare… Simon.

9.

Ruby nu era la curent. Abia dacă știa Ali. Într-o seară lăsaseră garda jos. Brian avea șaptesprezece ani la vremea aceea, Maria, douăzeci.

Maria nu citise *Ada sau ardoarea*, sau n-ar fi înțeles-o. La ea acasă nu te jucai cu verișorii în iarba din jurul conacului, casa ei nu fusese construită de primii fermieri albi din Africa australă, tatăl ei nu era înalt funcționar, nici iubitor de cai de curse, mama ei nu gătea *boerewors* dimineața, întrebându-se cum avea să fie vremea, fereastra bucătăriei nu dădea spre o pășune, iar camera ei nu dădea spre o pădurice care te făcea să uiți de gardul electrificat din jurul proprietății. Maria nu avea grajduri, cai, casetofon hi-fi, discuri de treizeci și trei de turații, Clash, Led Zeppelin, Plimsouls, habar n-avea de trupele rock care îi hrăneau revolta, de inimile frânte din cărți, de dorințele subtile, de transgresiune, nu auzise niciodată de Nabokov, de ardoarea de a iubi: Maria nu știa să citească.

Ar fi vrut să se facă asistentă socială, dar nu i se permisese. Maria era negresă. Avea două rochii, una roșie și una bleu, cea mai frumoasă. Brian i-o spusese într-o zi, când ea se întorcea de la grajduri, cu gălețile pline de balegă, cu cizmele de cauciuc și șorțul murdar. La început, Mariei îi fusese frică – tânărul acesta alb care zâmbea era băiatul *bass*-ului –, dar ochii lui verzi ca apa luceau așa de tare, că o făcuseră să uite avertismentele mamei ei. Niciun alb nu-i spusese că e frumoasă… În doar două luni, se îmblânziseră unul pe celălalt. Maria o înlocuia pe Ada din visurile lui, așa că Brian făcu dragoste prima dată, în păduricea din spatele casei, pe ascuns, sub pârâitul firelor electrice care

înconjurau domeniul. Brian jubila – dac-ar fi știut dobitocul de taică-său…

— O să te învăț să scrii, decretase el, întins lângă ea între ferigi.

— Ha ha!

Brian nu știa că se poate râde așa de bine. Așa de frumos. De parcă, în brațele lui, apartheidul nu exista. Sfârșitul copilăriei, începutul romanescului. Brian făcea orice ca să se înfrupte din fructul interzis, inventa stratagemele cele mai nerușinate, chiulea de la școală, de la întâlnirile cu prietenii, de la sport, ca să o ducă în pădure. Maria râdea: el lua asta drept dragoste.

Așa trecuseră doi ani, fără ciondăneli și fără ca apetitul lor carnal să scadă. Maria buchisea cuvintele din cărțile pe care el i le aducea între ferigi, Brian descifra modul de utilizare a corpului feminin pe care ea se oferea să-l împartă cu el. Maria mirosea a mosc, a mirodenii, a fructe de pădure.

— N-ai să mă părăsești niciodată?

— Ești nebun!

Râdea.

Sigur că el lua asta drept dragoste…

Într-o zi, când Maria lucra, Brian se întorsese acasă la prânz, ca să-i facă o surpriză. Casa era pustie, mama lui era plecată în oraș la cumpărături cu păpușile alea albe ca laptele, prietenele ei. Ocolise garajul, se uitase ca nu cumva să fie pe-acolo vreun angajat care tunde gardul viu și o tăiase la grajduri. Pursângele păștea în țarcul de alături. Din grajd se auzeau zgomote. Maria… Se apropie încet, își închipui șoldurile ei aplecate peste mătura cu coadă, mirosul ei special. Dar primi șocul drept în față, din plin: Maria stătea aplecată peste balustrada unei boxe, cu rochia ridicată, în timp ce un tip gras o muncea de zor. Tatăl lui. Gemea și sufla ca un bou, cu picioarele în balegă. Brian nu-i vedea decât curul enorm

contractându-se în mișcările puternice și pe Maria ținându-se să nu cadă…

— O să-l omor… O să-l omor cu mâna mea, repeta, cu ochii încețoșați de lacrimi.

Dar era prea târziu. Brian nu îndrăznise să apuce furca ce trona la ușă, nu avusese curajul să-l țintuiască pe taică-său de ușa grajdului ca pe un fluture de noapte, să-i bage furca în fund până i-ar fi ieșit pe gură.

Îi era frică de el.

— O să-l omor…

Maria nu zisese nimic. Plângea în pădurea unde se iubeau. Îi era rușine. Se ascundea în mâinile muncite, fără folos. Brian nu întrebase de când ținea povestea asta, dacă fusese prima dată când o forțase, dacă avusese de ales. Râsul ei nu avea să se mai ascundă cu ei sub ferigi, umerii ei, picioarele, sexul ei nu aveau să mai aibă decât mirosul infam al tatălui său…

Maria se întorsese la muncă în lunile următoare, dar Brian o evitase cu grijă. Se simțea trădat, umilit, îndrăgostit și confuz. Și apoi, într-o zi, Maria n-a mai apărut. O pândise tot weekendul, apoi și weekendul următor, degeaba… O întrebase pe mama lui într-o dimineață, în bucătărie, în modul cel mai banal cu putință.

— Maria? A concediat-o tata săptămâna trecută, explică ea, cu mâinile în aluat.

— Ah, da?

— Grajdurile arătau îngrozitor, sublinie mama lui, care nu punea niciodată piciorul acolo.

Brian stătuse pe gânduri câteva zile, apoi se hotărâse să scotocească prin biroul tatălui său. Găsise adresa angajatei într-un dosar, cu statele de salarii și documentele administrative care îi permiteau să vină să lucreze în oraș. Maria locuia în suburbie. La zece kilometri – capătul lumii.

Niciun alb nu se aventura acolo. Brian îi ceruse șoferului de taxi, un negru, să-l aștepte în fața casei, o baraca de placaj spoită cu galben – un lux

în cartier. Mama Mariei se sperie când îl văzu pe tânăr la ușa ei. Trei prichindei i se agățau de șorț, curioși și temători. La început, femeia nu vru să vorbească, dar Brian insistă atât de mult, încât până la urmă cedă: Maria plecase într-o zi la muncă și nu se mai întorsese. Se zicea că o mașină de poliție o ridicase la ieșirea din suburbie, dar mama ei nu credea. Maria era însărcinată în patru luni. Probabil că fugise cu tatăl copilului, în mod sigur un pierde-vară care promitea marea cu sarea și aducea doar belele…

Brian se întorsese acasă și comparase data dispariției cu programul angajaților: în ziua aceea, Maria trebuia să lucreze la grajduri.

Se dusese la poliție, turnase baliverne și depusese plângere pentru furt, dând numele fetei și semnalmentele ei, insistase să capete un răspuns, amintise de tatăl lui, procuror, și obținuse ce dorea. Un inspector făcuse cercetări, rezultatul fiind negativ. Maria nu apărea în niciun fișier al poliției. Niciun delict, nicio arestare. Polițistul ar fi vrut să-i accepte plângerea, dar erau puține șanse să obțină vreun rezultat…

Mama Mariei, pe care Brian o ținuse la curent cu cercetările lui, îl îndrumase către un militant din ANC. Clandestinitatea, tortura, disparițiile, procedurile arbitrare ale serviciilor speciale, uciderea opozanților: Brian descoperise o realitate pe care nu o cunoștea. Dar făcu legătura: tată lui era procuror, o za inflexibilă în lanțul puterii…

Trecuse o lună de la dispariția tinerei negrese. Brian așteptase ca tatăl lui să rămână singur în bucătărie, ca să stea de vorbă cu el.

— Auzi, știi că Maria e însărcinată?

Tatăl lui îl fulgerase cu privirea, doar o clipă, apoi se corectase.

— Însărcinată?

Dar mâinile îl trădau. Știa, sigur că știa…

— Tu ai făcut-o să dispară, așa-i? îi aruncă Brian, provocator. Tu ai trimis polițaii la ieșirea din

suburbie?

Afrikaanderul își îndreptă corpul masiv:

— Ce tot îndrugi acolo?!

Mânia îi umfla venele, dar lui Brian nu-i mai era frică de el. Îl ura.

— Copilul pe care-l aștepta nu era al tău, spuse el, ci al meu… Cretin nemernic ce ești.

Apartheid: „dezvoltare separată”…

Brian își schimbase casă, viața, numele, prietenii. Se călise departe de familia detestată, apoi își deschisese un birou de investigații. Îi căuta pe negrii pe care tatăl său îi făcea să dispară, o corvoadă obligatorie și salutară, care îl pusese în contact cu ANC-ul clandestin și cu polițiștii aflați pe urmele lor. Ruby îl adunase de mai multe ori de prin șanțurile de pe marginea autostrăzii, bătut măr. Era cruțat, având în vedere statutul tatălui său, dar ura rămânea aceeași. Brian dezgropase cadavre, unele îngropate de câteva luni, schelete cu dinții sparți sau cu vertebrele dislocate, în cazul celor aruncați de pe acoperișul comisariatului, opozanți sau simpli simpatizanți, dar nu găsise trupul Mariei.

Nevoia lui de dragoste era de neconsolat. Păstra amintirea tinerei negrese ca pe un secret rușinos. Nu știa de ce nu vorbea niciodată despre asta. De ce își punea capul acolo unde alții n-ar pune piciorul. Pentru ce se pedepsea. Dacă femeile în brațele cărora se refugia proveneau din aceeași dorință de sabotaj… Până la urmă, Ruby avea dreptate. Inima lui era de gheață: se topea la discreție…

De exemplu, Tracy, numărul de magie cincizeci și patru: neglijeu alb, cămășuță cafenie, un creion prins savant în păr, pregătind ouă jumări pentru micul dejun, îndemânatică precum un nou-născut:

— Ia te uită, se minună barmanița, ce balamuc e la tine!

Abia se treziseră. Young Gods urla în sufragerie – elvețieni, pare-se, după coperta CD-ului în timp

ce ea își făcea de lucru la aragaz.

— Nu-ți place muzica? întrebă el cu o față șifonată.

— Numai asta îmi bubuie în urechi în fiecare seară! se apără Tracy.

— N-ai decât să ți le-astupi, *darling.*

— Ești bosumflat rău dimineața, zău așa.

— Sunt mahmur, explică Brian. Mi se pare că e seară.

Tracy masacră tigaia cu furculița.

— Nu, zău! Dormeai deja când m-am întors eu…

— Îmi pare rău, *darling…*

Tracy venise la el după serviciu, dar Brian picase după al treilea joint de Durban Poison. Se vedeau prima oară după noaptea nebună de sâmbătă și duminica eșuată la amicul „Jim". Tracy avea treizeci și cinci de ani: știa bine că, în spatele tejghelei, putea să aibă câți tipi dorește, problema era întotdeauna a doua oară. Alte băuturi îi duceau spre alte fete, iar roșcata amuzantă cu codițe care servea în spatele barului nu mai trăia decât la trecut. „N-ai decât să-ți găsești un job normal, scumpo", își spunea ea când era deprimată, „nu o chestie de-asta unde toți se holbează la curul tău". Dar Tracy nu credea prea mult în alte slujbe – și nici în bărbați, în general.

Amestecă în tigaie, circumspectă.

— Sper că-s mai bună la pat.

— Ca o salată de vinete.

— E bună?

— Dacă-ți place usturoiul.

Tracy împinse resturile de ou în farfurii și trânti tigaia în chiuvetă, să-și întrerupă țiuiturile din urechi.

Brian se strâmbă – fata asta nu-l ducea deloc cu gândul la lavandă.

— Pot să te întreb ceva personal? spuse ea așezându-se în fața lui.

— La pantofi port patruzeci și trei, dacă vrei să știi chiar totul despre mine.

— Vorbesc serios…

— Te ascult, *darling.*

Tracy plecă privirea. O șuviță se desprinsese din creion, căzându-i în rotocoale pe ceafă.

— Să-mi zici dacă-s enervantă… M-am dezobișnuit de tot și mi se pare mereu că fac prea mult… E o tâmpenie ce zic, nu?

— Oarecum, *darling.*

În ciuda stoicismului său de fațadă, numărul de magie se tot dezvăluia, încât îl vedeai cum o șterge pe ascuns prin grădină… Brian se uită la ceas. Nu el era întârziere, ci lumea o luase la goană.

*

ANC refuza să sprijine sistemul bantustanelor, guvernul apartheidului îi închisese pe Mandela și pe tovarășii lui pe Robben Island, o insuliță înverzită din largul Cape Townului, care avea avantajul de a izola complet opoziția politică – Mandela avea să aștepte douăzeci și unu de ani ca să *atingă* din nou mâna soției sale.

Sonny Ramphele nu trebuia să sufere această dublă pedeapsă: fratele lui Stanley ispășea o condamnare de doi ani în închisoarea Pollsmoor, o clădire de beton, insalubră și suprapopulată, unde până și muștele crăpau în infern.

— Găsiți ce vă trebuie? întrebă gardianul-șef.

Aplecat deasupra registrului, Dan Fletcher își făcea o idee despre vizitele pe care le primea Sonny și frecvența lor. Kriek, roșcovanul căruia toată lumea îi spunea Șeful, se juca cu mănunchiul de chei, așteptând. Epkeen fuma, uitându-se pieziș la paznic. Nici lui nu-i plăceau închisorile, i se părea aiurea că în opt mii de ani de umanitate nu se găsise ceva mai acătării, și îi plăcea și mai puțin genul acesta de șefuleț, care beneficiase de clauza „apusului de soare”[23] și apoi fusese reangajat pentru că populația carcerală era, în fond, aceeași – prizonieri *coloureds* și cafri cât cuprinde.

Când fusese prins la volanul unei mașini furate, cu trei kilograme de marijuana înghesuită sub scaun, și arestat, Sonny Ramphele era condamnat cu suspendare. Nu ciripise, așa că luase doi ani cu executare. Sonny avusese o evoluție clasică: părinți pe metamfetamină morți prea devreme, exod spre oraș împreună cu fratele mai mic, suprapopulare, șomaj, sărăcie, delincvență, închisoare. Sonny împlinise aici douăzeci și șase de ani și, dacă nu făcea vreo boacănă, urma să iasă în câteva luni.

Criminaliștii scotociseră prin rulotă, dar, în caz că mezinul, care preluase afacerea, avea vreo ascunzătoare pentru un eventual stoc de droguri, ea dispăruse odată cu el. Se prelevaseră puține amprente, toate îi aparțineau lui Stanley, iar ancheta din împrejurimi nu scosese la iveală mare lucru. Baraca cea mai apropiată era nelocuită, iar marginalii de pe coastă nu se amestecau în treburile altora – drept dovadă, cadavrul tânărului xhosa putrezea de patru zile. Unii îi cunoscuseră pe Sonny, „un tip înalt, de treabă, care se îngrijea de fratele lui mai mic”, și pe Stan, amator de modă și de motociclete. Nimeni nu-l văzuse vreodată cu Nicole Wiese – pe o blondă ca asta sigur ar fi ținut-o minte. Singurul indiciu care confirma pista lor: în camioneta folosită în ziua crimei găsiseră mai multe amprente ale tinerei afrikaander.

Fletcher ridică privirea din registru.

— De când a fost închis frate-său, Stanley Ramphele a venit regulat în vizită, dar de o lună încoace n-a mai dat deloc pe aici…

Kriek își curăța unghiile cu dinții.

— Habar n-aveam că are un frățior.

Un supraveghetor chicoti în spatele lui. Epkeen uită o clipă de aerul de porc al gardianului-șef și de mirosul rânced, de om închis, care otrăvea aerul.

— Am putea avea o sală liniștită ca să-l interogăm pe Sonny?

— De ce? Vreț’ să-i vedeți gaura?

— S’teț’ haios, Șefu’.

— Ramphele e un îndârjit al rectului, se împotmoli Kriek. Deținuții zic, nu eu!

În spate se auziră aprobări.

— Asta ce-nseamnă? se enervă Fletcher. Că Ramphele e protejat?

— Cam așa.

— În dosarul lui nu scrie nimic.

— Bestiile se devorează între ele, nu vă-ncredeți.

— Ciripitorii ce zic?

— Că are buci tari.

— S-ar zice că vă pasionează.

— Pe mine, nu; pe ei, da!

Kriek râse primul, imitat imediat de clica lui. Epkeen îi făcu semn lui Dan s-o lase baltă: Kriek era exact genul tipilor care-l cafteau pe vremuri și-l lăsau leșinat în șanțuri…

•

Două sute la sută suprapopulare, nouăzeci la sută recidivă, tuberculoză, SIDA, lipsa îngrijirilor medicale, canalizări înfundate, dormitoare în care se dormea pe jos, violuri, agresiuni, umilințe – Pollsmoor sintetiza starea închisorilor din Africa de Sud. Populația carcerală creștea încontinuu, așa că sectorul privat fusese însărcinat să construiască noi centre de detenție, cele mai multe datând de pe vremea apartheidului. Asistenții sociali erau rari, reinserția, o utopie, corupția era endemică. Rata evadărilor bătea toate recordurile, cu complicitatea unui personal prost format, prost plătit, chiar criminal. Unii deținuți trebuiau să plătească taxe ca să asiste la cursuri sau să participe la activități, în timp ce alții, condamnați pe viață, își petreceau weekendul afară. Noii deținuți erau vânduți de gardieni celor care îi cereau, așa că primul lor reflex era să se pună sub protecția caizilor, care aveau monopol pe *wifye,* „femei”, și dădeau carte albă.

Curve, droguri, alcool – opt sindicate ale crimei își împărțeau teritoriul carceral. Sonny Ramphele

se descurcase destul de bine în jungla asta. Făcuse un *deal*, ca toți ceilalți. Luase râie, păduchii îi lăsaseră o amintire (Sonny nu era ca drăgălașul de frate-său, nu prea le avea cu frumusețea), dar reușise să rămână întreg: aștepta să i se termine pedeapsa, uitându-se la colegii de celulă cum se ceartă pe rândul la budă, când un supraveghetor îl scoase din îndelungata lui apatie.

Sonny bombăni – ce mai e și tâmpenia asta de vizită medicală –, apoi, în urma remarcilor sarcastice, se supuse.

Pe culoarele închisorii mirosea a varză și a zeamă de om. Ramphele trecu de cele două grilaje cu declanșare magnetică, apoi fu introdus într-o încăpere retrasă, fără fereastră. N-aducea a infirmerie: o masă, două scaune de plastic, un brunet scund, cu ochi pătrunzători, așezat în fața unor fotografii și un tip mai înalt, care pe vremuri fusese în formă, sprijinit de perete.

— La loc, îi spuse Fletcher arătând scaunul gol din fața lui.

Ca și fratele lui, Sonny era un xhosa solid, spre un metru nouăzeci, cu privirea piezișă – se târî până la scaun și se așeză ca pe cuie.

— Știi de ce suntem aici?

Sonny abia dădu din cap, cu pleoape grele; o făcea pe durul.

— Nu l-ai mai văzut pe fratele tău de ceva vreme, continuă Fletcher: de-o lună, așa zice registrul… Ai vești de la el?

Mic semn de dispreț, ca și cum totul era pe umerii lui. Sute de polițiști erau mobilizați pentru violențe, crime, violuri; Sonny n-avea niciun chef să stea de vorbă cu ei, și cu atât mai puțin despre Stan.

— El se ocupă acum de afacerea ta, nu-i așa? făcu Dan. Sigur e prea ocupat ca să-l mai viziteze pe fratele lui mai mare…

Sonny se uita la celălalt polițai, care se fâțâia în spatele lui.

— Ce vindea Stan? *Dagga*? Altceva?

Deținutul nu reacționa. Epkeen se aplecă spre ceafa lui:

— Ai greșit când i-ai dat frățiorului cheile camionetei, Sonny… Nu i-ai zis că așa n-o să ajungă nicăieri?

Tânărul xhosa nu reacționă imediat. Fletcher întoarse fotografiile împrăștiate pe masă.

— Stan a fost găsit mort în rulota voastră, spuse el arătându-i clișeele. Ieri, la Noordhoek… Decesul a avut loc cu mai multe zile în urmă.

Mutra lui de gangster blazat se schimba pe măsură ce descoperea fotografiile: Stan, livid pe bancheta din rulotă, fața lui în prim-plan, ochii deschiși, fixând un obiect rămas pentru totdeauna nedefinit…

— Fratele tău a murit de o supradoză, continuă Fletcher, un amestec pe bază de *tik*... Știai că fratele tău se droghează?

Sonny se făcea tot mai mic pe scaun, cu capul aplecat spre bascheții fără șireturi. Stan și râsul lui de puști, scatoalcele pe care i le dădea după ceafa, bătăile lor în praful de pe stradă, viața se derula repede în tonuri de negru…

— Stan n-avea urme de înțepături pe brațe, spuse Fletcher. Tu ce crezi?

— Nimic.

Sonny devenise cooperant.

— Fratele tău era implicat într-o afacere de proporții: bănuim mai ales că vindea un drog nou puștilor albi din oraș… Știai?

Sonny scutură din cap, încă în șoc.

— Fratele tău ieșea cu o fată, Nicole Wiese, puștoaica despre care scrie în ziare. Stan nu ți-a zis niciodată nimic?

— Nu-i treaba mea.

Nu-și putea dezlipi ochii de la poze.

— Nicole Wiese a fost omorâtă și totul îl acuză pe Stan. La voi acasă au fost găsite droguri, poșeta

fetei și dovada că erau împreună la momentul crimei. Despre ce drog e vorba?

— Nu știu.

Sonny își frământa degetele.

— Nu te cred, Sonny. Fă un efort.

— Stan nu mi-a zis nimic.

— În afară de șef, nimeni nu știe că suntem aici. Nimeni n-o să știe că ai vorbit cu noi, numele tău n-o să apară nicăieri. Judecătorul e îngăduitor cu cei care recunosc; ajută-ne, și o să ne-nțelegem noi cumva.

Ramphele rumega pe scaun, era de rău.

— Stan a continuat să distribuie de-a lungul plajelor în locul tău, reluă Epkeen. Căutăm furnizorul. Îl cunoști sigur.

— Nu știu pe nimeni care vinde *tik.* Și nici Stan.

— Poate că furnizorul tău s-a reprofilat.

— Nu… Prea periculos.

Epkeen se așeză pe marginea mesei:

— După părerea ta, de ce n-a mai venit fratele tău să te vadă în ultima vreme? De ce făcea pe mortul de o lună? A început să vândă droguri tari, să facă bani și să umble cu fetele albe de pe coastă; ba chiar și-a cumpărat țoale mișto, plus o motocicletă tunată… Stan n-a mai venit la vorbitor pentru că știa că n-o să vezi cu ochi buni felul în care ți-a preluat teritoriul: atâta doar că a intrat în belea… S-au folosit de fratele tău, Sonny. Nu te aștepta la vreun pic de respect de la oamenii ăia: vă tratează ca pe niște animale de abator.

Deținutul ridică din umeri: aici era la fel.

— Îți dăm ocazia să ieși, se înmuie Fletcher. Spune-ne cine e furnizorul și îți revizuim pedeapsa.

Sonny rămăsese încremenit, cu bărbia eșuată pe tricoul mizerabil, de parcă moartea fratelui său îi frânsese gâtul. Acum nu mai era decât el: adică nimic.

— *Dagga*, omule, spuse el într-un târziu. Doar *dagga…*

O tăcere grea învălui sala de interogatoriu. Fletcher îi făcu un semn lui Epkeen, care își stinse țigara. Ori frățiorul nu știa nimic, ori avea un bun motiv să mintă… Tocmai voia să-l trimită pe deținut înapoi în celulă, când Brian interveni brusc:

— Lui Stan îi era frică de păianjeni, nu?

Expresia abătută a lui Sonny se schimbă complet: ridică ochii întrebători spre polițist.

Prăpastia începea să se caște.

— Îi era groază, insistă Epkeen. O fobie, cum se zice…

Negrul era descumpănit. Stan căzuse într-un puț când era mic, o gaură care nu mai folosea la nimic de multă vreme. Îl căutaseră ore în șir până să-l găsească tremurând de spaimă pe fundul gropii: apă nu mai era, dar erau păianjeni, cu sutele. Trecuseră cincisprezece ani de atunci, dar Stan abia putea să se uite la o poză cu porcăriile alea de păianjeni, darămite să se apropie de ei…

— S-au folosit de fratele tău până au răspândit drogul, continuă Epkeen, și, când Stan a devenit prea vizibil au înfipt acul, ca să pară o supradoză. Sau mai degrabă l-au lăsat să aleagă: se înțeapă mortal sau petrece un sfert de oră cu o gânganie de-asta încântătoare… în baie era o tarantulă, adăugă el, una mare.

Ramphele își frecă fața între mâini. Pozele de pe masă formau caleidoscoape sinistre în mintea lui; ultimele bucăți din lumea sa o luau la vale și el nu avea de ce să se agațe, nimic altceva decât ochii umezi ai polițaiului sfrijit din fața lui.

— Muizenberg, spuse el într-un târziu. Vindeam pe plaja din Muizenberg…

*

Iboga era folosită de pigmei, de cinci mii de ani, pentru virtuțile ei medicinale; rădăcinile conțineau doisprezece alcaloizi, printre care ibogaina, o substanță apropiată de cele din ciupercile halucinogene. Acționa asupra serotoninei și se zice că ar fi întărit încrederea în sine și în starea

generală de bine. Iboga și unele derivate ale ei prezentau proprietăți psihostimulatoare, iar în doze mari puteau genera halucinații auditive și vizuale, uneori foarte anxiogene, care puteau duce la suicid. Având numele derivat dintr-un verb care avea sensul de „a îngriji”, iboga era o plantă inițiatică, cu proprietăți terapeutice și halucinogene care te puteau pune în legătură cu sacrul și cunoașterea. Iboga era folosită în timpul ședințelor numite *bwiti,* ceremonii introspective conduse de un ghid spiritual, un șaman numit *inyanga,* care trecea drept erborist. În afară de aceste ritualuri secrete, rădăcina de iboga era folosită ca afrodiziac sau filtru de dragoste.

Cei mai convinși spuneau că ibogaina provoacă erecții de până la șase ore, cu delicii de nedescris. În medicina occidentală, ibogaina își găsise locul în psihoterapii și în tratamentul heroinomaniei, dar informațiile despre virtuțile ei afrodiziace rămâneau puține, din lipsa testelor științifice.

Un elixir african, pentru dragoste…

Neuman rumega ca un leu bătrân, aplecat asupra propriei reflexii în apă. Nicole Wiese luase iboga cu câteva zile înainte de crimă, o doză puternică, după analizele legistului, probabil sub formă de esență. Fiolele găsite în poșeta ei? Amicul ei Stan trafica și iboga?

Neuman pomi spre institutul medico-legal.

*

Tembo era primul negru șef la morga din Durham Road. Barba lui căruntă și scurtă te ducea cu gândul la un fost secretar al Națiunilor Unite, ochelarii de vedere spuneau că era miop ca o cârtiță. Burlac convins, lui Tembo nu-i plăceau decât vechiturile, muzica barocă, pălăriile demodate și avea o pasiune absolută pentru scrierea hieroglifică. Pentru el, cadavrele erau pergamente de descifrat, marionete cărora le servea drept ventriloc. Nu le dădea drumul decât atunci

când le golea de sens. Un îndârjit, se potrivea de minune cu temperamentul lui Neuman.

Cei doi se instalară în biroul legistului-șef.

Concluzia autopsiei lui Stan Ramphele: o supradoză în urma unei injecții cu metamfetamină. Ora decesului nu se putuse stabili cu exactitate, dar se întâmplase cu vreo patru zile în urmă, adică la puțin timp după ce Nicole fusese omorâtă. Nisipul de pe covorașul din camionetă corespundea cu cel găsit în părul tinerei afrikaander. Pe pielea lui Stan se găsiseră și urme de sare și polen de *Dietes grandiflora*, cunoscută mai ales sub numele de iris sălbatic, confirmând ceea ce știau deja: Stan și Nicole fuseseră împreună în Grădina Botanică…

— Dar chestia cea mai interesantă vine de la analizele toxicologice, spuse legistul. Mai întâi, iboga. Stan Ramphele a consumat și el, dar mai recent. Cam când a fost omorâtă Nicole Wiese. În fiolele din poșeta ei e aceeași esență. O formulă foarte concentrată, cum n-am mai văzut până acum…

— Un preparat artizanal?

— Da. Mai întâi m-am întrebat dacă esența asta poate să modifice comportamentul consumatorilor, dar cobaii pe care am testat produsul au adormit foarte repede…

Bătu darabana pe bărbie.

— Așa că m-am uitat la praful care a provocat supradoza lui Ramphele și am constatat că în cocktailul luat de Nicole apărea aceeași moleculă… Eșantionul din rulotă mi-a permis să cercetez mai bine. Ca toate drogurile sintetice, metamfetamina are compuși intermediari toxici pentru creier, dar degeaba căutăm printre înlocuitorii uzuali, nu știm ce moleculă este.

— Și cum îți explici treaba asta? întrebă Neuman.

Tembo dădu din umeri:

— De obicei, mafia o ia înaintea cercetărilor instituționalizate și beneficiază de mijloace mult

mai performante decât noi…

Tembo cunoștea subiectul: de când cu LSD-ul și gazul BZ, inovațiile din neuroștiințe și farmacologie deschiseseră calea pentru toate posibilitățile. Acum moleculele puteau fi programate să țintească anumite mecanisme care reglau funcționarea neuronilor sau ritmul cardiac. Experimentele erau din ce în ce mai informatizate, compușii bioactivi cei mai promițători puteau fi identificați și testați cu o viteză uluitoare. După ce experimentaseră în Irak droguri care accentuau vigilența soldaților, militarii sperau că, într-un viitor apropiat, trupele vor pleca la luptă încărcate cu medicamente care să le crească agresivitatea, rezistența la frică, la durere și la oboseală, printr-o ștergere selectivă a memoriei, suprimând amintirile traumatice. Tembo, care urmărea îndeaproape povestea asta, nu era prea optimist. 11 Septembrie dusese la încălcarea normelor internaționale, mai ales în SUA: continua experimentare a armelor chimice, *a priori* interzisă, sub pretextul menținerii pedepsei cu moartea prin injectare și păstrării ordinii cu ajutorul gazelor lacrimogene. Dar „lupta împotriva terorismului" ajunsese într-o prăpastie în care dreptul nu mai avea loc. Rușii nu dezvăluiseră numele agentului chimic folosit în asaltul asupra teatrului din Moscova din 2005, iar proiectele de cercetare continuau în toate direcțiile. Armata aeriană americană intenționa, încă din vremea Primului Război din Golf, să pună la punct și să răspândească afrodiziace ultraputernice, capabile să provoace comportamente homosexuale în rândurile inamicilor, un laborator ceh lucra la prelucrarea de anestezice combinate cu o serie de antidoturi ultrarapide, comandouri speciale având sarcina să facă execuții țintite în mijlocul unei mulțimi în stare de șoc sau anesteziate.

Îndepărtate din cauza efectelor secundare nedorite, mii de molecule dormeau pe rafturile

laboratoarelor: poate că unele fuseseră reciclate de organizații cu prea puține scrupule.

Neuman asculta fără să spună o vorbă. Țara nu ducea lipsă de mafii – carteluri columbiene, rusești, mafii americane. Una dintre ele ar fi putut pune la punct un produs nou. Privirea lui Tembo se lumină în sfârșit, de parcă tocmai descoperise secretul piramidelor.

— Am testat eșantioanele de la voi pe șobolani, spuse el cu un zâmbet de clinician. Interesant… Vino să vezi.

Neuman îl urmă în sala de alături.

Borcanele cu specimene se înlănțuiau pe rafturi. Două laborante se agitau în jurul meselor.

— E gata protocolul? întrebă medicul-șef.

— Da, da, răspunse o siluetă enigmatică de sub o mască, începeți cu numărul trei…

Se îndreptară spre cuștile cu șoareci din fundul încăperii. Erau vreo zece, ermetice, cu fișele corespunzătoare experimentelor.

— Uite cușca de care-ți ziceam mai devreme, spuse legistul: cea în care am testat iboga…

Neuman se aplecă asupra animăluțelor: erau vreo șase care dormeau liniștite unele peste altele.

— Drăguț, nu?…

Tembo arătă spre cușca vecină.

— Dincoace am afumat cu praful găsit în rulotă. Șobolanii pe care îi vezi acum sunt în faza numărul unu: au inhalat produsul de puțină vreme.

Neuman se încruntă. În cușcă domnea o agitație anarhică; jumătate se învârteau cu toată viteza, ceilalți copulau, totul în cea mai mare confuzie.

— Viol, comportamente deviante, erotomanie… După un flash de două până la trei minute, cuplurile și ierarhiile au fost spulberate, după cum vezi, cu cea mai mare naturalețe… Faza numărul doi e mai puțin amuzantă.

Doisprezece șoareci rătăceau zăpăciți în cușca următoare.

— Apatie, pierderea reperelor senzoriale, repetarea unor acte *a priori* fără logică, desolidarizare de grup, comportamente asociale, chiar paranoice… Faza asta poate dura mai multe ore, după care specimenele cad într-un somn profund. Primii cobai nu s-au trezit încă… Dar uite ce rezultă dacă crești doza, spuse el cu ochi de gheață.

Neuman se aplecă asupra cuștii și-și ținu răsuflarea. Dincolo de geamuri se aflau zeci de cadavre într-o stare înfiorătoare: labe mâncate, boturi smulse, blană sfârtecată, capete înjumătățite; supraviețuitorii, care rătăceau în mijlocul grămezii de cadavre, n-o duceau deloc mai bine…

— După o scurtă euforie, toate specimenele și-au pierdut și controlul, nu doar inhibițiile, explică Tembo. Unii au început să se devoreze între ei. Cei dominanți i-au agresat pe cei mai slabi, n-au ezitat să-i omoare, apoi i-au făcut bucăți. Pe urmă au trecut la restul cobailor… Carnajul a durat ore întregi, până la epuizare.

Nu mai rămăseseră decât dominatorii: doi șobolani de laborator care fuseseră cândva albi, fără coadă, amândoi scalpați, și care se priveau de la distanță.

— Sunt în stare de șoc, comentă legistul. Am autopsiat mai multe cadavre și am identificat sechele grave la nivelul cortexului… Drogul pare să provoace o accelerare a proceselor chimice, unele generând în acel moment o substanță care acționează ca un catalizator, astfel că viteza de reacție pleacă de la zero, apoi crește, declanșând cataliza și accelerând și mai tare procesul… Ca bomba atomică și fisiunea nucleelor de uraniu.

— Adică?

— Euforie, hebetudine, frustrare, furie, stare de șoc: comportamentul consumatorului variază în funcție de doza administrată.

— La oameni ce s-ar putea întâmpla?

Legistul își mângâie barba.

— Rezultatele pot varia în funcție de antecedente, de sistemul nervos și de greutatea persoanei, spuse el, dar, după testele noastre comparative, putem presupune fără să greșim prea mult că la o doză de un centimetru cub, persoana intoxicată se amețește. La doi centimetri cubi, odată depășit momentul de excitație, plutește într-un fel de toropeală paranoică: asta era starea lui Nicole când a fost asasinată… Cu o doză de trei centimetri cubi, intră într-o fază de agresivitate necontrolată. La patru, distruge totul în cale, încheind cu sine, de obicei… Pe scurt, înnebunești.

— În ce stare era Stan în momentul morții?

— Complet dus, răspunse Tembo. Și-a injectat mai bine de zece doze.

•

Era deja seară când Neuman ieșea de la morga de pe Durham Road.

Îi văzuse pe Dan și pe Brian un pic mai devreme, după ce se întorseseră de la penitenciarul Pollsmoor: Sonny Ramphele vindea iarbă surferilor de la Muizenberg și, din câte se pare, fratele său mai mic preluase afacerea, cu un produs mult mai toxic. Stan profita de fizicul lui ca să atragă clientela feminină albă și să-și extindă rețeaua printre tinerii bogați din Cape Town. Când se dusese la Muizenberg cu Nicole, își făcuse provizii de droguri? Iboga putea explica intruziunea nocturnă în Grădina Botanică – amor sub stele, printre flori –, dar restul nu se potrivea. În caz că cei doi se tripaseră ca să și-o pună, Stan o trăsese în piept pe Nicole. Îi dăduse un produs sofisticat și ultrapericulos, înecat în cristale de *tik*...

Mânia care clocotea în corpul lui Neuman venea de departe. Să omori în bătaie o femeie cu care faci dragoste printre florile cele mai frumoase din lume, să plătești pentru plăcere, toate astea îl scârbeau.

*

Dan spuse povestea zebrei pe care n-o iubea nimeni și a păsării care-i furase dungile. Până la

urmă zebra le căpăta înapoi, dar talmeș-balmeș, așa că nimeni din turmă n-o mai recunoștea; asta-i convenea de minune.

— Și pasărea? se interesă Tom.

— Pasărea a așteptat să vină ploile și să apară curcubeul, ca să-i fure culorile, răspunse tatăl.

Succes răsunător în rândul publicului din paturile suprapuse. Trebui să-i spună noapte bună lui Bagheera, pantera uluitor de neagră, să parlamenteze cu gașca lui Tom de pe pat, apoi veni rândul lui Eve, care acceptă, în cele din urmă, să tacă, să-l ia în brațe pe muțunache și să-și bage degetul în gură.

— Noapte bună, girafa mică, spuse el, și o sărută ușor pe pleoape.

Dan închise ușa cu un cuțit în stomac. Iarăși teamă: teama c-o s-o piardă pe Claire, teama că n-o să fie la înălțime… Îngerașii dormeau în cearșafuri de fachir.

Se liniști un pic, apoi coborî la soția sa, care citea jos, în living.

De când se îmbolnăvise, nu se mai uitau la televizor; la început li se părea ciudat – nici măcar nu le mai trecea prin cap să-l aprindă –, apoi își dăduseră seama că timpul petrecut împreună făcea mai mult decât emisiunile de gătit.

Dan și Claire se întâlniseră cu cinci ani în urmă, într-un bar de pe Long Street, într-o seară banală care le schimbase viața. Fletcher crescuse într-o familie din mica burghezie anglofonă din Durban, unde homosexualitatea lui latentă se rezumase la câteva masturbări semirușinate în toaleta clubului sportiv, unde câțiva flăcăi întreprinzători îl alinaseră, însă nu îndrăznise să facă pasul următor – penetrarea, marele tabu masculin. În seara aceea, Claire cânta niște șlagăre din anii ’70, acompaniată de un chitarist negru fermecător – *I Wanna Be Your Dog;* chiar și *unplugged,* cântecul îl dusese ca-n lesă până la șoldurile ei suple care se unduiau sub reflectoare… Grația ei, cozile care-i cădeau pe

umerii goi, vocea gravă și tristă, aproape masculină: Dan fremăta. O abordase la bar cu ochii lui triști, iar Claire spusese „da” la tot, imediat: copiilor, vieții întregi.

Cinci ani.

Acum Claire nu mai cânta, părul îi căzuse, chiar și conturul miraculos al șoldurilor ei se topise sub raze. Frumusețea bombardată și spaima care zăcea sub flori. Dan nu ar fi suportat dispariția lui Claire. Amenințarea care plana asupra lor îi sculptase în cristal și, sub aerul lui masculin și încurajator, el era cel mai fragil…

— Totul OK? întrebă Claire.

— Da, da…

Soția lui citea pe canapeaua din salon, cu picioarele strânse sub ea. Purta o cămașă albă care îi cobora pe coapse, un șort mulat din bumbac și ochelari cu ramă de argint care, împreună cu cartea, îi dădeau un aer studios destul de apetisant… Dan se aplecă asupra coperții:

— Ce citești?

— Rian Malan.

Sud-africanul care scrisese *My Traitor's Heart,* acea înspăimântătoare capodoperă.

— Ultima ediție, preciză Claire.

Dar Dan nu părea interesat de opera ziaristului-scriitor. O privi cum își aranja o șuviță blondă după ureche – încă nu se obișnuise cu peruca – și îngenunche pe parchet. Avea gleznele fine, dulci, emoționante… Claire uită de carte și închise ochii zâmbind. Dan îi săruta picioarele, o mulțime de săruturi mici ca un praf de dragoste împrăștiat, i le lingea, iar limba lui între degete o excita… extrem de mult. Mâinile lui pe pielea ei, degetele căutând sub bumbacul șortului… Simți că se udă și, încântată, se lăsă pe spate…

Nici nu terminaseră de făcut dragoste, când sună telefonul, la picioarele canapelei. De teamă să nu trezească copiii, Dan făcu o mișcare să răspundă.

Claire se mișcă simultan, încă agățată de el. Dan răspunse după al cincilea țârâit.

— Te deranjez?

Era Neuman.

— Nu… Nu…

Dan avea stele în cap și un arhipelag de comete pe post de pernă.

— Trec mâine-dimineață să te iau la o plimbare pe malul mării, anunță Neuman. Vine și Brian.

Pântecul soției lui îl ținea strâns, la căldură.

— OK.

— Să nu-ți uiți arma, de data asta.

— Nu uit, promit.

Dan închise zâmbind. Pur camuflaj. Nu-i spusese niciodată lui Neuman, și cu atât mai puțin lui Claire, dar în realitate era mort de frică: zâna lui bolnavă, copiii, Dan era doar o pasăre speriată care tremura pentru ai ei… Claire îl chemă ia ea printr-o contracție subtilă a perineului. Dragostea îi colorase obrajii: zâmbea de-adevăratelea, curajoasă, slăbită, încrezătoare.

Dan își înghiți mila în fața perucii ei ușor deplasate, dar bazinul ei se unduia ușor de-a lungul sexului său. Claire murmură:

— Încă o dată.

10.

Gulethu nu mai știa când începuseră să se strice lucrurile. Cât să fi fost de-atunci? Zece? Doisprezece ani? Pubertate precoce, acte sălbatice, incandescente – era sora lui, verișoara lui? Gulethu nu-și mai amintea. Nimic. O refulare care își înghițise propria suprafață. Aisbergul plutea azi în voia curenților, fără destinație sau cârmaci.

Tradiția zulusă spunea că oamenii vinovați de incest putrezesc de vii. *Sonamuzi:* păcatul de familie, de care se făcea și el vinovat. „Nu e vina mea”, striga el în întuneric. Blestemul îl apăsa și pe el, și pe proastele alea care-l fraieriseră. *Ufufuyane* le înnebunea. Sexual vorbind, nu se mai puteau controla. *Ufufuyane*, boala fetelor tinere, se abătea asupra lui. Pericolul era peste tot, era de ajuns să le vezi unduirile când se întorceau de la apă, cu sânii grei dezveliți de decolteu, la soare, cu zâmbetele acelea care te țintuiesc în drum ca într-o plasă de păianjen… Gulethu fusese victima lor, prada lor, nu invers, cum decretase șeful satului: *ufufuyane* era de vină, *ufufuyane* fusese trimisă de spirite ca să-l înșele. Dar nimeni nu-l ascultase. Fusese gonit din sat: „Să putrezească de viu!”

Ar fi putut să-i taie gâtul ca unui zebu sacrificat, ar fi putut să-l jupoaie ca să-i amintească puterea tabuului ancestral, dar sătenii preferaseră să-l lase să se descompună încet, conform tradiției. Gulethu ajunsese la oraș, sau cel puțin în suburbiile lui, unde și alții înaintea lui se amestecaseră cu gunoaiele.

Sonamuzi era puternic: *umqolan,* vrăjitoarea la care se dusese, știa prea bine. Cineva îi spusese de ea, de Tonkia, o bătrână știrbă care făcea leacuri și

despre care se spunea că are legături cu spiritele potrivnice. *Umqolan* știa despre acest blestem. Îi mai vindecase și pe alții. Avea să respingă păcatul de familie care-i apăsa nopțile. Avea să facă un *muti* anume pentru el, o poțiune magică care să țină la distanță destinul. N-avea să putrezească. Nu atunci. Avea să-l salveze o tânără albă. Nu contează care, numai să fie virgină. Trebuia doar să aducă sperma din actul prin care o deflorase.

Gulethu își pregătise lovitura cu grijă. Îi promisese mult micului Ramphele, fără să-i spună tot. Lucrurile se petrecuseră așa cum sperase el până când blestemata aceea se pusese pe țipat. Țipa ca o cățea în călduri. *Ufufuyane* intrase și în ea: zuluse, metise sau albe, cățelele erau toate posedate. O virgină n-ar fi desfăcut niciodată picioarele în felul ăla, n-ar fi zis toate porcăriile alea. Spiritele potrivnice interveniseră înainte ca el să poată să-și facă *muti*-ul.

Încercase să o stăpânească, dar curvulița urlase cât o ținuse gura…

Strigătele îl treziră brusc. Gulethu se ridică în fund, cu ochii mari. Sudori reci îi curgeau pe față; gâfâia, între două lumi, abia distingea pereții mizerabili ai magaziei. Văzu apoi saltelele împrăștiate pe jos, ceilalți sforăiau, și reveni la realitate… Nu, nu urletele fetei îl treziseră: *umqolan* îl avertiza că e în pericol.

Stan murise, dar polițaii puteau să-l interogheze pe fratele lui în închisoare. Puteau să vină să scotocească pe plajă… Pisică nu trebuia să fie informat. *Niciodată.*

11.

I se făcu rău de cum se trezi. Simțea o greutate pe inimă, ca și cum ar fi alergat sub apă ore întregi, cu capul invers. Să mori ținându-ți respirația. Epkeen se așeză pe marginea patului, căută prin harababura amintirilor, nu găsi nici măcar urma unui vis. O impresie de corvoadă plutea în atmosferă, de parcă dimineața ar fi fost cel mai potrivit moment să-și țină gura. Tâmpitul de ceas nu sunase. Sau uitase. Îl mânca pielea capului. Dormise prost. Iar faptul că trebuia să se ridice în picioare nu-l consola cu nimic.

Brian avea întâlnire cu ceilalți; la ritmul în care se mișcau lucrurile, n-avea timp să mănânce. Era deja cald și plimbarea asta pe plajă, cu sau fără amicul lui „Jim”, nu-i spunea nimic.

— Mmm… mieună Tracy, cuibărită sub cearșafuri. Pleci?

— Da. Am întârziat…

Brian ridică șuvița roșcată care-i atârna pe obraz. Stângace, Tracy îi prinse mâna și o trase spre ea.

— Vino-ncoace, spuse ea, rămâi cu mine.

Ce tâmpenie, doar ce-i spusese că e în întârziere.

— Hai! insistă Tracy.

— Dă-mi drumul, *darling.*

N-avea chef de joacă. Tenacitatea ei îl agasa. Nu era îndrăgostit. Ar fi trebuit să-i spună în seara dinainte că n-are niciun rost, că e o poveste fără speranță, el nu era decât sarea dintr-un ocean de lacrimi, dar Tracy își revărsase peste el sânii mari și plini de dragoste, iar inima lui se frânsese ca un buștean, de la prima lovitură, fusese învins voluntar… Încă o înfrângere.

— Ce e? întrebă barmanița, trăgând cu ochiul de sub cearșafuri.

Brian ieșea de la duș:

— Nimic… Chiar nimic.

Puse pe el ce-i căzu în mână.

— Cheile sunt pe masa din bucătărie. Nu trebuie decât să le dai drumul în ghiveciul cu flori.

Tracy se uită la el fără să înțeleagă. Brian își luă arma și ieși din casă.

*

Pe plaja din Muizenberg bătea un vânt puternic. Neuman își închise haina peste un Colt 45. Epkeen și Fletcher îl urmau apărându-și fața de norii de nisip stârniți de furtună. După cabinele pitorești și desuete, plaja se întindea pe kilometri întregi, până în suburbie.

Îi luaseră la întrebări pe parcagiii cu veste țipătoare care vindeau și ceva *dagga.* Unul dintre ei îi recunoscuse din poze pe Stan Ramphele (avea o camionetă) și pe fată (o blondă drăguță). Nicio altă informație, nici de la polițiștii locali, nici de la informatori.

Ieșiră din păduricea care se întindea pe lângă primele dune și o luară pe nisip. Spre deosebire de weekendurile în care dădeau buzna orășenii, acum plaja Muizenberg era aproape goală. Cei câțiva înotători se concentrau în fața promenadei și a cabinei salvamarilor, unde doi blonzi cu coliere africane își supravegheau îndeaproape musculatura. Neuman le arătase fotografia lui Ramphele, dar salvamarii vedeau în fiecare zi zeci de negri îmbrăcați de la Gap și cu ochelari Ray Ban de plastic. La fel cu blonda despre care se presupune că-l însoțea…

Valurile cădeau cu zgomot, înghițind câțiva surferi aflați în calea lor. Îi interogară pe pletoșii în costume de surf care ieșeau întregi din valuri; nu obținură decât mutre sărate. Mai departe. Iarăși. Casele deveniră rare. În curând, nu mai rămase decât un surfer în larg și valuri neprietenoase care

se prăvăleau bubuind. Epkeen transpira în geacă, începuse să se sature de plimbarea asta. De douăzeci de minute mergeau ca prin clei. Lângă el, Fletcher nu zicea nimic, ca o siluetă nepăsătoare în soare și sub vârtejurile care le biciuiau fața. Neuman mergea în față, insensibil la vreme. Unu, doi kilometri… Zăriră un grup de bărbați la adăpostul unei dune. Negri, vreo șase, care beau *tshwala*[24] sub un umbrar zdrențuit. O fată dansa la umbră; muzica, în competiție cu vâjâitul vântului, ajunse la ei abia mai târziu – un fel de reggae revărsat dintr-un soi de amplificator…

Neuman îi făcu semn lui Epkeen să se ducă să arunce o privire: ei aveau să continue până la dune – o dâră subțire de fum se ridica un pic mai încolo, luată de vânt. Brian se duse țintă la barul improvizat, cu ochii la coapsele aurite care se iveau…

Rafalele ridicau nori de nisip. Fletcher o luă pe urmele lui Neuman până la dunele albe.

În aer plutea un miros de pui la grătar și de încă ceva nedefinit. Văzură o cabină de plajă mâncată de cari, un *braai*[25] instalat la adăpost de vânt și doi bărbați cu șepci de pânză care se ocupau de carne. Neuman evaluă terenul, nu văzu decât creasta dunelor și ceafa bărbaților cu fața spre ele. Dus de vânt, reggae-ul de la umbrar ajungea la ei sacadat. Ușa căsuței, întredeschisă, stătea bine în balamale numai prin puterea imaginației. În schimb, cei doi negri erau țepeni.

— Îl căutăm pe bărbatul ăsta, spuse el. Stan Ramphele.

Tipii încercau să zâmbească, cu ochii roșii: un negru numai fibră, la vreo treizeci de ani, cu dinții stricați de malnutriție și droguri, și celălalt, mai tânăr, care sorbea o bere privindu-și doza de parcă gustul se schimba la fiecare înghițitură.

— Nu-l știm, spuse el, cu respirația grea.

— Ați putea fi totuși, după față, unul dintre clienții lui, răspunse Neuman. Stan, insistă el, un

dealer de *dagga* care a dat-o pe chestii dure…
— Nu știu, omule… Noi am venit la plajă, atâta tot!
Vântul zbură cenușa grătarului. Aveau cicatrice pe brațe, pe gât…
— De unde veniți? întrebă Neuman.
— Din suburbie. De ce, omule?
Fletcher se ținea deoparte, cu mâna pe patul armei.
— L-am găsit pe Stan în rulota lui cu o doză de praf de-ți pocneau venele, răspunse Neuman. Un amestec pe bază de *tik.* Voi ce părere aveți, băieți?
— Ar trebui să și avem chef să vorbim, răspunse Fibră.
Neuman împinse ușa cabinei de plajă și văzu un binoclu pe jos. Un model scump, care nu se potrivea cu amărâții ăștia. Îi văzuseră venind. Îi așteptau.
Zâmbetul lui Fibră înțepeni, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Tovarășul lui dădu să ocolească grătarul.
— Nu mișca, spuse Fletcher scoțând arma.
În aceeași clipă simți o prezență în spate:
— Nici tu!
De șira spinării i se lipi un pistol. Un al treilea bărbat, până atunci ascuns, țâșnise din spatele cabinei. Neuman își scosese arma, dar nu trase. Pistolul era înfipt în ceafa lui Fletcher, iar tipul cu Beretta avea ochii goi, de un negru stins. Un gangster de vreo douăzeci de ani, pe care îl văzuse deja undeva… Data trecută, pe maidan, tinerii care-l băteau pe Simon… Fletcher măsură împrejurimile cu coada ochiului, dar era prea târziu. Ceilalți scoseseră două pistoale din sacul cu cărbuni de sub grătar.
— Acuma ridicăm mâinile sus! șuieră Fibră, cu pușca îndreptată spre Neuman. Gatsha, ia-i jucăria. Cu grijă!
— Dacă miști, amicul tău primește un glonț în cap! lătră cel mai tânăr.

Gatsha se duse spre Neuman de parcă acesta l-ar fi mușcat și-i smulse Coltul din mână.

— Calmați-vă…

— Gura, cioară!

Ținându-i țeava la ceafa, șeful știrb îl forță pe Fletcher să îngenuncheze cu mâinile pe cap. Ceilalți șuierară câteva insulte în dashiki, cu rictusuri de victorie. Zulusul nu se mișcă. În fața grătarului, Fletcher transpira abundent, iar picioarele îi tremurau. Neuman înjură printre dinți. Dan era pe cale să cedeze. Se simțea după dilatația porilor, după teama care-l sufoca, după mâinile pierdute pe cap…

— Lipește-te acolo! strigă Fibră către Neuman. Mâinile pe perete!… N-auzi, dobitocule!

Neuman se dădu înapoi spre cabina de plajă, cu spatele și mâinile lipite de lemnul fisurat. Gatsha îl urmă. Își ținu respirația când gangsterul apăsă revolverul de testiculele lui.

— Nu mișca, că-ți zbor coaiele cu tot cu căcat…

Joey, negrul tânăr întâlnit pe șantier, scoase un cuțit și i-l plimbă pe sub ochi:

— Noi doi ne-am mai văzut, curcanule, așa-i?

Râse și, cu o lovitură puternică, înfipse lama în lemnul mâncat de care. Neuman tresări. Gangsterul îi prinsese urechea de perete.

— Ți-am zis să nu miști! preveni puștiul, cu ochii injectați.

Pistolul îi apăsa testiculele. Urechea ardea, un fir de sânge călduț îi curgea de-a lungul gâtului, lobul și cartilajele fuseseră străpunse de lama care îl țintuise de perete. La câțiva pași mai încolo, Fletcher tremura în bătaia vântului, în genunchi, cu țeava în ceafă.

— Ia zi, curcane, ți-e frică?

Fibră îl puse pe polițist cu fața la pământ.

— Da știi că ai guriță de homo… Ți s-a mai zis? Găozar mic care ești…

Chicoti. Gatsha ținea degetul pe trăgaci.

— Ce-ați zice de un curcan la grătar, băieți? aruncă șeful pe sub șapcă. Ăsta pare numai bun!

— Hei! Curcan la grătar! Oho!

— Am putea să-i dăm o șansă, nu?

— Da!

— Ba nu!

Cei doi gangsteri se ciondăneau pe tema asta, dar Gatsha, cu gâtul încordat, nu slăbea deloc presiunea pusă pe testiculele lui Neuman.

— Hai, Joey! Adu ceva să tranșăm curcanul!

Fletcher, acum întins pe nisip, tremura încontinuu. Joey întinse o *panga*[26] către Fibră.

— Dați-i drumul, suflă Neuman, țintuit de lemnul cabinei.

— Du-te-n pula mea, cioară.

Ali aruncă o privire furișă spre umbrar, ca și cum Epkeen ar fi putut să-l vadă.

— Nu te baza pe amicu' tău alb. Acușica ne ocupăm și de el…

I se păru că distinge silueta lui Brian prin aburul căldurii, bâțâindu-se pe ringul improvizat de sub umbrar… Ce dracu' făcea tâmpitul ăla?

Fibră se apleacă spre tânărul polițist aflat la pământ, îi trecu maceta pe spinare ca pentru a curăța lama:

— Acum o să faci ca curcanu', m-auzi? îi susură la ureche. O să faci ca curcanu' sau te înjunghii, găozar mic… M-auzi?!… FĂ CA CURCANU'!

Fletcher privi panicat spre Neuman.

— Dați-i…

Apăsarea pistolului îi răsuci măruntaiele. Timpul înțepeni. Nu mai exista decât vântul care scalpa dunele și ochii cruzi ai gangsterului asudând cu dispreț deasupra lui Dan. Nici muzica nu mai ajungea la el. O să lovească, Fletcher simțea până în măduva spinării, era o chestiune de câteva secunde. Îl căută pe Neuman din priviri, nu-l găsi.

Scoase un sughiț care nu-i acoperi hohotele de plâns.

— Mișcă un deget și ești mort, suflă Gatsha la urechea sângerândă a lui Neuman.

— Mai frumos! răcni celălalt, cu maceta în mână. Mai frumos!

Fletcher scoase un „glu glu” pierit, care se pierdu în gălăgia valurilor.

— Ah! Ah! hohoti celălalt, cu ochii înnebuniți. Ia uite la curcanu’ ăsta! Oh! Ce curcan drăgălaș!

Polițaiul tremura lângă grătar, cu fața cufundată în nisip. Gangsterul se ridică:

— Uite ce fac eu cu găozarii!

Și cu o lovitură de macetă îi taie mâna dreaptă.

*

Epkeen măsură mica mulțime adunată în fața lăzii frigorifice. Erau vreo șase care dansau sub umbrar, mai ales o metisă cu rochia foarte decoltată. Își bea berea semețindu-se, îl privea insistent jucându-se cu buzele pe gura sticlei. Din amplificator urla un reggae, muzicanți de-ai lui Marley… Fata se învârtea pe nisip, tipii se înghesuiau în jurul ei ca albinele; doar negrul înalt care servea *tshwala* avea peste treizeci de ani. Tatuaje pe brațe, de proastă calitate – probabil făcute în închisoare…

— Bună! zise fata abordându-l pe Epkeen.

— Bună!

— Dansezi?

Metisa îl luă de mână fără să mai aștepte răspunsul și, cuprinzându-l cu brațele, îl duse spre ringul improvizat. Epkeen respiră parfumul ei de lemn-dulce și adaosul nefericit de hamei. Îi lipsea un dinte, și totuși avea gura drăguță.

— Mă cheamă Pamela! strigă ea peste muzică. Dar poți să-mi zici Pam! adăugă fără să se oprească din dans.

Epkeen se aplecă spre decolteul ei ca să-i răspundă la ureche:

— Ca o fetiță cu pam-poane!

Fata zâmbi cu un aer lacom. Ceilalți le făceau semne prietenești, pe ritm de Wailers. Prins de

elanul fetei, Epkeen se bâțâi un pic. Pamela se lipea de el, jucăușă, provocatoare… Epkeen scoase poza lui Ramphele.

— Îl cunoști?

Planta agățătoare se bâțâi în jurul fotografiei, negă din cap și se lipi într-un fior lung de spatele lui – pielea ei aromată scuipa foc.

— Îmi iei și mie o bere?

Pam îl privea ca un copil care imploră, ca și cum lumea ar fi fost agățată de buzele lui. Ceilalți se uitau la ei. Epkeen îi făcu un semn tatuatului care punea berea. Își luară paharele de plastic cu o senzualitate de acrobați și, dansând în continuare, dădură noroc în gol. Din cauza muzicii nu puteau vorbi, așa că afrikaanderul o trase pe fată spre buruienile care mărgineau dunele.

Pam îi zâmbea ca și cum ar fi fost foarte frumos.

— Stan Ramphele, insistă el băgându-i din nou poza sub nas. Un tânăr care-și petrecea zilele pe plajă… Un tip frumos. Sigur l-ai întâlnit.

— Ah, da?

— Stan vindea *dagga* și, de puțină vreme, un fel de *tik*... Aici, pe plajă.

Fata se bâțâia în continuare.

— Ești polițai?

— Stan e mort. Încerc să aflu ce i s-a întâmplat, nu să te salt, nici pe tine, nici pe prietenii tăi.

Vântul îi scutura zorzoanele. Pam dădu din umeri:

— Io-s decât o fată de pe plajă…

Zâmbetul ei găurit eșuă la picioarele lui. Restul își continuă unduirea, pe fondul azuriu. Fata își bău berea dintr-o înghițitură, se agăță de el și începu să râdă.

— Nu-mi spune că m-ai atras până aici ca să-mi povestești despre tipul ăsta!

— Păreai o fată cinstită, minți el.

— Și acu, spuse ea punându-i mâna pe fese, mai sunt cinstită sau nu?

Buruienile se îndoiau sub briză, zgomotul valurilor se confunda cu reggae-ul, iar Pam pipăia marfa, ca o cunoscătoare. Își lipi bazinul de al lui, zăbovi pe sexul lui, se lăsă în jos și-și frecă sânii de el, îngenunche. Epkeen simți mâna metisei strecurându-i-se la spate. Într-o secundă, Pam scosese arma din toc.

Se ridică cu o viteză uluitoare, având în vedere poziția în care era, trase piedica și ținti spre afrikaanderul care abia schițase un gest.

— Nu mișca, spuse ea armând pistolul. Mâinile pe cap!… Haide!

Epkeen nu clipi. De după dune apăru un bărbat. Tatuatul care servea berea…

— E-n regulă, îi spuse ea amenințându-l în continuare pe polițai. Da tâmpitu' ăsta nu vrea să ridice mâinile.

— Ah, da? făcu tatuatul apropiindu-se.

Sub cămașa colorată avea o armă.

— O să te pui cu fața aia de căcat la pământ! șuieră Pam.

În loc să se supună, Epkeen scoase din geacă un obiect curios: un bici cu buclă de cupru.

— Cu atât mai rău pentru mutra ta! răcni Pam, țintindu-i capul.

Fata apăsă de două ori pe trăgaci, în timp ce Epkeen se aruncă asupra tipului. Pam continuă să tragă în gol, înțelese că pistolul nu era încărcat. Tatuatul scoase pistolul, dar șarpele de piele se năpusti spre fața lui, smulgându-i o bucată mare cât o fleică. Bărbatul scoase un strigăt surd și, clătinându-se cu ochii încețoșați de lacrimi, nu văzu a doua lovitură venind. Pistolul de calibrul 32 pe care-l ținea sub cămașă îi zbură efectiv din mână.

Pam golise încărcătorul între omoplații lui Epkeen, care se întoarse. Biciul zdrobi mâna fetei, care dădu drumul pistolului chițăind. În spatele lui, tatuatul încercă să-și ia pistolul de pe jos. Pielea de hipopotam îi desfăcu falangele până la os. Inima

lui Epkeen bătea mai-mai să-i spargă pieptul: nu aveau de-a face cu mici dealeri de pe plajă, ci cu gangsteri care omorau polițiști. O rafală de vânt îl făcu să clipească. Abandonându-și arma, tatuatul o tăie spre umbrar, ținându-se de obraz. Fata încă nu se gândise să fugă. Își privea mâna zdrobită de parcă stătea să-i cadă. Epkeen îi trase un pumn în barbă. Ridică ochii, îl văzu pe tatuat cum alerga înapoi pe dună.

În acel moment auzi un strigăt din depărtare, de peste rotocoalele de nisip. Urletul unui bărbat, venind de dincolo de dune…

Dan.

*

— Hai, suflă Gatsha în urechea tăiată a lui Neuman. Fă-mi plăcerea și deschide gura aia murdară de negrotei. Hai, ca să-ți smulg coaiele…

Apăsa așa de tare, încât lui Neuman în venea să vomite. Un gest, și era mort. Celălalt atât aștepta. Fletcher plângea privindu-și mâna tăiată, îngrozit, parcă nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă. Sângele curgea la picioarele grătarului, vântul se întețise, iar el plângea ca un copil înspăimântat că n-o să vină nimeni să-l salveze. Era singur cu umărul bont și cu mâna pe nisip, separată de corp. Trăia un coșmar.

Neuman închise ochii în momentul în care gangsterul îi tăie și cealaltă mână.

Fletcher scoase un strigăt înfiorător și leșină.

— Curcan la grătar! râgâi Fibră, vânturându-și maceta.

Joey zâmbea, în extaz. Gangsterul luă mâinile tăiate și le aruncă pe grătar. Neuman deschise ochii, dar era și mai rău. Șuvoiul de sânge care țâșnea din cioturi, prietenul lui la pământ, leșinat, focul ațâțat de vânt, mirosul de carne, sfârâitul mâinilor pe metalul incandescent, lama cuțitului care îl țintuia de lemnul cabinei, ca pe o zdreanță, revolverul înfipt în măruntaie și ochii injectați ai lui Gatsha care râdeau, nebuni.

— Ah! Ah! Curcan la grătar!

Vârtejurile de vânt zburătăceau furioase prin jăratec; Fibră își înfipse genunchiul în spinarea lui Fletcher, care nu mai reacționa. Îl apucă de păr și îi tăie gâtul cu maceta.

Inima lui Neuman bubuia mai să-i spargă pieptul. Fantoma lui Andy trecu prin spatele lui, șuierând. Aveau să-l facă bucăți pe Dan, aveau să-l frigă pe plajă și apoi să-l ia la rând pe el. Strânse din dinți ca să gonească teama care îi înmuia picioarele. Un lichid călduț i se scurgea în continuare pe cămașă, iar Fletcher agoniza sub privirea lui îngrozită.

Gangsterul cu maceta se întoarse spre cel tânăr:

— Joey! Du-te de vezi ce fac ceilalți, cât ne ocupăm noi de negrotei…

Fibră visa la morți spectaculoase, când capul lui Gatsha explodă. Proiectat la pământ de impact, puștiul nu avu timp să apese trăgaciul. Ceilalți se întoarseră imediat spre umbrarul de unde venise împușcătura: o siluetă lunguiață cobora duna – un alb cu un pistol în mână. Armară și îl luară în vizor.

Neuman reacționă fulgerător, deși bucăți de os și de carne îi țâșniră pe față. Scoase lama care îl fixase și se aruncă pe ei. Fibră simți pericolul. Întoarse arma spre omul cu cuțitul, prea târziu. O sută de kilograme de ură i se împlântară în abdomen. Gangsterul se dădu înapoi un metru, apoi căzu în genunchi.

Primul foc trecu pe lângă Epkeen și spulberă nisipul, al doilea se pierdu în aer. Se opri din alergare și ținti. Cu fața spre soare, tipul chiar n-avea nicio șansă: îl doborî imediat cu un glonț în plex.

Lângă grătar, șeful bandei își privea burta, nevenindu-i să creadă, cu lama înfiptă până la plăsele. Neuman nu mai stătu să scoată cuțitul: luă mâinile care sfârâiau pe grătar și le aruncă pe nisip.

Epkeen privea lumea ca pe un dușman, căutând altă țintă. Văzu corpul mutilat al lui Fletcher la

baza dunei. Neuman se repezise la căpătâiul lui. Îi scoase haina, îi luă pulsul. Încă respira. Epkeen veni într-un suflet, alb ca varul.

— Cheamă ajutoare, îi spuse Neuman apăsând jugulara. Repede!

PARTEA A DOUA

ZAZIWE

1.

— Ce ai pățit, frățioare?
— Ard.
— Și genunchii tăi?
— Tremură.
— Și șortul tău roșu?
— Uite, șiroiește.
— Și obrajii, frățioare, obrajii?
— Două brazde de benzină.

Andy arsese sub ochii lui. Lacrimile negre se evaporau precum cauciucul pe obrajii lui, rotocoale murdare care crăpau, pietrificate… Milițienii lăsaseră baltă supliciul, nu mai merita osteneala. Stătea în picioare singur, sau mai degrabă căuta un loc unde ar fi putut sta în picioare. Andy voise să se arunce la pământ, dar cauciucul se topise deja pe el: n-avea decât să dea din mâini, să urle până ar fi spart timpanele pământului, degeaba, n-avea să găsească, orice-ar fi fost, un loc în care să dispară.

Timpul se comprimase în mintea lui Ali. Fără îndoială, era prea mic ca să înțeleagă cu adevărat. Totul era imprecis, ireal. Distingea siluetele în noapte, ochii injectați sau cagulele, copacul-spânzurătoare din mijlocul grădinii, luna fisurată, girofarurile SAP din capătul străzii, vigilantes[27] *de gardă în jurul casei, polițiștii în civil care îi goneau pe vecini, dar totul era fals, în afară de lacrimile negre de pe obrajii fratelui său…*

Andy devenise un foc, o torță consumată, un far răsturnat. Ali nu auzea nici vocile, nici ecourile străzii, era surd în fața haosului, iar imaginile se suprapuneau în continuare, goale de sens: mama lui în spatele ferestrei, cu fata lipită de geam, forțată să privească, vociferările, respirațiile fetide

ale giganților, chiar și mirosul de cauciuc care trecea ca o săgeată pe deasupra capului său.

Bărbații îl țineau ca să nu rateze nimic din spectacol. „Uită-te bine, zulus mic! Uite ce se întâmplă!” Dar teama de moarte îl făcuse k.o. Lui Ali îi era rușine, o rușine de om slab, mai-mai să uite de Andy, care ardea: el încă trăia, doar asta conta.

Nu văzuse ce se întâmplase apoi: lumea se răsturnase, luna căzuse și se făcuse bucățele.

Când deschise ochii din nou, urletele încetaseră. Corpul chircit al lui Andy zăcea pe pământ, pasăre murdară de păcură, și în continuare mirosul ăla îngrozitor de grătar… Ali îl văzu pe tatăl lui spânzurat și realitatea se întoarse ca un bumerang.

Nu încăpea îndoială: era acasă, în infern.

O mână îl apucă de păr și-l trase în spatele casei…

•

Vântul netezea buruienile și oceanul de argint viu care sclipea în asfințit. Neuman o luă pe drumul de piatră până în vârful falezei. Un pescăruș se uită la el, apoi se scufundă în prăpastie.

Farul de la Cape Point se înroșea, gol. Ali ocoli zidul mâzgălit, se sprijini de gardul de piatră. Jos, valuri gri se aruncau în golfurile stâncoase. Frica trecea, mirosul de carne arsă, nu.

Dan fusese dus în stare critică la spitalul cel mai apropiat. Elicopterul de la urgențe ajunsese pe plaja din Muizenberg în douăzeci de minute: pentru ei fusese însă o oră nesfârșită.

Strânseseră garouri, blocaseră fluxul arterelor, astupaseră rănile cu haina, cu cămașa – degeaba, Dan picura ca o strecurătoare. Vorbeau cu el, îi spuneau că o să-i coasă mâinile la loc, știau ei un specialist, cel mai bun, o să aibă mâini noi, mai frumoase, mai îndemânatice, mâini de chirurg, spuneau orice. Claire, copiii, chiar și ei aveau nevoie de el, azi, mâine, în fiecare zi din câte zile or mai fi avut – vorbeau cu el, în timp ce Dan era

inconștient, comatos, cu gâtul tăiat într-un rictus înfiorător, și tot sângele acesta pe care-l bea nisipul… Neuman îi revăzu chipul îngrozit în fața macetei, ochii albaștri care-l implorau, apoi plânsul de copil când îi tăiaseră prima mână… El îl băgase în coșmarul acesta.

Echipa medicală, primele îngrijiri pe targă, transfuzia de urgență, elicopterul care-l dusese în cer, asigurarea că vor face totul ca să îl salveze, nimic din toate astea nu schimba nimic. Nu Epkeen intervenise prea târziu: el era cel care greșise.

Rămâneau viața, agățată de un fir de ață, și speranța că avea s-o scoată la capăt – inima încă îi bătea slab când îl transferaseră…

Neuman sări peste gardul care înconjura farul și coborî spre grohotișul din prăpastie. Un colț de lună căsca în azurul mort; se cățără pe stânci, închise ochii și se lăsă în voia vârtejurilor de vânt. Încă un pas și golul l-ar fi înghițit. Odihnă la înălțime… Putea să întoarcă pielea pământului pe dos, așa cum jupoi un iepure, putea să se amestece în valurile argintate într-o ultimă îmbrățișare, degeaba – la capătul vertijului era tot singur.

Neuman privi noaptea căzând și apoi coborî înapoi.

Luna îl călăuzi. În ciuda cusăturilor, urechea sângera din nou. Se apropie un babuin, un mascul bătrân, pe care zulusul îl goni cu o privire ucigașă. Se gândea la Claire, la copii, la tot ce nu făcuse ca să-l scoată de-acolo… Trecea de bariera rezervației când Epkeen sună pe mobil. Brian era la spital, cu ei.

O șansă din zece, spusese medicul.

— Așadar?

Neuman își ținu respirația, degeaba.

— S-a terminat…

2.

Joost Terreblanche fusese, timp de șaisprezece ani, colonel de armată în batalionul 77 infanterie, unitatea specială însărcinată cu menținerea ordinii în bantustanul din KwaZulu.

În enclave, guvernul apartheidului delegase puterea către șefii de trib, sub tutela ministerului. Acești șefi „cumpărați” erau sprijiniți de milițienii aleși dintre vagabonzii locali și de *vigilantes,* care impuneau legea prin lovituri cu vână de bou. Populația neagră trăia în teroare, cu atât mai mult cu cât militanții ANC ȘI UDF[28] duceau represalii feroce împotriva spărgătorilor de boicoturi și a tuturor celor care colaborau cu agresorul. Izolat din punct de vedere politic, apartheidul supraviețuise dezbinându-și dușmanii. Inkatha zulusă și liderul ei, Buthelezi, contestaseră rolul ANC de lider al opoziției, după care criticaseră eventuala participare a ANC la o coaliție guvernamentală, provocând astfel un război civil mocnit, care a durat zece ani, și cea mai mare violență din istoria partidului Inkatha[29]. Manifestațiile degenerau în băi de sânge. Când răzmerițele amenințau să se transforme în revolte, erau trimise Casspirele din batalionul 77, faimoasele vehicule blindate, care își traumatizaseră generația.

Joost Terreblanche se dovedise de o eficiență remarcabilă, un „curățător de bantustane” citat în școlile militare. Drept recompensă pentru serviciile lui loiale, guvernul îi alocase familiei militarului o nouă reședință.

Ross și François, cei doi băieți zdraveni pe care soția i-i oferise în ciuda defectelor ei, crescuseră până atunci în atmosfera austeră și închisă a cazărmilor. Cadrul încântător al noii case ar fi fost,

la șaisprezece și, respectiv, paisprezece ani, noul lor teren de libertate. Joost era mândru de situația lui, încrezător în viitor. Ruth, soția sa, îl îngrijora mai mult: era punctul slab al familiei.

Cu o constituție fragilă, Ruth pretindea că nu se poate ocupa singură de o casă așa de mare – o locuință în cel mai pur stil colonial, pe care strămoșii hughenoți ai lui Joost n-ar fi renegat-o. Bucătăreasă, grădinar, menajeră, om bun la toate, Ruth se înconjurase repede de un întreg cortegiu de servitori. Calea de acces în casă era, bineînțeles, supravegheată. Joost nu știa că dușmanul avea să vină din interior.

Grădinarul negru, un zulus pe nume Jake. Sub eterna pălărie roșie de doc și mănușile înarmate cu foarfeci, se ascundea un suflet viclean. Ruth n-ar fi trebuit să-l lase niciodată pe François cu acest individ, cu atât mai puțin la plantatul blestematelor ei de flori. François era mai tânăr, mai impulsiv, mai fragil decât Ross, care era zdravăn în toate cele – să-l fi văzut cum tăia lemne. Grădinarul îi băgase celui mic idei negre în cap. Știa că François e vulnerabil. Îl manipulase cu zâmbetele lui umile de cafru abrutizat la soare… După nici doi ani, François repetase prostiile alea în fața lui taică-său, într-o seară, la masă, cu toată convingerea de tânăr imbecil care descoperă lumea. Joost se arătase ferm, dar François îl înfrunta. Explicații, amenințări, pedepse, lovituri, degeaba plânsese Ruth, niciunul nu cedase. Grădinarul fusese bătut și concediat, iar François fusese trimis la internat. Joost își spunea că era doar criza adolescenței. Adusese pe calea cea bună alții mult mai recalcitranți decât molâul ăsta. Mai târziu avea să-i mulțumească.

La optsprezece ani, François se întorsese într-o zi de la internat și anunțase că părăsește definitiv casa părintească. Tatăl amenință că-l reneagă, mama, că se sinucide, fratele, că-i „stâlcește mutra”. François plecase discret, după amicii lui

beatnici (cum îi numea taică-său), o gașcă de drogați cu drepturile omului și cu marijuana, care sfârșiseră prin a-l îndoctrina cu utopiile lor egalitare. Egalitare pe dracu', tuna colonelul. De parcă negrii erau capabili de egalitate! Era de ajuns să vezi Africa, Africa și ochii ei încercănați de muște: regișori cu chipiu însușindu-și bogățiile țării pentru clanul lor, împărați de carton, șefi de armate cupizi și sângeroși, miniștri spălători de geamuri, populații înfometate și ignorante, pe care le mută ca pe animale! Negrii de la putere erau imaturi, violenți, mincinoși, inculți. Albii n-aveau nimic de învățat de la ei, în niciun caz libertatea și egalitatea. Nu puteau împărți două secole de muncă grea cu niște adepți ai macetei. Era de ajuns să-l vezi pe simbolul lor, Mandela, asistând împreună cu nevastă-sa, Winnie, la torturarea opozanților ANC, miile de crime comise în numele „eliberării" – Apazo, ANC, Inkatha, UDF, toți se omorau între ei pentru putere! Albii așa-ziși liberali care militau pentru cauza neagră erau niște stângiști inconsecvenți, iar François era nebun de-a binelea dacă-și sfida tatăl în felul acesta – să nu mai pună vreodată piciorul pe-acasă, s-a-nțeles?!

Și nu-l mai văzuseră de-atunci. Trei ani fără nicio veste, până la nota de serviciu pe care Joost o primise de la SAP: François Terreblanche fusese arestat pentru că își omorâse iubita, pe Kithy Brown, găsită moartă într-o cocioabă sordidă din centrul Johannesburgului. Rușine, furie, amărăciune, colonelul nu făcuse nimic ca să-și apere băiatul. Cinci ani de închisoare cu executare.

Îl vizitaseră pe François înainte să fie transferat la penitenciar. Nebună de durere, Ruth îi prezisese fiului ei că o să moară înainte de eliberarea lui, iar el o să aibă moartea ei pe conștiință. Mai sobru din fire, Joost îi urase succes cu negrii.

Timpul trecuse. Trei ani în care Ruth luase calea spiritismului și a curelor de odihnă. Sănătatea nu era punctul ei forte, iar fatalitatea era obsesia ei.

Murise de o ruptură de anevrism înainte ca băiatul să iasă din închisoare. François, căruia tatăl său nu-i permisese să asiste la înmormântare, o urmase după o lună: sinucidere, după ancheta internă.

Povești vechi.

Joost Terreblanche nu depusese mărturie la Comisia pentru Adevăr și Reconciliere[30]. Urmase ordinele unei țări care lupta împotriva expansiunii comunismului în Africa. Căderea Zidului Berlinului grăbise căderea apartheidului, dar țările occidentale, la adăpostul boicotului, îi susținuseră în lupta contra roșilor. Poftim adevărul. Cât despre reconciliere, n-aveau decât să organizeze comitete și comisii.

Terreblanche avea șaizeci și șapte de ani și o nouă meserie extrem de profitabilă, iar partea asta tragică din viața lui îl lăsa rece. Operațiunea cu care era însărcinat, odată dusă la bun sfârșit, avea să-i permită să se ducă la băiatul lui cel mare, Ross, care se refugiase în Australia, după ce fermierii albi fuseseră expulzați din Zimbabwe. Aveau să-și ia amândoi revanșa, cu un teanc de parai în buzunar: aveau să mărească ferma. Aveau s-o facă cea mai mare exploatare din New South Wales.

Mai rămânea să vadă ce era de făcut cu blestemații aceștia de cafri… Ăsta – sau mai degrabă asta – nu părea prea în formă.

— Unde-ai găsit-o? întrebă Terreblanche.

— Aci, cu ăilanți…

Pisică stătea la umbra magaziei, pilindu-și cu grijă unghiile. Manșeta cămășii lui era roșiatică, ochii îi erau tulburi sub pleoapele aparent adormite. Prada pe care i-o adusese stăpânului mai că-ți făcea milă – era agățată de grindă, cu mâinile prinse în lanțuri de bicicletă. Pam, curvulița găștii, care-și stabilise reședința în magazie…

Terreblanche se apropie de negresa care se strâmba sub lumina palidă a neonului. Abia atingea podeaua cu degetele de la picioare, iar oțelul

murdar îi tăia încheieturile. Una dintre ele, zdrobită, părea că îi epuizase lacrimile.

— Acuma povestește-mi ce s-a întâmplat pe plajă, spuse Terreblanche.

Sângele picura din scalpul pe jumătate smuls al curvuliței. O amintire de la Pisică.

Masiv, compact, oțelit în sporturi de luptă și operațiuni speciale, Joost Terreblanche nu era răbdător din fire:

— Vorbește! urlă el în magazia goală.

Pam făcu un efort îngrozitor să ridice ochii. Erau căprui, mari, fixau cravașa.

— Gulethu… El ne-a zis să-i gonim pe polițai…

Gulethu era capul bandei de boschetari. Un om sigur, așa zicea Pisică. Numai căcaturi. Din magazie lipsea o mașină, Toyota, și cei cinci oameni care o luaseră.

— Și ce voiau polițaii?

— În… informații despre un tip, miorlăi fata.

— Ce tip?!

— S… Stan.

— Stan și mai cum?

— Ramphele, gemu fata.

— Un mic dealer local, preciza Pisică din colțul lui de umbră. Ramphele a preluat afacerea lu' frate-su pe coastă. L-au găsit mort acu două zile. O supradoză, cică.

Terreblanche strânse cravașa mai tare. Pricepuse.

— Gulethu i-a plasat drogul lui Ramphele, așa-i? șuieră el.

Fata încuviință, dând ochii peste cap. Terreblanche se înfurie în tăcere. Gulethu era însărcinat cu traficul în taberele de boschetari și cunoștea bine efectul dependenței. Încercase să-i fenteze scurgând o parte din stoc către un mic traficant de pe coastă, fără să știe ce e înăuntru. Tâmpit.

— De când ține aranjamentul ăsta?

— Două… Două luni.

— Câți dealeri?

— Ramphele… Decât el…

Ridică cravașa:

— Și mai cine?!

— Nimeni! se sufocă fata. Gulethu: el știe tot!

Începu să plângă. Terreblanche își păstră sângele rece. Capul bandei dispăruse în neant, dar încă nu era prea târziu. Gulethu se ascundea în mod sigur prin zonă, încă puteau să închidă sectorul și să localizeze Toyota…

— Câți clienți au luat drogul? o presă el.

— Nu știu. Erau vreo treizeci de clienți… Toți albi. Voiau tot mai mult… Tarifele creșteau după ce deveneau dependenți…

La turație maximă, puteau face mii de ranzi pe zi… O sumă derizorie, dacă știi care-i miza. Terreblanche ridică bărbia curviștinei:

— Ce s-a întâmplat cu polițiștii?

— Trebuia să-i vrăjim… să-i ținem departe de casă…

— Și cine a căcat steagul?

— …

— Răspunde?!

— Ai nevoie de ajutor? aruncă Pisică.

Pam se răsucea la capătul lanțurilor. Gleznele îi cedau. Nu mai avea putere. Încheietura zdrobită o înnebunea.

— Joey, scânci ea. Un gabor îl întâlnise deja… Am încercat să scăpăm de ei, dar au bănuit ceva…

Banda lui Gulethu număra doisprezece oameni, împărțiți în două grupuri. Polițiștii dăduseră peste ceata din ziua respectivă. Trei muriseră pe plajă, trei erau acum în mâinile lor – fata agățată de grindă și cei doi cafri care își numărau dinții în camera de-alături. Mai rămâneau, care vasăzică, șase oi râioase.

— Unde-i Gulethu? întrebă Terreblanche.

— Nu știu… A plecat cu ăilalți, da' n-a zis unde. Ne-a… ne-a zis să rămânem aici. Că se ocupă el de tot…

Terreblanche o luă de păr și, după urletul ei, o crezu.

Gulethu ar fi împărțit mălaiul mai degrabă în șase decât în doisprezece. Întorseseră magazia pe dos, dar nu găsiseră bani, doar țoalele lor împuțite în saci de pânză și amuletele lui Gulethu sub saltea. Banii din traficul paralel erau ascunși undeva, într-un loc unde nu i-ar fi căutat nimeni. Trebuia să găsească restul bandei, înaintea poliției… Terreblanche se aplecă asupra zorzoanelor, bâtelor și podoabelor îngrămădite într-un colț al magaziei. Pe o bâtă era niște sânge închegat.

— E a lui Gulethu, nu? spuse el către fată. Ce făcea cu amuletele astea?

— Zicea de o *umqolan* care alungă blestemele…

În jargonul din suburbie, o vrăjitoare.

Terreblanche se strâmbă cu dispreț. Străbătuse cu piciorul bantustanele zuluse și ajunsese să le cunoască credințele și ritualurile, varza aceasta căreia ei îi ziceau „cultură”. Dar măcar aveau o pistă.

— Știi unde poate fi găsită vrăjitoarea asta?

— Nu! Nu… Jur… Vă rog…

Cuprinsă de amețeală, Pamela se lăsă moale la capătul lanțului.

Fostul colonel îi ridică o pleoapă, dar negresa era inconștientă. N-avea să reziste multă vreme în starea asta.

— Cu ea ce facem? întrebă Pisică. O aruncăm cu ceilalți?

— Nu… Nu, poate o să ne mai fie de folos.

— La ce? Să ștergem pe jos?

Sângele Pamelei făcuse o baltă neagră pe pământul bătătorit. Terreblanche ridică puțin capul. Casa fusese evacuată, dar rămâneau oricum urme…

3. *Are you such a dreamer? To put the world to*

r
i
g
h
t
s
?

Vocea lui Tom Yorke se miorlăia în radioul Mercedesului. Disperare cât cuprinde. Soarele amiezii fierbea pe asfalt. Epkeen pândea ieșirea de la școala de jurnalism. David urma să apară curând. Ieșeau câțiva tipi cu aspect neglijent, ca el, și fete aranjate, blonde sau metise, care nu înveseleau deloc atmosfera. Fletcher murise, practic, în brațele lor, și ei nu putuseră face nimic ca să-l salveze.

Brian se gândea la Claire, la scena de la spital, și inima i se strânse și mai tare. Vedea prima oară pe cineva prăbușindu-se de durere. Picioarele îi cedaseră. O durere de om schilodit, care se simțea până în măduva oaselor. Sărmana de ea degeaba strigase să fie lăsată în pace, își smulgea părul, prăbușită pe podeaua plastifiată a spitalului, țipase, aproape nebună, până când nu îi mai rămăsese decât o perucă blondă eșuată la picioarele ei și craniul chel. O ridicase, dar, așa mică cum era, era grea ca o nicovală. Ca un mort…

Brian zări pe trotuar silueta dezarticulată a fiului său, amintindu-i de sine, cu foarte mulți ani în urmă. Era cu o blondă sexy, în mod sigur prietena lui (uitase cum o cheamă – Marjorie parcă). Împinse portiera fără geam și traversă strada.

Tălpile pantofilor i se lipeau de asfaltul încins. David îl văzu pe taică-său și înțepeni pe loc.

— Salut! zise Brian.

— Salut! Ce vrei?

Blonda mesteca gumă de parcă ar fi fost o bucată tare de carne și-l măsura pe babac cu un aer nerușinat.

— Ei, nimic special, răspunse el cu mâinile în buzunare; voiam doar să stăm puțin de vorbă…

— Ca să ce?

Sinceritatea lui ar fi putut crucifica și-un munte. Brian dădu din umeri:

— Nu știu; să ajungem să ne-nțelegem…

— Nu-i nimica de-nțeles, zise David cu un aer categoric.

Cu un diamant în nas și două cuie cromate în pleoape, blonda care mesteca gumă părea să fie de acord.

— Examenul e în curând, nu?

— Mâine, răspunse David.

— Hai să sărbătorim asta atunci. La restaurant, ce ziceți?

— Mai bine decartează niște bani. Așa scutim toți niște timp.

— Știu un bucătar japonez care…

— Nu te obosi, îl întrerupse David. Mi-a zis mama cum o hărțuiai la telefon… Ești gelos pe fericirea ei, așa-i?

— Daaa, mare fericire să te culci cu regele plăcilor dentare.

David dădu din cap ca și cum nu era nimic de făcut:

— Pe bune că ești dus…

— Da… Eu m-am gândit să m-apuc de teatru, cu tăiat de vene și tot tacâmul, apoi mi-am zis să nu fur joburile tineretului.

— Reacționar împuțit.

Fata zâmbea. Era singura lui speranță.

— Ești drăguță când nu mesteci gumă, domnișoară, remarcă Brian. Sper că David nu ți-a vorbit prea mult despre mine.

— Eh.

— E delicat, la vârsta asta.

— Doar ți-am zis că-i obsedat, comentă jurnalistul în devenire. Hai s-o tăiem de-aici până nu ne-arată pula.

— Cool, râse ea.

— V-ați găsit o garsonieră? se încăpățână Brian.

— Wale Street 7, răspunse Marjorie.

Tamboerskloof, vechiul cartier malaysian care devenise boem și își dublase chiriile.

— Treceți pe la noi într-o zi, zise blonda cu o inocență cu buclișoare.

— Nici să nu te gândești, zise David.

— Hai măcar să bem ceva în barul de acolo, propuse Brian.

— Cu un gabor? Nu, mulțumesc, îl luă David peste picior. Fii cuminte, du-te la fasciștii și la curvele tale și lasă-ne în pace. OK?

— Ce, curvele nu-s și ele niște femei ca toate celelalte? Or fi vreun rebut al omenirii, sau cum? Credeam că ești un liberal trup și suflet.

— Nu umblu cu tipi care au aruncat negri de la ultimul etaj al comisariatului.

— Cel mai bun prieten al meu e zulus, pledă Brian.

— Nu te da drept Maica Tereza; ți se potrivește ca un curcubeu în loc de nas.

David își luă prietena de mână și o trase către o zonă mai puțin furtunoasă.

— Hai s-o tăiem de-aici…

Marjorie se trase puțin ca să-i facă un semn de rămas-bun, apoi o luă agale pe urmele fiului risipitor. Brian rămase înțepenit pe trotuar, sfârșit, distrus, agasat.

Nici vorbă să se înțeleagă.

Nici vorbă de vreun viitor împreună.

Putea la fel de bine să alerge după deșert.

*

Noua Africă de Sud trebuia să reușească acolo unde apartheidul eșuase: violența nu era africană, ci inerentă condiției umane. Lumea devenea tot mai dură pentru cei slabi, pentru inadaptați, pentru paria din metropole. Imaturitatea politică a negrilor și înclinația lor spre violență nu erau decât un refren al apartheidului și al forțelor neoconservatoare aflate la pedalele bolidului. Ar fi

fost nevoie de generații ca să formezi populația pentru posturile strategice ale pieței. Clasa medie africană care începea să se ridice aspira la aceleași coduri occidentale, dar trebuia să cunoști sistemul din interior înainte să-l critici și, de ce nu, să-l reformezi în profunzime… Neuman trăia cu speranța asta, care era speranța tatălui său: doar nu ieșiseră din bantustane ca să eșueze în suburbii.

Atât doar că realitatea se izbea de cifre: optsprezece mii de omucideri pe an, douăzeci și șase de mii de agresiuni grave, șaizeci de mii de violuri declarate (probabil de zece ori mai multe în realitate), cinci milioane de arme de foc la patruzeci și cinci de milioane de locuitori – cifrele țării erau înspăimântătoare.

Guvernul și Krugë nu puteau să invoce la nesfârșit efectivele insuficiente și, cel mai adesea, prost plătite. Măcelărirea tânărului subofițer lăsa de înțeles că violența rămânea principalul mijloc de exprimare în țara asta, că poliția era neputincioasă și chiar victimă a acestei situații.

Campania anticrimă a FNB era în toi. Toată lumea cerea înăsprirea măsurilor de securitate, perspectiva Cupei Mondiale exacerba spiritele încinse, provocarea devenea națională.

Karl Krugë se pomenise azi sub lumina proiectoarelor și tocmai discutase cu Marius Jonger, procurorul general: asasinat în plină zi, acte de barbarie, de data asta n-aveau să se mulțumească cu o declarație liniștitoare a președintelui. În plus, raportul pe care i-l predase Neuman alimenta criticile formulate în media. Forțele de poliție încercuiseră sectorul plajei, dar ucigașii fugiseră peste dune. Nu găsiseră decât un butoi cu bere artizanală sub un umbrar rudimentar, urme pe nisip în direcția șoselei, un binoclu și un walkie-talkie într-o cabină, precum și corpurile a trei gangsteri lângă un grătar fumegând, unde agoniza tânărul sergent…

— Măcar aveți vreo pistă? zise Krugë de la biroul său.

Cu urechea stângă pansată, umerii încovoiați sub costumul închis la culoare, Neuman părea un naufragiat în doliul supraviețuirii. Sonny Ramphele fusese găsit în latrinele închisorii Pollsmoor, spânzurat cu blugii. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic.

— L-am identificat pe unul dintre cei trei bărbați împușcați pe plajă, spuse el cu o voce răgușită. Charlie Rutanga: un xhosa de treizeci și doi de ani, care a stat deja la închisoare pentru furt de mașini și violențe agravante… Probabil afiliat unei bande din suburbie. Am trimis fișa și semnalmentele către comisariatele respective. Ceilalți doi nu sunt cunoscuți de servicii. Nu știm decât poreclele, Gatsha și Joey. Fără îndoială, infiltrați din străinătate. Pe unul dintre ei l-am întâlnit săptămâna trecută la Khayelitsha, vorbea în dashiki cu un amic de-al lui…

Krugë își încrucișă brațele pe pântecul de femeie însărcinată.

— Crezi că-i vorba de vreo bandă de mafioți?

— Nigerienii controlează drogurile tari și se pare că pe piață a fost lansat un produs nou, explică Neuman. Un drog cu efecte devastatoare, pe care Stan Ramphele îl vindea pe coastă. El și Nicole Wiese au fost la Muizenberg în ziua crimei; Sonny, fratele lui, a confirmat pista și-n felul ăsta și-a semnat condamnarea la moarte. Binoclu, walkie-talkie, arme aproape noi; n-avem de-a face cu o gașcă de gangsteri tripați, ci cu o bandă organizată. Urmele de pe dune duc către șosea. Dacă au trecut printre baraje, e foarte posibil să se fi refugiat într-una din suburbii…

În jurul Cape Townului erau vreo șase suburbii, adică o populație de două până la trei milioane de persoane, plus taberele de boschetari. Mai simplu era să-i ceri un foc lui Dumnezeu.

— Și ce-ai de gând să faci? întrebă comisarul-șef. Să trimiți Casspirele acolo, sperând c-o să vă pice ca niște pere mălăiețe?

— Nu. Am nevoie de încrederea dumneavoastră, atâta tot.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri sub aerul condiționat.

Un duel fără învingător.

— Cazul Wiese nu a fost doar o crimă sordidă, insistă Neuman. Au vrut să-l scoată vinovat pe Stan Ramphele. Sunt sigur că sunt implicați și cei care i-au vândut marfa.

Krugë își masă sinusurile cu degetele lui groase.

— Știi ce părere am eu despre tine, oftă într-un târziu. Atâta doar că nu mai avem prea mult timp; haita e pe urmele noastre, Neuman, și tu ești prima țintă…

Zulusul nu clipi; avea să tragă el primul.

*

Dan Fletcher dezmembrat, la pământ, Dan Fletcher și cioturile lui pline de nisip, Dan Fletcher și gâtul lui frumos deschis până la os, Dan Fletcher și zâmbetul lui însângerat, Dan Fletcher și mâinile lui carbonizate, cu urme de grătar… Janet Helms privise fotografiile crimei cu o fascinație morbidă. Îi omorâseră iubirea, iubirea pe care o ținea ascunsă până când avea să moară soția lui, în patul acesta unde el nu avea să mai vină niciodată. Plângea de două zile, debusolată de lacrimi, cu furia în inimă și cu inima pe jar. Avea să-l răzbune. Orice-ar fi fost.

Metisa ridică privirea din calculator când Epkeen trecu prin fața ușii deschise. Își aranjă fusta ridicată până la coapse și alergă după el:

— Domnule locotenent! strigă ea pe coridor. Domnule locotenent Epkeen! Vă rog!

Afrikaanderul se opri în fața dozatorului de apă minerală. Căutase urma fetei de sub umbrar, dar sutele de fețe din calculatorul central pe care le văzuse nu-i spuneau nimic. La fel în cazul tipului

pe care-l ciopârțise cu biciul. Prea multe chefuri. Memorie zero. Fletcher ar fi știut. Era hard diskul lor. Dar Fletcher nu mai era… Uite că tocmai venea colega lui, înfășurată în uniforma ei bleumarin.

Agenta de informații îl știa pe Epkeen după renume (năzuros) sau din bârfe (feminine), dar prefera să se încreadă în părerea lui Dan: un om neinteresat de putere, deși foarte atent la felul în care era exercitată, un dandy amețit care uita de sine în brațele femeilor frumoase. Nicio șansă să-l înlocuiască pe Dan…

— Dacă aveți două minute, domnule locotenent, spuse ea sufocată de efort, am găsit ceva ce-ar putea să vă intereseze…

Epkeen se uită la ceas – nu era momentul să întârzie – și îi acordă cinci minute.

Lucrurile lui Dan erau la locul lor pe rafturi, fotografia lui Claire, lângă calculator… Janet Helms se așeză în fața monitorului:

— Poliția din Simon’s Town a ridicat corpul unui anume De Villiers, spuse ea, un surfer din peninsulă… O patrulă l-a oprit acum două zile, când încerca să atace o farmacie de noapte. De Villiers era înarmat și a început să tragă ca să-și acopere fuga. A fost împușcat pe stradă…

Pe cristalele lichide se contură o față: un rasta alb de vreo douăzeci de ani, cu bărbia flancată de o bărbuță lungă strânsă cu o perlă.

— După mărturia angajaților, De Villiers era deosebit de agresiv în momentul atacului, continuă agenta de informații. Un pachet de nervi. Poliția locală îl mai priponise pentru posesie de stupefiante, marijuana, cocaină, ecstasy, dar niciodată pentru violențe sau atac armat… Simon’s Town nu e departe de Muizenberg, adăugă, mi-am permis să cer o autopsie.

Janet se temea – își depășise atribuțiile dar Epkeen se uită la ceas.

— Avem rezultatele?

— Tocmai au sosit, prinse curaj metisa. În momentul atacului, De Villiers era sub influența drogurilor. Un produs pe bază de *tik,* care pare să-l fi înnebunit…

— Metamfetamină și o moleculă neidentificată?

— Exact.

Epkeen își aprinse o țigară în biroul de nefumători. De Villiers nu era un caz izolat, în mod sigur. Oare câți deveniseră dependenți?

— Mai e ceva, domnule locotenent, spuse ea simțindu-l nerăbdător să o taie. Când am trasat perimetrul din jurul plajei, am observat o casă nelocuită lângă Pelikan Park. Cam la un kilometru de umbrar. Am căutat proprietarii, dar nu am reușit să dau de ei nicicum.

— Or fi plecat în vacanță…

— Nu, nu obțin niciun nume, preciză metisa. Din câte se pare, vânzarea a fost făcută sub un nume fals sau printr-o societate fictivă, printr-o bancă străină.

— Se poate face așa ceva?

— E cât se poate de legal, îl asigură Janet. S-a ocupat o agenție; am sunat la ei, dar mă tem că nimeni n-a putut să-mi zică mai mult.

Epkeen se strâmbă – tâmpiții din imobiliare…

— Nu locuiește nimeni în casa aia?

— Nu. N-a fost închiriată niciodată… Poate că au cumpărat-o ca bun speculativ, se hazardă Janet. Dacă parcul vecin se extinde, terenul s-ar putea afla pe un sit protejat și, în felul ăsta, ar ajunge să coste de două sau de trei ori mai mult decât acum. Casa pare să fie lăsată în paragină, așteptând vremuri mai bune. Nu știu unde poate să ne ducă treaba asta, adăugă ea, dar, în orice caz, e singura casă între umbrar și rezervația Pelikan Park.

— Continuați cercetările, spuse Epkeen. Aveți puteri depline în povestea asta.

Janet Helms era doar agent de informații.

— Adică fac parte din echipa căpitanului?

Creierul îi fierbea, ambiție și stele moarte, de-a valma. Epkeen dădu din umeri:

— Dacă vă convine ca un zulus să vă sune în toiul nopții ca să facă dreptate în frumoasa noastră țărișoară…

— Un dependent de muncă?

— Nu, un insomniac.

Janet zâmbi în gol, în timp ce Epkeen ieșea din birou: dintr-o lovitură de macetă, îi luase locul lui Dan.

*

Epkeen găsi un loc în parcarea casei funerare. Trupul prietenului lor se odihnea într-un sicriu pentru priveghi, înainte de incinerare… își lăsă Mercedesul sub un palmier descărnat și se îndreptă spre clădirea de cărămidă. Neuman aștepta pe trepte, pierdut în gânduri.

— Salut.

— Ai venit la timp.

— Se mai întâmplă…

Încercară un zâmbet, dar albastrul cerului, umbra liniștită pe trepte, prietenia lor, totul suna fals. Abia dacă se văzuseră după tragedie. Neuman nu venise la spital. Îl lăsase singur cu Claire. Dispăruse până a doua zi, fără nicio explicație…

— Ce s-a întâmplat cu frățiorul Ramphele? întrebă Brian.

Tocmai primise informația.

— Depresie severă, așa zice Kriek.

— Și îl crezi?

— Nu.

— Kriek e un căcat de om, îl asigură Epkeen. Dacă a fost mâna unei bande din închisoare, n-o să miște un deget.

— Fără îndoială. Autopsia e în curs, dar n-o să ne ajute mult.

În Africa de Sud părea firesc să mori în închisoare.

— Și Krugë ce zice?

— Deocamdată ne acoperă, răspunse Neuman. Dar n-o să dureze prea mult.

— N-aveam de unde să știm ce-o să se întâmple.

— Niște tipi înarmați care ne așteaptă ca să ne facă felul, ăsta nu-i un accident, spuse el printre dinți. Ne-au văzut de departe și unul dintre ei mă știa. Au aprins un grătar mai încolo ca să ne separe, în ideea să ne lichideze în caz de complicații… Am căzut într-o capcană, Brian. E vina mea.

— I-ai zis lui Krugë că eu dansam cu o negresă în timp ce pe voi vă tăiau în rondele?

— N-ar fi folosit la nimic. Sonny Ramphele a fost omorât pentru că ne-a zis de plaja de la Muizenberg. Banda are antene în închisoare și o ascunzătoare în suburbii. L-am întâlnit pe unul dintre ei la Khayelitsha. Se luase de un copil al străzii, Simon Mceli, pe care-l știe mama…

Brian se așeză și el pe trepte.

— Bătrâne, amândoi suntem băgați în povestea asta, fie că-ți place sau nu.

— Eu am condus operațiunea, se încăpățână Ali.

— N-are nimic de-a face cu șefia ta.

Aveau o relație de prietenie, nu de serviciu. Se înțelegeau dintr-o privire.

— Au fost luați la puricat toți informatorii?

— Khayelitsha e în afara teritoriului nostru, răspunse Neuman. Cât despre traficul de pe coasta de la Muizenberg, aparent nimeni nu știe nimic. Ori Stan era singur, ori ne scapă ceva…

O vrabie țopăia pe scara de marmură; se opri la înălțimea lor, îi privi pieziș.

— La capătul plajei e o casă izolată, spuse Epkeen, cam la un kilometru după umbrar. Pare a fi abandonată, dar numele proprietarului nu apare nicăieri. Poate e doar o speculație imobiliară… Avem și un mort la Simon's Town, un surfer de pe coastă. Tipul a fost omorât de patrula de intervenție, autopsia zice că se înfundase cu un cocktail pe bază de *tik.* La fel ca cei doi tineri ai noștri.

— Deci, Nicole nu era singura țintă a dealerilor. Rețeaua s-a extins.

— Așa s-ar zice. Am pus-o pe Janet Helms să se ocupe…

Brian lăsă fraza în suspensie. Claire apăruse în fața crematoriului. Purta o rochie neagră, care o subția și mai mult, și o poșetă de vinilin. Membrii familiei ieșeau în urma ei, cu ochelarii de soare acoperindu-le durerea.

Claire îi zări pe cei doi bărbați pe trepte, strecură câteva cuvinte către sora ei și se îndreptă spre ei. Se ridicară în același timp, îi întâlniră privirea distrusă și o luară în brațe. Femeia se abandonă o clipă, apoi își regăsi echilibrul. Nu mai dormea, în ciuda medicamentelor, dar nici nu avea să cedeze. Pentru moment.

— Trebuie să vorbim, spuse ea desprinzându-se din îmbrățișarea lor.

Ochii ei albaștri-ocean șiroiau. Făcură câțiva pași către parcare, în tăcere. Claire se opri la umbra unui palmier și se întoarse spre Neuman.

— Ce i-au făcut la mâini? întrebă ea cu o voce plată.

Brian rămase ca o stană de marmură. Era cuprins de crăpături văzând cu ochii.

— Nimic, răspunse Ali. Totul s-a petrecut foarte repede…

Claire își mușcă buzele. Pleoapele îi tremurau în spatele ochelarilor negri.

— Dan n-a avut timp să sufere, dacă asta te frământă, adăugă el. Îmi pare rău.

Ali mințea, dar ce era să-i spună acestui ghem de amărăciune? Că-l văzuse pe soțul ei făcut bucățele de viu, că plângea când l-au executat și că el nu mișcase un deget, sub pretextul că avea un cuțit înfipt în ureche și un pistol înșurubat în coaie?

— Totul e din vina mea, spuse el.

Claire îl privea, palidă sub voaleta care îi acoperea peruca. La început nu spuse nimic, își căuta cuvintele. Ali și Brian deveniseră prietenii

lor: de-asta era supărată pe ei. Lui Dan îi era frică de violența fizică. Mirosul lui în pat era altfel în ajunul intervențiilor. Claire încercase să vorbească cu el despre asta, dar Dan se făcea că nu-i pasă. Nici lui Neuman nu-i spusese, cu scuza că Ali voia să-l facă mâna lui dreaptă – pe el, nu pe Epkeen, care era prea puțin interesat de treaba asta. Claire era supărată pe ei nu atât pentru că nu putuseră să-l salveze, ci pentru că fuseseră orbi și nu văzuseră teama lui față de operațiunile de felul acesta. Neuman avea dreptate. Totul era din vina lui.

— Lui Dan nu i-ar fi plăcut să vorbim despre el la trecut, spuse ea cu o voce plată. Așa că o să tac și o să mă ocup de copii, ca și cum viața mea nu ar fi fost niciodată… Vă mulțumesc că ne-ați sprijinit când m-am îmbolnăvit și pentru tot ce ați făcut pentru el… Dar nu vreau ajutorul vostru.

Își înfipse caninii mici în carne.

— De niciun fel, pricepeți?

Nu se ghiceau decât fragmente de iris sub lentilele ei negre.

— Prefer să nu asistați la incinerare, adăugă. Nici voi, nici nimeni de la poliție.

Claire lăsă jos voalul negru, care fâlfâia în vânt, și se întoarse spre crematoriu. Brian făcu un gest să o rețină.

— Știu, i-o tăie ea. Îți pare rău. Adio.

*

— Păreți obosit, remarcă Tembo.

— Nu așa de obosit ca ăștia, răspunse Neuman.

Cei trei gangsteri de pe plajă se odihneau pe masa de aluminiu; măruntaiele deschise emanau un miros dulceag, puternic. Unul dintre ei avea o rană urâtă la tâmplă – glonțul lui Epkeen îi zburase jumătate din cutia craniană. Joey, un negru șchiop de vreo douăzeci de ani, cel pe care-l întâlnise pe șantierul din Khayelitsha. Trăsăturile și morfologia nu erau de xhosa și nici de zulus. Printre numeroasele tatuaje și cicatrice era și un desen în partea de sus a tricepsului, un scorpion în poziție

de atac… Cel care-și zicea Gatsha avea același desen, vechi de mai mulți ani; în rest, nimic original în afară de sigla „T.B.”… Neuman fotografie tatuajele, apoi se întoarse spre legist.

Tembo își făcea dansul macabru în jurul unui abdomen deschis, cel al lui Charlie Rutanga. Avea cicatrice pe brațe și pe torace, vechi amintiri din luptele cu cuțitul, dar niciun scorpion tatuat…

— Am prelevat eșantioane de fluide și de țesuturi, spuse Tembo punând fluide pe lamelele de sticlă. Pe lângă o groază de carențe cauzate de o igienă deplorabilă, am găsit ceva bere artizanală, fiertură de porumb, pâine, lapte, fasole uscată… Adică regimul de bază din suburbii. Are și înțepături de insecte, un humerus prost sudat, câteva bătături la picioare… Cei doi mai tineri sunt ciuruiți de gloanțe. Câte șase fiecare, pe diferite părți ale corpului… Răni vechi.

Foști soldați? Milițieni? Dezertori? Africa își scuipa ucigașii în serie, așa cum râurile își scuipă scheletele în anotimpul secetos.

— Și drogul? întrebă Neuman.

— Ăștia trei au consumat marijuana de curând, reluă Tembo; am găsit și urme de cristale, destul de vechi, dar nu din cocktailul ăla faimos.

De obicei, ideea era să-l faci pe client dependent, nu să te autodistrugi. Deci, nu acționaseră sub impulsul nebuniei…

— Și iboga?

Tembo dădu din capul lui cărunt:

— Deloc.

*

După ce izolarea cauzată de apartheid se sfârșise, activitățile infracționale deveniseră transnaționale (droguri, diamante), iar țara, un centru de tranzit unde se îngrămădeau infractori veniți de peste tot. Neuman continuase cercetările la comisariatul central, în biroul impersonal de la ultimul etaj, unde își petrecea jumătate dintre nopți.

Începu cu tatuajele celor doi gangsteri împușcați pe plajă: un scorpion în poziție de atac și sigla, sau inițialele, „T.B.”, tatuate în partea de sus a brațului. Scotoci printre bandele inventariate de SAP, prin arhive, prin datele disponibile – nu găsi nimic asemănător. Își lărgi cercetările și găsi informația pe un site al armatei: „T.B”. ca „ThunderBird”, pasărea tunetului, numele unei miliții de copii – soldați care luptaseră în Ciad infiltrate din Nigeria… Dashiki, violența, lipsa compasiunii… În mod sigur Gatsha și Joey eșuaseră în Africa de Sud, ca alte mii de repetenți ai istoriei, și se amestecaseră firesc cu prăpădiții și recidiviștii care îi așteptau în zonă… Care era legătura cu Nicole Wiese? Lucrau cu Ramphele? Un detaliu continua să îl frământe: iboga pe care o luaseră Nicole și Stan, fiolele pe care le avea la ea în noaptea crimei și pe care le testase deja cu câteva zile înainte de tragedie… Neuman ezită, cu privirea pierdută în ecran. Angoasa i se scurse până în picioare, înțepenindu-l un moment la birou. Aceeași apăsare dintotdeauna, care-i mușca inima…

Noaptea cădea prin geamul colorat al biroului. Frumoasă sinucidere…

Tastă două cuvinte: Zina Dukobe.

Informațiile se afișară imediat. Dansatoarea de la Sundance nu figura în niciun fișier al SAP, dar găsi pe internet ce căuta: născută în 1968 în bantustanul din KwaZulu, fiica unui *induna*[31] retras din funcție pentru că refuzase să colaboreze cu autoritățile bantustanului, fostă militantă a Inkatha; acum apăra cultura zulu, aflată în declin de când cu evanghelizarea și tulburările politice, prin trupa ei, Mkonyoza, fondată cu șase ani în urmă… *Mkonyoza*: „a se bate”, în zulu, cu sensul de a zdrobi prin forță…

Grupul era format din muzicieni și *amashinga*, luptători specializați în arta marțială zulusă, care aveau câte un *izinduku,* un ciomag tradițional al cărui nume variază în funcție de dimensiune și de

formă. După spusele ei, *izinduku* salva etnicitatea zulu, în condițiile în care decontextualizarea și exploatarea în scopuri politice îi creaseră acestei arte o imagine negativă. Dansatoarea se referea la marșurile zuluse de protest din timpul apartheidului, când membrii Inkatha și Buthelezi revendicaseră și obținuseră dreptul de a purta ciomegele tradiționale, până atunci interzise de regim, ceea ce provocase violențe și lupte cu membrii ANC, majoritari xhosa. Cu Mandela închis, asta însemna legitimarea opoziției zuluse. Dezbină ca să conduci mai bine: o tehnică ce provocase o baie de sânge.

Pentru mulți, *izinduku* devenise sinonim cu violența, nu mai era o artă, fie ea și marțială. Nu se mai țineau *umgangela,* competiții interetnice, altă dată atât de îndrăgite, în afară de regiunile cu tensiuni politice reduse, deși această artă avea rolul de a-i face pe tineri mai sociabili, de a transmite normele comunității, fiind în același timp și un mijloc de a-ți stăpâni trupul și spiritul. Spectacolele grupului voiau să readucă în discuție această parte pierdută a culturii zuluse, modernizând-o în același timp – filme, instrumente electrice, sunete; trupa crea punți între arta tradițională și curentele actuale, pentru o cultură vie…

Neuman începea să înțeleagă personajul. Mkonyoza avea spectacole la Cape Town de la începutul festivalului și își sfârșea turneul în cluburile din centru… Se uită din nou la benzile video aduse de la Sundance. Fixă monitorul pe seara de miercuri, seara în care Nicole nu dormise acasă: ora unsprezece, douăsprezece, douăsprezece și cinci, și șase… Douăsprezece și douăsprezece minute: tânăra studentă ieșea din club, singură, cum verificase data trecută cu Dan… Neuman lăsă banda să meargă.

Portarul se bâțâia cu spatele, unii intrau, alții ieșeau, cenușii… Se scurseră patru minute, când o siluetă traversă câmpul vizual.

Neuman dădu banda înapoi, cu furnicături sub piele. Trecuse repede, dar silueta agilă putea fi recunoscută dintr-o mie… Zina.

4.

— Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!

Ca să iasă din bantustanele în care îi înghesuise guvernul apartheidului, trebuia ca negrii sud-africani să prezinte o legitimație care reglementa migrarea lor în zona albă. Profitând de rivalitățile interetnice sau familiale, puterea lăsase autoritatea din bantustane pe mâna unor șefi locali care trebuiau să colaboreze, altfel erau destituiți. Unii dintre ei nu ezitaseră să recurgă la milițieni, sau *vigilantes,* înarmați cu măciuci și care, la nevoie, înlocuiau poliția în enclavă sau în suburbie. După ce ANC fusese interzis, liderul Buthelezi formase Inkatha zulusă, un partid care, deși se declara antiapartheid, acceptase conducerea bantustanului din KwaZulu. Oscar, tatăl lui Ali, considerase colaborarea aceasta un joc la două capete, așa că se îndreptase spre mișcarea Conștiința Neagră, condusă de Steve Biko, ale cărui intervenții furioase antiapartheid treziseră o mișcare de rezistență zguduită zdravăn de cincisprezece ani de represiune polițienească.

— Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!

Biko provenea din mediul studențesc, Oscar era profesor de economie la universitatea din Zululand. Tonul tânărului militant era radical. La disprețul față de un negru avea să răspundă cu ura față de un alb; gata cu mentalitatea de sclav, o dată pentru totdeauna. Biko propunea un sindicat studențesc, boicoturi pentru a protesta împotriva educației de la solduri[32], o mișcare de rezistență activă. Oscar se zbătea să-i facă pe studenții lui să înțeleagă că destinul lor le aparținea, că nimeni altcineva n-avea să-i ajute. Organizase la universitate o tribună pentru liderul Conștiinței Negre, deși Inkatha era

ostilă. Universitatea fiind situată în interiorul frontierelor teritoriale ale Kwazulu, de aici își recruta guvernul bantustanului funcționarii, specialiștii, ideologii. Inkatha nu avea nevoie de un lider student impetuos care instiga la crimă, dimpotrivă – avea nevoie de tehnicieni ai puterii pentru a-și consolida mișcarea de rezistență. Mitingul lui Oscar fusese întrerupt de încăierări, iar poliția antirevoltă împrăștiase mulțimea cu *purple rain*[33].

Trei luni mai târziu, Biko murea în mâinile aceleiași poliții.

— *Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!*

Ali avea cinci ani când anunțaseră știrea la radio. Tatăl său fusese atât de șocat, încât pielea i se depigmentase parțial. Oscar purta de acum masca morții, o parte din cadavrul lui Steve Biko, tenul mortal al albilor…

— *Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!*

Ali nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui plângând. Oscar era un fel de semizeu binevoitor care știa tot, în mai multe limbi, un bărbat cu aspect liniștit sub ochelarii de intelectual, care își înțelegea dușmanul, dar nu îi ierta nimic, un om care își săruta soția în fața tuturor și făcuse deja închisoare. Ali își amintea mai ales mâna lui care îi ducea, pe el și pe fratele lui, să vadă stelele pe acoperișul casei, mâinile lui calde și blânde când spunea povești cu regi zuluși, maimuțe bătrâne, leoparzi și lei…

— *Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!*

Neuman știa deja cântecul acesta zulus. Biko și activiștii lui făcuseră din el strigătul lor de război, un fel de a le spune apărătorilor apartheidului că nu aveau arme, dar rămâneau periculoși, chiar și după moarte. După asasinarea lui Biko, clandestinul ANC preluase cântecul.

— *Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!*

Vocile răsunau sub bolțile de cărămidă de la Armchair. Neuman stătea în picioare în public,

înțepenit în fața totemului său: maimuțe schimonosite de odinioară urcau pe scenă…

— *Când omor un alb, maică-mea e mulțumită!*

Pe scena plină de fum, Zina și zulușii ei dansau *toi,* dansul de război al locuitorilor din suburbiile sud-africane. Picioarele lor loveau podeaua, ridicând un nor de praf ca în enclavele unde fuseseră îngrămădiți, tobele se întețeau sub lumina proiectoarelor, fotografii ale manifestanților se succedau în flash-uri sângerii pe o pânză în fundul scenei. Tropăiau pe loc strângând în brațe AK-uri 47 imaginare, ca pe vremuri, scandând continuu:

— *Când omor un alb, maică-mea* e *mulțumită! Drrrrrrrr!*

Zina trase prima o rafală în mulțimea înghesuită. Praful se ridica în rotocoale pe scenă, răspunzând vacarmului tobelor. În acel moment, îl zări pe Neuman în mulțime, mai înalt decât toți ceilalți… Cu un zâmbet, îl decapită.

*

— Ce faceți aici?

— M-ați ratat adineauri, zise Neuman.

Ochii ei scânteiau pe culoar.

— V-ați mișcat, spuse ea. Drept dovadă, iată-vă.

Zina era în picioarele goale, asudată, plină de praf. Polițistul o aștepta la ieșirea de pe scenă, ea se simțea electrizantă, confuză, vulnerabilă.

— Data trecută nu mi-ați spus totul, zise el succint.

Părea că știe mai mult, așa că ea intră în defensivă:

— Probabil că n-ați pus întrebările potrivite…

— Haideți să încercăm cu asta: știați că la intrarea în club e o cameră video?

— Lumea supravegherii video nu mă interesează, răspunse ea.

— Nici pe mine, dar uneori merită să o studiezi un pic. Putem sta de vorbă într-un loc liniștit?

Muzicienii soseau și ei, dând mâna. Zina împinse ușa cabinei.

— Ce-ați pățit la ureche? întrebă în timp ce intra.

— Nimic.

Neuman o privea fix, cuprins de sentimente contradictorii. Dansatoarea trase pe ea șalul colorat care atârna pe măsuța de toaletă și îl măsură de la cei aproape doi metri ai ei.

— Aveți fața dumneavoastră de șarpe, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Cu trei zile înainte de crimă, Nicole Wiese n-a dormit acasă, spuse el, și, după înregistrările video, a plecat de la club la ora douăsprezece și douăsprezece minute în noaptea aia. Dumneavoastră, patru minute mai târziu. Nu știm unde, nici cu cine și-a petrecut Nicole noaptea… Patru minute: suficient timp să vă luați lucrurile din cabină și apoi să vă duceți după ea. Ce spuneți?

— Eu prefer bărbații de patruzeci de ani, fără copii, dar nu zic nu nici la o bombonică din când în când… Ce-i cu tot circul ăsta?

Praful desena cratere gri pe pielea ei, care începea să crape.

— Nicole era o femeie tânără prea cocoloșită, care încerca să se emancipeze, așa că ardea etapele: colecționa jucării și experiențe erotice. Nicole a luat iboga în miercurea aia și eu cred că ați petrecut noaptea împreună.

Privirile li se încrucișară, două brute. El blufa.

— Aduceți-mi un mandat, i-o întoarse ea, și vă deschid cuibușorul meu.

Neuman luă firul de păr prins în sudoarea de pe umărul ei:

— Vorbiți acum sau preferați să așteptăm expertiza de laborator?

Un fulger străbătu ochii negri ai Zinei. O prinsese în lațul pe care-l întinsese chiar ea.

— Nu i-am zdrobit eu capul lui Nicole, spuse ea printre dinți.

— Nu. Sunteți prea isteață ca să faceți așa ceva. Dar m-ați mințit.

— Dacă nu spun ce vreți să auziți nu înseamnă că mint.

— În acest caz, vă sfătuiesc să-mi spuneți adevărul.

Zina își strânse șalul pe umeri.

— Nicole m-a abordat după spectacol, la bar, miercuri… îi plăcuse spectacolul; am priceput repede că-i plăcusem și eu. Și, cum voia să vadă viața în roz, am inițiat-o în iboga.

Neuman dădu din cap – de asta se temea și el…

— Erați singure?

— Ca niște oameni mari.

— Unde ați petrecut noaptea?

— În camera pe care o am închiriată pentru turneu, la doi pași de-aici.

— Și de ce mi-ați ascuns toate astea?

— Nu sunt o *impimpi,* răspunse ea.

Cei care spun secrete albilor.

— Despre ce secret e vorba?

— Bunica mea era erboristă, spuse ea cu un dram de orgoliu. Mi-a lăsat moștenire o parte din talentele ei… Preparatul cu iboga e unul dintre ele. N-avem obiceiul să divulgăm micile noastre chimii.

— Un simplu filtru de dragoste, i-o întoarse el. Nu era cazul de atâta mister.

— Nu mă luați de proastă. Sunt una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Nicole în viață și am petrecut noaptea împreună, cu trei zile înainte să fie omorâtă. N-aveam niciun chef ca poliția să-și bage nasul în viața mea privată.

— Aveți chiar așa de multe să vă reproșați?

— În afară de faptul că v-am întâlnit, nu.

Tăcerea se lăsă în cabină.

— Ei? insistă el.

Zina se strâmbă sfidător:

— Ei, Nicole era o păpușică blondă care, închipuiți-vă, s-a arătat încântată să-și petreacă noaptea în compania mea. Experiența i-a plăcut, dar nu mai am vârsta necesară s-o fac pe dădaca:

aia a fost tot. Era miercuri, într-adevăr. Nicole a trecut din nou pe aici sâmbătă seara, ca să mă salute și să ia fiolele pe care i le pregătisem. Ea mi le ceruse – și ce cadou mai bun de adio decât un filtru de dragoste?

Ochii îi străluceau fără plăcere.

— A plătit?

— Eu nu fac voluntariat.

— Nu vă ajungeți cu banii?

— Vulgaritatea nu vi se potrivește, domnule Neuman.

— Nu a zis cu cine voia să împartă prețioasele fiole?

— Să vă spun drept, n-am vorbit prea mult.

— Cele mai mari confidențe se fac în pat, remarcă el.

— Noi, fetele, vorbim în tăcere.

— Asurzitoare… adăugă și scoase mâna din buzunar. Stan Ramphele. Nu vă spune nimic?

Zina se aplecă spre fotografie – un negru la vreo douăzeci de ani, frumușel…

— Nu.

— Nicole și Stan erau praf când au murit: o substanță chimică pe bază de *tik,* care schimbă comportamentul. Extrem de toxică.

— Eu nu fac decât chestii naturale, scumpul meu prieten, ținu să precizeze zulusa. Iboga are un efect mai subtil… Vreți să-l testați?

— În altă viață, poate.

— Greșiți, secretele mele sunt inofensive, îl asigură ea.

— Nu sunt așa de sigur.

— Sunt dansatoare, spuse ea privindu-l fix, nu criminal în serie.

Remarcă o mică cicatrice deasupra buzelor ei.

— Cine-a pomenit de alte crime?

— Aveți ochii plini de ele… Mă înșel?

Zina îl privea fix, ca pe o ființă familiară. Neuman schimbă vorba:

— De ce n-ați colaborat cu poliția?

— Puneți întrebări enervante.
— Răspunsurile dumneavoastră sunt enervante.
Ochii Zinei, aproape de-ai lui, se ascuțiră. Schimbare bruscă de direcție.
— Ascultați bine ce am să vă zic, Ali Neuman, ascultați bine… Am văzut polițiști călcând-o în picioare pe mama, încă o aud țipând, pentru că era însărcinată, și pe tatăl meu tăcând. Da, încă îl aud tăcând! Pentru că negrii ăștia amărâți nu aveau decât dreptul ăsta, să-și țină gura. Copilul pe care-l aștepta mama n-a trăit, iar ea a murit. Și, când tata a vrut să facă plângere, i-au râs în nas – un *induna*! Într-o zi, niște polițiști au venit să-i spună că a fost retras de la conducere, din cauza nesubordonării față de autoritățile bantustanului. Tot niște polițiști au venit să ne gonească și să ne dărâme casa cu buldozerul. Tot ei au tras în mulțimea dezarmată în timpul revoltei din Soweto, omorând sute de-ai noștri… Acum, că vremurile s-au schimbat și poți să ți-o tragi cu o albă fără să încasezi o *kafferpack*[34], nu înseamnă că trebuie să mă arunc în brațele dumneavoastră.
— Nu-i vorba despre asta.
— Totuși, asta îmi cereți, șuieră ea. N-am colaborat cu poliția pentru că n-am încredere în ea. Deloc. Nu e nimic personal, în mod sigur ați băgat deja de seamă, dacă nu cumva oți fi la fel de orb pe cât sunteți de încăpățânat. Acum aș vrea să fac un duș și să fiu lăsată în pace. Ceea ce nu-nseamnă că nu-mi vine să vomit când mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Nicole… Și nu mă mai priviți cu ochii ăia de șarpe, am senzația că mă luați drept un afurisit de cobai!
Erau departe de șoarecii legistului. Și totuși, în ochii ei era carnaj.
— Ați aderat la Inkatha, spuse Neuman.
— Acum multă vreme.
— Ca să vă bateți cu albii?
— Nu, se enervă ea: ca să mă bat cu apartheidul.
— Erau și mijloace mai puțin violente.

— Ați venit să vorbiți despre trecutul meu sau despre ucigașul lui Nicole?

— Pare a fi un subiect sensibil.

— Mama mea a murit din cauza lui. Nu vi se pare un motiv suficient?

Aerul ei aristocratic ieși din nou la iveală, dar Neuman simți că o rănise.

— Scuzați-mă, se înmuie el, nu prea sunt obișnuit să trag femeile de limbă…

— Cred că vă simțiți singur.

— Ca mort.

Zina zâmbi, cu fața plină de pudră.

— Numele meu zulus e Zaziwe.

„Speranță”…

Dar în ochii ei era un negru sideral.

*

Ukuphanda; literalmente, să zgârii solul ca să te hrănești, ca puii de găină.

În contextul suburbiilor, *phanding* – neologism englezesc – se referea la femeile care căutau un iubit cu scopul de a obține bani, hrană sau un acoperiș deasupra capului. Acest tip de raport nu se limita la o relație tranzacțională de tipul „sex contra siguranță materială”; ideea era să găsești pe cineva căruia să-i pese de tine, care să te ajute să scapi de brutalitatea vieții cotidiene. Multe femei tinere porneau în căutarea aceasta, care cel mai adesea le expunea la violență și la contaminarea cu HIV.

Maia nu făcuse excepție. Devenise un obiect al competiției între bărbați care, în cel mai bun caz, o considerau proprietatea lor. Ultimul prieten, luându-se după bârfele unei vecine cherchelite, o dusese pe Maia pe malul râului. O dezbrăcase, o dăduse cu detergent de vase și o pusese să se spele în apa stătută, ca s-o învețe minte să nu se mai prostitueze și cu alții. După care luase un bici din piele și o bătuse ore întregi: șase, opt, zece, Maia nu mai știa… Apoi o violase.

Fusese găsită în zori, pe malul râului, aproape moartă.

Neuman o văzuse prima dată când se dusese la mama lui, la dispensar; Maia era întinsă în pat printre alți bolnavi. Fața i se umflase așa de tare de la loviturile de bici, încât abia putea clipi. Ce anume îl atrăsese la ea? Urmele înfiorătoare de pe corpul ei, care-i aminteau de martiriul tatălui său? Sau poate zâmbetul său, când îi strânsese mâna? Sau frumoșii ei ochi căprui și descumpăniți, care îl sorbeau ca pe un fals elixir? În acea zi, Ali îi promisese că nimeni n-avea să-i mai facă rău niciodată.

O instalase în suburbia din Marenberg, populată mai ales de *coloureds,* într-o casă mică de cărămidă cu ferestre adevărate și cu o ușă solidă la care Ali venea din când în când să bată.

La început, Maia se întrebase dacă nu cumva polițaiul acesta înalt și cu ochi ca de piatră nu era și el vreun ciudat dintr-aceia fascinați și îngroziți în același timp de sexul femeilor. Putea să o mângâie ore întregi, aluneca și urca din nou pe ea ca o cremă cu dublu tăiș. Dar, la urma urmelor, văzuse ea și mai rău decât atât. Noul ei prieten n-avea decât să o pipăie cât voia, putea să-i ceară să-și ridice fundul ca un far, să i-l frece cu cuburi de gheață (codul numărul trei), să-i gâdile anusul cu vârful degetului (codul numărul cinci), putea s-o umple cu tot ce voia el și chiar cu ce ea nu voia, Maia nu mai era așa de pretențioasă. Supraviețuia la Marenberg cum putea: troc, descurcăreală, mici joburi, pictură, tipi în trecere… De la începutul relației lor trecuseră doi ani, doi ani în care totul se schimbase. Azi, Maia îi pândea pașii din fața casei, bătăile în ușă, fața, mâinile pe corpul ei, ea, animalul lui de companie… Cu timpul, tânăra metisă trecuse de la corvoadă la supliciul cel mai dulce. Nu fusese niciodată mângâiată așa.

Nu fusese mângâiată deloc, niciodată.

•

Era trecut de miezul nopții când Ali bătu la ușă în noaptea aceea. Maia se trezi speriată – nu o anunțase că vine. Își puse cămășuța de noapte pe care el i-o făcuse cadou cu o lună înainte, alungă somnul până să ajungă la intrare, trase zăvorul și îl găsi acolo, cu fața răvășită.

Ali avea un pansament la ureche și o privire dureroasă în lumina lunii. Se întâmplase ceva, Maia înțelese imediat. Dădu să-l mângâie pe obraz, dar el o prinse de mână.

— Trebuie să vorbim.

— Bineînțeles. Intră.

Nu știa ce să zică, cum să se poarte. Nu vorbiseră niciodată despre dragoste. Nici nu se pusese vreodată problema. Era deja o minune că voia să o atingă. Maia se simțea, în fond, impură, murdară, fără onoare, în timp ce el venea dintr-o familie cultivată, un clan de rang înalt, în mod sigur. Maia își închipuia o mie de lucruri – Ali nu făcea dragoste cu ea ca să nu se înjosească, să nu se compromită cu o fată de la țară, o metisă care trecuse din mână-n mână și pe care el o adunase din mocirlă. Nu știa nimic despre sentimentele lui, plăcerile lui ciudate, dar spera – pentru că așa era ea.

Bărbatul pe care-l iubea nu se așeză. Privirea lui o împinse spre canapea.

— N-o să mai vin, spuse el dintr-odată.

— Poftim?

— Aveam o înțelegere; te eliberez de ea.

Vocea lui nu mai era aceeași; venea dintre tenebre, dintr-un loc unde Maia nu fusese niciodată, un loc unde nu avea să meargă niciodată.

— Dar… Ali… Nu vreau să fiu eliberată. Vreau să rămân cu tine.

El nu spuse nimic. Se uita la picturile expuse cu mândrie pe peretele sufrageriei, desene naive, mâzgăleli pe bucăți de carton, scene din viața din suburbie, în culori vii – tablouri curajoase, jalnice, proaste.

— O să te ajut în continuare, dacă asta e problema.

Maia strânse din dinți pe canapeaua unde o așezase. Nu mai era o problemă de bani, iar el știa prea bine lucrul acesta. Fierbea de furie. Până și el, așa de bun, o azvârlea ca pe o spurcată, o trimitea înapoi la rolul ei de animal de companie.

— Nu mă mai vrei?

— Exact.

Răutatea lui o durea. Ceva se întâmplase de săptămâna trecută încoace. Nu putea s-o părăsească așa, fără nicio explicație.

— Ai pe alta?… Spune! Ai găsit altă nenorocită care crede că o s-o salvezi?! Sau ai mai multe? se porni ea. Un harem, așa îi zice, nu?

În depărtare se auzi ceva, o împușcătură sau o ușă trântită.

— Taci, îi spuse încet.

— O fuți?

— Taci!

— Spune, aruncă ea cu răutate: pe *ea* o fuți?!

Ali ridică mâna asupra ei, iar ea, din instinct, își apără fața. Lovitura plecă atât de repede, încât Maia îi simți suflul prin părul despletit: pumnul trecu pe lângă tâmpla ei și se izbi în perete, care se crăpă la impact. Maia scăpă un strigăt de uimire. Ali lovi cu toată forța, de mai multe ori. Distruse un tablou, spulberă peretele de rigips, cu mâinile goale. Lemnul zbura prin cameră, așchiile îi cădeau în păr, Maia striga să înceteze, dar ploaia de lovituri continua la nesfârșit. Avea s-o facă bucăți, pe ea, casa lor, viața lor, cu lovituri de pumn.

Furtuna se opri dintr-odată.

Maia nu îndrăznea să se miște – chircită pe canapea, gemea încet. Aruncă o privire printre mâinile ei pline de spaimă. Ali stătea deasupra ei, cu pumnul strâns, plin de așchii și de zgârieturi, cu ochii scânteietori de furie.

Un mârâit îi răsuci măruntaiele, un sunet care îi îngheță sângele în vine:

— Taci…

5.

O rochie roșie trecu prin câmpul lui vizual. Femeia își ținea cu o mână pălăria de paie, care stătea să zboare la capătul pământului, iar cu cealaltă se legăna cu grație pe plaja imaculată… Epkeen tocmai dăduse peste apariția aceasta diafană, când o rafală îi umplu fața de nisip.

Trecuse de căsuțele colorate de lemn care se-nșirau de-a lungul promenadei, de postul salvamarilor, de umbrarele răsfirate și de cei câțiva știrbi care vindeau zorzoane; plaja din Muizenberg se golea pe măsură ce înaintai pe lângă ocean, vântul spulbera praful și nisipul, care se pierdeau în depărtare, în pâcla amiezii. Se întoarse, dar fata nu mai era decât un punct roșu în aburii căldurii; abia dacă se zărea stațiunea balneară… își continuă drumul, se opinti în nisipul moale, scoțând la iveală chiștoace și sticle de băuturi alcoolice.

Brian trecuse în seara dinainte pe la barul de pe Long Street unde lucra Tracy. Voia să vorbească serios cu ea, dar roșcovana se tot minuna de jongleriile colegului ei în spatele tejghelei… Dacă ochii ei străluceau pentru trei shakere care se-nvârt în aer, mai bine o terminau acum, nu? Tracy era ca picată din cer. Cuvintele lui Brian nimeriseră din plin, dar rataseră ținta. Era tufă la despărțiri. Nu primise instrucțiunile de folosire. Nu mai avea niciun chef. Moartea lui Dan îl făcuse nepăsător. Dezamăgire, amărăciune, tristețe, se despărțiseră fără speranță de împăcare…

Epkeen văzu umbrarul, apoi grătarul dintre dune, căsuța mâncată de cari. Încă erau urme de nisip înnegrit, cărbunii răsturnați… Îl străbătu un frison. Metisa îl aburise legănându-se pe coapsa lui și-n timpul acesta se gândise cum să-i pună pielea

pe băț. Ea și cu tipul celălalt i-ar fi făcut ce i-au făcut lui Dan. Poate că l-ar fi tăiat în bucăți și l-ar fi pus pe jar… Epkeen își trecu limba peste buze, gustă sarea oceanului și goni teama care-l împiedica să gândească.

Plaja se întindea până la rezervația Pelikan Park. Casa pe care o căuta nu era prea departe, probabil… își aranja ochelarii negri, se urcă în vârful unei dune, se clătină sub rafalele de vânt. Una cu văzduhul, pescărușii îl fixau cu ochi nebuni. Zări în depărtare linia de cale ferată, apoi un început de gard care se strecura în spatele arbuștilor încovoiați de vântul din larg. Șoseaua M3 era la doar doi kilometri, după un drum cu hârtoape… Brian coborî panta până la intrarea principală, închisă cu un lacăt mare. De gard era prins un panou pe jumătate ros de sare, care interzicea accesul pe proprietatea privată, amenințare care mai speria doar fluturii. Se cățără pe gard, se zgârie la mână, înjură și căzu pe partea cealaltă, pe nisipul din curte. Pescărușii dispărură cu un chirăit. Pe drum, se apropia, la trap, silueta unei femei călare…

Epkeen stătea în continuare lângă gard atunci când călăreața îl abordă, cocoțată pe un frizon negru strălucind de sudoare.

— Bună ziua!

Era o brunetă la vreo treizeci și cinci de ani, cu gabarit mare și ochii albaștri veseli, oarecum tulburători.

— Ați pierdut ceva?

— Să zicem că deocamdată caut.

— Ah, da?! se prefăcu ea mirată. Ce căutați?

— Caut…

Trase de hățuri – calul dădea să pornească spre ocean.

— Vă plimbați des pe-aici? i-o-ntoarse el.

— Când și când… Calul meu e în pensiune la clubul de echitație de lângă parc.

Pelikan Park, rezervația naturală aflată la câteva sute de metri… Epkeen uită de perlele care scânteiau deasupra gardului și se întoarse spre casă:

— Aveți idee cine locuiește aici?

Călăreața clătină din cap, imitată de cal:

— Nu.

— Ați văzut oameni pe aici?

Ea clătină din nou din cap.

— Vreo mașină? insistă Epkeen.

Frizonul se smucea în hățuri. Călăreața îl puse să facă un *pas de deux,* foarte elegant, apoi fața i se lumină încet, de parcă amintirile îi reveneau în buchete de azur:

— Da… Am văzut odată un 4x4, dimineața devreme, intra pe poartă… Uneori tai dunele, dar de obicei merg de-a lungul plajei. Dar de ce mă întrebați?

— Ce fel de 4x4?

Femeia se apleca în șa ca să-și destindă fundul.

— Un 4x4 mare, închis la culoare, un model recent, genul care face dunele harcea-parcea… La drept vorbind, abia dacă l-am zărit… Nu ca dumneavoastră, relua ea. E o proprietate privată, ați băgat de seamă?

— Ați zis dimineața devreme; pe la ce oră?

— Șase… îmi place să călăresc dimineața, când plaja e goală…

Și lui la fel, dintr-odată.

Mai rămânea doar să-și găsească un cal depresiv, potrivit în contextul general.

— Când era asta?

— Nu știu…

Dădu din umeri sub tricoul mulat.

— Să tot fie vreo zece zile…

— N-ați mai văzut pe nimeni de-atunci încoace?

— Pe dumneavoastră.

Perlele ei albastre îl traversau ca pe antimaterie.

— Credeți că ați putea identifica mașina cu pricina dintr-o listă de vehicule asemănătoare?

— Sunteți polițist?
— Câteodată.
Frizonul își mesteca zăbala, bătând cu copita, nervos. Femeia se învârti pe loc.
— Lucrați la clubul de echitație? întrebă el când calul se potoli.
— Nu. Mă mulțumesc să călăresc… Are trei ani, spuse ea, bătându-l pe grumaz, încă e nervos. Vă plac caii?
— Prefer poneii.
Ea izbucni în râs, ceea ce enervă și mai tare animalul.
— Mi se părea mie că n-aveți față de călăreț.
— Ah, da?
— Vă uitați la mine, iar el simte că vă e teamă, spuse ea. Un călăreț ar fi făcut taman pe dos.
— Mi-ați putea da totuși numărul dumneavoastră de mobil?
Ea încuviință cât el își scoase carnețelul și îi dădu datele.
Frizonul tropăia pe loc, cu ochii mari spre larg.
— Mă cheamă Tara, încheie ea întinzându-i mâna pe deasupra gardului. Vă duc înapoi?
— Altă dată, dacă vreți… Mergem unde vreți dumneavoastră.
Ea zâmbi ca un demon:
— Păcat!
Trase de hățuri și, cu călcâiul, eliberă furia care-i fierbea între picioare. Dispărură curând, între cer și spuma mării… Epkeen rămase un moment înțepenit în fața gardului, sceptic, apoi reveni la realitate.
Vântul bătea în rafale în curte. Soarele era sus, zdrobitor, pescărușii stăteau de veghe… Afrikaanderul se întoarse spre clădirea izolată de sub pini.
Casa reperată de Janet Helms, cu obloane ruginite și antenă, aducea cu o fostă stație meteorologică. Merse până la ușa blindată, evalua fațada. Nu avea etaj, nici firmă de pază, doar un

acoperiș înclinat și o gură de aerisire cu grilaj, acoperită cu un carton. Totul părea încuiat, abandonat… Povestea asta cu 4x4 i se părea ciudată. Dădu ocol casei.

Epkeen n-avea mandat, dar avea un levier mic, pe care-l ținea în buzunarul de la spate. Avea de gând să forțeze ușa din spate, dar nu era încuiată. Să fi fost oare ocupată de boschetari? Își scoase pistolul de calibrul .38 și se lipi de perete. Încarcă arma, împinse încet ușa și aruncă o privire înăuntru. Curenții de aer intrau pe ușa întredeschisă, zăpăcind câteva muște. Îndreptă pistolul către zona întunecoasă. Mirosea a casă închisă și a încă ceva, un miros ciudat, răscolit de vântul de afară. Se îndreptă spre camera de alături, care era goală; găsi contorul – era curent – și o a treia cameră, care dădea spre curte, cu ferestrele zidite. Pe podeaua de ciment era o masă de lemn, murdară de vopsele, pensule cu părul întărit, bucăți de tapet dezlipite de pe pereți și muște înnebunite care roiau în jurul lui. Mirosul persista, neplăcut.

O ușă ducea la subsol; Epkeen se aplecă deasupra scărilor și-și puse imediat mâna la nas. Mirosul venea de acolo: miros de căcat. Apăsă întrerupătorul și-și ținu respirația. O puzderie de muște bâzâiau în pivniță, mii de muște. Coborî scara, cu degetul pe trăgaci. Subsolul se întindea sub toată casa, o încăpere cu deschiderile astupate, în care domnea o atmosferă de sfârșit de lume. Se înfiora, cu ochii înghețați, și sub roiul de muște numără trei cadavre: doi bărbați și o femeie. Starea lor înfiorătoare îi amintea de cobaii lui Tembo. Scalpați, cu membrele smulse, bălteau într-o mare de sânge coagulat, năpădiți de muște. Corpuri diforme, spintecate, fără dinți, cu fețele sfâșiate, de nerecunoscut. Un câmp de bătălie la capătul lumii. O cușcă… își luă privirea de la cadavre și văzu pereții acoperiți de excremente. Încăperea fusese împroșcată până la un stat de om…

Respira pe gură, dar nu-i era deloc mai bine. Trecu prin roiul de insecte apărându-se cu mâinile. În fundul încăperii se găseau o chiuvetă și o masă acoperită cu faianță, unde își goliseră mațele. Pe pământ zăceau două cuțite, cu mânerele încă lipicioase. Zumzăitul sâcâitor, mirosul de fecale și de sânge îi întorceau stomacul pe dos. Se aplecă asupra cadavrelor, cu dosul mâinii goni muștele care colcăiau pe fețele lor. Un negru avea o plagă enormă pe obrazul stâng și tatuaje pe brațe. Chiar așa, desfigurat, îl recunoscu pe tipul de la umbrar, cel care-l urmărise după dune și pe care-l biciuise… Fata dezmembrată de lângă el trebuie să fi fost Pam. Pielea capului îi lipsea pe jumătate… Abia respirând, Epkeen urcă înapoi. Trânti ușa în urma lui și rămase un moment acolo, sprijinit de perete.

Dezgropase corpuri de militanți omorâți de serviciile speciale, zombi putreziți în pivnițe, corpuri care fuseseră carbonizate de *vigilantes* din Inkatha sau *comrades*[35] din ANC, oameni fără piele și cu gura strâmbă într-o grimasă de recunoștință; nu simțise niciodată milă – nu asta era treaba lui. În ziua aceea nu simțea decât dezgust… Alergă spre ușă și vomită la intrare tot ce avea pe suflet.

*

Comisariatul din Harare era o clădire de cărămidă roșie înconjurată de sârmă ghimpată, care dădea spre noul Palat de Justiție. La intrare stătea un agent leșinat de căldură sub chipiu. Neuman îl lăsă în plata muștelor, îi ocoli pe cei câțiva bețivi care erau împinși spre celulele lor și se prezentă în fața fetei de la recepție.

Walter Sanogo îl aștepta în biroul lui, ștergându-se de transpirație sub un ventilator slab. Era îngropat în dosarele în curs, iar cererea lui Neuman nu dăduse niciun rezultat. Cei trei negri împușcați pe plaja de la Muizenberg nu figurau printre suspecții lor, fotografiile făcuseră ocolul

Khayelitshei, dar nu găsiseră nimic, nicio legătură cu vreo bandă, nouă sau veche. Majoritatea omuciderilor de care se ocupa erau rezultatul rivalităților dintre bande, mulți n-aveau documente, clandestinii erau cu miile. Pentru viața lui și a oamenilor lui, Sanogo îi lăsa să se mănânce frumușel între ei, în familie, cum s-ar zice…

— M-am întâlnit cu unul dintre tipii ăștia acum vreo zece zile, spuse Neuman arătând fotografia celui mai tânăr, lângă sala de sport aflată în construcție. Își zicea Joey.

Sanogo întinse o mutră de iguană deasupra pozei:

— În general, tipii ăștia își inventează porecle idioate: Machine Gun, Devii Man…

— Mai era unul cu el, un șchiop…

— Și de unde știți că mai e prin zonă?

— Tatuajele astea, zise Neuman arătându-i pozele, vă spun ceva?

Scorpioni în poziție de atac și două litere, „T.B.”, cu o cerneală ștearsă… Sanogo făcu semn că nu.

— ThunderBird, explică Neuman; o fostă miliție din Ciad, infiltrată din Nigeria. Mi-au omorât un om și vând droguri în peninsulă. Ceva nou, un căcat pe bază de *tik.*

— Uitați cum stă treaba, spuse căpitanul cu un aer paternalist. Îmi pare rău pentru omul dumneavoastră, dar noi aici suntem doar două sute de polițiști la câteva zeci de mii de oameni. Abia mi-ajung oamenii să gestionez bătăile dintre firmele de taxiuri colective, când acestea nu se întorc împotriva noastră… Și eu am pierdut un agent luna trecută: omorât ca un iepure, în plină stradă, ca să-i fure arma de serviciu.

— Pentru oamenii dumneavoastră cel mai sigur ar fi să neutralizați bandele.

— Aici nu suntem în oraș, răspunse Sanogo. Suntem în junglă.

— Atunci să ieșim din ea.

— A, da? Și ce-aveți de gând să faceți: să găsiți fiecare șef de bandă și să-l întrebați dacă nu cumva știe ceva despre asasinul omului dumneavoastră?

— Oh! Dar nu mă duc singur, replică Neuman cu un aer glacial. Veniți și dumneavoastră cu mine.

Sanogo se agită pe scaunul de plastic.

— Nu contați pe mine, spuse el ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Am deja destul de lucru la cazurile în curs.

Privirea lui hoinări pe teancurile de dosare.

— Joey avea un Beretta M92 aproape nou, spuse Neuman. Seria a fost ștearsă, dar în mod sigur provine dintr-un lot al poliției. Preferați o anchetă amănunțită asupra stocurilor dumneavoastră?

Numărul de arme declarate pierdute depășea orice prag tolerat, Neuman verificase deja. Arme volatile, cum ar veni.

Sanogo tăcu o clipă – știa care dintre agenții lui alimentau traficul, el își primea regulat „darul". Neuman îl măsură din priviri, disprețuitor:

— Adunați-vă oamenii.

*

Instituirea zonelor albe dusese la strămutări masive de populație, împrăștiase comunitățile și distrusese fibra socială. Cape Flats, unde fuseseră așezați negrii și metișii, fusese împărțit în teritorii dominate de bande cu activități variate. Aici aveau o tradiție veche și se transformaseră chiar în sindicate. Considerând că banditismul fusese generat de apartheid, o mie cinci sute de gangsteri manifestaseră în fața Parlamentului, pentru a beneficia de aceeași amnistie ca și polițiștii. Unele bande erau angajate de proprietarii cârciumilor ilegale unde se vindeau băuturi ilegale, așa-numitele *shebeen,* sau de baronii drogurilor, pentru a-și apăra teritoriul. Altele formau organizații-pirat și jefuiau alte bande ca să se aprovizioneze cu droguri, alcool și bani. Mai erau și bandele de hoți de buzunare care acționau în autobuze, în taxiurile colective sau în trenuri, mafiile de rackeți și

bandele din închisori, care făceau legea în penitenciare (contrabandă, violuri, execuții, evadări) și la care adera orice deținut, de bunăvoie sau cu forța.

Khayelitsha era controlată de ani întregi de banda americanilor. Șeful lor, Mzala, era temut și respectat. Mzala furase în copilărie, omorâse în adolescență și făcuse trei ani de închisoare până să-și găsească un loc în rândul populației de gangsteri din suburbie. Ei erau singura lui familie, a lui și a celorlalți – o familie care, la primul semn de slăbiciune, n-ar fi ezitat să-i găurească pielea. Americanii se ocupau cu trafic de droguri, prostituție, jocuri de noroc. Dețineau și Marabi[36], *shebeen*-ul cel mai profitabil din suburbie, unde Mzala și gărzile lui de corp își stabiliseră cartierul general.

Trei sferturi din populație nu-și găsea locul pe piața muncii, așa că aici se concentra economia secundară. Leagăne ale culturii populare, cârciumile fuseseră înființate de femeile de la țară, care își folosiseră competențele moștenite în producerea de bere. Cârciumile *shebeen* erau tolerate, în ciuda faunei care gravita în jurul lor și în ciuda bandelor înarmate care făceau acolo trafic de droguri și băuturi alcoolice.

Marabi era un loc murdar și înghesuit, unde o populație neagră și săracă se făcea praf cu sârgul celor fără speranță; brandy, gin, bere, *skokiaan, hops*, *hoenene, barberton* sau amestecuri și mai puternice – se vindeau de toate, fără autorizație și fără scrupule. Stabilimentul era ținut de o *shebeen queen,* o cârciumăreasă, pe nume Dina, un fel de vrăjitoare gelatinoasă cu glas de cataclism, care făcea legea în bodegă. Neuman o găsi în spatele tejghelei, într-o rochie roz, cu țâțele pe-afară, boscorodind un bețivan bătrân să bea mai repede.

— Unde-i Mzala? întrebă el.

Dina văzu legitimația de polițist și fața prea puțin amabilă din spatele acesteia. Semidelirânții

de la mese amuțiră. Agenții suburbiei îi neutralizaseră pe cei doi molâi care erau puși să supravegheze intrarea în bar. Sanogo venea și el, la umbra polițaiului înalt.

— Ăsta cine-i? îl întrebă ea pe șeful comisariatului. N-am…

Dina se contorsionă scurt deasupra tejghelei. Neuman îi prinsese mâna ca-ntr-o capcană:

— Gura!

— Dă-mi drumul!

— Ascultă ce-ți spun sau îți rup mâna.

Prinsă în menghină, femeia se trezi placată pe tejgheaua umedă.

— Vreau să vorbesc cu Mzala, spuse Neuman cu o voce inflexibilă. O discuție prietenească deocamdată.

— Nu-i aici! scheună ea.

Neuman își lipi gura de urechea ei plină de zorzoane:

— Nu mă lua drept un negrotei… Hai, grăbește-te.

Durerea îi cuprinsese umărul. Dina încuviință din cap, cu un semn care făcu să-i tremure cărnurile. Neuman îi dădu drumul, ca unui arc. Matroana înjură masându-și mâna – bruta asta aproape că i-o mutase din loc își aranjă rochia care tocmai ce ștersese tejgheaua și dădu cu piciorul într-unul dintre tipii sfârșiți de pe jos. Zulusul o măsura din priviri, amenințător. Dina o șterse în spatele peretelui de metal.

Clienții începură să șușotească. Sanogo le făcu semn oamenilor lui să-i țină la respect.

Mzala dormita într-o cameră din fund, alături de o fată amețită cu *dagga,* care-i făcuse sex oral fără prea multă pasiune și care acum sforăia în patul lui. Dina dădu buzna, trezindu-l din lâncezeală. Șeful de bandă o trimise înapoi, împinse lipitoarea care i-o supsese și-și trase țoalele pe el. Cei doi gangsteri care păzeau intrarea în salonul privat îl escortară dincolo de peretele care delimita teritoriul lor.

Sanogo era acolo, cu armata lui. Cu el mai era un tip, un negru înalt și musculos, care-l urmărea de lângă dozatoarele de bere, cu capul ras și o privire grea ca un bolovan. Costumul lui făcea vreo cinci mii de ranzi. Nimic în comun cu ceilalți polițiști…

— Ce pula mea căutați aicea, Sanogo? aruncă Mzala.

— Domnul conduce Serviciul Omoruri din Cape Town, răspunse el, întorcându-se spre Neuman. Ar vrea să vă pună câteva întrebări.

Neuman îl vedea prima oară pe Mzala: un negru ciolănos cu ochii spălăciți, îmbrăcat într-un tricou cu logoul unei mărci de whisky ieftin și cu unghii lungi tăiate ascuțit, groase ca niște coame.

— A, da?

Șeful bandei era flancat de doi negri. Cu o lovitură de picior între coapse, Neuman îl transformă pe primul în statuie. Tipul rămase o secundă interzis, apoi își lăți fața într-o grimasă. Acolitul lui avu lipsa de inspirație să se miște. Neuman îi ținti piciorul și, cu călcâiul, îi mută genunchiul din loc. Tipul scoase un urlet de durere și se repezi înapoi după peretele metalic.

— Nu prea sunt în toane bune, tună Neuman apropiindu-se de șeful bandei. Din clipa asta, eu pun întrebările, iar tu răspunzi fără s-o faci pe deșteptul. OK?

Mzala simți mirosul de sudoare râncedă și cuțitul înfipt în spate. Dina se lipi de el ca un pește-pilot de rechin.

— Nu-i nimica de găsit aici, spuse el fără să le arunce o privire oamenilor lui, scoși din joc cu lovituri de picior. Mai bine vă-ntoarceți de unde ați venit.

— Și tu mai bine ai schimba tonul. Acum vin în recunoaștere, mâine pot să vin cu Casspirele.

— Care-i problema? se potoli Mzala.

— O bandă nouă, care vinde droguri pe coastă, spuse Neuman. Unul dintre oamenii mei a fost

omorât.

— N-am niciun motiv să mă iau de polițiști. Avem și noi aranjamentele noastre, ca peste tot. Întrebați-l pe șefu', spuse el luându-l pe Sanogo drept martor. Noi, americanii, vindem *dagga*, atât. Suntem corecți, pleda el. La dracu', îmi plătesc și autorizația!

Se întâmpla rar.

— Cine-i concurența?

— Mafia nigeriană. Niște nemernici, frățiorul meu, chiar niște nemernici…

Rictusul lui disprețuitor eșuă în decolteul matroanei.

— Și unde-i găsesc pe nemernicii ăștia?

— Doi la groapa comună, răspunse Mzala, altul sub var; ceilalți s-or fi cărat. Oricum, nu i-am mai văzut pe-aici de ceva vreme. Niște bulangii, m-aș mira să se întoarcă!

Râsete. Neuman se întoarse spre Sanogo, care încuviință din cap. Reglări de conturi între bande. Îi lăsa să-și facă treaba fără să se amestece prea mult. Zulusul îi arătă fotografiile digitale ale ucigașilor de pe plajă:

— Pe bărbații ăștia i-ați văzut?

Deja prea puțin expresivă, fața lui Mzala îngheță.

— Nu… Mai bine, adăugă el, că nu sunt frumușei deloc.

Ironia nu-și atinse ținta.

— Curios, îl luă Neuman peste picior, pentru că pe unul dintre ei l-am văzut acum vreo zece zile lângă sala de sport aflată în construcție; adică taman în mijlocul teritoriului vostru.

Mzala dădu din umeri.

— Nu putem să fim peste tot.

— Vând un drog nou pe bază de *tik.*

— Nu sunt la curent. Da dacă e adevărat o să aflu repede.

— Mafia nigeriană controlează *tik*-ul, continuă Neuman.

— Se prea poate, da nu la noi. V-am zis că nu i-am mai văzut de luni întregi pe ne…

— Nemernici, știu. Și tatuajele astea?

— Un scorpion, nu?

— Nu zău, văd că te pricepi la gângănii.

— Reportajele de la televizor. Îți mai umplu creierul, se maimuțări Mzala.

— La fel și un glonț în cap. Ei?

Dinții gangsterului erau îngrozitor de stricați, tribut plătit malnutriției infantile; brațele îi erau acoperite de cicatrice.

— Nu pot să vă zic nimic, mormăi. Nu i-am văzut niciodată. Da dacă îi văd p-aci îi aranjez eu, puteți conta pe mine.

— Se luaseră de puștiul ăsta, insistă Neuman arătând poza școlarului. Simon Mceli.

Mzala zâmbi pieziș.

— Nu pare periculos.

— Îl cunoști?

— Nu. N-am treabă cu copiii.

Mzala nu avusese decât un frate mai mic, și mai hoț decât el, care murise ca un prost, jucându-se de-a zuavul, cu pistolul.

— Stan Ramphele, nici el nu-ți zice nimic? Și frate-său Sonny, care avea o afacere pe plaja din Muizenberg?

Negrul scutură din cap, de parcă o lua în direcția greșită.

— Afacerea noastră constă în *dagga* și în apărarea teritoriului, repetă el. Frățiorii ăia, traficul lor de pe coastă… nu-i treaba noastră.

Neuman îl depășea pe șeful de bandă cu un cap.

— Ciudat, făcu Neuman, tipii pe care-i caut sunt în genul tău, după fețe.

Un ușor suflu de panică se răspândi în local. Sanogo se învârtea ca o giruetă lângă stâlp, polițiștii țineau mâna pe arme, în gardă. Aici nu erau la ei acasă…

— Nu știm nimic, asigură Mzala. Noi aici facem afaceri liniștite. Fără prafuri. E prea scump pentru

clientelă și te bagă în căcat… spuse scuipând pe jos. E adevărul, frățioare. Calm…

Pupilele lui îngălbenite spuneau contrariul. Neuman ezită. Ori tipul zicea adevărul, ori trebuia să-l salte și să-l ducă la comisariat pentru un interogatoriu mai amănunțit, deși probabil că restul bandei încercuise deja localul și aștepta, cu arma în mână, să vadă cum evoluează lucrurile… Rândurile păreau să se fi strâns în jurul lor. Ei erau nouă și prost înarmați, aveau slabe șanse să plece fără scandal.

— Ar trebui să plecăm, suflă Sanogo în spatele lui.

Rumoarea clienților înghesuiți în cârciumă creștea; unii începuseră să se zgâiască la ferestrele deschise. Era de-ajuns un pic de învălmășeală, și intervenția s-ar fi transformat în răzmeriță…

— Sper că mi-ai spus adevărul, spre binele tău, zise Neuman în loc de rămas-bun.

— Și eu, i-o-ntoarse Mzala.

Dar asta nu însemna nimic.

*

Un vârtej de praf traversă șantierul. Neuman merse prin moloz. Muncitorii se întorseseră acasă, nu mai rămăseseră decât puștii atrași de mașinile poliției și vuietul vântului prin structura sălii de sport. Pe jos zăceau doze goale, hârtii unsuroase și fiare. Neuman recunoscu conducta de beton în care se ascunsese Simon cu câteva zile în urmă. O canalizare, așa rezulta din planurile de care făcuse rost…

Sanogo și oamenii lui stăteau retrași, la umbră. Neuman se ghemui și-și strecură capul prin deschizătura conductei: abia putea să intre cu umerii. Lumina lanternei dansă un moment pe pereții de beton, apoi se pierdu în întuneric… Cu prețul unei contorsiuni de toată frumusețea, Neuman se strecură în conductă.

Mirosea a pișat și abia putea să-și ridice coatele. În fine, începu să se târască, ținând lanterna între

dinți. Conducta părea să alerge în întuneric. Ridică fruntea, se izbi de beton. Se târî încă vreo zece metri, apoi se opri. Nu mai mirosea a urină, acum era un miros neplăcut, puternic: miros de descompunere.

Simon era acolo, în lumina lanternei, făcut covrig într-o pătură murdară, zdrențuită. Nu-l recunoscu imediat: fața era necrozată, lividă, burta ascunsă de cuvertură era mâncată de animale… Neuman îndreptă lanterna spre obiectele din jur, recunoscu poșeta Josephinei. Mai erau și o sticlă de apă lângă cadavru, niște lumânări consumate, un pachet gol de biscuiți și o fotografie, cruțată de șobolani și de umiditate. Fotografia mamei lui.

6.

Mzala era poreclit „Pisică”. Se pare că-i plăcea să se joace cu victimele lui înainte să le omoare. Mzala știa că situația lui de șef de bandă era efemeră și că frica îi era cel mai bun aliat. Cu Gulethu și restul bandei în libertate, n-avea decât să doarmă pe dolarii lui. Pisică sau nu, ceilalți aveau să-l linșeze.

Din fericire, o localizaseră pe *umqolan,* vrăjitoarea bătrână care-l trata pe dobitocul de Gulethu. O baracă în tabăra de boschetari, sau mai degrabă o grămadă de placaje, având drept ușă niște piei de animale, moarte cu mii de ani în urmă. Mzala venise personal să o scuture pe nebuna bătrână și, după cum îi era obiceiul, o chinuise îndelung. Ceilalți, deși puțin înclinați spre milă, întorseseră privirile. Între două hohote de plâns, *umqolan* spusese ce știa: Gulethu trecuse pe la ea cu două zile în urmă, luase banii pe care îi ținuse ascunși la ea, apoi plecase în grabă, cu Toyota și cu mâna de oameni care-l însoțeau… La șapte seara, în ziua carnajului de pe plaja din Muizenberg… Americanii începuseră să supravegheze intrările în tabăra de boschetari cu mult înainte de apusul soarelui: dacă nu cumva plecaseră pe jos, Gulethu și gașca lui erau tot prin zonă. Toyota nu fusese găsită, nici măcar arsă… Mzala o torturase pe *umqolan* ca să afle unde se ascundeau fugarii, dar ea dăduse ochii peste cap și n-avea să-i mai deschidă. Nu în starea asta. Mzala încă fremăta – vrăjitoare bătrână…

Americanii luaseră la picior tabăra de boschetari, cu buzunarele pline de ranzi, iar limbile se dezlegaseră. Toyota era ascunsă sub o prelată în curtea din spate a unei cocioabe – vopsea, capace

de roți, începuseră să o modifice ca să poată fugi cu ea. Gulethu și acoliții lui se ascundeau în apropiere, într-o groapă săpată în pământ, cu o pânză de iută drept acoperământ…

— La ce sperai, Saddam Hussein? râse Mzala către fața lividă care spânzura de grinda magaziei. La un semn de la spirite ca să-ți încerci norocul, cu mașina și cu imbecilii ăia trei? Țțțț…

Sărmanul de el.

Gulethu avea intestinele în flăcări. Pisică făcuse revederea memorabilă, dar Terreblanche îl voia intact… Bossul sosise, cu cămașa kaki suflecată peste bicepși, însoțit de doi acoliți rași în cap, albi pursânge, pe care îi detesta cordial…

— El e? întrebă Terreblanche.

— Da.

Picioarele lui Gulethu nu atingeau pământul. Spânzura de două ore, se sucea strâmbându-se. Un zulus cu trăsături grosolane, mai apropiate de primate: bărbie proeminentă, frunte joasă, arcade de retardat congenital și ochii aceia maronii, tremurând de febră… Terreblanche își plesni cravașa în palmă.

— Acum o să-mi povestești totul: de la început… Pricepi, față de maimuță?

Gulethu se răsucea în lanțuri. Mzala îi băgase ardei iute în rect, iar acum intestinele îi ardeau încet… Terreblanche n-avu nevoie de cravașă: Gulethu povesti ce știa. Vocea lui ascuțită nu se potrivea cu povestea, halucinantă. Terreblanche ascultă stoic inepțiile zulusului. Pe ăștia voia să-i salveze fiu-său, un cafru cu față de cimpanzeu, pervers și psihopat… Scoase din buzunar două pliculețe pe care le găsiseră asupra lui Gulethu.

— Ce-i asta?

Sub plastic era comprimat un praf verzui.

— Plante, se strâmbă Gulethu. Plante amestecate… *Umqolan* mi le-a dat…

— Și ce-aveai de gând să faci cu ele?

— Un ritual… *Intelezi*... Ca să mă vindec.

Un ritual zulus dinaintea luptei… Terreblanche chibzui sub tabla încinsă a magaziei. Mzala îi spusese că un polițist din oraș venise de dimineață la Marabi, șeful Serviciului Omoruri, Neuman în persoană. Ali Neuman… Terreblanche îl cunoscuse pe tatăl lui, Luyinda, un agitator politic, care fusese omorât în bătaie. Soția și băiatul cel mic se mutaseră în altă enclavă și-și schimbaseră numele – Neuman, „omul nou”, o contragere din afrikaans și engleză. Și el era în căutarea bandei…

7
.

— Tati arde?
— Da, iubita mea.
— Unde se duce?
— Tati se duce să facă un norișor pe cer…

Tom oftă, circumspect. Și lui Eve i se părea că durează prea mult. Doliul lor trecea prin proba de foc, iar Claire îi ținea strâns lipiți de ea, în fața cuptorului care înghițise coșciugul lui Dan. Nefericirea e contagioasă, Claire știa lucrul acesta, dar avea nevoie de forța lor ca să-și alunge din minte imaginile de coșmar. Copiii nu știau ce i se întâmplase tatălui lor, doar că fusese omorât de niște bandiți… Tânăra tremura în fața crematoriului. Se întreba de ce îi tăiaseră mâinile, ar fi vrut să le audă explicațiile, motivele care îi împinseseră să facă atât rău, în caz că existau motive…

Din boxele stricate se auzea *What Will You Say,* o bucată din Jeff Buckley pe care o cânta și ea împreună cu Chris, chitaristul ei negru. Dan o adora: o voce ca un val suspendat, cu note tragice. Jeff și zâmbetul lui străveziu, care – la fel ca tatăl lui, Tim – se înecase în Mississippi într-o noapte de beție… Claire nu se simțea epuizată, în ciuda calmantelor. Se simțea doar violentă. Cancerul, razele, părul căzut cu pumnul – le făcuse față cu un curaj pe care nu știa că-l are, dar pentru asta nu fusese pregătită.

Încă mică, era de ajuns un zâmbet și aureola ei începea să se lumineze: în mintea oamenilor, Claire era cea peste care totul trecea fără să o atingă, cea căreia nu avea să i se întâmple nimic rău, niciodată. Era așa de drăguță… Baliverne. Falsitate peste tot. Nu era nevoie să te scalzi noaptea în Mississippi.

Îngerașul blond care zâmbea în fotografii nu mai avea aureolă, nici măcar păr nu mai avea. Soțul ei era mort: crăpase.

•

Sora ei, Margot, îi dusese pe copii acasă înainte să se termine incinerarea. Ultimele formalități și adunarea cenușii durau ore întregi, iar Claire avea nevoie să fie singură cu el, pentru ultima dată.

Așteptase ca familia să plece, apoi luase urna și se dusese în golful lor, lângă Llandudno. Era pelerinajul lor de îndrăgostiți, felul lor de a se regăsi, iar azi, de a se despărți. Valurile defilau pe plaja goală, un orizont crepuscular în care va răspândi pulberea lui de om. Claire strânsese urna la piept și umblase prin spuma valurilor, cât de departe o duseseră picioarele. Pe drum îi vorbise, cuvinte de dragoste, ultimele, înainte să arunce în valuri ce mai rămăsese din el. Cenușa pluti un moment la suprafață, apoi se pierdu în vârtejuri. Și urna se dusese, Titanic înnebunit printre vârtejuri…

•

— Ți-e foame? întrebă Margot. Am făcut pui cu prune uscate.

Mâncarea lor preferată când erau mici. Claire se întorsese acasă.

— Nu, mulțumesc.

Privirile li se încrucișară. Compasiune, suferință. Aveau să vorbească mai încolo, când copiii se vor fi culcat.

— Ce-a pățit rochia ta? reluă Margot, ca să facă conversație. Ai văzut?

Sarea, uscându-se, formase cercuri pe rochia neagră. Claire nu răspunse. Copiii, așezați la masă în bucătărie, dădeau la o parte prunele din farfurie. Margot o strânse de umăr, chiar dacă nu folosea la nimic.

— Mami, se strâmbă Zoe. Nu-mi mai plac prunele…

Claire văzu cutia așezată pe blatul din bucătărie.

— Ah, da! făcu Margot. Un prieten al tău a adus adineauri pachetul ăsta pentru tine; un brunet înalt, cam amețit…

Apoi se întoarse spre masa copiilor:

— Ba da, cum să nu, prunele sunt *foarte* bune!

Era o cutie din metal alb, care în magazinele de pe Long Street făcea de zece ori prețul ei. Înăuntru, Claire găsi fotografii de-ale ei – ea și copiii, ea și Dan, ea singură printre păsările din parcul Krugër… Mai era și un pliant de călătorie în Europa, carnetele lui de anchetă, pe care Dan le păstra dintr-o fobie față de erorile informatice, două sau trei proiecte de-ale copiilor de la școală și cuvintele altcuiva, pe o foaie albă pliată în două:

Dan nu păstra aproape nimic în sertar – ținea totul în cap. M-am gândit că ți-ar face plăcere să ai lucrurile astea. Nu știu ce să zic, Claire. Prietenie? Atașament? Sună când poți. Și Ali se gândește la tine.

Brian

Cuvinte frumoase și stângace, ca el.

*

Tara se înființă în biroul lui Epkeen și lumea, vreme de un miraj, deveni albastră-Klein. Amazoana își schimbase hainele de călăreață cu niște blugi mulați și un tricou la fel de sexy. Tara se plimbă prin harababura din încăpere de parcă vizitau primul lor apartament, se aplecă pe geamul care dădea spre târgul de vechituri din Greenmarket Square, apoi se întoarse spre Epkeen, care o urmărea visător:

— Drăguță priveliște!

— Cum spuneți dumneavoastră.

Din spate, Tara era la fel de frumoasă cum era din față.

— Mulțumesc că ați venit, spuse el în introducere.

— Dacă putem ajuta poliția, spuse ea fără să creadă o iotă. Unde mă așez?

— Unde vreți.

Tara împinse dosarele care-i stăteau în cale și-și puse fundul generos pe marginea biroului. Se legănă deasupra lui, încântată, foarte conștientă de farmecele ei, încât lui mai că i se făcu rău… Brian deschise fișierele.

— Durează mult?

— Depinde cât vă amintiți.

— Abia dacă știu în ce dată suntem azi, glumi Tara.

Erau în 8. Data incinerării lui Dan.

— Dar o să fac un efort, adăugă ea, promit.

— Bine. Am pregătit o selecție de vehicule care corespund cu semnalmentele pe care mi le-ați dat. Spuneți „da”, „nu” sau „poate”.

— OK!

Brian se întrebă de unde se ivise obrăznicătura asta anatomică, reduse tensiunea curentului electric care îl atrăgea spre ea și reveni curând cu picioarele pe pământ. Mașini 4x4 începură să se succeadă pe ecran. Tara își flutura părul negru și lung – nu. Atenția ei era totală, ochii de cobalt aruncau sclipiri către cristalele lichide. Vehiculele de teren se succedau cu zecile, curate sau pline de noroi, 4x4, 6x6, cu sau fără *bullbar*-uri, modele de toate mărcile, nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu…

— Ați băgat de seamă, spuse ea după o vreme: la volan sunt numai bărbați în fotografiile astea…

— Femeilor li se rupe de 4x4, nu?

— Într-un mare fel.

— Sunteți foarte…

Se întoarse spre ecran.

— Nimic cunoscut?

Tara se strâmbă uitându-se la modelul pe care îl avea în față:

— Nu, răspunse ea. Era o chestie mare, înaltă…

— Urâtă?
— Foarte.
Se strâmbă dezgustată.
Epkeen se duse direct la camioanele militare Pinzgauer.
Răspunsul nu întârzie.
— Ăsta! strigă Tara. Steyr Puch 712K!
Amazoana avea dintr-odată cinci ani și jumătate, iar mintea lui se dezintegra în bucățele albastre.
— Sunteți sigură că ăsta-i modelul?
— Dacă nu-i ăsta, e un model înrudit.
— Erați totuși la vreo sută de metri, remarcă el.
— Am ochi buni, locotenente.
O intimida, îi era teamă.
— Un Pinzgauer Steyr Puch închis la culoare, scrise el în carnet. Alte detalii?
— Ce vreți să știți, îl luă ea peste picior. Culoarea cauciucurilor?
— Mă gândeam la șofer sau la oamenii pe care poate că i-ați văzut în jurul casei…
— Îmi pare rău, n-am văzut pe nimeni. Trec pe-acolo dimineața devreme, spuse ea, poate că dormeau.
Epkeen făcu o grimasă. Izolată la capătul plajei, casa era o ascunzătoare sigură, cu acces către șoseaua care ducea spre suburbie. Doar n-or fi fost milioane de Pinzgauere în zonă…
— Bine… Vă mulțumesc pentru informații.
— Pentru nimic!
Dintr-o săritură, Tara era din nou cu picioarele pe pământ. Părea că-i plac săriturile.
— Bine atunci, zâmbi ea, eu trebuie să mă duc…
— Unde?
— Asta nu e treaba dumneavoastră, locotenente!
Își luă geanta de pânză de pe birou, îi întâlni privirea topită și se gândi câteva secunde.
— Am două sau trei chestii de făcut până diseară, spuse ea misterios. Sunteți liber, mă gândesc?
— Păsările sunt mici copii pe lângă mine.

Adrenalina îi pocnea în vene. Tara zâmbi, apoi se uită la ceas.

— Hmm, estimă ea, n-ar trebui să fie vreo problemă… La șapte la barul din colț, în Greenmarket, e OK?

*

Cadavrele găsite în casa din Muizenberg fuseseră identificate. Pamela Parker, douăzeci și opt de ani, toxicomană despre care se ştia că umbla cu bandele din suburbie. Ridicată de mai multe ori pentru racolare în autobuze și în autogări. Fără domiciliu fix, dar cu o condamnare cu suspendare pentru violență. Nicio veste despre ea de un an. O soră, Sonia, și ea în libertate. Francis Mulunba, douăzeci și șase de ani, fost polițist ruandez, căutat de TPI pentru violuri și asasinate. Mujahid Dokuku, fost membru al Mișcării pentru Emanciparea Deltei Nigerului (MEND), un grup rebel nigerian specializat în *bunkering,* deturnarea de petrol exploatat de multinaționale. Evadat cu doi ani în urmă din pușcăria unde ispășea o pedeapsă de doisprezece ani pentru activități de gherilă. Bănuit că intrase clandestin în Africa de Sud, ca alte mii de refugiați, pentru a îngroșa rândurile bandelor…

Criminaliștii nu găsiseră decât rahat pe pereții pivniței, sânge aparținând victimelor și două cuțite care fuseseră folosite la măcelărire, cu amprentele lor pe mânere. Nu găsiseră arme de foc, nici droguri: dar erau îndopați cu același cocktail pe bază de *tik,* în doze care, după raportul legistului, te duceau în pragul acelei nebunii furibunde… Se refugiaseră în casă ca să scape de barajele poliției? Se omorâseră între ei sub imperiul drogurilor sau fuseseră ajutați, cum se întâmplase cu Stan Ramphele? Casa era ascunzătoarea de unde se scurgeau drogurile? Neuman se întâlnise cu Joey, cel mai tânăr din bandă, pe șantierul din Khayelitsha: de ce era pornit împotriva lui Simon? Unde era acolitul lui, șchiopul?

Neuman bătuse la picior cartierul din jurul sălii de sport, fără să afle mare lucru. În suburbie erau o groază de copii ai străzii, ca Simon Mceli. Fusese trimis de colo colo, de pe maidane pe terenuri de fotbal. Unii îl sfătuiseră să se ducă dracului la albi. Suprapopulare, sărăcie extremă, SIDA, violență: soarta copiilor străzii proveniți dintr-o tabără care dădea pe-afară nu interesa pe nimeni.

Raportul autopsiei lui Simon Mceli sosi după-amiaza. Animalele care se adăposteau în conductele de pe șantier distruseseră serios corpul copilului, dar leziunile de lângă al treilea metacarpian corespundeau unor mușcături de insecte care datau de o săptămână, data aproximativă a decesului. Nu era niciun impact de glonț, nici vreo rană vizibilă pe părțile de corp încă întregi. Cele câteva obiecte găsite lângă el, lumânări, chibrituri, apă, mâncare, pătură, arătau că Simon luase cu el un kit minim de supraviețuire. Nu avea alte înțepături decât cele de insecte. Puștiul suferea de carențe alimentare grave, calciu, fier, vitamine, proteine, totul lipsea, mai puțin produsele toxice: marijuana, metamfetamină și aceeași moleculă pe care laboratorul nu reușea s-o identifice.

Și Simon era drogat. Era chiar dependent de-a binelea. Asta explica starea lui famelică, agresarea mamei sale, dar nu și cauzele decesului. Simon murise din cauza otrăvirii sângelui, dar nu o supradoză îl ucisese: murise de SIDA.

Un virus fulgerător.

*

Africa de Sud era distrusă nu doar de violență, ci și de HIV. Populația era infectată în procent de douăzeci la sută, o femeie din trei în suburbii, iar perspectivele erau înfiorătoare: două milioane de copii aveau să-și piardă mama în anii următori, iar speranța de viață, care scăzuse deja cu cinci ani, avea să mai coboare cu cincisprezece, la patruzeci de ani, până în 2020. Patruzeci de ani…

Guvernul intrase într-o luptă juridică cu industria farmaceutică, care refuza să distribuie medicamente generice pentru persoanele infectate; cu concursul comunității internaționale și al unei campanii de presă virulente, fusese, în sfârșit, instituit accesul la antivirale, dar subiectul rămânea fierbinte. Pentru guvernul sud-african, o națiune era ca o familie unită, stabilă și hrănitoare, care înflorea într-un corp sănătos și disciplinat. Președintele invalida statisticile de seroprevalență, rata deceselor și violențele sexuale, care, după el, țineau de sfera privată. Acuza opoziția politică, activiștii anti-SIDA, multinaționalele și albii, care erau întotdeauna gata să stigmatizeze practicile sexuale ale negrilor, atunci în poziție de acuzați – „pericolul negru", resurgența apartheidului. Astfel că SIDA era considerată o boală banală legată de sărăcie, malnutriție și igienă, excluzând explicit sexul, cu consecințe intolerabile, mai ales în privința moravurilor masculine. Conform acestui punct de vedere și pentru a limita flagelul, prin politica lui sanitară guvernul recomandase mai întâi usturoiul și zeama de lămâie după raporturile sexuale, precum și dușul sau folosirea cremelor lubrifiante. Respingerea prezervativelor, considerate nevirile și un instrument al albilor, deși erau distribuite gratuit, colorau în nuanțe și mai sumbre un tablou deja exasperant.

Jacques Raymond, medicul belgian care lucra la dispensarul din Khayelitsha pentru MSF[37], era foarte pornit: vaccinuri, depistări, consultații la domiciliu, forum de informații. De trei ani, Raymond străbătea suburbii la picior și încetase să mai numere morții. Neuman ceruse să consulte fișa lui Simon Mceli, iar medicul nu făcuse fițe – violență, boală, droguri, viața copiilor străzii nu valora nimic pe piață, nici măcar un jurământ al lui Hipocrat…

Raymond avea o mustață roșcată impresionantă, mâini fine îngălbenite de tutun și un puternic

accent franțuzesc. Deschise fișetul din cabinet și scoase fișa cu pricina.

— Da, spuse el, l-am îngrijit pe puștiul ăsta, acum douăzeci de luni… I-am făcut un control, dar Simon nu era purtător al virusului: testul a ieșit negativ.

— După autopsia legistului, reluă Neuman, virusul pe care l-a contractat a suferit o mutație cu o viteză neobișnuită.

— Se mai întâmplă, mai ales la constituțiile fragile.

— Simon era în formă când l-ați examinat, nu?

— Douăzeci de luni e mult când trăiești pe străzi, răspunse belgianul. Seringi infectate, prostituție, violuri. Copiii străzii se droghează din ce în ce mai devreme și, cu miile de tipi care-și închipuie că se vindecă de SIDA dacă deflorează pe cineva, ei sunt adesea primele victime.

Neuman cunoștea cifrele referitoare la abuzurile asupra copiilor – statisticile urcau fulgerător.

— Credințe încurajate prin suburbii de *sangoma*, insinua el.

— Nah, făcu medicul fără mare convingere: nu sunt toți retardați… E vorba și despre medicina tradițională… Problema e că oricine poate să se declare vindecător. Pe urmă e vorba despre persuasiune, credulitate și ignoranță. Aici bolnavii de SIDA sunt paria; majoritatea sunt gata să creadă orice ca să se vindece. Microbicidele nu și-au ținut promisiunile, adăugă el cu amărăciune. Cât privește campaniile noastre pentru folosirea prezervativului, chiar vorbim în gol…

Dar Neuman se gândea la altceva:

— Care e perioada de incubație? Cincisprezece zile?

— Pentru HIV? Da, cam așa… De ce?

Simon contractase virusul de câteva luni. Era dependent de drogul care circula pe coastă. Nicole Wiese, Stan Ramphele, cei din pivniță, toți muriseră încă de la primele administrări. Toți în

afară de De Villiers, surferul omorât de poliție… Îl cuprinse îndoiala. Neuman îi mulțumi medicului belgian fără să-i răspundă la întrebare, trecu pe lângă șirul de bolnavi care așteptau pe culoar și ieși din dispensar.

Myriam fuma pe trepte, cu mâinile pe genunchi, făcându-se că nu-l așteaptă.

— Bună ziua, zise ea, cu ochi scăpărători.

— Bună ziua…

Dar zulusul trecu prin fața ei aproape fără să o vadă. Îl sună pe Tembo.

*

Epkeen își lăsase mobilul deschis în pantalonii abandonați împreună cu restul hainelor pe parchetul dormitorului. Vibră de trei ori, apoi începu să sune. Deșteptătorul crăpat de la picioarele patului arăta șapte și jumătate dimineața. Brian bâjbâi în semiîntuneric, găsi sursa neplăcerilor, văzu numele afișat și răspunse în șoaptă, ca să nu deranjeze inorogul care dormea lângă el.

— V-am trezit? întrebă Janet Helms.

— Nu vă faceți scrupule, spuneți…

— Am continuat cercetările despre casa de pe plajă, anunță agenta. Proprietarul e în continuare de negăsit, dar am obținut câteva informații. Mai întâi, terenul: un hectar și jumătate lângă Pelikan Park, cumpărat acum un an și ceva. Nu sunt prevăzute lucrări pentru renovarea casei, dar se negociază pentru extinderea rezervației. Terenul ar putea deci să se găsească pe un sit protejat, ceea ce i-ar putea tripla prețul. Acces la informații privilegiate sau simplă speculație, e dificil de zis. În orice caz, operațiunea imobiliară s-a făcut în cel mai mare secret: imposibil de obținut numele proprietarului sau al societății care a făcut achiziția, dar, mergând pe fir, am găsit un număr de cont din Bahamas. Strict confidențial, după cum știți. Puteți să-i spuneți asta procurorului, dar sunt puține șanse să iasă ceva…

Epkeen se detașă de această tornadă matinală și-și puse un pic de ordine în gânduri. Într-adevăr, o procedură declanșată pe baza unor argumente atât de puține n-ar fi dus la nimic, doar la luni întregi de birocrație complicată și inutilă, din moment ce contul putea fi transferat în alt paradis fiscal, cu un singur clic.

— Lumea băncilor e chiar scârboasă, comentă el.

— Dacă vă consolează cumva, lumea informațiilor e la fel.

— Mda.

Animalul înaripat se mișcă sub cearșafuri.

— Am făcut o listă cu mașinile 4x4 Pinzgauer Steyr Puch înregistrate în provincie, continuă Janet. Un parc privat de vreo treizeci de vehicule, din care doar un sfert sunt de culoare închisă, adică opt vehicule. Am făcut și o listă cu persoanele care au închiriat în ultimele săptămâni modele asemănătoare. Dacă vreți să aruncați o privire…

— OK, oftă el.

Epkeen aruncă mobilul pe teancul de cărți care stăteau drept noptieră și-și puse capul la loc pe pernă.

— Așa, deci, făcu vocea de lângă el, discuții dintr-astea porți tu dimineața…

Tara părea să se fi încălzit în așternut, dar, cu mâna în jurul pilotei, ca un șarpe, frumosul animal nu părea dornic să se miște.

Se întâlniseră la barul din Greenmarket, unde-i dăduse ea întâlnire. Amazoana îl vrăjise cu franchețea, voioșia și crupa ei cambrată. Tara avea treizeci și șase de ani, un cal pe care-l călărea cât de des putea și lucra în colaborare cu un mare birou de arhitectură. Nu spusese nimic despre viața ei privată, despre gusturile și iubirile ei, doar că-i plăceau Radiohead și tipii ca el, cu ochii verzi ca apa.

Sfârșitul visului se derulase la el acasă, în camera de sus, unde făcuseră dragoste cu o pasiune

care a doua zi dimineața îi făcea să se simtă deja foarte apropiați.

— Epkeen, spuse ea ieșind dintre cearșafuri. Nu e un nume afrikaander.

— Tata a fost procuror în timpul apartheidului, spuse el. La majorat am luat numele mamei mele.

Tara provenea dintr-o familie britanică liberală care luptase împotriva burilor în războiul cu același nume. Îl prinse de vârful nasului:

— Ești un șmecheraș…

Și, mai ales, complet înnebunit după ea.

— Ți-e foame? o întrebă.

— Hmmm hmmm.

Zâmbetul ei în unghiuri ascuțite îl împinse jos din pat. Se ridică, întrebându-se cum făceau femeile să fie așa frumoase când se trezesc. Tara îi admiră fundul, cât el se plimba prin cameră adunându-și hainele împrăștiate.

— Așa, deci, estimă ea, pentru un cal bătrân, te ții bine…

— De fapt, ăsta nu e corpul meu adevărat.

— Mie așa mi s-a părut azi-noapte…

Brian o șterse-n bucătărie, pradă unui vertij după care alerga încă din adolescență. Nu știa dacă fusese la înălțime cu o seară în urmă, dacă avea să fie într-o zi, dacă încă visa. Pregăti micul dejun, copios, divers, pe care-l aduse în cameră încă aburind. Tara era în baie. Puse platoul supraîncărcat pe pat, vărsă ceai peste ouăle jumări și-și puse un tricou. Parfumul ei plutea în cameră, ca o mică briză printre perdele… Tara ieși repede din baie, îmbrăcată și la fel de proaspătă ca în ajun.

Abia dacă aruncă o privire către micul dejun.

— Sunt în întârziere, spuse. Trebuie s-o șterg.

Zâmbetul ei isoscel părea dintr-odată țeapăn.

— Acum? întrebă el curtenitor.

Tara se uită la ceas:

— Da, știu, e o despărțire cam din scurt, dar am uitat complet că în dimineața asta e rândul meu să duc copiii la bonă.

Despărțire.
Bonă.
Tren-fantomă.
— Parcă n-aveai copii?
— Eu n-am, dar gagiul meu are.
Tara luă o sticluță de parfum franțuzesc, se stropi de două ori discret și-l puse la loc în geantă.
— Miros frumos?
Îi întinse gâtul grațios, alb – ca o invitație să muști din el.
— Ca o mână de fân.
Tara chicoti încurcată.
— Gata, am plecat.
— Probabil că ești ocupată mâine, spuse el, ascunzându-și prost amărăciunea.
— Mhm, încuviință ea ca și cum înțelegea. Oricum, a fost super ieri.
Super.
Brian dădu să-i spună că jumătate din plăcere a fost de partea lui, dar Tara îl sărută melancolic pe buze și apoi dispăru ca un oraș sub bombe.
O ușă trântită, și apoi nimic.
Gata cu galopurile, cu goana în valurile înspumate. Rămăseseră doar briza molatică printre perdele, cafeaua aburindă pe cearșafuri și impresia că și el e la fel, complet șifonat…
Mobilul sună de pe teancul de cărți: Epkeen vru să-l trimită în celălalt capăt al Atlanticului, dar era Neuman.
— Mișcă încoace.

*

Epkeen traversă hățișul de ziariști și de curioși adunați în spatele cordoanelor bicolore ale poliției. Valurile năvăleau pe plaja din Llandudno, se retrăgeau de-a valma, acoperind orizontul cu spuma înnebunită a mării… Arta căderii, asta era viața lui.
Neuman îl zări de departe, într-un hal fără de hal și abătut.
— Îmi pare rău c-a trebuit să te trezesc.

Brian se gândea tot la Tara, la strategiile fatale și la toată iubirea asta care se ducea dracului… Se aplecă pe nisip.

Tânăra era întinsă la doi metri mai încolo, cu brațele în cruce, de parcă ar fi căzut din cer. Un zbor macabru. Epkeen își întoarse privirea de la fața fetei. Nu mâncase, iar fuga Tarei încă îi răscolea stomacul.

— A găsit-o azi-dimineață un tip care făcea jogging, spuse Neuman. Pe la ora șapte.

O fată desfigurată, care se odihnea pe spate. Și mâinile erau într-o stare groaznică. Epkeen își aprinse o țigară, deprimat.

— Da' o tipă vie când îmi prezinți? zise el nepăsător.

Ali nu răspunse. Vântul ridica fusta fetei, împroșcând nisip; Tembo se agita în jurul cadavrului, vizibil îngrijorat. Echipa criminalistică scotocea plaja. O femeie albă, de cel mult treizeci de ani, păr blond oxigenat, lipicios, o față fără gură, fără nas, fără nimic… Pe cer se adunau nori negri. Neuman privea în gol spre marea care fierbea. Un pescăruș țopăi la doi pași, aplecă ciocul spre cadavru. Epkeen îl goni cu o privire chiorâșă.

— Știm cine e? întrebă el într-un târziu.

— Kate Montgomery… Locuiește într-una din casele de sus, cu tatăl ei, Tony.

— Cântărețul?

— Îhî.

Tony Montgomery avusese perioada lui de glorie la mijlocul anilor '90, un simbol al reconcilierii naționale: de-asta năvăleau ziariștii…

— Încă n-am reușit să dăm de el, spuse Neuman, dar Kate lucra ca stilist la un videoclip. Am vorbit cu echipa de filmare cu care lucra… I-am găsit mașina la doi kilometri mai încolo, un pic mai sus pe cornișă, dar poșeta, nu.

Tembo se îndreptă spre ei, ținându-și cu mâna pălăria de fetru care stătea să-și ia zborul. Și el era abătut. Expuse primele concluzii cu o voce

mecanică. Toate loviturile vizaseră fața și capul: ciocan, bară de fier, bâtă… Arma crimei nu fusese găsită, dar asemănările cu Nicole Wiese păreau evidente. Aceeași sălbăticie, același tip de armă albă. Murise pe la ora zece seara. Pe nisip nu erau urme de sânge, corpul părea să fi fost transportat până pe plajă. De data asta, violul era dovedit.

Epkeen își stinse țigara în nisip, păstră chiștocul.

— Urme de luptă? întrebă Neuman.

— Nu, răspunse legistul, dar are tăieturi pe talie, urme vechi. Cele mai recente, de acum câteva zile, altele, vechi de săptămâni.

— Urme rectilinii?

Ali se gândea la urmele ciudate găsite pe corpul primei victime. Tembo dădu încetișor din cap:

— Nu. Toate tăieturile sunt puțin profunde, făcute probabil cu briceagul… însă i-au tăiat unghiile. Cu cuțitul, se pare. Vino să vezi.

Îngenunchează lângă cadavru. Vârful degetelor era mutilat grosier. Tembo arătă spre cap.

— I-a fost tăiată și o șuviță de păr.

Neuman bombăni. Șuviță de păr, unghii tăiate: orice *sangoma* putea să-și procure ingredientele astea la un preț mai mic… Văzu cămașa ruptă, cu sânge uscat. Bretelele sutienului erau tăiate, torsul, zgâriat.

— Scarificări?

— S-ar zice că sunt litere. Ridică puțin cămașa cu un creion. Sau cifre zgâriate pe piele… Vezi cei trei „o”?

Pe piept, sângele se coagulase, dar tăieturile, mai închise la culoare, erau vizibile.

— *O… lo… lo,* descifra Neuman.

— În ce limbă e, reacționă Epkeen, xhosa?

— Nu… Zulu.

„Vă omorâm”: strigătul de război al strămoșilor, preluat de facțiunea dură a Inkatha.

8.

O furtună tropicală se abătu peste Kloof Nek. Epkeen porni ștergătoarele Mercedesului. Tara, care îi scăpa printre degete ca o bulă de săpun, fata măcelărită pe plajă, presa de scandal pe urmele ucigașului și tâmpeniile pe care avea să le scrie – o dimineață de căcat. Situația părea să se repete în ultima vreme. Reacție la moartea lui Dan? Dintr-odată, îi veni cheful de o vacanță, de o vacanță mare, să se care departe de țara asta care se pișa sânge, de lumea asediată de finanțiști și de elitele (re)acționare și să crape făcând dragoste cu ultima venită și îmbătându-se într-unul din palatele alea tâmpite, ca în cărțile lui Fitzgerald… În loc de asta, urcă serpentinele din Tafelberg spre teleferic și găsi un loc în șirul de mașini parcate de-a lungul drumului.

Ploaia biciuia asfaltul de la poalele Muntelui Table, al cărui vârf abia se ghicea prin ceața de vată. Opri radioul, care chinuia boxele cu *Boys Against Girls,* îi dădu un ban puștiului cu vestă fosforescentă care se ocupa de parcări și alergă până la magazinele de suvenire, unde turiștii uzi așteptau telefericul.

Se putea urca și pe jos, pe poteci abrupte, dar ploaia și atacurile care se înmulțiseră în ultima vreme îi descurajaseră, până la urmă, chiar și pe cei mai temerari. Cei care se înghesuiau acolo erau, în general, grași, roșcovani, înțoliți ca de nuntă. Epkeen vedea totul în negru; de sub antracit, se ițea un capăt de cer albastru. În sfârșit, telefericul se puse în mișcare. Cabina trecu razant pe lângă versanți, un kilometru de denivelări sub clicurile aparatelor digitale. Împinși de vânt, norii afumau vârfurile, unde ajunseră imediat. Epkeen îi lăsă pe

turiști uitându-se în jos spre oraș și, fără să arunce măcar o privire spre oceanul agitat, o luă pe poteca spre George Views.

Tony Montgomery cântase reconcilierea națională, și mai multe cântece de-ale lui făcuseră înconjurul planetei. *Loving Together, A New World, Rainbow of Tears,* cântate în mai multe limbi – ca noul imn sud-african făcuseră din el un star. Lui Epkeen, cuvintele i se păreau siropoase, muzica, de căcat, dar intențiile lui lăudabile îl făcuseră popular. Montgomery avea un singur copil, Kate, pe care o ținea departe de lumina reflectoarelor.

Kate Montgomery avea douăzeci și doi de ani. Locuia în Llandudno, pe coasta de est a peninsulei, și lucra ca stilist la un videoclip pentru Motherfucker, un grup local de death metal, filmat în vârful Muntelui Table…

Printre trestii, se întindea o pajiște netedă și verde. Epkeen dădu peste o veveriță gri și o luă pe urma mulțimii de fluturi care-l însoțeau pe potecă. Locul de filmare era la doi kilometri după stânci, delimitat de bariere metalice. Doi cerberi negri își încrucișau mâinile în fața sexului, cu ochelari curbați și mutre blazate, care abia dacă se descrețiră la vederea legitimației lui.

În ciuda a ceea ce-și închipuise el, nici furtuna și nici uciderea stilistului nu opriseră filmarea. Vreo zece persoane se agitau pe lângă corturile răvășite și decorurile răsturnate – mai ales un zebu baroc cu coarne de drac, din pastă de hârtie, care zăcea cu curu-n sus. Reflectoarele erau scoase de sub prelate, în cea mai mare agitație. Făcu slalom printre băltoace. Mai încolo, o gașcă de pletoși cu aspect gotic își ițeau bărbuțele, machiați ca niște Batgiris mai din topor. Unul țipa că chitara lui e plină de apă și o să-l electrocuteze; ceilalți se amuzau copios pe tema asta.

— Cine e responsabilul aici? o întrebă Epkeen pe prima venită, o rotofeie mică într-o geacă galbenă-fluorescent.

— Domnul Hains? Tre' să fie la producție, dar sigur o găsiți pe-aici pe undeva pe asistenta lui… A, uitați-o, spuse fata arătând spre o tipă cu păr blond-arămiu care discuta cu mașinistul.

Ruby.

Ruby în rochie mulată înotând prin noroaie… Îi simți prezența și se întoarse, avu un moment de stupefacție și îl fulgeră cu ochii ei verzi.

— Ce faci aici?

— Da' tu?

— Muncesc, închipuie-ți!

Nu se văzuseră de zece luni. Se vopsise și-și lăsase părul lung, dar nici rochia, nici machiajul și nici pantofii cu toc plini de noroi nu-i schimbau aerul de puștoaică în război cu moda.

— Am deja pe cap patru cretini care put a bere, își pierdu Ruby răbdarea, ce mai vrei și tu?

— Să vorbim despre Kate Montgomery, răspunse el. Eu mă ocup de anchetă.

— Ce căcat!

— Mda, încuviință el. Nu mi-a zis nimeni că ești și tu băgată în povestea asta, dar de-acum va trebui să-l uiți pe bărbatul vieții tale și să-i răspunzi detectivului, OK?

Soarele apăru din nou și-i lumină pielea de nisip.

— OK? insistă el trăgând-o deoparte.

— Oh! Nu-i nevoie să țipi!

— Ai zice c-o faci expres… Hai, cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

Ruby căzu de acord.

— În cazul ăsta, cer să mi se vorbească cu „dumneavoastră”, spuse ea.

Epkeen nici măcar nu oftă.

— Dumneavoastră sunteți responsabilă cu filmarea?

— Da.

— Asistentă de regie?

— Asistentă de producție, preciză ea.

— E același lucru, nu?

— Ați venit ca să discutați despre meseria mea sau ca să anchetați?
— O cunoșteați bine pe Kate?
— Un pic.
— Ați mai lucrat împreună?
— Nu, asta era prima dată.
— O știați deci în privat.
— Kate venea uneori la noi la cină, cu alți prieteni. Atâta tot.
— Ce fel de prieteni?
— Ceva între opusul și inversul dumneavoastră.
— Oameni din showbiz, îmi închipui.
— Oameni de calitate, sublinie ea.
— Când s-a terminat filmarea ieri-seară?
— Pe la șapte… Soarele apunea.
— Când ați văzut-o pe Kate ultima dată?
— Pe la șapte, cum v-am zis. Am coborât împreună cu telefericul.
— Urma să se întâlnească cu cineva?
Ruby își aranjă șuvițele răvășite de vântul înălțimilor.
— Habar n-am. Kate nu mi-a zis nimic. Ba da, se răzgândi ea, că voia să se culce devreme. A doua zi aveam mult de lucru.
— Firma dumneavoastră a angajat stilistul?
— Da. Kate a început filmarea ieri, ca și ceilalți.
Ruby nu mai fuma, dar molfăia metodic un băț de chibrit pe care-l scosese din cutie.
— Avea un raport special cu echipa? întrebă Epkeen.
— Adică anal?
— Foarte amuzant. De altfel, dacă-mi amintesc bine, erați o practicantă fervență.
— Mitocanule.
— Sunteți scuzată pentru acest abuz, dar va fi ultima dată. Prin urmare: Kate avea raporturi speciale cu unul sau mai mulți dintre membrii echipei?
— Nu!
— Se droga?

— De unde să știu eu?
— Showbizul e un aspirator de zăpadă, nu-mi spuneți că nu știați.
— Nu lucrez în showbiz, scrâșni Ruby.
— Trăiți totuși cu dentistul starurilor; probabil aveți cine pasionante cu prezentatori de televiziune, manechine, chiar și publicitari…
Ruby pretindea că detestă vulgaritatea parailor și pe majoritatea oamenilor care apăreau odată cu ei.
— Unde vreți s-ajungeți, inspectore Gadget?
Ochii lui Ruby sclipeau răutăcios.
— Kate nu vi s-a părut altfel în ultima vreme? continuă el.
— Nu.
— Iritabilă? Nervoasă?
— Nu.
— Știți dacă avea vreun iubit?
— Nu în mod special.
— Adică? Îi schimba des?
— Ca toate fetele de douăzeci și doi de ani care nu fac prostia să se îndrăgostească de primul venit.
Douăzeci și doi de ani: atât avea Ruby când o întâlnise la concertul Nine Inch Nails. Într-o altă viață.
— Kate avea preferințe? Un anume tip de bărbat?
— Nu știu.
— Bărbați negri?
— V-am spus deja că nu știu.
— Cinați des cu oameni pe care nu-i cunoașteți?
Ruby ridică o sprânceană desenată fin cu creionul. Nicio altă reacție.
— Ei?
— Kate era mai tânără decât mine cu douăzeci de ani, se încinse ea, și era o fată angoasată care nu vorbea despre sine. Trebuie să vă repet de zece ori ca să pricepeți o dată?
— De optsprezece ori, răspunse el. E teoria lui John Cage.
— Vă interesează arta conceptuală, mai nou?

Schimbară un zâmbet caustic.

— N-a căutat-o nimeni pe Kate ieri? reluă Epkeen.

— După știința mea, nimeni.

— V-a vorbit despre vreun fost iubit?

— Nu.

— O întâlnire anume?

— Nu, răsuflă Ruby. Vă repet că urma să avem o zi grea la filmări. Ne-am despărțit în parcare, eu m-am dus după căpestre la clubul de echitație și n-am mai văzut-o…

Pe Epkeen îl trecu un frison, deși soarele ieșise din nou.

— Căpestre?

— Știți, lesele alea mari care se pun la cai ca să nu se mai excite atâta, îl luă ea peste picior.

— Și?

— E în scenariu, explică asistenta de producție. „Harpii se abat asupra celor patru demoni ai nopții, le pun căpăstru și îi biciuiesc ca să o tragă pe regina lor…” Nu vă place imaginarul death metal, locotenente?… Parcă totuși vă plăcea să faceți pe calul, nu?

Îl cuprinse o incertitudine uriașă.

Tara.

Întâlnirea lor inopinată pe plajă.

Noaptea cu amazoana.

Brian își cunoștea demonul pe de rost. Zâmbetul cu două capete pe care-l arbora Ruby era prea frumos ca să fie cinstit. O angajase pe Tara ca să-l seducă, închiriase o escortă care să-l amețească și să-l abandoneze, ca pe o pată de spermă pe cearșaf…

— Nu vă simțiți bine, locotenente?

Ruby zâmbea în continuare, cu indiferența criminală a pisicii în fața șoarecelui.

— Ce club de echitație?

— Noordhoek.

Epkeen răsuflă ușurat. Noordhoek n-avea nimic de-a face cu plaja Muizenberg, unde se întâlnise cu

Tara… Dumnezeule, începea să devină paranoic de-a binelea cu poveștile astea.

— Cu ce mașină era Kate când v-ați despărțit? își reveni el.

— Un Porsche coupé.

Găsiseră mașina pe cornișă, la doi kilometri de casă… Neclintită în bătaia vântului, Ruby îl privea cu un aer laconic.

— Asta e tot ce-mi puteți spune?

— Mă străduiesc cât pot, i-o-ntoarse ea.

— Nu e prea mult, domnișoară.

— Doamnă, rectifică ea.

— Ah, da? De când?

— Doar nu vă-nchipuiați că o să vă invit la nunta mea! râse ea cu poftă.

— V-aș fi adus flori de fier, spuse el fluturând din gene.

— Cunoașteți atât bine sensibilitatea femeilor… Acum, dacă aveți vreo întrebare inteligentă să-mi puneți, găsiți-o repede, că am patru specimene ca dumneavoastră de gestionat, ploaia a stricat decorul și suntem în întârziere.

— *The show must go on.*

— Care *the show must go on*?! îl imită ea foarte prost.

— Moartea lui Kate nu pare să vă emoționeze prea tare.

— Din păcate, am ținut deja doliu la viața mea după o groază de chestii…

O perlă de tandrețe se prăbuși în valuri.

— O să revin, cu siguranță, să vă mai pun câteva întrebări, spuse el.

Echipa tehnică începea să-și ocupe locurile. Ruby dădu din umeri:

— N-aveți decât.

O rafală îi făcu să se clatine. Brian ridică privirea.

— Nu te potolești, ai?

*

În Africa de Sud erau șaizeci de mii de *sangoma,* câteva mii doar în provincia Capului: sacrificări, castrări, copii răpiți și torturați, omorurile cele mai abominabile erau comise cu regularitate sub pretextul vindecării miraculoase, de cele mai multe ori din cauza unor vraci ignoranți și barbari.

Șuvița de păr și unghiile tăiate puteau fi un indiciu că ucigașul căuta să-și facă un *muti,* un remediu sau o poțiune magică oarecare. Un *muti*… Ca să vindece ce? După declarațiile nefericite ale ministrului sănătății despre SIDA, Africa întreagă era discreditată cu genul acesta de povești…

Neuman scotocise în CRC (Criminal Record Center, organul de poliție care ținea evidența criminalilor din ultimele decenii), mai ales după date specifice crimelor ritualice. Oficial, fuseseră câteva sute în ultimii zece ani. În realitate, mii: copii mutilați, brațe, sex, inimă, organe smulse, uneori pe viu, pentru mai multă „eficiență”, testicule, vertebre vândute la prețul aurului pe piața superstițiilor – era un muzeu al ororilor, și statisticile creșteau constant. Nu găsise nimic.

Echipa de la criminalistică investigase vila Montgomery, dar nu găsise urme de efracție. Sistemul de securitate funcționa și nu fusese furat nimic. Kate nu avusese timp să treacă pe acasă după filmare sau intrase însoțită de criminal, ceea ce părea puțin probabil: ar fi fost văzuți împreună, începând cu camera video de la intrare, ale cărei benzi erau goale. Porsche-ul pe care-l conducea fusese găsit pe marginea străzii, la doar doi kilometri de casă. Ca și în cazul lui Nicole, ucigașul alesese un loc izolat, fără potențiali martori. Drumul de pe cornișă pleca de la Chapman’s Peak, șerpuia prin vegetație și apoi ajungea în sătucul foarte șic Llandudno. În mașină fuseseră găsite doar amprentele victimei. Ucigașul o interceptase pe cornișă. Sau Kate se oprise de bunăvoie și avusese încredere, ca Nicole Wiese. După informațiile adunate de Epkeen, ea ar fi

trebuit să ajungă la Llandudno pe la șapte și jumătate seara. Decesul se produsese pe la zece: ce făcuse în acest răstimp? Ucigașul o drogase, ca să nu opună rezistență? O ținuse sechestrată două ore, ca să-și pregătească sacrificiul, *ololo,* „vă omoram”, adică zulușii…

Zaziwe: „speranță”…

Asociere de idei, întâmplare, coincidență? Neuman simți capcana. Era acolo, sub ochii lui. O ispită divină, o chemare, al cărei ecou părea să răsune dintotdeauna. O capcană în care cădea…

Zina Dukobe fusese membră activă în Inkatha și de doi ani străbătea continentul cu trupa ei. De când cu alegerile democratice, nu figura în nicio organizație politică, dar toți muzicienii ei erau, sau fuseseră, în contact cu partidul zulus. Neuman făcu o listă cu turneele grupului în Africa de Sud și cu datele spectacolelor și le compară cu multiplele crime neelucidate din acea perioadă. După ce le confruntă cu fișierele CID (poliția judiciară) și ale diferitelor forțe de securitate, constată că în timpul sejurului lor la Johannesburg în 2003 avuseseră loc șase omucideri. Una dintre victime, Karl Woos, fusese directorul unei închisori de înaltă securitate în timpul apartheidului; fusese găsit acasă, mort, otrăvit cu curara, probabil victima unei prostituate.

Neuman aprofundă cercetările și dădu curând peste o altă poveste neelucidată: Karl Müller, fost comisar de poliție la Durban, găsit în mașina lui pe marginea unui drum secundar, cu un glonț în cap. Revolverul lui era lângă el, fără vreo scrisoare care să explice o eventuală sinucidere (14 ianuarie 2005). Trupa fusese la Durban în aceeași perioadă: cântaseră o săptămână în cluburile din oraș și plecaseră a doua zi după crimă…

Bamako, Yaoundé, Kinshasa, Harare, Luanda, Windhoek. Neuman lărgi căutările în toate orașele unde grupul zulus avusese reprezentații. Datele erau inexistente sau greu accesibile. În fine, dădu de urma unei morți suspecte la Maputo, în

Mozambic: Neil Francis, ofițer în serviciile secrete ale apartheidului, reconvertit la comerțul cu diamante, fusese găsit cu craniul zdrobit la poalele unei faleze…

August 2007: trupa Zinei rămăsese zece zile pe loc…

Neuman lipea în sinea lui bucățelele rătăcite, când primi un e-mail de la Tembo. Legistul făcuse o analiză suplimentară în cazul De Villiers, surferul dependent de drog împușcat de poliție: după eșantioanele de sânge păstrate în stoc, De Villiers contractase HIV.

Virusul se dezvoltase de puțină vreme, dar, ca în cazul lui Simon, în mod spectaculos: speranță de viață sub șase luni.

Intuiția lui Neuman se adeverea, ceea ce nu-l liniști deloc. Ce era în drogul acela, moartea? Și ce altceva?

*

Suburbia crescuse așa de mult, încât ajunsese la mare.

Așa că puștii veneau să joace fotbal pe plajă, spre bucuria turiștilor din microbuze care, printr-o agenție de turism și o vizită-fulger în suburbie, își împăcau conștiința la preț mic. Nu vedeai nici picior de turist în cluburile negre din cartierele populare din Cape Town – singurele unde erai controlat la intrare; de altfel, nu vedeai niciun alb, spre disperarea tineretului local.

Acolo, la marginea dunelor care despărțeau plaja de tabăra de boschetari, îl văzuse Winnie Got pe Simon ultima oară, cu neisprăviții din gașca lui. Simon murise, așa că puștii ăștia erau ultimii martori… Neuman parcă la capătul drumului și se îndreptă spre oceanul învolburat. Strigătele puștilor, aduse de vânt, se auzeau de departe. Nisipul de pe plajă era de un alb orbitor sub soare. O haită în pantaloni scurți alerga după un bulgăr de cauciuc parțial uzat. Nu era timp de pase; câte o grămadă stătea în cele patru colțuri ale terenului

scoțând urlete spectaculoase la fiecare degajare; portarii se bâțâiau între două pulovere aruncate pe nisip, în așteptare.

Umbra zulusului trecu peste statura firavă a puștiului care-și păzea poarta invizibilă.

— Caut doi copii, spuse Neuman arătându-i poza lui Simon. Un puști din zonă, trebuie să aibă vreo zece, doisprezece ani.

Micul portar tăcu un pas înapoi.

— Unul e mai înalt, cu șort verde. Umblau cu băiatul ăsta, Simon… Mi s-a zis că veneau să joace fotbal cu voi.

Puștiul se uita la Neuman de parcă stătea să-i sară la gât.

— Nu… nu știu, domnu'… Tre' să-i întrebați pe ăilanți, spuse el arătând spre gloată.

Erau vreo treizeci, băteau mingea veseli sub soare.

— A cui e mingea?

— A lu' Nelson, răspunse puștiul firav ca o pană. Ala cu tricou cu Bafana Bafana…

Echipa națională, nu foarte în formă din câte se părea, în ciuda Cupei Mondiale care bătea la ușă.

În jurul balonului de cauciuc domnea o confuzie totală. Ca să se facă auzit, Neuman se văzu nevoit să-l confiște. Îl luă deoparte pe numitul Nelson, înconjurat imediat de jucătorii lui, și le explică ce caută. Puștii se înghesuiau pe lângă el de parcă le-ar fi adus bomboane. La început, făcură fețe de niznai, dar poza le împrospăta memoria. Gașca umblase o vreme pe plajă, chiar încercaseră să joace fotbal cu ei, dar tipii făceau pe durii, înțepau mingea…

— Când au venit ultima oară? întrebă Neuman.

— Nu știu, domnu'… Cinșpe zile, trei săptămâni…

Nelson se holba la mingea pe care gigantul o ținea sub braț – era a lui și alta n-avea.

— Câți copii erau cu Simon?

— Trei sau patru…

— Poți să mi-i descrii?
— Mi-amintesc de unu înalt cu șort verde… își zicea Teddy… Mai era încă unu, cu o cămașă de armată.
— O cămașă kaki?
— Da.
— Și mai ce?
— Ăăă…
Copiii făceau hărmălaie în spatele lui, își aruncau răutăți în argou.
— Aveau vreun semn particular? insistă Neuman. Un detaliu pe față, tatuaje…
Nelson se concentră.
— Ăla mai mic, cu cămașa militară, avea o cicatrice pe gât. Aicea, spuse el arătând începutul trapezului său sfrijit. Cicatrice de-aia care ți-o coși singur!
Ceilalți începură să râdă în hohote, lovindu-se și îmbrâncindu-se.
— Altceva nimic? întrebă Nelson.
— Ho, domnul țipă Nelson. Doar nu-s cameră Divix!
Puștii nu mai aveau ochi decât pentru bucata de cauciuc.
Neuman o aruncă departe, peste capetele lor. Copiii țâșniră ca din pușcă, urlând de parcă fiecare marcase un gol.

*

Neuman bătu la picior zonele numite *public open spaces,* niște întinderi nisipoase invadate de buruieni unde se refugiau criminalii. Întâlni câteva fantome, oameni dați afară din suburbii sau din taberele de boschetari, fără să obțină informații despre copii. Vântul care mătura zona ștergea totul, până și amintirile despre cei morți.
Neuman merse spre dunele chele și nu mai văzu decât doze goale de cola, ambalaje de plastic, gâturi de sticle folosite pe post pe pipă pentru *tik* sau Mandrax. Locul era pustiu, neliniștitor, un peisaj selenar unde nici măcar câinii nu rătăceau,

de teamă să nu fie mâncați… Restul găștii umbla totuși pe undeva… Fugiseră din tabăra de boschetari și de pe plajă în urmă cu trei săptămâni, și nimeni nu-i mai văzuse de atunci. Simon se refugiase de unul singur în suburbia învecinată, unde crescuse. Banda se scindase, prin urmare. Fugiseră ca să scape de dealeri. Neuman dăduse peste doi dintre ei pe șantier. Epkeen îl împușcase pe Joe, dar tovarășul lui nu figura printre cadavrele găsite în pivniță: șchiopul…

Neuman se întoarse la drumul care mergea pe lângă acest tărâm al nimănui. Mașina aștepta pe pietrișul încins, cu miraje etilice pe capotă; declanșă deschiderea de la distanță.

Din șanț ieși un copil. Un negru de vreo doisprezece ani, cu un tricou împuțit și încălțăminte cu talpă de cauciuc. Urcă șanțul, provocând o mică prăvălire de pietre, făcu un pas spre Neuman, dar rămase la distanță. Părul creț era cenușiu de praf. Răsucea în mâinile murdare un capăt de sârmă, goni muștele care-i roiau în jurul ochilor.

— Bună ziua…

Ochii bolnavi care curgeau, formând cruste gălbui.

— Bună ziua.

În mod ciudat, puștiul nu cerea bani. Îl măsură de departe, de lângă șanțul unde aștepta, chinuind sârma. Neuman avu un sentiment neplăcut, încă difuz. Îl ducea cu gândul la iepurii atinși de mixomatoză, care rămâneau nemișcați, așteptând moartea…

— Locuiești aici? întrebă Ali.

Băiatul făcu semn că da. Pantalonii sport de pe el erau zdrențuiți la glezne și nu avea șapcă. Neuman scoase fotografia lui Simon.

— L-ai mai văzut pe băiatul ăsta?

Puștiul goni muștele care bâzâiau pe lângă orbitele lui și făcu semn că nu.

— Face parte dintr-o gașcă de copii ai străzii: unul înalt cu șort verde și unul mai mic, cu cămașă de armată și cu o cicatrice pe gât…

— Nu, zise el. Nu l-am văzut niciodată…

Vocea nu i se schimbase încă, dar privirea pe care i-o aruncă nu mai era de copil.

— Douăzeci de ranzi, domnu'…

Micul zdrențăros își puse mâna pe pantaloni.

— Douăzeci de ranzi ca să v-o sug, ce ziceți, domnu'?

*

Josephina era una dintre „mamele" Bantu Congregational Church, o congregație de biserici ale Sionului instalate în suburbie. Disprețuind rugăciunile de-a gata ale europenilor, sioniștii cântau împreună, cât mai tare, dansând încontinuu.

Neuman își făcu loc prin mulțime și-și găsi mama în fața estradei, printre alte cântărețe transfigurate de iubire divină. Josephina își bâțâia prodigioasă corpolență, lăudându-L pe Domnul cu o fervoare pe măsura predicatorului, care, în această seară, își dădea reprezentația obișnuită; publicul relua în cor, extatic… Ali rămase o clipă uitându-se la mama lui, cu fruntea șiroind de sudoare, surâzând către vidul albastru. Părea fericită… Un val de duioșie îi strânse inima. Își amintea de 27 aprilie, ziua primelor alegeri democratice, când se duseseră împreună la secția de vot din Khayelitsha… Văzu din nou șirul de oameni gătiți ca de nuntă, negri și metiși care stăteau la coadă și-i întrebau pe cei care ieșeau din cabina de vot dacă nu avuseseră probleme – le era teamă că ar putea greși candidatul (erau zece pe listă), că n-o să pună crucea unde trebuie sau c-o să depășească pătrățelul, ceea ce ar fi anulat votul, le era teamă de cerneala de pe degete[38], de amprentele digitale pe care le-ar fi putut lăsa pe buletinul de vot, despre care se spunea că i-ar putea trăda; iar dacă votau pentru ANC, cine zicea că autoritățile n-aveau să-i arunce în închisoare pe

simpatizanți?! O revedea pe Josephina intrând în cabină cu lista ei de candidați, tremurând, își amintea strigătul ei de groază: greșise, sărmana de ea, bifase căsuța lui Makwethu, primul pe lista candidaților, al cărui păr cărunt semăna cu cel al lui Madiba[39]. Îi potoliseră strigătele de disperare dându-i un alt buletin de vot, pe care Josephina se străduise să-l completeze corect, fără să depășească pătrățica, dar făcuse crucea de atâtea ori, încât găurise hârtia… Își amintea fețele, cărțile de identitate strânse cu degetele albite, oamenii care votau plângând, cei care păreau beți la ieșirea din cabina de vot și sărbătoarea de nedescris care urmase după rezultatul alegerilor; până și bătrânele ieșiseră în stradă, înfășurate în păturile lor, să li se alăture dansatorilor prin tunetul claxoanelor…

Încăpățânata de Josephina avea dreptate. Simon murise printre animale, strângând la piept fotografia mamei sale. Destinul lor era o parte din destinul lui, această parte a Africii pentru care se bătuseră el și tatăl lui.

Așteptă sfârșitul predicii ca s-o ducă afară.

Oameni îmbrăcați de duminică îl salutară cu un respect cam comic, în timp ce ieșeau braț la braț din biserica de pe Gxalaba Street.

— Am auzit știrile la radio mai devreme, spuse Josephina pe un ton confidențial, despre noua crimă și semnele lăsate pe cadavru… E-adevărat ce se spune despre zulusul ăsta?

— Da, ca despre moartea lui Kennedy.

— Hi hi!

Ali bombăni – informația scăpase în presă: de unde aflaseră?

Agățată de brațul lui, Josephina își flutură rochia lungă, albă. Vorbiră despre Simon, iar strada deveni mult mai puțin veselă. Ali îi explică împrejurările morții, SIDA, praful care-l intoxicase, gașca dispărută în neant și care trebuia găsită. Mama îl asculta, dar se gândea la altceva…

— Da, spuse ea curând; dacă a atacat pe cineva ca mine, Simon se simțea slăbit… Știa că mă ocup de cei defavorizați; era și un strigăt de ajutor.

— Halal fel de-a cere ajutor, n-am ce zice.

— Era pe moarte, Ali…

Două riduri mari îi brăzdară fruntea.

— Puștii care umblau cu ei au fost văzuți la marginea taberei de boschetari cu vreo cincisprezece zile în urmă: probabil imigranți. Cel mare are un șort verde, Teddy, celălalt are o cămașă kaki și o cicatrice urâtă pe gât. S-au evaporat și cred că ar trebui să se ascundă pe undeva prin suburbie. Poate i-a văzut vreo prietenă a ta.

Congregația se ocupa de bolnavii de SIDA, care erau ținuți ascunși de teama bârfelor, a blestemelor aruncate asupra familiei și lăsați să moară. Ramificațiile organizației se întindeau peste tot în Cape Flats, așa că limbile se dezlegau mai ușor decât în fața poliției.

— O să întreb în jur, îl asigură Josephina. Da, o să mă ocup de asta chiar acum…

— Eu zic să vorbești cu prietenele tale, o potoli băiatul ei, nu să alergi pe străzi. Pricepi ce spun?

— Hai, zi repede că-s bolnavă! se ofuscă Josephina.

— Ești bolnavă, mamă. Și bătrână.

— Hi hi!

— Vorbesc serios. Simon se droga, puștii ăștia la fel. În mod sigur sunt bolnavi, dar nu trebuie abordați, pricepi? Vreau doar să-i localizez.

Josephina zâmbi mângâindu-i fața, cum făcea când era mic, ca să-l liniștească.

— Nu-ți face griji pentru bătrâna ta mamă, eu sunt în formă! spuse atingându-l cu mâinile ei crăpate. Dar tu ar trebui să dormi mai mult. Ai febră, și uite ce cearcăne ți-au apărut sub ochii ăștia frumoși…

— Să-ți reamintesc că ești pe jumătate oarbă?

— Nu păcălești așa ușor o mamă!

Femeia se ridică pe vârfuri în pantofii ei aurii ca să-și sărute regele zulus.

Ali plecă la căderea serii, cu inima pe fundul unui puț.

*

Draperiile erau trase peste camerele din spate. În camera strâmtă plutea un miros dulceag de bețișoare parfumate. Un spot roșu era singura sursă de lumină. Stătea lungit pe masa capitonată, cu mâinile îndoite; brațe tari ca piatra, pe care tânăra le masa cu mult unguent parfumat.

— Destindeți-vă, îi spuse ea.

Degeaba îi ungea caroseria superbă, degeaba îi defragmenta neliniștile captive sub piele, bărbatul îi trimitea înapoi influxuri pe care fata continua să le încaseze fără să crâcnească. Cel puțin, în cele din urmă, închisese ochii… Îi frământă mușchii umerilor, făcu cercuri savante, coborî de-a lungul șoldurilor, pe fese, urcă iarăși încet, desfăcându-i părțile cărnoase, pe care le înmuie repede cu lungi mângâieri lubrifiate. Fata își încetă mișcările erotice, își contemplă capodopera și, frântă, dispăru după draperii.

Abia auzi pașii care se apropiau de masă – pași ușori… o fată care n-avea nici cincizeci de kilograme: oare îl mai văzuse aici?

Își puse obiectele metalice pe măsuță și se instală deasupra lui.

— Vă simțiți bine?

Nu.

— Da.

— Bine.

Fata își aranjă ustensilele. Imaginile se derulau în continuare sub pleoapele lui închise, imagini de moarte, de foc, de lovituri care cădeau peste el și îl făceau bucăți, dar și în seara asta lacrimile curgeau greșit, înăuntrul lui.

N-avea să doarmă. Sau poate. Sau imediat după. Sau niciodată. Odată cu Maia, plecaseră ultimele sale iluzii. Nu le mai voia… N-o mai voia decât pe

Zina. Îl fermecase: ochii ei de noapte înstelată, grația ei de animal liber, pudra și jarul de sub tălpi, îi plăcea totul, și mai mult de-atât… Se sufoca în armura lui. Pielea lui nu valora nimic. Se simțea ca un animal la grădina zoologică: se învârtea în cușca lui, ca șoarecii lui Tembo…

Fata luase un obiect de pe măsuță, pe care-l mânuia cu o îndemânare aproape clinică; la capătul insomniei, Ali se lăsă penetrat.

9.

Lemn prețios, beton vopsit, tâmplărie de aluminiu, pereți de sticlă, casele construite pe colina verde din Llandudno erau toate create de arhitecți. Tony Montgomery se întorsese de la Osaka via Tokyo și Dubai. Cântărețul își anulase turneul care, după Asia, trebuia să-l ducă în Europa și Statele Unite, punând capăt campaniei de promovare a ultimului său album *(A Love Forever* – casa de discuri nu se străduise prea tare).

Montgomery era genul de bărbat de cincizeci de ani lăudat în revistele pentru bărbați, o viață de VIP care străbătea satul global și mâini cu manichiura făcută care, în dimineața asta, nu-și mai găseau locul. Stevens, gardă de corp și șofer, îl anunțase că venise un ofițer de poliție, un tip înalt cu părul răvășit, pe care starul abia dacă-l ascultă. Epkeen îl găsise pe marginea piscinei, într-un chimono de mătase care-i cobora pe coapsele bronzate, bulversat complet. Montgomery se întorsese de la morgă, unde își identificase fata, și o amorțeală macabră îi țintuia privirea de ocean, pe care îl fixa fără scop de pe terasa vilei. Iar faptul că n-o mai văzuse pe Kate de patru luni îl termina. Tony Montgomery stătea atât de rar în Africa de Sud, turneele mondiale se țineau lanț, încât nu aveau nicio cunoștință comună…

Epkeen își scufundă mâna în piscină, ca să se răcorească un pic, și-și udă carnețelul. Îi interogase pe apropiații lui Kate, pe mătușa ei, o țicnită îmbrăcată de la Prada, complet pe lângă subiect, pe Sylvia, o fostă prietenă toxicomană, echipa de filmare, care nu știa nimic, vecini, care nu văzuseră nimic, alți oameni cărora li se rupea…

— Cum se face că mama lui Kate n-a dat niciun semn? întrebă Epkeen.

— N-a interesat-o niciodată fiică-sa.

— Chiar așa?

— Helen trăiește la Londra de ani buni. Ne-am despărțit când s-a născut Kate.

— V-a fost încredințată dumneavoastră?

— Da.

— Cu turneele dumneavoastră? se prefăcu mirat Epkeen.

— Pe vremea aia nu eram cunoscut.

— Adică Kate a fost abandonată de mama ei?

— Oarecum.

Afrikaanderul dădu din cap: asta explica multe lucruri…

— Aveți idee dacă fata dumneavoastră se droga?

— Ei… îmi închipui că lua uneori un pic de cocaină ca să se distreze, ca toți tinerii din mediul ei… Din păcate, nu sunt în măsură să vă lămuresc.

— Despre ce vorbeați?

— Despre serviciul ei, mai ales… Mergea bine.

Ar fi zis același lucru și despre piața bananelor.

— Îi prezentați lume?

— Nu. Kate știa să se descurce singură.

— Prietene, iubite, cărora ar fi putut să le facă confidențe?

— Eu sunt homosexual, se știe lucrul ăsta.

— Chiar că aveți noroc… Deci, nu știți pe nimeni care să-mi poată da informații despre fata dumneavoastră?

— Din păcate, nu.

— Vă povestea despre iubiții ei?

— Kate era pudică față de mine, răspunse tatăl. Cred că n-o interesau prea tare băieții…

Epkeen își aprinse o țigară.

— Credem că fata dumneavoastră a fost victima unui ucigaș în serie, spuse el, un zulus care, din câte se pare, face parte dintr-o bandă din suburbie. O poveste cu trafic de droguri. Cineva trebuie să fi fost intermediar sau complice…

— Fata mea nu e o infractoare, spuse Montgomery, în caz că asta insinuați.

— Așa zicea și Stewart Wiese despre fata lui… Îl cunoașteți?

— Stewart Wiese? Da, l-am întâlnit o dată, cu ani în urmă, după victoria de la Campionatul Mondial…

Cele două fete nu se cunoșteau, verificase deja.

— Vreun motiv ca cineva să vă vrea răul, dumneavoastră sau lui Wiese?

— În afară de faptul că suntem cunoscuți?

— Vreau să știu ce credeți dumneavoastră, nu ce scriu tabloidele.

— Nu… dădu din cap. Poți să fii supărat pe banii mei, dar nu pe Kate. Kate e nevinovată. Era o tânără cât se poate de normală.

— Fata dumneavoastră a stat o vreme într-un sanatoriu, spuse Epkeen. Trei luni, după fișa instituției. Prima dată, la șaisprezece ani, a doua oară, la optsprezece.

Montgomery își recăpătă culoarea.

— Povești vechi, răspunse el.

— Cură de dezintoxicare?

— Nu, cură de odihnă.

— Cât de obosit poți să fii la șaisprezece ani?

— Ați auzit de crizele adolescenței? Oricum, e o chestie de demult, se enervă el. Și nu văd legătura cu uciderea fetei mele.

Cântărețul nu era obișnuit să i se vorbească pe tonul acesta. Era înconjurat de oameni care toată ziulica îi spuneau cât e de grozav.

— Nu mă luați de gâsculiță, domnule Montgomery. Fata dumneavoastră a făcut două cure într-o instituție specializată și, la vârsta aia, nu-s decât două posibilități: ori se droga, ori a încercat să se sinucidă. Din două, una. Sau chiar amândouă. Kate nu se simțea bine, îmi pare rău că trebuie să v-o spun eu. Pe corpul ei s-au găsit zeci de tăieturi, răni pe care și le făcea singură în mod

regulat. *Cutting,* în argou: încercare de revenire la realitate, ca să evite prăbușirea psihică totală…

Epkeen îi suflă fumul în față.

— Vorbiți, sau vă înec în piscina dumneavoastră aurită.

— Vreo problemă, domnu' Montgomery? se interesă Stevens.

— Nu, nu…

Clipocitul piscinei acoperi oftatul starului.

— Mama lui Kate era o actriță talentată, dar cam… specială. Credeam că se prinsese că mie nu-mi ardea să-mi fac o familie, dar Helen a rămas însărcinată și a vrut să păstreze copilul, crezând că în felul ăsta mă păstrează și pe mine… Cum cariera mea începea să ia avânt, Helen s-a întors în Anglia și mi-a lăsat copilul pe cap… Asta a fost răzbunarea ei. În adolescență, Kate a vrut s-o vadă pe mama ei, dar a ieșit prost.

— Și a început să se drogheze, îl ajută Epkeen. Poate că s-a apucat din nou.

— Nu știu…

— Ați internat-o după o tentativă de sinucidere, nu-i așa?

— S-a întâmplat o dată, replică Montgomery, nu voiam să se întâmple și a doua oară.

— Și de ce-o ascundeți?

— Ce ascund?

— Faptul că fata dumneavoastră e o fostă toxicomană depresivă.

— O cură de odihnă și tratamentul psihologic au ajutat-o pe Kate să-și revină; nu văd de ce-aș face publicitate chestiei ăsteia!

— Încerc să înțeleg ce fel de pradă era fata dumneavoastră, replică Epkeen. Cineva a atras-o într-o capcană. Kate era vulnerabilă, iar drogul e pista cea mai evidentă.

Montgomery bătea nervos cu degetul în inelul cu diamant.

— Uite cum stă treaba, locotenente, spuse el într-un târziu. Chiar dacă n-am fost mereu pe-aici,

știu câte ceva despre fata mea: Kate a avut o copilărie și o adolescență dificile; am încercat să-i ofer cele mai bune școli, n-a fost întotdeauna o fericire, dar Kate s-a bătut, s-a reconstruit singură. N-o mai interesau drogurile. Voia să-și trăiască viața, atâta tot. Voia să trăiască, pricepeți?

— Da: tăindu-se cu cutterul.

*

Brian nu prea credea în hazard, mai degrabă în conjuncția traiectoriilor. Se întorcea la centru după discuția cu Montgomery când, ieșind din birou ca un obuz, Janet Helms îi căzu efectiv în brațe.

— Ați primit mesajul meu?!

El se dădu înapoi:

— Nu.

— Am reperat un vehicul care ar putea corespunde cu ce căutați, anunță agenta de informații: un 4x4 marca Pinzgauer Steyr Puch, model 712K., filmat de o cameră dintr-o benzinărie în noaptea tragediei.

Moartea lui Fletcher. Ochii rotunzi ai lui Janet erau roșii de nesomn, dar tristețea lăsase locul unei forme de excitare. O urmă în birou.

— Benzinăria se află pe Baden Powell, strada care merge pe lângă Falaise Bay până la Pelikan Park, explică ea bătând în tastatura calculatorului. La ora trei și douăsprezece minute dimineața… Are geamuri fumurii și fața șoferului nu se vede bine, iar numărul de înmatriculare e ilizibil.

Epkeen se aplecă spre benzile gri de pe ecran. Caroseria era întunecată. Nu se vedeau decât mâinile șoferului, un alb, se pare, sau un metis…

— Am făcut cercetări, continuă Janet. Niciun Pinzgauer modelul ăsta n-a fost declarat furat în ultima perioadă. Dar am găsit un 4x4 de tipul ăsta furat în provincia Natal acum două luni și încă unul la Johannesburg la sfârșitul anului, dar amândouă au ars în atacuri asupra transporturilor de fonduri. Așa că am inventariat Pinzgauerele aflate în circulație…

Baden Powell era doar la doi kilometri de casă.

— În ce direcție mergea mașina când a fost filmată? întrebă Epkeen.

— Spre vest. Adică spre Cape Town.

Adică în direcția opusă suburbiilor.

— E vreun proprietar de origine zulu?

— Nu, am verificat. Dacă ne luăm după culoare, continuă ea, doar trei vehicule corespund. Am sunat la agențiile locale respective, dar niciuna n-a închiriat modelul ăsta în ziua în care a murit Dan. Cât despre firmele private, sunt doar trei care folosesc mașini de-astea: o agenție de turism specializată în safari, dar mașina a fost indisponibilă săptămâna aia. Mai rămâne o podgorie din valea de lângă Franschoek, de care nu reușesc să dau, și ATD, o firmă de securitate și poliție privată. Poate că merită aruncat un ochi…

Epkeen încuviință – Janet Helms mirosea a liliac.

*

Neuman nu știa cine vânduse informația despre șuviță presei (legistul era de părere că jumătate din departament ar fi vândut data morții lui primului venit, iar cealaltă jumătate ar fi vândut-o cui ar fi adăugat pe cec un zero), dar scurgerile de informații despre uciderea lui Kate Montgomery avură, în plină campanie anticrimă, un efect dezastruos. Sălbăticia cu care fusese executată, violul, șuvița și unghiile-fetiș, revendicarea tribală gravată cu litere de sânge pe corpul unei tinere albe: mitul „zulusului” putea încolți liniștit în redacții.

Cea mai importantă etnie de pe subcontinentul african, zulușii își traumatizaseră epoca măcelărind un regiment englezesc[40] înainte să fie împușcați. Având sarcina de a defrișa teritoriile ostile, pionierii buri luptaseră contra zulușilor cu aceeași asprime, înainte de a-i închide în bantustanele apartheidului.

Ololo, „vă omorâm”, era interpretat drept avertisment și amenințare la adresa populației albe, reminiscența unei forme de etnocid provenite dintr-o minte bolnavă, a ucigașului.

Omorurile înviaseră un trecut tulbure, ascuns cu bună știință în numele reconcilierii naționale. Căderea Zidului, inevitabila globalizare și personalitatea ieșită din comun a lui Mandela învinseseră apartheidul și războaiele interne – toată lumea își amintea de venirea la putere a liderului ANC, când Mandela, un xhosa, ridicase brațele celor mai răi adversari ai lui, De Klerk, afrikaanderul, și Buthelezi, zulusul, în semn de victorie. Nicole Wiese și Kate Montgomery erau copiii a doua simboluri, campionul mondial al primei echipe multirasiale și vocea națiunii-curcubeu. Era pur și simplu inacceptabil să îi ataci.

Neuman ieșea de la o întrevedere furtunoasă cu șeful poliției, când primi de la Tembo raportul detaliat: Kate Montgomery fusese omorâtă cu o coadă de târnăcop, o bâtă sau un ciomag (în craniul victimei erau încrustate așchii de lemn). Nu se găsiseră urme de spermă, însă găsiseră urmele drogului în sistemul circulator, care o lăsase pe tânără într-o stare de hebetudine avansată. Fusese legată cu bandă adezivă, tot așa îi fusese astupată și gura. Crima semăna cu uciderea lui Nicole Wiese, mai puțin amestecul ciudat lipit în părul lui Kate: un amestec de ierburi.

Nu era un preparat pe bază de iboga, cum crezuse legistul la început; conținea două plante și o rădăcină, *uphindamshaye*, *uphind'umuva* și *mazwende.* Amestecate sub formă de pulbere, formau baza pentru *intelezi,* un ritual zulus dinainte de luptă.

Intelezi putea fi introdus sub piele sub formă de praf sau ținut la macerat în gură și apoi scuipat pe fața adversarului. Asta pățise Kate…

Privirea lui Neuman scânteia sordid: scuipând pe victimă, țicnitul ăsta le oferise pe tavă ADN-ul lui.

*

Sala electrizantă, sunetele mugind pe scena fumegândă și formând un zid, microfonia ca o sirenă urlătoare, imagini cu masacre proiectate pe plăci de metal, Soweto ’76, răzmerițele din ’85, ’86, fețe de spânzurați, torturați, Zina în transă sub bubuitul tobelor, trupul ei fumegând și ochii de nebună care îl urmăreau de atunci în fiecare noapte…

— Aveți grijă, îi zise ea văzându-l în fața cabinei, o să ajungeți ca sărmana de Nicole…

În acea seară, grupul avea spectacol în 366, un club de pe Long Street. Zina știa că Ali avea să se întoarcă – toți se întorceau.

— Nu mai e vorba despre Nicole, ci despre Kate, spuse el. Kate Montgomery… Ați aflat?

Ea oftă, exasperată, împinse ușa cabinei și o închise în urma lui.

— De ce îmi vorbiți despre fata asta?

Zina luă prosopul de pe măsuța de toaletă și își șterse brațele ude de sudoare. Neuman scoase din buzunar o hârtie împăturită.

— Aș vrea să aruncați o privire.

— Ce e, un bilețel de amor?

— Nu. Rezumatul raportului de autopsie.

— Tare frumos mai știți să vorbiți cu femeile.

— Nu dai în fiecare zi peste cineva ca dumneavoastră.

— Asta cum ar trebui s-o iau?

— Depinde mult de aprecierea dumneavoastră, spuse el întinzându-i foaia.

Dansatoarea parcurse documentul cu un aer dezinvolt.

— Unghii rupte, șuvițe de păr – e kitul minim pentru un remediu de șarlatan. Încearcă să-și facă un *muti*… Ah! Văd că sunt și plante savante, *uphindamshaye, uphind’umuva, mazwende…* Duceți lipsă de botaniști la poliție?

— Duc lipsă de vinovați, mai ales.

— Nu asta lipsește în Africa de Sud.
— Sunteți o *inyanga*, nu-i așa? O erboristă…
— Parcă făceam poțiuni pentru fătuci?
— M-am înșelat în ceea ce vă privește.
— Și eu, în caz că vă liniștește.
Nu.
— Plantele astea savante sunt baza unui *intelezi*? întrebă el.
— De ce puneți întrebări al căror răspuns îl cunoașteți deja?
— Asta mi-e meseria, dacă puteți să vă imaginați. Ei?
— Da, răspunse Zina, un ritual zulus dinaintea luptei.
— Puteți să-mi spuneți mai multe?
Dansatoarea se uită întrebător în ochii lui, dar aceștia nu mai reflectau nimic.
— Compoziția unui *intelezi* e diferită dacă vrei să-ți slăbești adversarul sau să-ți întărești propria armă, spuse ea. După compoziția ăstuia, aș zice că a fost folosit ca să reducă forța adversarului.
— Să omori puștoaice cu bâta nu-i tocmai ceea ce se cheamă luptă.
— Poate că nu cu puștoaicele vrea să se măsoare, remarcă ea.
— Cu cine atunci, cu poliția?
— Cu voi, cu guvernul, cu albii de la butoane. Dacă tipul ăsta se consideră un războinic zulus, înseamnă că se consideră în stare să dea cu tifla lumii întregi.
Neuman nu știa dacă drogul îi dădea ucigașului sentimentul de invincibilitate, dacă avea de gând să se ducă cu acel *muti* la o *sangoma* din suburbie, dacă ataca fetele din rasism, lașitate sau pură nebunie. Privirea i se pierdu în motivele portocalii ale mochetei.
— De ce vă e teamă? întrebă ea.
Ridică privirea.
— Nu de el, în orice caz.
— Vă tremură mâinile.

— Tot ce se poate. Vreți să știți de ce?

— Da.

Picioarele lui Neuman se înmuiară, deși nemișcate.

— Am o listă de crime comise în orașele unde ați avut spectacole, spuse el dintr-o suflare. Cel puțin trei omucideri neelucidate, toate implicând înalți funcționari care au servit sub regimul apartheidului.

Dansatoarea își strânse prosopul în jurul gâtului. Nu se aștepta la asta. Ochii lui o mințiseră. Nu o plăcea deloc. Îi întindea capcane. O pândea, încă de la început.

— Pe Karl Woos l-ați otrăvit cu filtrele dumneavoastră de dragoste? reluă el.

— Doar n-oi fi vreo călugăriță, să-mi devorez masculul.

— Woos, Müller și Francis nu au depus mărturie în fața Comisiei pentru Adevăr și Reconciliere, spuse el. I-ați lichidat din cauza impunității de care au beneficiat? Încă vă reglați conturile cu trecutul?

Zina își reluă postura de fostă militantă.

— Vorbiți cu o fantomă, domnule Neuman.

— Ați ucis în numele Inkatha?

— Nu.

— Ați putea ucide în numele Inkatha?

— Sunt zulusă.

— Și eu: n-am ucis niciodată în calitatea asta.

— Ați fi făcut-o pentru ANC, șuieră ea. Ați fi făcut-o ca să vă răzbunați tatăl.

Știa.

— Militați în continuare pentru Inkatha, spuse el încet. Neoficial, cel puțin…

— Nu; dansez.

— Miere ca să atrageți muștele.

— Urăsc mierea.

— Mințiți în continuare.

— Iar dumneavoastră aiurați. Dansez, fie că vă place, fie că nu.

— Da, dansați…

Neuman făcu un pas spre masa de toaletă, spre care o împinsese.

— Următoarea țintă e aici, la Cape Town? Ați abordat-o deja?

— Aiurați, repetă ea.

— Ah, da?

O tăcere scurtă umplu aerul din cabină până la refuz. Zina îi luă mâinile arzânde de febră și, fără ezitare, își puse buzele peste ale lui. Neuman nu clipi când simți limba ei în gură: ținta era el…

Zina îl săruta cu ochii deschiși, când telefonul lui sună în buzunar.

Era Janet Helms.

— Am găsit ADN-ul suspectului în fișiere, spuse ea.

*

Sam Gulethu, născut pe 10/12/1966 în bantustanul din KwaZulu. Mamă fără ocupație, decedată în 1981, tată mort cu doi ani înainte, în mină. Părăsește satul natal în adolescență, apoi rătăcește în căutarea unei legitimații ca să lucreze în oraș. Acuzat de uciderea unei adolescente în 1984, execută o primă pedeapsă de șase ani în închisoarea din Durban. Intră ca *vigilantes* în Inkatha în 1986, în timpul stării de urgență[41], până la sfârșitul regimului separatist. Bănuit de uciderea mai multor opozanți în perioada tulbure care a precedat alegerile democratice, Gulethu este amnistiat în 1994. Apare din nou în 1997, condamnat la șase luni cu executare pentru trafic de

stupefiante, apoi la doi ani pentru tâlhărie – pedepse executate în închisoarea din Durban. Migrează în provincia Capului, unde intră în diverse bande din suburbia Marenberg. Trafic de marijuana, furturi în autobuze și trenuri. Condamnat din nou în 2002, de această dată la șase ani de închisoare pentru agresiuni cu violență cu circumstanțe agravante, sechestrare și acte de tortură – pedeapsă executată în închisoarea Pollsmoor. Iese pe 14/06/2006. Nu se prezintă la niciuna dintre întâlnirile fixate de serviciile sociale din Marenberg, unde își avea ultimul domiciliu cunoscut. Activități de *sangoma* necunoscute. Probabil reintrat într-o bandă din suburbie. Semne distinctive: față plină de cicatrice, un incisiv lipsă pe maxilarul inferior, tatuaj cu păianjen pe antebrațul drept…

Neuman fixa cu privirea ecranul calculatorului lui Janet – se dusese imediat la comisariatul central. Marenberg: suburbia unde trăia Maia, tatuajul, Pollsmoor… Informațiile se băteau cap în cap. În ciuda zonelor neclare, pista Gulethu părea cea bună. *Vigilantes,* cei care menținuseră cu bâta ordinea în bantustane, rămăseseră cel mai adesea în suburbii: prost văzuți, fără nimic de lucru, cădeau în brațele bandelor înarmate și ale mafiilor din bantustane. La ieșirea din închisoare, Gulethu își făcuse o gașcă nouă cu ce găsise pe stradă – foști milițieni, copii soldați, curve, drogați… Gulethu și

Sonny Ramphele fuseseră în aceeași închisoare Pollsmoor, iar zulusul era probabil la curent cu traficul de pe coastă; pusese pe picioare o afacere împreună cu fratele lui mai mic, ca să-și răspândească drogul printre clienții albi, mai profitabili decât amărâții din suburbie. Stan îi vorbise despre tatuajul lui și despre fobia de păianjeni… Probabil că-l plătise pe tânărul xhosa ca s-o atragă pe Nicole Wiese, fără să știe că avea să-l omoare. Cu Stan „sinucis”, cine o livrase pe Kate Montgomery în mâinile zulusului?

Ochii lui Neuman nu se puteau dezlipi de fotografia antropometrică de pe ecran. Gulethu nu era urât: era înfiorător.

10.

Hout Bay era cel mai important port de pescuit din peninsulă. Primele vase se întorceau din larg, cu un stol de pescăruși pe urmele lor. Epkeen salută colonia de lei de mare care-și aveau culcușul în golf, merse de-a lungul pitorescului Mariner's Wharf, pe lângă restaurantele cu fructe de mare de pe plajă, și parcă Mercedesul în fața tarabelor din piață.

Femei în rochii înzorzonate își aranjau jucăriile de lemn înainte de sosirea turiștilor. Agenția ATD se afla un pic mai departe, la capătul cheiului. O agenție de securitate dintre cele mai importante din țară. Numele responsabilului din Hout Bay: Frank Debeer.

Epkeen depăși depozitele frigorifice, unde muncitori negri așteptau prada zilei, și se îndreptă spre agenție, o clădire cu colonade, izolată de activitatea portului. Nu era nimeni în față, iar în curte se prăjea un Ford în culorile firmei. Merse până la magazia alăturată și împinse ușa culisantă și grea: un alt Ford pestriț pândea în penumbră, ascunzând cu greu linia întunecată a unui 4x4 Pinzgauer.

Sub grinzile de metal își făcuseră cuib rândunelele. Epkeen se apropie de vehicul, încercă portiera: era închisă. Se aplecă spre geamurile fumurii: imposibil să vezi înăuntru. Caroseria era ca nouă, fără urme de vopsea proaspătă… Inspecta rarele urme de pământ de pe cauciucuri, când în spatele său răsună o voce:

— Căutați ceva?

Un alb gras în niște pantaloni albaștri de doc venea din curte: Debeer, un afrikaander între două

vârste, cu ochelari de soare cu lentile reflectorizante și o burtă în care ar fi putut goli navete întregi de bere. Epkeen își prezentă legitimația.

— Dumneavoastră sunteți Debeer?

— Da, de ce?

— Jucăria asta e a dumneavoastră? întrebă el arătând spre mașină.

Omul își ascunse degetele sub burta umflată.

— A agenției. De ce?

— E folosită des?

— Pentru patrulări. V-am întrebat de ce.

— Iar eu vă cer să vă schimbați imediat tonul: ce-i cu patrulările astea?

Privirea pe care o schimbară făcea cât o *pax americana* la început de mileniu.

— Muncă, mârâi Debeer. Suntem agenție de securitate, nu de informații.

— Poliția privată e obligată să colaboreze cu SAP, i-o întoarse Epkeen, nu să-i stea în drum. Anchetez o omucidere: dumneavoastră sunteți șeful, așa că o să-mi răspundeți frumușel, până nu dau foc agenției. În ce constau patrulările dumneavoastră?

Afrikaanderul își ridică burdihanul ca un copil încurcat.

— Acoperim toată peninsula, spuse el. Depinde ce apeluri primim. Jafurile nu lipsesc.

— Patrulați și noaptea?

— Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, răspunse Debeer. Scrie peste tot.

Rândunelele începură să ciripească sub grinzile magaziei.

— Cine a folosit vehiculul ăsta joia trecută? întrebă Epkeen.

— Nimeni.

— De unde știți, dacă nu vă uitați în fișe?

— Pentru că îl folosesc eu.

— Vehiculul acesta a fost filmat pe Baden Powell la ora două noaptea, anunță Epkeen, joia

trecută.

Blufa.

Debeer făcu o mutră care nu-i avantaja câtuși de puțin bărbia dublă.

— Posibil. Eu eram de noapte săptămâna trecută.

— Parcă nu folosise nimeni Pinzgauerul?

— Nimeni în afară de mine.

O făcea pe prostul.

— Ați primit vreun apel pentru o urgență? întrebă Epkeen.

— Nu așteptăm să fie jefuiți oamenii ca să patrulăm, replică responsabilul.

— Deci, în seara aia ați patrulat pe Baden Powell.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră.

Debeer, cu testiculele înainte, își lua vezica drept lanternă. Epkeen își văzu reflexia în ochelarii de fițe: nu arăta grozav.

— Patrulați singur?

— N-am nevoie de altcineva ca să-mi fac treaba, îl asigură grasul.

— Nu funcționați în echipe de câte doi?

— Petrecem mai mult timp constatând infracțiunile; uneori e de ajuns o singură persoană.

Mai puțină mână de lucru egal mai mult profit, chiar dacă dai rasol; clasic, însă nu prea convingător. Epkeen scoase o fotografie din haina de pânză.

— Recunoașteți casa aceasta?

Debeer ar fi citit cinci rânduri în chineză cu aceeași inspirație.

— Nu cunosc.

— O casă între dune, lângă Pelikan Park. Nu e protejată de nicio firmă de securitate. Ciudat pentru o casă izolată, nu?

Dădu din umeri:

— Dacă oamenilor le place să fie jefuiți, n-au decât.

— Casa asta e în sectorul dumneavoastră: n-a încercat nimeni să dea de proprietari?
— Eu sunt şef de agenţie, nu agent de vânzări, pufni Debeer.
— Aveţi totuşi moacă de om care minte cum respiră.
— Nu respir; de-asta mi-au dat postul ăsta.
Un baston, mobilul şi arma de serviciu îi atârnau pe lângă şoldurile late.
— Aţi fost poliţist, nu-i aşa? aruncă Epkeen.
— Nu vă priveşte.
— Pot să arunc o privire în vehicul?
— Aveţi mandat?
— Aveţi motiv să nu-mi arătaţi ce-i înăuntru?
Debeer ezită o clipă, plescăi şi scoase o cheie din buzunar. Farurile Pinzgauerului clipiră.
Înăuntru mirosea a produse pentru maşini. Spatele fusese amenajat pentru transportul de marfa. Epkeen inspectă interiorul; totul era curat, nici urmă de scrum în scrumieră, niciun fir de praf pe tabloul de bord…
— Ce căraţi cu maşina asta?
— Depinde de intervenţie, răspunse Debeer în spatele lui.
Încăpeau opt persoane înăuntru. Epkeen ieşi din vehicul.
— Aţi curăţat-o de curând?
— Nu-i interzis, din câte ştiu.
— E ciudat, zise el întorcându-se către Ford, cealaltă maşină e împuţită rău.
— Şi ce-i cu asta?
Sudoarea îi formase aureole pe uniformă. Epkeen simţi vibraţia telefonului în buzunarul de la pantaloni. Ieşi din magazie ca să răspundă – era Neuman –, aruncând o privire neagră către şeful agenţiei.
— Unde eşti în momentul ăsta? întrebă zulusul de la celălalt capăt al undelor.
— La Hout Bay, cu un prost.

— Lasă-l baltă. Am primit un cadou. Vino la comisariatul din Harare, o scurtă el.

Epkeen bombăni în timp ce-și băga telefonul la loc în buzunar. Debeer îl privea prin lentilele reflectorizante, la umbra magaziei, cu degetele înfipte în curea.

*

În biroul lui Walter Sanogo plutea un miros neplăcut, împrăștiat cu greu de paletele ventilatorului. Neuman și Epkeen stăteau în fața lui, tăcuți. Șeful comisariatului scoase o pungă de plastic din lada frigorifică de la picioarele lui și o puse cu precauție pe birou. Înăuntru era o sferă, un cap uman, ale cărui trăsături negroide se ghiceau sub plasticul mânjit sinistru…

— Găsit azi-dimineață într-o pubelă a comisariatului, spuse Sanogo cu o voce neutră.

Desfăcu punga și dezveli capul unui negru tânăr, cu buzele și pomeții tumefiați, care îi fixa cu un rictus monstruos. Pleoapele închise fuseseră tăiate pe lungime, lăsând drept privire doar o fantă sângerândă. O privire cu lama… Pisică se distrase un pic, înainte de a-i oferi stăpânului cadavrul.

— Un cadou de la Mzala? făcu Neuman.

— Poartă marca lui.

Walter Sanogo se gândea probabil să facă o glumă.

Neuman îngenunche la nivelul capului: îl întâlnise pe puștiul acesta pe șantier, în urmă cu zece zile, cu Joey… Șchiopul.

— Îl cunoașteți pe bărbatul ăsta?

— Nu, răspunse polițistul din suburbie. Probabil că e din străinătate sau din taberele de boschetari…

— L-am întâlnit la Khayelitsha acum vreo zece zile, spuse Neuman. Se luase de băiatul care a agresat-o pe mama…

Sanogo dădu din umeri.

— Am trimis o patrulă spre dunele din Cape Flats ca să caute restul corpului. De obicei, lupii își abandonează hoiturile acolo.

Neuman privi capul de pe birou, pleoapele tăiate…

— În cazul ăsta, hai să schimbăm două vorbe cu șeful de haită…

*

Mzala juca darts în salonul privat din Marabi. Localul era deja plin de fețe care fuseseră izbite de mii de ori de pereții surzi la insultele pe care Dina le arunca pe post de oase unor păsări de pradă.

— Aveți de gând să băgați ceva pe conductă, putorilor?! Aicea nu-i stațiune de odihnă!

Cârciumăreasa îi zări pe polițistul negru la intrare și pe agenții lui Sanogo care îl urmau și îi mai slăbi pe bețivi. Neuman traversă mulțimea confuză, cu Epkeen păzindu-i spatele.

— Dumneavoastră…

— Gura, ți-am mai zis.

Neuman o țintui cu privirea în spatele tejghelei. Trecu de stâlp și trase peretele glisant de metal care ducea către salonul privat al americanilor. Un ventilator zgomotos amesteca aerul plin de fum. Trei tipi tolăniți pe saltele așteptau să le vină rândul să joace. Concentrat în fața țintei, Mzala părea în repaus.

— V-a plăcut cadou meu? zise el aruncând o săgeată.

Departe de o mie.

Doi gangsteri cu ochi înroșiți ieșiră de pe culoar și-l flancară pe șeful bandei. Epkeen îi țintui cu privirea – aveau o armă pe sub cămașă. Ceilalți trei păreau ațipiți. Sanogo rămase lângă peretele metalic, aproape de cârciumăreasa venită în ajutor.

— De unde vine capul ăsta? întrebă Neuman.

— Nu de departe: de lângă Crossroad, la marginea suburbiei, unde încerca să-și vândă drogul… Proastă idee, adăugă Mzala cu un zâmbet de lemn.

Se pregătea să mai arunce o săgeată, dar Neuman se postă în fața țintei.

— Așa că i-ați tăiat capul.

Gangsterul luă un aer pocăit care i se potrivea ca un nas de clovn.

— N-am nimic cu polițaii, zise el, da' nu-mi place să aflu ce se-ntâmplă în curtea mea prin gaura curului vecinei. Povestea dumneavoastră mai că nu m-a adormit. Adică cum teritoriul americanilor nu-i etanș…

Continuă plescăind.

— Dumneavoastră sunteți evoluat, știți cum devine treaba cu proprietatea privată… Trebuia să dăm un semnal puternic la străinii ăștia nemernici.

— Mafia nigeriană?

— Așa s-ar zice. Câinii ăștia, dacă gonești zece, se-ntorc o sută.

Pisică zâmbea, enigmatic.

— De unde știi că-s nigerieni?

— Vorbeau dashiki între ei, bandele se-nmulțesc ca buruienile; n-aveți decât să-l întrebați pe Căpitan, spuse el arătând cu nasul către polițaiul de lângă perete.

Sanogo nu se clinti. La intrarea în local stăteau doi agenți, ceilalți îi supravegheau pe bețivii din local.

— Cine-i șeful lor? întrebă Neuman.

— Vreun cioroi d-ăsta, bănuiesc.

— I-ați decupat pleoapele cu lama de ras, nu era doar de distracție. Deci?

Gangsterul își șterse palma de tricoul alb-murdar.

— N-am întrebat cum îi cheamă, frate. Nu-s decât niște câini de nigerieni… Teritoriu' nu se-mparte: și în niciun caz teritoriu' americanilor.

Nicio mișcare ostilă deocamdată. Epkeen aruncă o privire pe fereastra cu grilaj care dădea în stradă. Copii în pantaloni scurți făceau hărmălaie în depărtare, ținuți de mână de frații mai mari.

— Unde e restul corpului? întrebă Neuman.

— L-am trimis de unde-a venit, bulangiu dracului! zise Mzala, umflându-și pieptul în fața suitei sale. Dincolo de linia ferată…

Calea ferată despărțea Khayelitsha de taberele de boschetari.

— Banda vine de-acolo?

— Așa s-ar părea, frate.

— Și ce fac pe teritoriul vostru?

— V-am zis: vor să-și vândă drogul.

— Ce drog?

— *Tik.* Sau așa ne-a zis tipu'… Avea de ce să mintă, adăugă el cu un zâmbet viclean. Hienele astea adulmecau p-aci pe la noi, de ceva vreme, pare-se… Nu se face, sunteți de acord. Noi suntem americani, noi nu-mpărțim chestii cu alții.

— Știi că ai umor? (Neuman îi întinse fotografia lui Gulethu.) Pe ăsta îl cunoști?

— Nah…

— Gulethu, un gangster de origine zulu. A jecmănit bandele din suburbii și pe urmă a dat o tură pe la răcoare. Are mai multe crime la activ, în special două fete albe.

— El e zulusul de care zic ziarele?

— Nu-mi spune că știi să citești.

— Am fete care au învățat pentru mine, spuse el întorcându-se spre metisa care lâncezea pe canapea. Nu că știi să citești, durdulico?

— Îhî, răspunse curtezana, cu pieptul ieșind din body-ul roșu. Am și Biblia scrisă pe cur!

Hohotiră. Sânii fetei trepidau.

— Ei? făcu Neuman nerăbdător.

— Nu, răspunse Mzala. Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta.

— Restul bandei unde se ascunde?

— În Cape Flats, într-un fost magazin, așa zic băieții, lângă calea ferată… Nu m-am dus să văd, că pe-acolo pute a căcat.

Mzala zâmbea cu dinții lui galbeni, când dintr-odată geamurile se făcură țăndări. Cei doi polițiști postați la intrare fură ciuruiți de gloanțe înainte de a-și putea scoate arma. Firma și ușa fură spulberate. O camionetă frână brusc lângă birt. Cei trei bărbați din spate îl inundară cu răpăieli de

focuri. Clienții picară pe capete sub impactul proiectilelor care năvăleau înăuntru. Unul căzu cu fața la pământ, altul se prăbuși pe tejghea, cu ceafa zdrobită. Cei mai puternici se îngrămădeau peste drojdierii amețiți, făcându-și loc cu pumnii. O rafală smulse falca unui polițist prins în învălmășeală, care scoase un urlet sălbatic. Neuman se aruncase la pământ. Corpurile cădeau în jurul lui, toți se refugiau în sala de jocuri. Focuri de AK-47. Cuprinși de panică, alții încercau să scape pe ferestre, unde-i culegeau ucigașii, trimițându-i înapoi ca pe niște momâi sângerânde. Neuman îl căută pe Epkeen, îl găsi trântit la pământ, cu pistolul în mână. Lipit de zid, Mzala răcnea ordine la telefonul mobil. Clienții se înghesuiau lângă peretele metalic, mitraliați de aproape. Gloanțele cădeau în continuare într-o explozie de ipsos, geamuri, sticlă, panouri publicitare… Mzala și oamenii lui se postară la fereastra salonului privat și traseră la rândul lor.

Sanogo și oamenii lui se repliaseră într-o confuzie totală, șapte agenți în uniformă, printre care un rănit cu bărbia făcută țăndări pe care îl susținea un recrut îngrozit. Gloanțele se năpusteau deasupra tejghelei unde se ascundea Dina, cu mâinile pe cap. Neuman se târî în mijlocul tumultului și îl urmă pe Epkeen pe ușa de serviciu. Alte focuri răsunară pe stradă, ecouri la urletele răniților.

Americanii ripostaseră imediat cu un atac fulgerător. Ciuruiră camioneta oprită în fața cartierului general, punând capăt răpăielilor de gloanțe.

Epkeen și Neuman țâșniră în curtea localului, unde erau înghesuite unele peste altele lădițe și coșuri cu boabe de porumb. Zăriră acoperișurile de tablă ondulată și se cățărară pe burlan. Trecătorii înspăimântați fugiseră, se auzeau strigăte de pe străzile vecine. Cei trei negri din spatele Toyotei se întorseseră și acum răspundeau focurilor

americanilor veniți în ajutor. Începu un scurt schimb de gloanțe. Unul dintre negri se prăbuși pe prelata mașinii, care demară în trombă. Un al patrulea trăgător trase din mașină în urmă, prin portieră. Epkeen și Neuman traseră de pe acoperișuri, golindu-și încărcătoarele în negrii din spatele mașinii.

Săriră de pe acoperiș într-un nor de praf.

Toyota mitraliată făcu zigzaguri pe stradă și apoi se înfipse într-o căsuță de cărămidă. Pasagerul țâșni pe portieră și o luă la fugă urlând. Epkeen și Neuman veniră alergând și încărcându-și armele. Tipii din spatele mașinii nu mai mișcau, erau găuriți pe toate părțile. Umbra lui Ali fila în spatele lui Epkeen, care-și îndreptă revolverul spre motorul fumegând. Fața șoferului se odihnea pe volan, cu ochii deschiși – glonțul îi ieșise prin gură… Afrikaanderul ridică ochii, văzu oameni împrăștiindu-se în toate direcțiile și îl zări pe Neuman în capătul străzii, la o sută de metri deja.

Fugarul ținea în mâini un AK-47. Trase o rafală orbește, apoi dădu colțul. Apăru imediat din nou, mitraliind în toate direcțiile. Americanii închiseseră sectorul, interzicând orice retragere. O mașină bușită coborî într-un nor de praf și se opri brusc.

Prins în capcană, ucigașul se întoarse spre Neuman cu ochii ieșiți din orbite și îndreptă arma spre el. Un negru cu o față hidoasă, care părea să-l sfideze în nebunia lui: Gulethu.

Neuman trase în clipa în care el apăsa pe trăgaci.

Oamenii lui Mzala țâșniră pe portiere, cu armele în mână. Gulethu zăcea pe pământul bătătorit, cu un glonț în șold. Ucigașul clipi sub soare: îi văzu pe americani în capătul străzii, dădu să apuce AK-ul, dar prea departe. Zâmbi ca un dement, strângând amuleta de la gât; îl terminară cu o rafală.

Neuman vru să strige, dar simți o durere intensă. Instinctiv își duse mâna la burtă: o scoase roșie, cu sângele cald curgându-i pe cămașă…

PARTEA A TREIA

SĂ SE CUTREMURE PĂMÂNTUL

1.

Zina era singură la părinți. Fiind deja mare acum, învățase *izinduku*. Arta marțială zulusă era, de obicei, rezervată băieților, dar Zina dovedise o îndemânare și o înverșunare neobișnuite pentru o fată așa de frumoasă. Tatăl ei făcuse chiar un drum la pădure ca să-i facă rost de o bâtă pe măsură. Ea se bătuse cu băieții, întorcând fiecare lovitură, fără să-i pese de batjocuri.

Tatăl ei fusese destituit pentru că nu se supusese autorităților din bantustan, care lăsaseră o oarecare autonomie șefilor de trib, cu condiția să se supună legilor apartheidului. El n-avea de gând să fie un prinț cumpărat de puterea albă, ale cărui miliții fac ordine cu măciuca. Casa lor fusese distrusă cu buldozerul, animalele, omorâte, clanul, gonit, iar membrii lui, împrăștiați în cocioabele din împrejurimi.

Zina hotărâse să se răzbune. ANC fusese interzis, liderii lui erau în închisoare de douăzeci de ani, așa că ea aderase la Inkatha zulusă a lui Buthelezi.

În Inkatha erau puține femei combatante. Uneori, sub pretextul unui club de tricotat, organizau întruniri politice sau îi ascundeau pe simpatizanții albi, ca să nu fie arestați de armată ori linșați de camarazi. Zina manifestase cu bâtele zuluse pe care aveau dreptul să le poarte, amenințase puterea albă defilând cu arme imaginare, tipărise manifeste, îi atacase pe militanții ANC – UDF, care până atunci reprezentau opoziția. La cât își bătătorise feminitatea pe câmpurile masculine de luptă, partea ei înfrânată erupsese ca un vulcan: violențe inutile, iubiri și deziluzii, Zina își aruncase inima de pe

pod cu multă vreme în urmă și aștepta ca o fetiță să vină s-o culeagă – tot ea.

Anii apartheidului trecuseră, ani de adult. Lupta politică o modelase ca pe bâtele de lemn pe care tatăl ei le sculpta pentru ea. Salutându-și inamicii politici, Mandela pusese capăt masacrelor, dar nici lumea, în fond, nu stătuse în loc. Apartheidul de azi nu mai era politic, ci social – iar ea era tot pe pod, aplecată deasupra inimii ei mari prăbușite.

Dar Zina nu dispera – nu de tot. Era o femeie inteligentă: își lucra flexibilitatea…

•

Ali Neuman se odihnea pe patul de spital. Cu un zâmbet palid în semn de salut, Zina ridică ironic dintr-o sprânceană:

— Credeam că regii zuluși nu cedează…

— N-am murit, spuse el. Nu încă.

Glonțul lui Gulethu intrase prin stânga și alunecase de-a lungul unei coaste, foarte aproape de inimă. Osul, fisurat, îi provoca suspine adânci. Odihnă completă, spusese doctorul din spital. Una până la două săptămâni, până se refăcea cartilajul.

— De unde ai aflat că sunt aici?

— Am citit în ziar despre isprăvile tale, îl luă ea peste picior. Felicitări.

— Doisprezece morți nu sunt tocmai o ispravă.

Păsările ciripeau la fereastra camerei. Zina purta o rochie de culoarea nopții, la gât, un lănțișor împletit de care atârna o piatră albastră-cobalt. Se uită la buchetul de iriși care tronau pe măsuță:

— O admiratoare?

— Mai rău: mama.

Luă cartea de lângă flori:

— Și asta?

— Un cadou de la Brian.

— Un prieten?

— Ultimul.

Zina citi titlul cu voce tare:

— *Ioan Paul al II-lea. Texte esențiale.*

Făcu o mutră întrebătoare destul de plină de farmec.

— Sunt cam insomniac, spuse el, folosind un eufemism. Brian speră să m-adoarmă cu asta…

— Și funcționează?

— În general, adorm după ce citesc coperta.

Zina zâmbi. O picătură de sudoare îi curgea printre sâni. Ca un vis, roua pielii ei dispăru sub rochie.

— Când ieși? îl întrebă.

— Imediat, pentru conferința de presă.

— Medicul o să se bucure.

— Pot să merg.

— Până unde? Până la ușă?

Tonul era glumeț, dar Ali nu-i văzu zâmbetul. Se uita la picioarele ei goale pe linoleum, reflexia picioarelor în lumina zilei și dorința care îi sufoca.

— Joi sunt la Rhodes House, spuse ea. E ultimul spectacol din turneu.

— A, da?

Ali juca prost un rol pe care, de altfel, îl cunoștea pe de rost. Nu-și spuseseră nimic data trecută în cabină. Fugise de buzele ei ca să-i răspundă lui Janet Helms la telefon și plecase fără un cuvânt. Zina nu știa ce crede, dacă el încă o bănuiește că lichidează oameni ca pe vremea Inkatha, dacă ea e tot pe pod, așteptând acea zi care nu mai venea.

Se aplecă deasupra râului care curgea acolo, într-un elan irezistibil; o bucată din sufletul ei se înecă atunci când își puse gura pe buzele lui. Cu atât mai rău pentru fetița spânzurată în ploaie. Ali schiță un gest spre ea, primul, când cineva bătu la ușă.

Realitatea îi împinse de îndată la loc.

O negresă impunătoare, încărcată cu mâncare, țâșni în cameră, testând aerul cu bastonul. Josephina ghici o siluetă feminină lângă băiatul ei și izbucni:

— Oh! Vă deranjez! Oh! Scuzați-mă, scuzați-mă!

— Tocmai plecam, minți Zina.

— Hi hi hi!

Josephina depuse proviziile la picioarele patului și apoi își deplasă trupul mare până la Zina. Ali o prezentă, dar Josephina o studia deja cu vârful degetelor.

— Hi hi hi!

— Bine, gata, ajunge…

Dar Josephina era încântată: femeia avea o față nobilă, forme generoase, un arbore grațios aplecat deasupra patului băiatului ei…

— Sunteți zulusă, nu-i așa?

— Da… Un pic cam prea pe gustul băiatului dumneavoastră, de altfel…

Zina aruncă o privire către bărbatul întins în pat și ieși ca o adiere.

Ali păli încă puțin.

Sprijinită în baston, mama îl privea de parcă ar fi vânat nori pe planeta Venus:

— Pari în formă, băiete!

Avea gustul buzelor ei pe gură și o prăpastie adâncă în inimă.

*

Brian cumpărase un leu galben cu roșu de la vânzătorii ambulanți și o zebră pentru Eve: figurine din sârmă făcute în suburbie… Sună la interfon; își simțea gura uscată.

— Da? făcu o voce de femeie.

— Claire? Sunt Brian…

— Cine?

Calm alb sub soarele zdrobit.

Nisipuri mișcătoare pe trotuar.

Serile petrecute împreună făcuseră din ei prieteni adevărați. Lui Dan nu i-ar fi plăcut ca ei să-i abandoneze soția, cu scuza că el nu mai este.

— Lasă-mă să intru, Claire, insistă el. Două minute.

Întâi o tăcere densă, un oftat abia perceptibil și apoi un clic electronic care deschise poarta.

Soarele inunda grădina. Eve și Tom se stropeau într-o piscină de plastic sub privirea mătușii Margot, care îl salută în grabă cu un zâmbet.

— Nenea Brian! Nenea Brian!

Copiii se aruncară de gâtul lui, de parcă era un ponei, iar cadourile le plăcură la nebunie.

— Unde-i Ali? întrebă Tom.

— Se dă cu ojă acum. O să vină imediat ce se usucă.

— Pe bune? se minună Eve.

Claire era pe terasă, aranjând figurinele din aluat făcute de copii. Sub pretextul unui joc nou, Margot îi atrase către piscină. Brian se apropie de masa unde tânăra lucra în tăcere.

— Ți-am spus să mă lăsați, spuse ea fără să ridice capul.

Brian își băgă mâinile în buzunar ca să nu fumeze.

— Voiam doar să aflu cum vă mai merge.

— Ce vrei să știi?

— Copiii sunt bine?

— Ai văzut cumva orfani chiuind de fericire?

— Tu trăiești, Claire, spuse el pe un ton prietenesc.

— Nu sunt moartă, asta e altceva.

Tânăra văduvă ridică privirea, dar supărarea o înghițise în sine. Chiar și albastrul ochilor ei se decolorase.

— Situația e destul de complicată și-așa, nu crezi…

— Ce-i drept, ar putea fi și mai rău, i-o întoarse ea cu un zâmbet feroce. Mai e și cancerul care ar putea să-mi smulgă sânul. Dar sunt norocoasă, îmi crește părul la loc! Nemaipomenit, nu?

Mâinile îi tremurau pe aluat.

— Ai primit pachetul de la mine?

— Lucrurile lui Dan? Da… Mai bine-i puneai și mâinile: ca amintire.

Răutatea avea s-o facă să plângă. Lacrimi mari se adunaseră deja sub pleoapele umflate. Brian nu

o mai recunoștea. Nici ea pe el, fără îndoială…

— Pleacă, Brian. Te rog.

Dinspre piscină se auzeau strigătele copiilor. O sărută descumpănit pe părul sintetic, în timp ce ea chinuia figurinele.

*

În zonele-tampon Nyanga, Crossroads și Philippi se concentrau majoritatea taberelor de boschetari. Zonele-tampon aveau legile lor, cu *shebeen*-uri și bordeluri, muzică și curse de cai. Câțiva *shacklords,* stăpânii barăcilor, făceau acolo o scurtă carieră. Sam Gulethu era unul dintre ei.

Până la urmă, găsiseră magazia, un fost magazin care le servea drept ascunzătoare, lângă Khayelitsha. Amprentele și urmele de ADN lăsate pe chiștoace confirmau că banda stătuse acolo. Magazia era amenajată – dormitor, bucătărie –, deschiderile erau protejate de plăci de oțel. Un cartier general ușor de apărat în caz de atac din partea unei bande rivale, cu un garaj închis și o străduță care ducea spre dunele dintr-un spațiu deschis învecinat. Un 4x4 ajungea la șoseaua națională în câteva minute; la Muizenberg, în nicio jumătate de oră. Poliția nu pusese mâna pe stocul de prafuri, dar se descoperiseră peste tot seringi nefolosite și reziduuri de marijuana. Doi gangsteri împușcați în atacul de la Marabi erau cunoscuți de servicii: Etho Mumgembe, un fost *witdoeke,* milițienii tolerați de apartheid, care îi înfruntau pe tinerii progresiști din bantustan, și Patrice „Tyson” Sango, fost ofițer recrutor în miliția rebelă din Congo, căutat pentru crime de război. Nu se știa ce-i făcuse pe gangsteri să se omoare între ei în pivniță, dacă Gulethu îi eliminase din cauza polițiștilor aflați pe urmele lor: găsiseră șaizeci și cinci de mii de ranzi în buzunarele „zulusului”. Bani din trafic, fără îndoială. Însă asta nu le spunea nimic despre stocul de drog, unde se afla, dacă mai exista, dacă furnizorul era vreo mafie, dar analizele toxicologice explicau atacul sinucigaș asupra

cartierului general al americanilor. Gulethu și ucigașii lui erau drogați, același drog pe bază de *tik,* cu aceeași toxicitate ca în cazul celor spintecați în pivniță. Deveniseră și ei dependenți? Gulethu îi manipula ca să-și îndeplinească ritualurile criminale? Magazia era plină de arme: pistoale ale poliției cu seriile șterse, grenade ofensive, două puști de asalt și bâte zuluse de luptă, printre care un *umsila,* mai scurt, încă pătat cu sângele lui Kate Montgomery, cu amprentele lui Gulethu. Părul fetei și unghiile rupte erau ascunse într-o cutie de fier sub o saltea improvizată, alături de amulete…

Gulethu nu avusese timp să-și confecționeze *muti*-ul, iar „lupta” lui împotriva americanilor nu avusese niciun rezultat. Războinic delirant, etnocid sau sinucigaș – oricare ar fi fost gândirea arhaică a „zulusului”, secretele muriseră odată cu el.

Oricum, nu era momentul pentru presupuneri de natură psihologică. Sala Palatului de Justiție din Cape Town era plină la conferința de presă a șefului poliției. În public, atmosfera era electrizantă. Fotografi și ziariști se înghesuiau în fața estradei, unde comisarul-șef, în uniforma de gală, prezenta primele concluzii ale anchetei.

Doisprezece morți, dintre care doi polițiști, șase persoane spitalizate în stare critică: intervenția în suburbia Khayelitsha se soldase cu un carnaj. Cu campania anticrimă a FNB, alegerile prezidențiale care urmau și miza economico-mediatică a Cupei Mondiale, Karl Krugë risca pensionarea anticipată.

Făcu un raport elogios despre Serviciul Omoruri, care anihilase banda de mafioți și pe asasinul celor două tinere, apoi bătu câmpii cu elocvență: nu exista o revigorare a identității zuluse, nu existau membri Inkatha dezamăgiți și pregătiți să se rupă de restul țării pentru a cere secesiunea sau independența. Nu existau grupuri politice extremiste, nici etnii înjosite; nu erau decât o gașcă de mercenari aflați în legătură cu mafia, care răspândea un drog nou în peninsulă, și șeful lor,

Sam Gulethu, un gangster abrutizat de ani de violență extremă și care se credea înger exterminator, iluminat de vreo viziune indigenă, un talmeș-balmeș de credințe confuze, vrăjitorie, răzbunare și degenerare cronică, o ființă lașă care profita de naivitatea tinerilor albi ca să-și regleze conturile cu vechii săi demoni.

Afacerea Wiese/Montgomery era închisă. Țara nu era în haos, erau doar niște probleme conjuncturale…

La adăpost de blițuri, Ali Neuman privea scena cu o jenă confuză…

Vorbise cu Maia la telefon. Aveau întâlnire la Marenberg, unde locuise Gulethu. Fiecare pas îi înfigea un cui în inimă, dar putea să înainteze. Ziariștii se îngrămădeau în fața estradei, unde Krugë asuda în uniforma lui impecabilă… Neuman ieși din Palatul de Justiție înainte de sfârșitul conferinței de presă.

Cât despre Epkeen, el nici măcar nu venise.

2.

Drumul vinurilor din regiunea Capului era printre cele mai frumoase itinerare din țară: viile aflate la poalele munților, arhitectura conacelor franțuzești sau olandeze, sălbăticia stâncilor decupate pe albastrul cerului, vegetația stufoasă, copleșitoare, meniurile restaurantelor – raiul pe pământ, pentru cine își permitea să plătească.

Brian își petrecea duminicile cu Ruby la La Colombe, restaurantul unui bucătar francez, unde pentru o masă spărgeau banii câștigați într-o săptămână. Își întrețineau personalitățile contestatare în rarele locuri underground dintr-un oraș dedat plictiselii pastorale a „dezvoltării separate”, însă cel mai adesea trăgeau mâța de coadă. Dar cu Ruby nu-ți încheiai weekendul la un fast-food. Fie ce-o fi, ea trebuia să ia prânzul *à la carte,* cu un chardonnay și un shiraz din vale. Se amețeau ore în șir la umbra chiparoșilor îndrăgostiți, eșuau în piscina localului vorbind despre casa ei de discuri, despre trupele alternative pe care urma să le impresarieze ca să enerveze regimul ăsta de nefutuți, apoi rezolvau totul cu niște tort… Vremuri de demult. Bețiile de duminică după-amiaza nu duraseră mult. Apăruse David, banii erau tot mai puțini (majoritatea clienților lui negri nu puteau să-l plătească, așa că Ruby suporta cheltuielile casei), nervii întinși când poliția și serviciile de informații îi căutau pricină, mici meschinării administrative sau judiciare care le distrugeau viața, fără a mai pune la socoteală cazările lui repetate prin șanțuri și teama că într-o zi avea să fie anunțată la telefon că nu s-a mai trezit, vorbăria lui ca s-o calmeze, neîncrederea ei

bolnăvicioasă, apoi ziua în care Ruby îl surprinsese în oraș cu o negresă, într-o ipostază fără echivoc…

Briza împrăștia scrumul în interiorul Mercedesului. Epkeen ieși de pe șoseaua însorită și porni pe drumurile dintre vii.

Ruby reapăruse în viața lui tocmai când aduna belele și decepții. Nu era întâmplător… Brian o luă spre câmpie.

Conacul Broschendal avea vreo două sute de ani și era printre cele mai faimoase podgorii din țară. Hughenoții aduseseră, ca toți imigranții, cultura lor și mijloacele pentru a o dezvolta. Epkeen merse de-a lungul viilor până la proprietatea vecină, o fermă care se ghicea la capătul drumului.

La intrarea în curtea topită de soare îl întâmpină un concert de greieri. Un câine cu păr scurt și fălci lucitoare se îndreptă spre el arătându-și colții. Îndesat, puternic, capabil să pună un om la pământ și să-l țină acolo, bullmastifful care păzea proprietatea avea peste șaizeci de kilograme.

— La zi, băiete, sunt bune crochetele?

Câinele n-avea încredere. Dar lui Epkeen nu-i era frică de câini.

Casa dentistului se întindea pe versantul colinei, o fermă veche renovată cu gust. Grădina care mărginea viile înmiresma aerul dinspre aripa stângă a clădirii cu gura-leului, mărărițe, azalee, petunii. Afrikaanderul merse de-a lungul piscinei cu mozaic și-și găsi fosta nevastă la umbra unui trandafir cățărător, pe jumătate goală, pe un șezlong.

— Bună, Ruby…

Dormitând sub ochelarii de soare, nu-l auzise venind. Părul ei blond-arămiu tresări în scaunul pliant.

— Ce cauți aici?! întrebă ea ca și cum ochii îi jucau feste.

— Păi, cum vezi; am venit să te văd.

Ruby purta doar un bikini galben. Se acoperi cu un pareo, apoi îl fulgeră din ochi pe bullmastifful

care se plimba pe peluză:

— Tu de ce nu-ți faci treaba, tâmpitule?

Animalul trecu pe lângă ei plin de bale și făcu un ocol ca să nu dea ochii cu „Kommandantur”. Brian își băgă mâinile în buzunare:

— David a primit rezultatele de la examen?

— De când te interesează fiu-tău?

— De când am văzut-o pe prietena lui. Putem să vorbim serios?

— Despre ce?

— Despre Kate Montgomery, de exemplu.

— Ai mandat, de intri așa în casa oamenilor?

Își ținea pareoul strâns pe sâni, de parcă ar fi mirosit groaznic.

— Am nevoie de detalii, spuse el concentrându-se un pic. Kate n-avea prieteni, nimeni n-a fost în stare să-mi dea informații despre ea, iar tu ești ultima persoană care a văzut-o în viață.

— Și de ce nu trimit un polițist adevărat? întrebă ea cu o sinceritate dezarmantă.

— Pentru că eu sunt ăla mai dubios.

Pe buzele lui Ruby miji un zâmbet ironic. Măcar o făcea să râdă.

— Mi-e teamă că nu mai am nimic altceva să-ți spun, se îmbună ea.

— Aș vrea totuși să m-ajuți. Când a fost asasinată, Kate era drogată. Știai că e toxicomană?

Ruby oftă.

— Nu… Dar nu trebuia să fii Lacan ca să te prinzi că lua.

— Kate obișnuia să practice *cutting*-ul. Știi despre ce e vorba?

— Te tai, te uiți cum îți curge sânge, ca să simți că trăiești, da… N-am văzut-o niciodată făcând-o, dacă asta te preocupă, și n-am văzut nici să fi organizat petreceri rafinate cu măcelarul din colț.

— Ucigașul își ciopârțea victimele: poate că i-a promis că-i ușurează suferința, ceva de genu’…

— Ți-am zis că habar n-am.

— Știa când trece Kate pe cornișă, continuă Brian. A așteptat-o lângă casă… E posibil și să fi avut întâlnire, iar ea a căzut în capcană. În orice caz, omorul a fost premeditat. Înseamnă că ucigașul îi cunoștea programul.

— Ce mai contează, dacă-i moartă? Povestea e închisă, nu? Așa au zis la radio…

— Tu organizezi programul. Cineva din echipa de filmare se poate să-l fi informat pe Gulethu, atrăgând-o pe Kate într-o capcană, ca în cazul lui Nicole Wiese.

— Păi, nu i-ai interogat deja?

— N-am rezolvat nimic, mărturisi el. M-am informat despre grupul de death metal. Prostiile lor satanice, puii gâtuiți și restul tâmpeniilor sunt chestii pentru puști sau fascinație pentru practicile oculte?

— Sunt toți vegetarieni, spuse ea.

Cauciucurile unei mașini scârțâiră în curte, punctate imediat de zgomotul unei portiere. Un pletos înalt și neras apăru la capătul grădinii, pierdut în blugii cu turul până la genunchi. David își zări părinții lângă piscină, rămase o clipă interzis, apoi se apropie cu pași mari.

— Ce caută ăsta aici?

— Asta l-am întrebat și eu, răspunse Ruby.

— Cum a fost la examen?

— Vezi-ți de-ale tale.

Epkeen oftă – ce mai familie…

— Pot totuși să mă informez…

— Nu ți-am cerut nimic, răspunse David. Mamă, te rog, spune-i să plece.

— Pleacă, spuse ea.

Aproape în lacrimi, lui Brian mai că-i venea să râdă.

— Marjorie nu-i cu tine? întrebă.

— Ba da; e ascunsă-n vie și-ți face poze ca să le vândă revistelor porno.

— Te iubesc, băiete.

— Uite ce-i, Brian, interveni Ruby. Ți-am zis tot ce știu despre povestea asta, adică nimic. Acum fii drăguț și lasă-ne în pace.

— Zi-mi măcar dacă ai luat examenul, insistă el întorcându-se spre fiul lui.

— Șef de promoție, răspunse David. Nu tre' să fii mândru, că n-ai niciun merit.

Tensiunea urcă o treaptă.

— Te-ar deranja așa mult dacă mi-ai vorbi altfel? făcu Brian printre dinți.

Un bărbat zvelt cu părul grizonant apăru pe terasa umbrită: îl văzu pe băiatul lui Ruby cu părul în vânt, pe ea pe jumătate goală sub pareo, pe tipul cu aer neglijent în pantaloni de camuflaj și pe câinele de pază care se învârtea în jurul lor.

— Ce se întâmplă? Cine sunteți?

— Salut, Ricky…

— Nu te-am prezentat, interveni Ruby de pe scaunul pliant. Rick, el este locotenentul Epkeen, tatăl lui David.

Dentistul se încruntă:

— Parcă era agent de circulație.

Brian îi adresă o privire fals surprinsă fostei neveste, care roși ușor – se pare că urcase în grad…

— Tot un drac, zise ea.

Ruby se ridică strângându-și pareoul pe lângă ea și își îndreptă trupul scund cu o suplețe de felină. O femeie fatală de primă mână. Dentistul o primi lângă el cu un gest protector.

— Ce căutați la mine acasă? întrebă Rick.

— Anchetez un omor. Nimic de-a face cu afacerile noastre private.

— I-auzi! comentă David.

— Nu te băga, te rog.

— E vorba despre mama, dacă nu ți-e cu supărare.

— Gura, ți-am zis.

— Vorbiți mai frumos cu fiul dumneavoastră, interveni dentistul, nu suntem la poliție.

— Nu primesc lecții de la un specialist în molari, mormăi Epkeen.

Rick Van der Verskuizen nu se lăsă impresionat.

— Ieșiți din casa mea, șuieră el. Ieșiți sau depun plângere la superiorii dumneavoastră pentru hărțuire.

— Rick are dreptate, afirmă Ruby lipită de el. Ești gelos pe fericirea noastră.

— Îhî! întări David.

— Ah, da? scrâșni Epkeen. Și la cât se ridică fericirea asta a ta? Pentru o rebelă fără meserie, te descurci binișor…

Fața lui Ruby se schimbă brusc. Rick făcu un pas către polițist.

— Aveți mandat, dacă tot veniți să ne insultați la noi acasă?

— Preferați să fiți convocat la comisariatul central? Căutând printre hârtiile lui Kate Montgomery, am găsit mai multe programări la cabinetul dumneavoastră.

— Așa, și? Asta-i meseria mea, îngrijesc dinți.

— Șase programări într-o lună. Ce-avea atât de grav?

— Kate Montgomery avea un abces, se apără Rick. O primeam înaintea altora din afecțiune pentru Ruby. Și apoi, domnule, am o clientelă exigentă; o clientelă care nu obișnuiește să aștepte pentru un serviciu. Nu se poate spune același lucru despre poliție.

Pe fața afrikaanderului se contură un zâmbet.

— O cunosc pe de rost pe Ruby, spuse el răutăcios. Urăște atât de tare bărbații, că-și alege întotdeauna numai fustangii bătrâni.

— Sunteți dezgustător, mârâi Van der Verskuizen.

— Ce-i drept, cariile-s frumoase…

Lui Ruby îi trecu un fier roșu prin inimă. Se aruncă asupra lui Brian, dar el, cunoscându-i atacurile pe de rost, o apucă de cot și, cu o mișcare, o puse la pământ. Ruby alunecă pe mozaic, rată

marginea trambulinei și căzu în apa turcoaz a piscinei. Rick se precipită proferând înjurături pe care Brian nu le auzi: acesta îl apucă însă de gulerul cămășii de mătase și îl aruncă în piscină, cu toată forța.

David, care nu se clintise, aruncă o privire neagră spre tatăl lui.

— Ce? lătră Brian. Vrei să faci și tu o baie?!

David rămase o clipă fără glas: își văzu mama în piscină, cu pareoul plutind în jurul ei, pe Rick, care ieșea scuipând apa care îi intrase în nas, și pe tatăl lui, cu ochii în lacrimi.

— Să-mi bag… reacționă fiul rătăcitor. Da' tu ești *bolnav* de-a binelea, bătrâne!

De-a binelea.

Începeau să-l enerveze cu toții.

*

Lumea nu prea se amesteca în suburbii, unde rasismul și xenofobia înfloreau ca peste tot. Populația neagră se concentra în Khayelitsha; la Marenberg erau *coloureds.* Maia locuia acolo de ani buni și avusese lotul ei de „iubiți" ca să supraviețuiască. Ali ezitase înainte s-o sune (nu mai luase legătura cu ea după despărțire), dar ea acceptase imediat să îl ajute.

Gulethu, „zulusul", locuise la Marenberg, iar una dintre prietenele ei ghinioniste avusese de-a face cu el. De fapt, una dintre ele acceptase să depună mărturie, în schimbul unei mici sume de bani: Ntombi, o fată de la țară care trăia acum într-un hostel…

Absența iluminatului public și traficul de droguri îi închiseseră pe oameni în coșmeliile lor. Neuman mergea încet, descifrând umbrele grăbite care dispăreau sub farurile mașinii.

— Sigur nu vrei suc?

Maia cumpărase două doze de suc de la magazin, crezând că o să-i placă.

— Nu… Mulțumesc.

Își pusese o rochie nouă, iar capacitatea lui de a se purta ca și cum nimic nu se-ntâmplase o făcea să se simtă prost. Se învârteau de o jumătate de oră pe străzile accidentate din Marenberg, cortizonul îl doborâse, se simțea obosit, agasat, nerăbdător:

— Unde-i hostelul ăsta?

— Prima la dreapta, cred, răspunse Maia. Are un bar deschis noaptea, așa mi-a zis Ntombi…

Maia voia să vorbească cu el, să-i spună că nu e mare lucru ce se întâmplase data trecută, un vecin reparase peretele din sufragerie, ea avea să facă alte picturi, mai frumoase, ba chiar găsise pe cineva să le vândă în oraș. Nu avea să-și mai ia iubiți ca s-o scoată la capăt cu banii, dacă asta îl dezgusta. Avea să poată să vină mai des sau când voia el, nu trebuia decât să facă la fel ca înainte, rutina, mângâierile, să se poarte ca și cum nu i-ar fi zis niciodată nimic…

Maia îl mângâie pe ceafa:

— Sigur ești bine? Ești așa de palid…

Un câine sări la roțile mașinii. Neuman făcu dreapta.

În ciuda prețurilor, cerșetorii din cartier se îngrămădeau în fața ușii blindate a barului, cerând la grilaj ceva care să-i facă să crape cu zâmbetul pe buze. Hostelul unde trăia Ntombi era un pic mai departe, o coșmelie din chirpici cu acoperiș de tablă ondulată. Se opriră în fața ușii blindate.

Intimitate inexistentă, igienă deplorabilă, condiții de trai umilitoare, tuberculoză, SIDA – hostelurile erau locuri periculoase.

Produs pur al urbanismului de control propriu apartheidului, adăposteau muncitori migranți, nefamiliști, recidiviști și câteva familii sărace și fără relații, grupate în jurul „proprietarului” unui pat.

Prietena Maiei practica *phanding*-ul de când venise la Marenberg, cu cinci ani în urmă, și împărțea patul cu un dealer din cartier, locatar permanent. Datorită lui, Ntombi nu avea un pat

suprapus, din ciment, într-un dormitor suprapopulat, ci o cameră adevărată, cu saltea, ușă care se încuia cu cheia și un minimum de intimitate.

Hostelul lui Ntombi era ținut de un *coloured* cu pleoapele căzute, simpatic ca un petrolier în derivă. Neuman îl lăsă cu caietul școlar pe care îl avea pe post de registru. Săriră peste tipii care dormeau pe culoar și-și făcură loc până la camera numărul 12.

Ntombi îi aștepta la lumina unei lumânări, îmbrăcată într-o rochie mulată, de un roșu aprins. Era o metisă destul de durdulie, zdravănă, cu pielea deja ofilită. Odată făcute prezentările, îi instală pe Maia și pe protectorul ei pe pat, le oferi o băutură portocalie de la gheață, apoi trecură la subiect.

Ntombi îl întâlnise pe Sam Gulethu cu cinci ani în urmă, când destinul ei de fată de la țară o dusese la Marenberg. Era tânără pe vremea aceea, n-avea nici douăzeci de ani, încă nu știa să deosebească un „iubit" de un violator patentat. Gulethu o luase sub aripa lui, dormeau ici-colo, după cum mergea piața. Amantul ei se lăuda că face parte dintr-o bandă, dar ea nu voia să știe, voia doar să supraviețuiască. Gulethu era ciudat, își spunea Mtagaat, „Vrăjitorul", ca și cum ar fi avut vreun dar. Avea, în schimb, un aer de om bolnav…

— Era pornit pe toată lumea, explică Ntombi. Mai ales pe femei. Mă bătea tot timpul. Adesea fără motiv… În fine…

Ntombi lăsă fraza în suspans.

— De ce vă bătea? întrebă Neuman.

— Delira… Zicea prostii… Cică eram posedată de *ufufuyane.*

Boala endemică care le atingea pe fetele zuluse și, conform terminologiei, le făcea „de necontrolat" din punct de vedere sexual… Un delir paranoic care se potrivea de minune cu personajul Gulethu…

— Dar nu sunteți zulusă, remarcă Neuman.

— Nu, dar sunt femeie. Pentru el era de ajuns.

Sfredelea plintele cu privirea, de parcă lupul pândea în cameră.

— Era gelos? De-asta vă bătea?

— Nu… dădu din cap. Puteam să zic orice, i se rupea. Hotărâse că am boala fetelor tinere. Mă pedepsea din cauza asta. Se enerva des, îngrozitor, și mă bătea cu ce-i venea la mână… Lanțuri de bicicletă, ciomege, bare de fier…

Nicole. Kate. Albe sau metise, nu mai conta.

— Vă droga?

— Nu.

— El se droga?

— Fuma *dagga,* răspunse Ntombi. Uneori bea, cu ceilalți… Atunci preferam să îl evit.

— Ceilalți membri ai bandei?

— Da.

— Veneau din străinătate?

— Veneau mai ales de la birtul din colț.

Neuman dădu din cap. Lângă el, Maia nu clipea.

— Gulethu avea vreun ritual? continuă el. Un fel anume de a proceda când vă bătea?… Ceva care ar fi putut avea legătură cu *sangoma* sau cu obiceiurile zuluse?

Ntombi se întoarse spre prietena ei, care o încurajă din priviri. Se ridică și, la lumina lumânării, își scoase rochia.

Tânăra metisă avea lenjerie albă și cicatrice urâte pe burtă, pe șolduri, pe fese, pe coapse… Pielea îi era presărată de pete vineții, cicatrice ciudat de drepte. Fața lui Neuman se întunecă și mai mult.

— De la ce sunt urmele astea?

— De la sârma ghimpată… Mă lega de jur-împrejur cu sârmă ghimpată…

— Gulethu?

Se gândi din nou la Nicole, la zgârieturile de pe brațele ei: fier ruginit, după Tembo.

— Da, spuse ea. Mă punea să mă dezbrac și mă lega cu sârmă ghimpată… *Ufufuyane*, repetă ea fremătând. Zicea că-s posedată… Că dacă scot o

vorbă mă omoară. Mă lăsa așa, pe jos, mă făcea în toate felurile, cățea, curvă… Și pe urmă mă bătea.

Maia rămase impasibilă pe patul vecin – întâlnise și ea destui descreierați.

Ntombi tremura în mijlocul camerei, dar Neuman nu o mai privea. Gulethu voise s-o lege pe Nicole cu sârmă ghimpată, dar fata nu era suficient de drogată. Se apărase, așa că o bătuse mortal…

Ntombi își trase rochia la loc, privind temătoare către ușă, ca și cum prietenul ei avea să apară dintr-o clipă în alta.

— Se enerva des?

— De fiecare dată când era excitat, răspunse metisa, întotdeauna cu sârmă ghimpată… Era damblaua lui, pervers tâmpit… Ceilalți nu știau, adăugă ea. Zicea că, dacă le spun, mă agață de-o mașină și mă târâie așa pe străzi… Și-l credeam.

— Vă viola?

— Ah, nu! râse Ntombi. Asta n-avea cum să se întâmple.

Neuman se încruntă:

— De ce?

— Gulethu era un „catâr”, spuse ea cu dispreț.

Catâr: cineva care refuza orice contact cu sexul opus, în argoul din suburbii… Inima lui Ali se strânse. Gulethu tortura femeile, dar nu le atingea. Îi era teamă de ele. N-ar fi putut niciodată să o violeze pe Kate… Moartea ei era regizată.

*

Janet Helms urmărise pista lui Epkeen.

Frank Debeer, șeful de la ATD, era un fost *kitskonstable,* polițist format în trei săptămâni pe vremea apartheidului, ca să îngroașe rândurile de *vigilantes.* La sfârșitul regimului, Debeer lucrase în diverse firme de poliție privată și de trei ani conducea agenția ATD din Hout Bay, o societate de securitate dintre cele mai înfloritoare: paznici, gărzi de corp; aveau sucursale peste tot în țară. Pinzgauerul parcat în magazia din Hout Bay corespundea descrierii vehiculului suspect, iar

Debeer, luat din scurt, nu negase că patrulase în noaptea aceea.

Janet Helms cunoștea toate softurile, sistemele de securitate, strategiile celor mai buni hackeri… Operațiunea era ilegală, dar Epkeen îi dăduse mână liberă; așa că pirată sistemul informatic al agenției de securitate și, după un parcurs labirintic prin jungla tehnologică, făcu rost de lista acționarilor de la ATD. Le studie activele bancare.

Dividendele erau în șase bănci, în tot atâtea conturi de ale căror numere Janet făcu rost. Și manevra asta era ilegală, rezultatul, aleatoriu, dar o nimerise: unul dintre numerele conturilor firmei din Hout Bay corespundea contului off-shore din care se plătea chiria casei din Muizenberg.

Evaziune fiscală? Finanțare de operațiuni oculte și rezerve ilicite de bani într-un paradis bancar? Dividendele de la ATD erau transferate printr-o bancă sud-africană, First Național Bank (chiar cea care producea campania anticrimă), și scoteau la iveală un nume: Joost Terreblanche.

Janet își continuă cercetările, dar erau disponibile puține informații: Terreblanche era un fost colonel de armată care se pensionase anticipat când fusese ales Mandela și nu părea să mai locuiască în Africa de Sud. Exista o adresă la Johannesburg, veche de patru ani, dar pista se pierdea. Problemă de metodă. Janet își activă rețelele din serviciile de informații și intră, tot în mod ilicit, în arhivele armatei.

Acestea erau mai precise. Joost Terreblanche activase în provincia KwaZulu în timpul apartheidului, cu gradul de colonel, în batalionul 77: unitate care recruta și antrena bărbați pentru operațiunile de intervenție în bantustane. Frank Debeer fusese *kitskonstable* în același batalion…

Janet scormoni prin registre, nume, comisii. Un nume apăru curând pe ecran. Un nume sinistru: Wouter Basson.

3

.

Wouter Basson (06/07/1950). Cardiolog, chimist, general de brigadă și medic personal al președintelui Pieter Botha. Își începe cariera în 1984; temându-se de un atac biochimic din partea comuniștilor, generalul Viljoen, responsabil de apărarea sud-africană, dezvoltă o unitate specială însărcinată cu Chemical and Biological Warfare (CBW). Nume de cod; Proiectul Coast.

Wouter Basson primește misiunea de a pune pe picioare un laborator militar la Roodeplaat, lângă Pretoria. Sub amenințarea pe care o reprezentau Mandela și programul său (o voce, un vot), autoritățile își dau seama cât de nefavorabilă le este demografia. Basson recrutează două sute de oameni de știință, însărcinați de CCB (Civil Cooperation Bureau) să dezvolte arme chimice – zahăr cu salmonelă, țigări cu antracen, bere cu taliu, ciocolată cu cianură, whisky cu colchicină, deodorant cu S. thyphimurium, cu scopul de a-i elimina pe militanții

antiapartheid din Africa de Sud, dar și din Mozambic, Swaziland, Namibia… (Numărul victimelor deocamdată necunoscut.) Basson își continuă cercetările ultrasecrete și concepe o moleculă mortală, sensibilă la melanina care pigmentează pielea negrilor. Studii despre propagarea epidemiilor în rândul populațiilor africane, sterilizarea în masă a negreselor prin rezervoarele de alimentare cu apă etc. În ciuda semnării tratatelor de neproliferare a armelor biochimice și în ciuda embargoului antiapartheid, Anglia, Statele Unite, Israelul, Elveția, Franța, Irakul sau Libia colaborează cu laboratorul până în 1990, când noul președinte De Klerk pune capăt producției de agenți chimici și ordonă distrugerea lor.

Proiectul Coast este închis în 1993. Activitățile lui Basson fac obiectul unor anchete interne, dar în 1995 guvernul Mandela îl angajează pentru proiectul Transnet, o societate de transport și infrastructură, apoi este adus pe un post de chirurg în unitatea medicală a forțelor armate.

În 1996, Comisia pentru Adevăr și Reconciliere, condusă de Desmond Tutu,

anchetează activitățile biologice și chimice ale unităților de securitate. Basson încearcă să părăsească Africa de Sud. Este prins la Pretoria cu mari cantități de ecstasy și documente oficiale confidențiale și arestat. Urmărit pentru fraudă fiscală și producere masivă de droguri, Basson este inculpat și pentru șaizeci de omoruri sau tentative de omor, împotriva unor personalități ca Nelson Mandela, reverendul Franck Chikane, consilier al viitorului președinte Mbeki.

1998: Basson, zis „Doctorul Morții”, este adus în fața Comisiei. Refuză să ceară amnistierea. Împotriva lui sunt reținute șaizeci și șapte de capete de acuzare, printre care posesie de droguri, trafic de droguri, fraudă, două sute douăzeci și nouă de omoruri și tentative de omor, furt. Acuzarea prezintă o sută cincizeci și trei de martori, printre care și foști agenți din forțele speciale care relatează despre opozanți anesteziați sau otrăviți și aruncați din avion direct în mare. Procesul durează.

1999: Judecătorul Hartzenberg, fratele președintelui Partidului Conservator sud-african sub regimul apartheid, reduce

capetele de acuzare la patruzeci și șase.

2001: Basson se apără invocând legalitatea acțiunilor sale. Mai multe figuri militare din vremea apartheidului îl susțin, inclusiv generalul Viljoen, fost șef de stat-major reconvertit la politica naționalistă afrikaander, și Magnus Malan, ministrul apărării în perioada faptelor. Trei CD-uri cu experimentele lui Basson dispar subit.

2002: Basson, care a pledat nevinovat în cel mai încâlcit proces din istoria juridică a țării, este achitat de judecătorul Hartzenberg.

Statul sud-african face apel la Curtea Supremă, care refuză un nou proces. Wouter Basson nu va fi rejudecat. „O zi întunecată pentru Africa de Sud", declară Desmond Tutu.

Basson trăiește astăzi într-o suburbie înstărită de lângă Pretoria. Din nou cardiolog, beneficiază de un post la Spitalul Academic.

NOTĂ: Joost Terreblanche, colonel în batalionul 77, a participat la Proiectul Coast până la închiderea acestuia în 1993. Era însărcinat cu transportul materialelor, întreținerea și siguranța laboratoarelor de cercetare.

Neuman puse dosarul agentei Helms la loc pe masă, cu gândul la Epkeen. Își dăduseră întâlnire într-un bar din Waterfront, complexul comercial construit pe chei; la doi pași de terasă, un grup etno de păcălit fraierii cânta fără chef, dar ca la carte, arii pentru turiști în sandale. Neuman nu spusese de ce se întâlniseră acolo, și nu la comisariatul central. Janet venise fără să pună întrebări, cu fișele și uniforma ei prea strâmtă.

— Ce părere ai?

— La fel ca tine, șefule, răspunse Epkeen. Ne-au trimis pe piste false. (Suflă fumul țigării, cu un ochi pe documentul agentei de informații.) Casa din Muizenberg, Pinzgauerul agenției ADT, contul off-shore: se pare că Terreblanche s-a întors la serviciu.

— Da. Scopul nu mai e să droghezi tineretul, ca pe vremea apartheidului, ci să-l elimini, pur și simplu. *Tik*-ul – pentru dependență, virusul – ca să-i omori…

— Scursura de Basson s-a mai ocupat de chestii de-astea, comentă Brian. Crezi că-i băgat în povestea asta?

De cealaltă parte a mesei, cu nasul într-un milkshake care nu-i rezolva problemele, Janet Helms își punea aceeași întrebare.

— Nu, spuse Neuman. Basson e prea supravegheat. Dar Terreblanche e băgat în afacere. El și complicii lui.

— Debeer?

— Printre alții.

Foca ce stătea de o jumătate de oră la soare făcu un plonjon, spre deliciul spectatorilor. Chelnerul îi ceru lui Epkeen să-și stingă țigara (era o terasă pentru nefumători), dar agentul îl trimise la plimbare.

— OK, rezumă el. Să zicem că Terreblanche și clica lui au elaborat un drog mortal și că s-au folosit de gașca lui Gulethu ca să-l răspândească în peninsulă. Să zicem că maghernița din Muizenberg

a fost ascunzătoarea lor, că banda a avut sarcina să securizeze împrejurimile și că au golit locul când ne-am apropiat noi, lăsând în urmă câteva cadavre, ca să ne îndepărteze de pista corectă… Să zicem și că Simon și banda lui erau și ei niște rotițe în angrenaj: niște *tik* sau Mandrax erau de ajuns ca să-i țină în lesă. De ce să le dai și lor mizeria aia de drog?

— Ca să le limitezi speranța de viață, zise Neuman. Perioada de incubație e prea lungă ca să-l fi descoperit la Nicole sau la Kate, dar surferul din False Bay și Simon au contractat același virus acum câteva săptămâni: o tulpină de HIV băgată în drog… înseamnă că toate persoanele care au atins produsul sunt infectate. Fără tratament rapid, nu mai au decât câteva luni de trăit…

— Deci, nu tinerii albi de pe coastă erau ținta, ci puștii din suburbie.

— Așa s-ar zice.

Janet Helms lua notițe în carnețelul ei, cu buzele lipicioase. Afrikaanderul înjură în fundul ceștii de cafea.

— Unde-i Terreblanche?

— Deocamdată, nicăieri, răspunse Neuman.

— N-am găsit nimic în fișierele SAP, confirmă metisa, nici pe la serviciile administrative sau medicale. Doar o notă în arhivele armatei.

— Cum așa?

— Mister, spuse ea. Terreblanche are părți sociale la firme sud-africane, dar nu mai are reședința aici de ani buni. E imposibil să-l localizez în străinătate. Am scotocit în arhivele armatei, dar n-avem, practic, nimic despre el: doar cartea de muncă și participarea la Proiectul Coast, cu Doctorul Morții.

— Am putea totuși să încercăm să vorbim cu procurorul general, să deschidă o anchetă, încercă Epkeen.

— Ne-ar trimite la plimbare, spuse Neuman. N-avem nimic, Brian. Doar niște informații obținute

ilegal și o organigramă veche de douăzeci de ani despre un caz clasat definitiv. Să-ți cumperi casă printr-un cont off-shore sau să patrulezi cu Pinzgauerul în noaptea unei crime nu-i vreun delict care să justifice o anchetă. Ne trebuie probe.

În difuzoare, o voce înregistrată îi sfătuia pe turiști să nu se aventureze dincolo de gardul centrului comercial, de parcă o hoardă de gangsteri îi aștepta acolo ca să-i jefuiască. Epkeen își mai aprinse o țigară.

— Aș putea să mă duc să-l trag de urechi pe Debeer, spuse el.

— Riscăm să-l alertăm pe Terreblanche, obiectă Neuman. Nu vreau să ne scape… Janet, spuse el întorcându-se spre devoratoarea de milkshake, încearcă să-mi faci organigrama colaboratorilor lui Basson la Proiectul Coast, cu datele de contact și toate informațiile pe care poți să le găsești. E posibil ca Terreblanche să fi angajat foști chimiști pentru povestea asta. Caută în fișierele serviciilor speciale, ale armatei… Nu contează prin ce mijloace.

Janet încuviință pe deasupra resturilor de frișca. Pentru el ar pirata și calculatoarele Pentagonului.

— Poți să intri în rețelele informatice fără să lași urme?

— Ăăă… păi… cam da… Cu codurile și un calculator securizat, ar trebui să fie posibil… Dar e riscant, domnule căpitan.

Era în joc cariera ei.

— Au fost prea multe scurgeri în povestea asta, spuse Neuman. Dacă au aranjat moartea lui Kate Montgomery în așa fel încât să fie acuzat Gulethu, iar cazul să fie închis, înseamnă că Terreblanche și complicii lui au avut acces la rapoartele de autopsie de la morgă. Sau chiar la fișierele noastre.

— Păi, nu erau securizate? remarcă Epkeen.

— Și arhivele armatei erau, alea pe care le-a consultat Janet.

Brian se strâmbă, scârbit. Corupția pătrunsese la toate nivelurile societății, de la omul care cumpăra la colțul străzii chestii furate până la elitele aflate la putere – evaziune fiscală, fraude, neregularități, trucaje financiare, două treimi dintre conducători erau implicați.

— Janet, crezi că poți?

Metisa răspunse militărește:

— Da, domnule căpitan.

Un soldățel de jucărie.

— OK: te ocupi de Proiectul Coast. Brian, tu dai o tură pe la agenția din Hout Bay. Vezi dacă poți să găsești ceva, documente, nu contează ce. Nu degeaba a stat mașina aia pe lângă casa din Muizenberg și, dacă au riscat să lase cadavrele în pivniță, înseamnă că voiau să ascundă altceva.

Epkeen urmărea raționamentul.

— Urmele.

— În mod sigur. Șterse de sânge și de căcat.

Janet uită de milkshake.

— Ce crezi că era în casa aia? reluă Brian. Un laborator în care fabricau drogul?

— Asta trebuie să afli tu… O vizită discretă, preciză el cu subînțeles. Eu am grijă de restul… Ne vedem mâine-dimineață în același loc, să zicem la opt. Până atunci, încheie el, reducem telefoanele la minimum.

Pentru o descindere în suburbie, Neuman avea nevoie de autorizația lui Krugë. Dacă, așa cum credea el, Gulethu fusese sacrificat în atacul sinucigaș asupra cârciumii, Mzala și americanii erau complici. Arestările aveau să se lase cu scandal…

Vântul serii aducea ultimul feribot de pe Robben Island, când puseră la punct ultimele detalii. Janet Helms plecă prima, cu tocurile și carnetele ei școlare, să-și caute prețioasele coduri. Brian se duse să plătească, așa că Neuman profită să dea un telefon.

Dansatoarea răspunse imediat.

— Așa, deci, râse ea, ai ieșit din sarcofag?
— Să zicem că mă țin în fețe… Te deranjez?
— Urc pe scenă în trei minute.
— Nu mă-ntind.
— Avem timp.
— N-aș fi așa sigur.
— De ce? Încă mă crezi teroristă?
— Da. De-asta o să mă ajuți.
— Foarte drăguț din partea ta. Cu ce să te ajut?
— Caut un tip, Joost Terreblanche, fost colonel de armată reconvertit la afacerile cu pază și protecție, cu conturi în paradisuri fiscale și discreție maximă în privința activităților lui.
Zina oftă la telefon.
— Te mănâncă-n fund, Ali.
— Terreblanche a dispărut din fișierele noastre, dar în mod sigur nu și din ale voastre.
— Despre ce vorbești, de fapt?
— Fișierele Inkatha.
— Mi se rupe de Inkatha.
— N-a fost mereu așa.
— Nu mai fac politică! Acum doar dansez și fac prafuri pentru amărâți ca tine. N-ai băgat de seamă?
Pe terasa pustie ploua cu săruturi moarte.
— Am nevoie de tine, spuse el.
— Nu cât am eu nevoie de tine, *Ali.*
Se uita spre intrarea în bar, de unde Brian putea apărea în orice moment. Nu voia să-l vadă vorbind cu ea.
— Terreblanche a colaborat cu doctorul Basson, reluă zulusul încet. Nu a depus mărturie la Comisia pentru Adevăr și Reconciliere și beneficiază de protecție. Numele lui aproape că a dispărut din fișierele noastre. În mod sigur Inkatha a păstrat un dosar despre el, informații la care noi nu mai avem acces.
— Nu mai fac parte din Inkatha, repetă Zina.
— Dar încă ai legături cu ei. Unul dintre muzicienii tăi e fratele lui Joe Ntsaluba, un

apropiat al lui Buthelezi. Joe e un vechi prieten de-al tău, nu?

Cum ea nu zicea nimic, insistă:

— Terreblanche are o bază undeva, în străinătate sau poate chiar în Africa de Sud.

— Asta-i tot ce-ai găsit ca să mă prinzi în capcană?

— Tu vorbești despre capcane. Eu vreau pielea lui Terreblanche, nu pe a ta.

— A, da?

Simți că ezită.

— Rămâne între noi, o asigură Neuman.

Dansatoarea căzu pe gânduri – regizorul îi făcea semne disperate din ușa cabinei. Era timpul.

— Trebuie să te las, spuse ea.

— E urgent.

— Te sun după.

— *Ngiyabonga*[42].

Neuman închise în momentul în care Epkeen ieșea din bar. Afrikaanderul aruncă nota la gunoi și-l văzu pe prietenul lui în mijlocul terasei, tulburat.

— Ai vorbit cu fata de la Inkatha?

— Da. Caută și ea.

Aleile din Waterfront erau pustii acum. Brian se apropie de Neuman și îl întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

— Nimic.

Dar pentru o clipă crezu c-o să plângă.

— Dă-mi un mesaj când te întorci de la Hout Bay, o scurtă Neuman. Ne vedem mâine-dimineață.

Brian încuviință, cu inima ca într-o menghină.

— Pa pa, domnule Cobe…

— Dap, pa pa…

O senzație detestabilă. De parcă se vedeau pentru ultima dată.

*

Adunaseră tot materialul, eșantioane, teste, harduri… Terreblanche închise a doua valiză și

ridică privirea spre șeful agenției, care tocmai intrase.

— Cineva a intrat în fișierele noastre, anunță Debeer.

— Cum adică a intrat în fișiere?

— Un hacker.

Fața fostului militar se învineți.

— Ce e în fișierele alea?

— Conturile agenției… Polițaiul ăla care a fost aici căuta un Pinzgauer, continuă Debeer. O fi făcut legătura cu casa.

Polițiștii nu mușcaseră momeala nicidecum. Știau de mașină… Terreblanche ezită câteva secunde, își conectă sinapsele, se liniști repede: n-aveau cum să ajungă la el, doar dacă-l prindeau cu mâța-n sac. Era prea târziu. Totul era gata, finalizat, laboratorul, distrus, echipa de cercetări era deja în străinătate. Mai rămânea de evacuat materialul – avionul era gata – și de șters ultimele urme…

— Câți oameni mai sunt?

— Cu mine, patru, răspunse Debeer. Pe lângă cei doi angajați…

Nu știau nimic. Puteau lăsa pe cineva de pază la agenție: ceilalți aveau să vină cu el… Terreblanche luă telefonul și formă numărul lui Mzala.

•

Camerele din fundul localului nu fuseseră atinse de schimbul de focuri. Bețișoarele parfumate care ardeau lângă cuțit nu ascundeau mirosul de picioare, dar lui Mzala i se rupea. Șeful bandei americanilor stătea pe saltea și se lăsa satisfăcut, când îi sună telefonul – soneria, o rafală de mitralieră descărcată de pe net, îi distra teribil pe cei care o auzeau… O împinse pe grasa în sutien care-i lingea mădularul, văzu numărul afișat – ce mai voia și idiotul ăsta? – și o lipi din nou pe fată de scula lui.

— Mda?

Fostul colonel n-avea chef de poante.

— În seara asta organizezi o petrecere în onoarea americanilor, anunță el cu o voce care nu se potrivea defel cu evenimentul. Anunță-ți amicii, să vină toți cu o floare la butonieră.

— Asta n-o să-i motiveze! Ce sărbătorim?

— Victoria împotriva bandei rivale, răspunse Terreblanche, mălaiul care o să pice curând, nu contează: băutură la liber.

Pisică miji ochii, fără să slăbească presiunea asupra fetei de deasupra lui.

— Drăguț din partea ta, patroane… Care-i șmenu'?

— E suficient să nu bei orice, insinuă Terreblanche. Eu furnizez praful și serviciul postvânzare, adăugă el. Dar toate elementele implicate trebuie să fie prezente în seara asta. Trebuie s-o tăiem în zori.

Mzala uită dintr-odată de fată și de țâțele zdrobite pe coaiele lui: era „seara cea mare".

— Tre' să facem curățenie înainte de plecare, nu?

— Curățenie generală, da… O să trec pe la biserică pe la șapte jumate să-ți aduc materialul.

— OK.

— Încă ceva: nu vreau martori la chestia asta. Nici măcar unul singur.

— Poți să ai încredere în mine, îl asigură Mzala.

— În niciun caz, scrâșni bossul. O să trebuiască să-mi aduci dovezi. Descurcă-te cum vrei. Dacă nu-mi aduci probe, nu primești banii, e limpede?

Spiritul gangsterului plutea pe o saltea plină de sânge.

— Foarte limpede, spuse el, și închise.

Fata care-l sugea gemea cu curul în sus, împunsă parcă de o mie de țapi. Mzala zâmbi sub ea, fata pompa ritmic… Se gândea la țâțele ei mari care atârnau pe coaiele lui, la gâtul ei rotunjor care acușica o să-i primească sperma, la cuțitul de lângă saltea, și termină foarte repede.

*

— Mai aveți nevoie de mine, domnule Van der Verskuizen?

Era șapte seara, iar ziua de lucru a Marthei se terminase.

— Nu, nu, Martha; poți să pleci acasă!

Secretara zâmbi, își luă poșeta roz de după birou și deschise ușa:

— Pe mâine, domnule Van der Verskuizen.

— Pe mâine, Martha…

Rick se uită după tânăra care ieșea din cabinet. Tocmai o angajase, era încă în perioada de probă… Martha, o blondă proaspătă, trimisă de Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă și care avea probabil pizda cea mai strâmtă din toată emisfera de sud – ah ah! Expediase ultimul client, un arhitect sâcâitor care suferea din cauza unui abces cauzat de creșterea anarhică a măselelor de minte: reușise să-l programeze de șase ori. Când ai bani, îi cheltuiești pe chestii inutile, nu?

Cineva sună la ușa cabinetului. Martha uitase ceva: chiloțeii, poate – ho ho ho… Deschise ușa blindată, dar zâmbetul îi înghețā ca sub efectul anesteziei.

Ruby.

— Pari surprins, așteptai pe altcineva?

— Deloc, deloc, strigă el luând-o de braț. Doar că tu nu vii niciodată la cabinet. Ce mai faci, scumpa mea?

Rick își regăsise zâmbetul de George Clooney, cel pe care-l servea celebrităților locale, ca să le arate că sunt în aceeași barcă. Își duse logodnica în cabinetul lui personal, a cărui fereastră imensă dădea spre Muntele Table.

— Am de luat câteva hârtii, apoi sunt al tău…

— Am vorbit adineauri la telefon cu fosta ta secretară, spuse Ruby cu o voce mult prea calmă. Mi-a zis că erai destul de intim cu tinerele tale colaboratoare.

— Ce?

— Nu face fața asta uimită, te rog.

O mai văzuse pe Ruby în starea asta. Nu îi plăcea când era așa. Îi plăceau crupa ei sălbatică, energia ei solară, exuberanța și speranța care o împinsese în brațele lui, dar latura ei incontrolabilă îl punea în gardă în privința oricărei idei de căsătorie…

— Ei? insistă ea.

— Fay e o cățea, șuieră Rick, o cățea care minte cum respiră!

— În orice caz, minte cu o memorie foarte bună, observă Ruby, în special memoria numelor și a programărilor.

— Ce tot spui acolo?

— Kate Montgomery venea întotdeauna la sfârșitul zilei, era ultima clientă, exact când secretara ta pleca… La ce te duce cu gândul treaba asta?

— Dumnezeule, Ruby, spuse el rugător, asta era ora care-i convenea ei! Ce-ți trece prin cap?!

Ruby se gândi.

— Zi că te-ai culcat cu Kate, șuieră ea.

— Ești nebună!

— Zi măcar că ai încercat să te culci cu ea!

Ochii ei sclipeau de furie. Nebună. Trăia cu o nebună.

— Ăsta-i adevărul, Ruby! Nu m-am culcat niciodată cu Kate Montgomery! Iisuse! *Îi tratam dinții!*

— Da, cu pula.

Dentistul închise ochii și-și luă fața în mâini. Nu se culcase niciodată cu Kate. Ea n-ar fi vrut niciodată. Dacă nu cumva asta voia, de fapt. În orice caz, era o fată fragilă, o fată cu probleme. El își îngrijea clientela, la propriu și la figurat, și ținea mai ales să și-o păstreze. Rick oftă, obosit dintr-odată. Era încolțit din toate părțile, iar acum Ruby năvălea ca o harpie…

— Polițaiul ăla tâmpit, spuse într-un târziu, polițaiul ăla tâmpit ți-a băgat tâmpeniile astea în cap, așa-i?

Un avion traversă azurul de la fereastră. Ruby lăsă capul în jos.

Nu voia să vadă. Îi era rușine de disperarea ei. Neîncrederea și resentimentele îi jucau feste. Pândea răul; mai rău, îl provoca. Își mușca mereu coada, ca un scorpion, se înțepa cu propriul venin. Nevoia ei de a fi iubită și protejată era prea puternică. Lumea o abandonase deja, când avea treisprezece ani. Ruby se simțea confuză, zdrobită între două realități. Nu credea în niciuna. La doi pași mai încolo, Rick aștepta de la ea un gest, un gest de iubire… Însă ceva îi spunea în continuare că are dreptate, că avea să fie trădată din nou. Ruby strânse din dinți, dar buzele îi tremurau involuntar. Buzele ei aveau să cedeze. Buzele ei cedau.

— Ia-mă, murmură. Ia-mă în brațe…

*

Josephina răspândise informația în cluburile și asociațiile din suburbie. Mai ales printre femei, voluntarele care se luptau ca șobolanii de pe navă să supraviețuiască. Puștii pe care îi căuta băiatul ei erau copii pierduți. Și Ali ar fi putut fi în situația asta, dacă n-ar fi fugit împreună de milițiile care îl asasinaseră pe tatăl lui. Și toți copiii ăștia care aveau să-și piardă mamele din cauza SIDA, orfanii care aveau să îngroașe în curând rândurile nefericiților: dacă oamenii obișnuiți nu se ocupa de ei, cine s-o facă? Guvernul avea destul de lucru cu violența din orașe, șomajul, neîncrederea investitorilor și Cupa Mondială, despre care vorbea toată lumea…

Din fericire, Mahimbo, o prietenă de la Biserica Sionului, o contactase într-un târziu: văzuse doi copii ale căror semnalmente se potriveau, cu zece zile în urmă, lângă Lengezi. Un puști filiform cu șort verde și unul mai mic, cu cămașă kaki și cicatrice pe gât. La Lengezi, lângă un spațiu public, era o biserică unde încercau să-i hrănească pe cei mai amărâți. Preotul avea o bonă tânără, Sonia Parker, care le făcea o supă măcar o dată pe

săptămână. Poate că îi vedea regulat… Bona n-avea telefon, dar își termina serviciul la ora șapte, după ultima slujbă.

Era șapte și zece.

Autobuzul o lăsase la vreun kilometru de biserică, dar Josephina mai avea un pic. Urcă strada, luându-se după umbre, și ghici formele bisericii pe fundalul apusului. Cartierul era pustiu. Oamenii preferau să se uite la televizor, acasă sau la vecini, decât să se plimbe pe străzi, riscând să dea peste vreun nebun furios scăpat din vreun birt… O însoți un câine fără coadă, intrigat de bastonul ei. Bătrâna își trase sufletul pe treptele bisericii, asudând din greu. Câteva stele pluteau pe un cer albastru-petrol. Josephina pipăi terenul cu piciorul și își târî trupul mare până la ușa de lemn.

Nu trebui să bată la ușă, era deschis.

— E cineva? întrebă ea în întuneric.

Scaunele păreau goale. Și altarul era scufundat în întuneric…

— Sonia?

Josephina nu distingea nicio lumină, nici măcar sclipirea unei lumânări aprinse.

— Sonia… Sonia Parker, ești aici?

Josephina înaintă pe bâjbâite, ajutându-se de baston, și pe măsură ce se apropia de Hristosul răstignit simți un miros familiar. Miros de fum… Lumânările fuseseră stinse de puțin timp.

— Sonia?

Femeia se legănă până la altarul acoperit cu o față de masă albă și ridică ochii spre cruce: de la înălțimea martiriului său, Fiul Domnului rămânea de lemn.

Dintr-odată se făcu răcoare sub bolțile bisericii, ca un curent de aer care îi îngheța oasele. Josephina simți o prezență în spatele ei, o formă încă neclară care apăruse de după un stâlp.

— Ia te uită… Ce cauți aici, Big Mama?

Împietri. Pisică o pândea din umbră.

4

.

Vântul nopții acoperea sunetul distorsionat al radioului mașinii, din care se auzea *Cops Shoot Cops.* Era ora două noaptea pe șoseaua M63, care mergea spre sudul peninsulei; Epkeen conducea repede, cu materialul aruncat de-a valma pe banchetă. Conform informațiilor piratate de Janet Helms, agenția de protecție și pază era supravegheată de o cameră video care acoperea intrarea și o mare parte din curte, dar nu și magazia. Un paznic înarmat în uniforma ATD patrula în exterior, conectat printr-o stație radio cu omologul lui de la supravegherea video. O tipă dispecer primea apelurile și contacta echipele care străbăteau sectorul…

Epkeen încetini lângă Hout Bay. Orășelul era pustiu la ora aceea. O luă de-a lungul restaurantelor din port, apoi prin parcarea goală, și lăsă Mercedesul lângă chei. Un țipăt de pescăruș se auzi de peste mare. Luă materialul de pe banchetă. De ani întregi nu mai făcuse operațiuni de acest fel… Brian expiră prelung să alunge stresul care îl cuprindea dinspre picioare. Nu văzu nici picior de pisică lângă ponton. Își puse o cagulă neagră, verifică harnașamentul și porni pe jos în noapte.

Depozitele pescăriei erau încuiate, plasele, strânse. Se strecură printre paleți și așteptă în umbra magaziilor. Clădirea agenției se decupa sub norii gri-șobolan. Nu se mai auzeau decât valurile spărgându-se de coca șalupelor și vântul șuierând printre clădiri. Curând, de după aripa de est a vechii case patriciene apăru un fascicul de lumină – paznicul, cu o cască pe cap. Nu avea câine; de curea atârnau un toc de armă și un baston… Brian calculă ritmul în care își făcea rondul: avea fix trei

minute și șaisprezece secunde până să se alarmeze alter egoul acestuia din fața ecranului de control… îl lăsă pe paznic să dea colțul și, ocolind ochiul atotvăzător, se strecură spre garaj.

În lumina intermitentă a lunii trecură trei nori. Brian începea să transpire sub cagula care puțea a naftalină. Paznicul apăru din nou la colț. Lipit de magazie, Epkeen strânse bâta. Fasciculul lanternei trecu prin fața lui… Omul abia dacă schiță o mișcare. Bâta îl lovi la ceafă, pe șira spinării. Epkeen îl ținu să nu cadă și trase corpul la adăpost. Paznicul, un alb ras în cap, părea că doarme. Scoase vata din buzunar, o îmbibă cu cloroform și o apăsă pe nasul paznicului; avea să rămână lat câteva ore… Două minute patruzeci: evită camera care supraveghea curtea și se strecură spre aripa de sud a agenției.

Parterul era blocat cu gratii de fier, nu însă și etajul. Strânse legăturile rucsacului și, ținându-se de burlan, se cățără până la balcon. Scoase levierul din rucsac, îl băgă în deschizătura ferestrei, al cărei toc de lemn cedă cu un pârâit îngrozitor. Se strâmbă și intră.

Camera de la etaj era un fel de debara: două cufere încuiate, cutii unele peste altele… Niciun zgomot. Epkeen deschise ușa încet. Dădea spre un hol și o sursă de lumină la parter… Un minut. Merse tiptil până la scară, uită de secundar. Jos se auzeau voci, un bărbat și o femeie, care râdeau spre camera de supraveghere video… Coborî treptele, cu mâna pe bâtă.

— Da p-ăla cu blonda care vede un vapor în deșert îl știi?

— Nu!

— O blondă și o brunetă mergeau cu mașina și deodată văd un vapor în mijlocul deșertului; atunci bruneta zice…

Paznicul stătea pe un scaun rotativ, cu spatele la ușă. Lângă ecrane, tipa de la dispecerat îi sorbea vorbele, zâmbind dinainte. Dintr-odată căscă ochii

mari, țipă cu mâinile la gură, prea târziu. Bâta lovi capul colegului ei. Paznicul se roti pe scaun și se prăbuși la picioarele ei, piciorușe strânse în mocasini cu ciucuri care nu mai îndrăzneau să se miște.

— Nu… vru să se zbată. Nu!!!

Epkeen o prinse de gât și-i apăsă pe față batista cu cloroform. Femeia se agită o clipă, apoi îi căzu în brațe ca o prințesă nerușinată. O întinse pe jos, îi administră și paznicului o doză de cloroform, apoi își scoase, în sfârșit, cagula puturoasă, udă de transpirație. Capul îi cam vâjâia, dar n-avea timp de pierdut. Din clipă-n clipă avea să apară vreo patrulă alertată de tăcerea din stațiile radio.

Calculatorul central se afla la parter. Janet Helms îl vizitase deja. Scotoci prin dosarele de pe rafturi, dădu peste cifre, rapoarte, liste de clienți… Ar fi durat ore întregi să le ia puricat, în celălalt birou suna telefonul. Urcă la etaj. Cutiile metalice pe care le văzuse adineauri erau puse lângă perete, două cufere mari fără nume, fără destinație… Epkeen băgă levierul și scoase lacătul. Înăuntru erau așezate cu grijă șiruri de tuburi protejate cu spumă: sute de eșantioane etichetate, cu coduri de neînțeles. Scoase unul și evaluă lichidul din el: sânge…

Puse eșantionul în buzunar, aruncă o privire inutilă spre fereastră și forță al doilea cufăr, care cedă curând. Înăuntru era un hard înfășurat în polistiren. Epkeen îl puse pe parchet și desfăcu carcasa. În lumina lanternei apărură sute de doze în pliculețe de plastic. Aceeași textură, aceeași culoare cu prafurile găsite în rulotă… I se păru că aude zgomotul unei mașini în curte. În același moment, la parter sună telefonul.

Brian se uită agitat ia ceas: sfertul de oră pe care și-l acordase se scursese. Își puse din nou cagula puturoasă, băgă hardul în rucsac, luă două pliculețe cu prafuri și o întinse.

*

1) Persoanele care suferă în prezent de dezechilibre ale neurotransmițătorilor (NT) cumulează numeroase boli specifice omului occidental: obezitate, depresie, anxietate, insomnie, tulburări de menopauză etc. La persoanele depresive sunt perturbate mai multe arii cerebrale care influențează starea de spirit și reglarea apetitului, a somnului, a dorinței sexuale și a memoriei. Cu excepția hipofizei, toate aceste arii fac parte din sistemul limbic. În mod normal, primesc semnale de la neuronii care secretă serotonină sau noradrenalină. Scăderea activității circuitelor serotoninergice sau noradrenergice favorizează instalarea stării depresive. După studiile noastre, numeroase depresii par a fi rezultatul perturbării circuitelor cerebrale care utilizează monoamine ca neuromediatori. Antidepresivele cele mai vândute în Europa și Statele Unite, de exemplu, Prozac, funcționează crescând artificial cantitatea de serotonină în sinapsele neuronilor atinși de aceste boli. Găsirea genei care determină o cantitate suficientă și regulată a acestui NT va duce la obținerea unor „supraoameni”, fără obezitate, fără anxietate, depresie,

insomnii. La fel, am putea fi supuși celui mai îngrozitor stres fără să suferim la nivel mental: un eventual *blockbuster,* care ar putea fi vândut la sute de mii de persoane.

2) Ne-am axat cercetările asupra unei enzime, MAO. Enzima intracelulară MAO (monoamin-oxidază) modulează concentrația sinaptică și degradează monoaminele (serotonină și noradrenalina). Gena ei a fost donată, la fel și zonele anterioare care permiteau reglarea ei. Fragmentele de ADN care corespund acestei enzime au fost deci introduse cu succes într-un virus adeno-asociat. Acest vector viral a fost testat cu succes pe maimuțe. Am folosit terapia genică *in vivo*, care constă în injectarea vectorului purtător al genei de interes terapeutic direct în circulația sangvină, acesta trebuind să atingă anumite celule…

Efectele secundare ale acestor substanțe se văd doar pe cobai umani, așa că am pregătit și testat aceste combinații pe persoane selectate.

După numeroase încercări de reducere a hipertensiunii și mai ales a tendințelor suicidare sau a violenței, putem afirma

astăzi că aceste teste sunt pozitive.

3) Am selecționat o tulpină de HIV-1-4, apoi am trecut la obținerea de virusuri mutate în gena gp41. Această glicoproteină posedă o peptidă care corespunde unui domeniu responsabil de interacțiunea cu caveolina, proteină a membranelor celulare care, în asociere cu alți constituenți ai membranei, este implicată în internalizarea elementelor externe, ca virusurile (de exemplu). Acest domeniul al gp41, numit CBD1, joacă un rol important în cursul infectării celulelor cu HIV. Mutația, contrar cercetărilor dezvoltate de colegii noștri, permite o penetrare mai importantă și mai eficientă în celulele T4. Virusul devine astfel capabil să infecteze și să distrugă 80% dintre celulele T4 în câteva săptămâni. Persoanele infectate cu acest „supervirus" mor de infecții oportuniste chiar înainte de a fi fost declarate seropozitive.

Virusul a fost introdus cu succes în cazul a 100% dintre subiecții tratați.

Epkeen citi a treia oară documentul.

Adrenalina îi scăzuse la loc după excursia lui nocturnă în agenția din Hout Bay. Calculatorul zumzăia în camera din fund, a lui David, goală de

secole. Pe perete încă atârna un poster cu Nirvana, cu urechea stângă în bernă, în semn de doliu…

Deșteptătorul arăta cinci și patruzeci și trei de minute, începea să i se facă somn, peste două ore avea întâlnire cu Ali și cu Janet și nu era sigur că prinsese toate dedesubturile și implicațiile poveștii, cu atât mai puțin tehnica alambicată a directorului de cercetare. Charles Rossow, așa îl chema. Specialist în biologie moleculară… Epkeen deschisese fișierele de pe hardul furat din cufărul din Hout Bay, găsise dosare cu nume sibilinice în care apăreau tabele, detalii ale experimentelor și diverse alte analize într-un jargon aproape de neînțeles pentru un neofit. Dar pricepuse esențialul: *blockbuster,* virus… Dosarul acesta era dinamită.

Copie hardul pe două stickuri de memorie, pe care le băgă în buzunarul de la pantaloni… Ceasul arăta cinci și cincizeci și două de minute. Brian încă puțea a stresul de mai devreme. Se gândi să facă un duș, rătăci cu privirea pe posterele din camera transformată în birou… David. Fiul rătăcitor. Șef de promoție… Un sunet strident îl scoase din letargie – faxul de lângă imprimantă. Brian căscă și se aplecă: nu exista numele expeditorului, nici măcar numărul de telefon… Pe hârtia lucioasă se înșiră curând o listă de nume. Un mesaj de la Janet Helms: trei pagini care constituiau organigrama Proiectului Coast.

Smulse ruloul de hârtie și citi. Două sute de nume în total, cu competențele și specialitățile diverșilor colaboratori ai lui Wouter Basson. Epkeen se duse direct la litera „R” și găsi ce căuta: Rossow. Charles Rossow, specialist în biologie moleculară…

Neuman avea dreptate. Terreblanche îl luase pe Rossow ca să dezvolte o chimie revoluționară; făcuseră experimente secrete, beneficiind de protecție și complicități din toate părțile. Îi trimise un mesaj lui Janet Helms, confirmând pista Rossow – peste două ore se întâlneau la

Waterfront… Epkeen reciti faxul în detaliu, de la început. Burger, Du Plessis, Donk… Terreblanche, Tracy, Van Haas, Van der Linden… își mai aprindea o țigară, când privirea îi înțepeni în josul listei: Van der Verskuizen. Prenume: Rick.

— Căcat.

Rick Van der Verskuizen figura în organigrama Proiectului Coast.

Frumușelul ăsta cu păr fals lucrase și el cu Basson și Terreblanche… Kate Montgomery. Dentistul. El era complicele, bărbatul care o aștepta pe cornișă…

Un zgomot ușor îl făcu să ciulească urechile. Scârțâit de grinzi, închipuire, oboseală? Afară bătea vântul. Își ținu respirația și nu mai auzi nimic… Brian se îndrepta spre duș când auzi din nou zgomot, mult mai aproape. Inima începu să-i bubuie. De data asta era sigur: cineva urca scările… David? Parchetul scârțâi. Se lipi de perete. Pașii se apropiaseră, erau pe hol – cel puțin două persoane… Văzu hardul conectat la calculator, tocul armei lui pe patul acoperit de cuvertura cu indieni. Se gândi să se arunce după pistol, se răzgândi *in extremis.* Ușa se deschise dintr-odată și se trânti cu zgomot de perete. Două siluete năvăliră în cameră, Debeer și încă unul, care ciuntiră camera în tir încrucișat. Arme Walther 7,65 cu amortizor. Puful din pernă zbură în patul lui David, în timp ce Debeer spulbera calculatorul. Ucigașii își căutară ținta sub o ploaie de var și ipsos, văzură silueta care fugea pe fereastră și traseră când polițistul se arunca în gol.

Un glonț șuieră pe lângă urechea lui Epkeen, apoi se înfipse în zidul vecinului. Epkeen ateriză în răzoarele de flori și o tăie peste peluză. Patru gloanțe decapitară flori nevinovate și îl goniră spre grădină. Simți o durere și se refugie după colț. Niște voci înfundate înjurau deasupra. Mai mulți paznici se precipitau pe scări în timp ce el fugea spre gard.

Debeer sări de la primul etaj. Lipsit de suplețe, ateriză prost și-și scrânti glezna, urlând. Țintí în întuneric și, la capătul amortizorului, nu mai văzu decât flori.

Epkeen alergă pe strada goală până la Mercedesul parcat la zece metri de casă. Avea cheile în buzunar și frica în stomac; deschise febril portiera, băgă cheia în contact; mașina porni din prima. Prin poarta deschisă a curții țâșni o siluetă îndesată. Pneurile Mercedesului scârțâiră pe asfalt; ucigașul se poziționă bine și trase de la douăzeci de metri. Epkeen apăsă accelerația, iar luneta se făcu țăndări. Celelalte împușcături se pierdură în zăngănitul percutorului.

Epkeen făcu prima la dreapta. Nu mai avea nici armă, nici telefon. Transpirația rece i se scurgea între omoplați. Cioburile zburaseră până pe bord.

Ceasul arăta șase și un minut. Văzu urme de sânge pe scaun.

•

Ruby nu putea să doarmă. După discuții nesfârșite și râuri de lacrimi smulse din neantul care o sufoca, până la urmă se culcase cu Rick. Iubitul ei o convinsese că era singura din inima și din patul lui. Nu se putea spune că-l crezuse, nu *în totalitate,* dar Ruby se simțea vinovată. Iarăși strica totul dintr-odată. Cum se întâmplase și cu casa de discuri, când îi făcuse trupei sale bagajele pentru că i se părea că rockul lor începea să devină comercial și că ar fi avut mai mult succes la o casă de discuri mare… Chiar așa: trebuia să se potolească. Să se concentreze asupra fericirii ei. Rick era în regulă. O iubea. Chiar în noaptea asta îi spusese. De mai multe ori. Rick nu era tatăl ei…

Cerul era încă spălăcit deasupra grădinii. Ruby își bea cafeaua pe taburetul din bucătărie, cu ochii în gol, când privirea îi înțepeni: Brian apăru de cealaltă parte a geamului.

Își părăsi creanga precum o vrabie în fața unei firimituri de pâine și trase ușa glisantă care dădea

spre terasă.

— Rick e treaz? șuieră el.

— Du-te dracului!

— Nu e de joacă, Ruby, spuse el încet. Dentistul tău a lucrat cu serviciile de informații pe timpul apartheidului, în special la un proiect top secret, Proiectul Coast…

— Bla bla bla…

— La dracu'! șopti Epkeen. Niște tipi au trecut azi pe la mine să-mi găurească pielea.

Ruby îi văzu sudoarea pe frunte, apoi batista pe care-o ținea în stânga – sânge, nu?

— Care-i capcana, de data asta? întrebă ea intrigată.

— Nu e nicio capcană. Trebuie să pleci: *acum.* Rick e implicat în uciderea lui Kate. Știu că nu sunt omul potrivit, dar trebuie să mă crezi.

Totul se învălmășea în mintea lui Ruby.

— Ai dovezi?

— E doar chestie de timp.

Ruby vru să închidă ușa glisantă, dar el puse piciorul pe șină și o prinse de mână.

— La dracu', Ruby: nu mai sta la discuții!

— Mă doare!

Privirile li se încrucișară.

— Mă doare, spuse ea încet.

Brian slăbi strânsoarea. Batista picura: rana era adâncă.

— Rick îți știa programul, deci și pe al lui Kate și…

— Rick n-a omorât-o pe Kate, îl întrerupse ea. În seara aia era cu mine, acasă.

— Era cu tine la ora crimei, da. Ți-ai dus grupul de pletoși la hotel, ai trecut pe la clubul de echitație și ai venit acasă pe la nouă. Cabinetul lui se închide la șapte: avea două ore ca să se ducă la Llandudno, să o intercepteze pe Kate pe cornișă și să o livreze ucigașilor, iar apoi să se întoarcă acasă ca să-și facă un alibi. Dumnezeule, ai de gând să deschizi ochii sau nu?!

În ușa bucătăriei apăru un bărbat.

— Ce se întâmplă aici?!

Rick purta un șort și un tricou bej. Probabil că-l trezise zgomotul discuției lor sau poate că nici el nu dormea.

— N-o face pe istețul cu mine, mârâi Epkeen. O să mă urmezi frumușel la comisariatul central, până nu te fac praf.

— N-aveți ce căuta aici, răspunse el. Vă previn că-mi voi informa avocatul cât de curând.

— Wouter Basson, Joost Terreblanche, Proiectul Coast. Sună cunoscut?

Dentistul își păstră calmul.

— Ruby are dreptate: sunteți sărit de pe fix.

— A, da? ’86 – ’91, spitalul militar din Johannesburg: ce îngrijeai acolo? Dinții deținuților politici sau ce mai rămăsese din ei? Sau experimentai produse noi cu Basson, pe care le testați pe cobai umani?

— Iisuse! se enervă el. Sunt dentist, nu torționar!

— Sunt polițist, nu măscărici. Transpiri ca un cal, Ricky, și știu mirosul ăsta: puți a frică.

Dentistul se înroși sub tricou. Mințea. Nu doar pe Ruby.

— N-aveți nici măcar mand…

Epkeen îl apucă de umeri și îl trânti pe gresia din bucătărie.

— Gura, șuieră el zdrobindu-i tendonul.

Rick schelălăi de durere. Ruby privea scena încremenită, când un bărbat cu cagulă năvăli pe terasă. O mână puternică o trase înainte ca ea să poată face vreun gest. Ruby păși înapoi cu un strigăt de stupefacție și simți la tâmplă răceala unei arme automate.

— Nu mișca, polițaiule!

Epkeen văzu fața încremenită a lui Ruby, arma Walther 7,65 lipită de capul ei. Îi dădu drumul dentistului care gemea la picioarele lui. Acum erau doi pe terasă, înarmați până-n dinți.

— Mâinile pe cap! lătră mascatul care ținea arma la tâmpla lui Ruby.

Epkeen se supuse, descurajat. Rick își masa gâtul, cu capul în jos, și pășea cu spatele spre barul din bucătărie. Un bărbat, al patrulea, apăru în încăpere. Cu părul cărunt tuns scurt în jurul cheliei, cu corpul lucrat în ciuda celor șaizeci de ani, Joost Terreblanche nu purta cagulă, ci o armă pe sub vesta militară bej. Epkeen, cu mâinile ridicate, căuta o soluție improbabilă. Cu o lovitură în rinichi fu pus la pământ.

Epkeen își înăbuși un țipăt pe podeaua bucătăriei, repede pătată de sânge. Rana se deschisese din nou.

Terreblanche îl străpunse pe Rick cu ochii lui metalici:

— Te descurci bine, VDV…

Dentistul întâlni privirea lui Ruby, înmărmurită. Nu era momentul pentru explicații. Terreblanche îl măsură pe polițaiul de la picioarele lui, incapabil să se ridice, și-și luă elan: vârful bocancului îl lovi în ficat.

Un bocet prelung scăpă din gâtul lui, în timp ce se rostogolea spre bar. Fostul militar făcu un pas spre el.

— Nu! strigă Ruby.

Epkeen se împleticea în patru labe, nu foarte sigur că mai trăiește. Apoi tocul bocancului îi făcu spatele praf.

5.

Janet Helms coresponda cu hackeri prin niște linii securizate chiar de ei, ale căror coduri de acces se schimbau în fiecare lună, niciodată la dată fixă. Un fel de a-și compensa singurătatea și de a-și perfecționa tehnicile de piraterie. Ce-și închipuiau ăștia din serviciile de informații, că devenise hackeriță ducându-se la cursuri intensive organizate de institute tehnologice, de-alea de două sute de ranzi ora?!

Chester Murphy locuia la Woodstock, la două străzi de apartamentul cu două camere pe care-l închiriase ea. Chester fugea de lumina soarelui, un adevărat vampir, și, la fel ca ea, se hrănea mai ales cu mâncare procesată și cu informatică. O dată sau de două ori pe săptămână, Janet rămânea noaptea la el, în funcție de ce se mai întâmpla la club. Chester nu era frumos, cu capul lui dolofan și nasul de tapir, dar Janet ținea la el – nu-i făcuse niciodată avansuri.

Chester pusese la punct o rețea de hackeri, doisprezece membri cu identitate secretă care își aruncau provocări individuale sau colective: cine intră primul în hardul unei instituții sau al unei întreprinderi bănuite de chestii necurate, care grup reușește să pirateze sistemul radar al armatei. Rețeaua pe care o pusese la punct era nedetectabilă, autonomă, de o eficacitate niciodată dezmințită.

Chester nu pusese întrebări când Janet apăruse la el pe la zece seara. Era în plină acțiune la calculatorul din camera lui… Janet se așezase în fața calculatorului din sufragerie, cu sucurile, caietele și bomboanele ei de mentă. Își recuperase prețioasele coduri din biroul de la comisariat și se

simțea gata să pirateze jumătate din univers. După câteva ore în care testase apărarea inamică, agenta de informații intră în niște fișiere clasificate ale armatei. Multe erau de pe vremea apartheidului. Organigrama Proiectului Coast apăruse pe la cinci dimineața – două sute de nume, pe care i le trimisese pe fax lui Epkeen, plecat noaptea la pescuit în Hout Bay… Răspunsul lui venise imediat, prin mesaj – „Rossow”.

Se făcea dimineață când Chester îi dădu de-nțeles că se duce la culcare; abia dacă-l auzi urcând scările. Janet își continuă cercetările și adună mai multe informații interesante. Spre deosebire de Terreblanche, Charles Rossow apărea pe mai multe site-uri și nu-și ascundea activitățile de chimist. Lucrase pentru mai multe laboratoare de prim rang, mai întâi naționale, apoi internaționale. Colaborarea cu Basson era trecută sub tăcere, erau pomenite doar succesele. În vârstă de cincizeci și opt de ani, Charles Rossow era, la ora aceea, cercetător în biologie moleculară la Covence, firmă de cercetare pe bază de contract, specializată în studii clinice desfășurate în străinătate pentru mari laboratoare farmaceutice. Rossow semnase mai multe articole în reviste prestigioase și se concentrase asupra secvențierii genomului, „un progres formidabil pentru cunoașterea moleculară a corpului uman”.

Janet aprofunda subiectul, suprapuse informațiile.

Încă nu se cunoștea compoziția tuturor genelor, nici locul, nici momentul în care se exprimaseră sub formă de proteină, dar genomul era un instrument care se putea folosi: etapa următoare consta în descoperirea tuturor genelor, a localizării și a semnificației lor și, mai ales, în analiza mecanismelor lor de control. Grație biologiei moleculare, cunoașterea precisă a genomului uman și a genomurilor agenților infecțioși și parazitari avea să conducă, pas cu pas, la descrierea tuturor

mecanismelor ființelor vii și a slăbiciunilor acestor mecanisme. După care se putea acționa în mod specific pentru a corecta anomaliile sau pentru a eradica maladiile, ba chiar, cu titlu preventiv, se putea acționa în avans: un progres fundamental pentru condiția umană, pentru viitorul întregii umanități… Rossow continua, citându-l pe Fichte, că toate animalele erau desăvârșite, numai omul era abia schițat: „Omul trebuie să devină ceea ce trebuie să fie”. Descoperirile recente lăsau să se întrevadă un drum nesfârșit spre perfecțiune. Puterea cercetării actuale stătea în capacitatea ei de a modifica însăși natura umană. Avea să se delimiteze de medicina clasică prin capacitatea ei de a acționa asupra genotipului uman, afectând nu doar ființa respectivă, ci și pe toți descendenții săi. Biotehnologia avea să ducă la îndeplinire ceea ce un secol de ideologie nu putuse realiza: un nou tip uman. Crearea de indivizi mai puțin violenți, eliberați de tendințele lor criminale; astfel, omul ar putea fi refabricat, ca un produs prost conceput și returnat la uzină, biotehnologia permițând modificarea tarelor lui, a înseși naturii lui…

Cu ochii roșii în spatele calculatorului, Janet Helms începea să înțeleagă ce se urzea: el era, Rossow, tatăl celulei necunoscute pe care o găsiseră în drog.

Permițându-le industriașilor să finanțeze cercetările clinice, autoritățile politice comiseseră o gravă eroare. Când o companie farmaceutică cerea eliberarea unei autorizații de punere pe piață, doar ea era în măsură să furnizeze elementele pentru evaluarea produsului care urma să fie comercializat. Punerea pe piață a medicamentelor fals inovatoare și foarte costisitoare devenise regula. Firma păstra și drepturile exclusive, ceea ce îi oferea oportunitatea patentării înseși lumii vii… Rossow și comanditarii lui profitaseră de ea din plin.

Janet găsi o adresă din Johannesburg, într-o suburbie bogată și supravegheată, dar nimic în provincia Capului. Își orientă cercetările spre angajatorul lui Rossow, Covence, organizație specializată în studii clinice. Activități în India, Thailanda, Mexic, Africa de Sud…

— Hop și noi, spuse ea încet.

Șapte și un sfert. Janet Helms trecu pe-acasă să facă un duș înainte s-o șteargă spre portul comercial.

•

Waterfront era aproape pustiu la ora aceea. Comercianții își deschideau magazinele, aranjau rafturile. Metisa sosi prima la barul unde aveau întâlnire. Sosise cu cinci minute mai devreme și îi era o foame de lup. Se așeză la terasă și își puse lângă ea caietul în care notase informațiile adunate peste noapte. Nicio urmă să nu rămână în computerul ei, așa ceruse Neuman…

Aerul era răcoros, iar chelnerul nu părea s-o observe. Îi făcu un semn și comandă un ceai cu lapte și fursecuri.

Janet era entuziasmată, în ciuda nopții nedormite. Mai mult decât răzbunarea iubirii sale pierdute, era cazul vieții ei. O lovitură care, dacă reușea, avea s-o impună în echipa căpitanului. Avea să aibă un grad mai mare și avea să discute ca de la egal la egal cu Neuman. Avea să devină indispensabilă. Imposibil de ocolit. Cum se întâmplase cu Fletcher, care nu se mai putea lipsi de ea. Avea să-i ia locul lui Epkeen, mâna dreaptă de-acum, care nu fusese niciodată prea bine văzut de comisarul-șef. Timpul juca în favoarea ei. Inegalabila ei putere de a munci. Avea să ocupe locul pe care Neuman îl pregătise pentru Dan…

Janet se uită din nou la ceas – opt și unsprezece minute… Parâmele velierelor pocneau sub briză, șalupele companiilor maritime sclipeau în soare așteptând sosirea turiștilor. Waterfront se trezea încet. Chelnerul trecu pe lângă masa ei, numai

zâmbet, alertat de blonda care se așeza la masa vecină.

Lumina urcă pe muntele înverzit. Opt și jumătate. Janet Helms aștepta la terasa cafenelei unde aveau întâlnire, dar nu apărea nimeni.

Și nici nu apăru nimeni.

*

Tocul unui bocanc zdrobindu-i spatele era ultima amintire a lui Epkeen înainte de leșin. Realitatea reveni puțin câte puțin, ca o fiică verde a zilei printre storurile trase. Ruby, deasupra lui, legănându-se în atmosfera postboreală…

— Începeam să cred că ești mort, spuse ea încet.

Chiar era. Numai că nu se vedea. Pupilele i se stabilizară până la urmă. Lumea era tot acolo, seminocturnă, dureroasă. O străfulgerare în josul spatelui, care îi săgetă coloana. Abia putea să se miște. Se îndoia că va mai putea merge vreodată. Gândea pe bucăți, capete de gânduri care nici puse în ordine n-aveau mai mult sens. Și capul îl durea, nu doar spatele, își dădu seama că stă întins pe parchetul unei camere întunecate, având drept unic orizont ochii verzi-smarald ai lui Ruby…

— Ce-am pățit la cap?

— Te-au călcat în picioare.

— Aha…

Se simțea ca un înecat revenit la suprafață. Le legaseră mâinile la spate cu bandă adezivă. Se întoarse pe-o parte, ca să-și ușureze durerea. Avea să vadă mai încolo care era treaba cu capul.

— Unde suntem? întrebă Brian.

— În casă.

Storurile erau trase, cremona ferestrei era demontată. Brian adună stelele împrăștiate de jur-împrejur:

— De când sunt așa?

— De o jumătate de oră, răspunse ea așezându-se pe pat. La dracu', cine-s ăștia?

— Pretenarii lui Rick… A lucrat la un proiect ultrasecret cu un fost militar, Terreblanche. Moșul

tuns periuță care m-a lovit, ăla e.

Ruby nu zise nimic, dar îi venea să vomite de furie. Ticălosul de Brian avea dreptate. Lumea era populată de ticăloși: lumea era plină de alde Rick Van der Verskuizen, care o aburea în timp ce-i adulmeca bucile și care, într-un final, plănuia s-o lase pentru bulangiul cu bocanci.

Brian dădu să se ridice, dar o lăsă baltă.

— Știi unde-i David? întrebă.

— La Port Elizabeth, s-a dus să-și sărbătorească diploma cu Marjorie și cu prietenii lui, răspunse mama acestuia. Nu-ți face griji pentru el, abia săptămâna viitoare se întoarce…

În hol se auzi scârțâit de pași. Tăcură, așteptând. Ușa se deschise larg. Epkeen văzu o pereche de bocanci pe parchetul cernit, apoi statura atletică a lui Joost Terreblanche deasupra lui; o haină militară și ochi de nevăstuică care-l priveau fix.

— Cum e, polițaiule, ne trezim?

Vocea se potrivea de minune cu crampoanele.

— Era mai bine când dormeam.

— Suntem și isteți… Cine știe că ești aici?

— Nimeni, răspunse Epkeen.

— După împușcăturile alea? Mă crezi tâmpit?

— Gunoi ar fi mai…

Terreblanche îi strivi capul sub bocanc și apăsă cu toată greutatea. Nu era prea înalt, dar era greu ca o nicovală.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de-acasă?

— M-am repezit încoace, răspunse Brian, cu gura strâmbată de bocanc.

— De ce nu te-ai dus direct la amicii tăi din poliție?

— Am vrut s-o scot pe Ruby de-aici… Puteați să vă folosiți de ea… ca obiect de șantaj.

— Îl bănuiai pe dentist?

— Da…

Îi înăbuși fața sub bocanc:

— Și n-ai anunțat pe nimeni venind încoa’?

— Nu mai am telefon, îngăimă omul aflat la pământ. Ceilalți, pe urmele mele…

Debeer recuperase faxul cu lista Proiectului Coast, eșantioanele și hardul furat din Hout Bay. Dar băgăciosul ăsta avusese timp să se uite prin ele… Terreblanche ridică bocancul, lăsând urme de talpă pe obrazul polițaiului. Povestea lui părea să se potrivească cu cea a lui Debeer.

Scoase un obiect din haină:

— Uite ce-am găsit în buzunarele tale…

Afrikaanderul ridică puțin capul, văzu stickul USB. Talpa de piele îi zgudui burta. Degeaba se aștepta la asta, tot se făcu covrig pe parchet.

— Lasă-l! făcu Ruby de pe pat.

Terreblanche nici măcar nu-i aruncă o privire:

— Tu, curvulițo, ai face bine să taci dacă nu vrei să-ți bag un făcăleț în cur. Cui i-ai arătat conținutul hardului?

Epkeen hăpăia aerul ca un pește pe uscat.

— Nimănui.

— A, da?

— N-am…

— Ce n-ai?

— … avut timp.

Terreblanche se puse în genunchi și-l apucă pe polițist de gulerul cămășii:

— Ai trimis vreo copie la centru?

— Nu…

— De ce?

Sughița, fără aer.

— Liniile… liniile nu erau securizate… Prea multe nume șterse din fișiere…

Terreblanche ezită; oamenii lui distruseseră calculatorul din cameră în timpul atacului, nu mai aveau cum să afle ce făcuse cu documentele.

— Ai trimis o copie a hardului altcuiva? Zi!

Terreblanche deveni nerăbdător.

— Vorbește sau o zbor!

Scoase arma și o îndreptă spre Ruby, care se retrase în fundul patului, îngrozită.

— Nu folosește la nimic, suflă Epkeen. Descifram dosarele când au venit peste mine oamenii tăi…

Mâna care ținea arma era acoperită cu pete maronii. La capătul armei, Ruby tremura cât pentru doi.

— Așa că nimeni nu știe de existența fișierelor…

Brian dădu din cap. Dobitocul ăsta îi aducea aminte de taică-său.

— Nu. Doar eu.

Liniștea se izbea de pereții camerei. Terreblanche lăsă arma în jos și aruncă un ochi spre Rolexul de la mână.

— Bine… Mai vedem noi…

*

Pivnița era lugubră și rece și mirosea a butoaie. Epkeen încerca să se dezlege, fără prea multă speranță. Fusese legat de un scaun, cu mâinile la spate, și, cu lampa în ochi, nu vedea decât un punct negru.

Un bărbat corpolent pregătea ceva pe masa de alături. I se păru că e Debeer – și o mașinărie cu aspect nu tocmai fericit.

— Văd că nu ne-am pierdut bunele obiceiuri, spuse el către militari.

Terreblanche nu răspunse. Mai torturase oameni. În special negri. Unii care nici măcar nu făceau parte din ANC sau din UDF. în general, amărâți care se lăsaseră manipulați de agitatori comuniști. Thatcher și ceilalți îi lăsaseră baltă după căderea Zidului, dar ura lui rămăsese aceeași, față de comuniști, cafri, liberali, toți neisprăviții ăștia aflați azi la putere…

— Ai face bine să nu-ți risipești saliva, spuse el supraveghind montajul.

Bossul se uită la ceas. Mai aveau ceva timp până să plece spre aerodrom. Casa lui VDV era izolată, n-avea să-i deranjeze nimeni. Când se întorseseră la Hout Bay ca să încarce, îi descoperiseră pe cei

doi angajați și pe paznic fără suflare. Cineva intrase prin efracție în agenție și furase hardul. Pista polițaiului băgăcios era bună, dar flușturaticul ăla le scăpase printre degete. Din fericire, Debeer văzuse faxul care tocmai sosise, organigrama Proiectului Coast și numele lui VDV la sfârșitul listei: în mod sigur polițaiul făcuse legătura…

Epkeen nu se gândea decât cum să câștige timp.

— Tu ai inventat povestea asta cu zulusul, nu-i așa?… L-ați ținut pe Gulethu în viață ca ADN-ul să-l inculpe pentru uciderea lui Kate și să dea de înțeles c-ar fi vorba despre un ucigaș rasist. Gulethu le furniza droguri puștilor din Cape Flats, atâta doar că a vrut să vă ocolească vânzându-le și albilor de pe coastă. El și gașca lui supravegheau casa cât Rossow își pregătea licorile… Experimente ca alea pe care le făceați cu doctorul Basson?

Terreblanche ciuli urechile, cu brațele păroase încrucișate pe haina bej.

— Casa din Muizenberg era o unitate de cercetare mobilă, care putea fi mutată cu Pinzgauerul dintr-un foc? Știați că o să scotocim prin zonă, așa că v-ați gândit la povestea asta cu casa ocupată de boschetari, în care s-ar aciua gangsteri… Pe cine testați produsul-minune: pe copiii străzii?

Celălalt se uita cum Debeer își pregătea materialul, impasibil.

— Handicapați mintal, reluă Epkeen, nu v-ați gândit să-l testați pe handicapații mintal? Vorbesc chiar mai puțin decât orfanii. Și-apoi, între noi fie vorba, nu folosesc la nimic. Nu?

Terreblanche îl privi cu un rictus – uite că polițaiul își revenise în simțiri… Mașinăria era aproape gata.

— Albii nu se duceau să vândă în suburbie, de-asta ați subcontractat afacerea către bande. Doar că în privința lui Gulethu ați nimerit peste un țicnit de primă mână… El a omorât-o pe Nicole Wiese,

nu?… A vrut să dea vina pe Ramphele, fără să știe ce era în drog: un produs-minune amestecat cu cristale de testat pe cobai și o tulpină de HIV ca să fie reduși la tăcere. Care e speranța de viață, câteva săptămâni?

Debeer făcu semn că totul e gata.

— Acum eu pun întrebările, spuse Terreblanche apropiindu-se de scaun.

Îi trecu vârful cravașei peste ochi, până la exasperare.

— Te întreb pentru ultima oară: cine știe de existența fișierelor furate?

— Nimeni, v-am zis. Erau prea multe hibe în rețeaua noastră informatică.

— Ce-ai făcut când ai plecat de la Hout Bay?

Epkeen încercă să îndepărteze fâșia de piele care îi atingea pleoapele.

— M-am întors acasă ca să decriptez conținutul hardului; încercam să înțeleg ce e pe el, când au sosit ucigașii voștri.

— Puteai foarte bine să-i dai o copie șefului tău, obiectă celălalt.

— N-am șef.

— Neuman are o copie?

— Nu.

— De ce?

— N-am avut timp să-i dau.

Cravașa îi mângâie nasul.

— De ce nu i-ai trimis-o?

— Încă descifram conținutul hardului, răspunse Epkeen. Tre' să vă zic în afrikaans?

— Minți.

— Aș vrea eu.

— Îți lua două minute să trimiți dosarul pe e-mail. De ce n-ai făcut-o?

— Liniile noastre nu mai sunt securizate.

— Asta nu te-a împiedicat să primești un fax.

— Dacă aș fi avut o copie la centru, n-aș fi luat stickul cu mine.

— Mai există vreo copie?

— Nu.

Epkeen începea să asude pe scaun. Terreblanche lăsă cravașa. O umbră trecu peste ochii lui încețoșați. Îi făcu semn lui Debeer, care conectase electrozii la mașinăria de pe masă. Afrikaanderul adulmecă aerul ridicându-și cureaua, apoi trecu în spatele prizonierului. Îl apucă de scalp și-i ținu capul pe spate. Brian încercă să se elibereze, dar polițistul din Hout Bay avea o mână de fier. Terreblanche îi prinse un cleștișor de fiecare pleoapă inferioară…

Ochii lui Epkeen erau deja umezi de lacrimi. Cleștii îi mușcară pleoapele. Era destul de dureros și așa, dar nici pe departe ca atunci când dădură drumul la curent.

6.

Mzala nu se întâlnise cu ceilalți la Hout Bay, cum stabiliseră, ci la Constantia, un locșor cu vii și case patriciene unde nu mai fusese niciodată. În curând avea să aibă și el un palat în natură, băutură și femei cât cuprinde. Un milion: în dolari. Merita să faci sacrificii… Mzala puse un săculeț pe masa din sufragerie.

— Totu-i aici, spuse el.

Anunțat în legătură cu sosirea lui, Terreblanche urcase din pivniță. Deschise pachetul, abia clipi văzând cărnurile sângerânde. Limbi tăiate. Erau vreo douăzeci în sacul de iută, un morman vâscos pe care-l vărsă pe lemnul lăcuit. Aspectul era respingător, dar erau într-adevăr limbi umane. Douăzeci și patru cu totul.

— Sunt toți aici?

Mzala zâmbi cu o fericire de animal întors de la păscut.

— Bine… Vezi că e benzină în garaj. Du-le în grădină și arde-le.

Șeful de bandă începu să adune limbile de pe masă.

— Cine-i fata din cameră? întrebă el cu un aer indiferent.

— Cine ți-a dat drumul înăuntru?

— Am văzut-o pe geam, din grădină… Bunăciune…

Zâmbea în continuare.

— Nici să nu-ți treacă prin gând, îl preveni Terreblanche, încă am nevoie de ea… Intactă, preciză el drept avertisment.

— Nevoie ca să ce?

— Vezi-ți de grătar.

Dentistul apăru în ușa sufrageriei. Rick nu-l știa pe negrul cu cicatrice pe față care vorbea cu Terreblanche. Nu vedea decât unghiile tăiate și mișcarea degetelor înroșite. Văzu cărnurile însângerate de pe masă și bolborosi:

— Când… când plecăm?

— În curând, răspunse bossul. Ești gata?

— Da… Aproape…

Mzala își aduna tacticos prada. Rick își făcu curaj:

— Nu există nicio soluție pentru Ruby? Vreau să zic…

— E prea târziu, bătrâne, îl întrerupse Terreblanche. Acum e băgată și ea… Te-ai jucat cu focul, VDV… Fostul logodnicei tale ancheta povestea, n-ai fost tocmai isteț…

— Ruby mi-a zis că-i agent de circulație, se dezvinovăți Rick.

— Țțțț…

— Ăsta-i adevărul.

— El e bătrânul prieten? zise Mzala în bătaie de joc.

Din pivniță se auzi un strigăt. Un bărbat. Se pare că petrecea un sfert de oră neplăcut. Mzala uită o clipă de limbi:

— Ai nevoie de o mână de ajutor, șefu'?

Terreblanche făcu semn că nu.

— Vorbim mai încolo, spuse el către dentist. Adună-ți lucrurile: avionul pleacă peste o oră.

— Da… Da…

Rick nu avusese curajul să-și ia rămas-bun de la Ruby. Trecutul îl ajunsese din urmă, greșeli din tinerețe care trebuiau puse în contextul epocii. Tăcerea lui avusese un preț. (Ce-și închipuia Ruby, că se-mprietenise cu starurile chiar așa, când avea un cabinet amărât pe Victoria?! Că-și cumpărase casa din soldă?!) Terreblanche păstrase rapoarte semnate de el, experimente din Proiectul Coast, cu numele prizonierilor politic. O mică scăpare către presa de scandal și „dentistul starurilor" putea

foarte bine să-și înghită măselele. Rick urmase ordinele, ca mai demult. Kate Montgomery era o pradă ușoară. O privire în agenda lui Ruby și afacerea era rezolvată. Dar fostul ei stricase totul. Lui Rick îi părea rău pentru ea, pentru el. Viața îi trecea prin fața ochilor și știa că nimic n-avea să oprească pierderea de vieți omenești. Trebuia să abandoneze totul, tot ce construise în ultimii douăzeci de ani, să părăsească țara, s-o ia de la capăt…

Soarele mângâia viile în depărtare. Rick se întoarse pe călcâie și se duse spre camera de la etaj. Avea să ia ce era în cufăr, niște dolari, ceva bijuterii…

Terreblanche îl lăsă să facă doi pași, apoi scoase pistolul luat de la polițist: ochi și îl doborî ca pe un negru, cu un glonț în ceafă.

*

Un alb zdravăn făcea planton la ușa camerei.

— Tre' să-i zic ceva la fată, spuse Mzala către paznic.

— Șefii știe?

— Și normal, că el m-a trimis.

Gangsterul zâmbea cu toți dinții lui galbeni. Imbecilul deschise ușa.

Camera era cufundată în semiîntuneric. Fata stătea pe pat, cu mâinile legate la spate. Ruby aruncă o privire veninoasă către negrul filiform care închidea ușa în urma lui.

— Ce vrei?!

— Ușurel, frumoaso…

Bărbatul ținea în mână un sac de iută. Avea unghiile jegoase tăiate ascuțit. Purta niște pantaloni largi și o cămașă cu mânecile pătate de sânge.

— Cine ești? repetă Ruby.

— Hai, hai…

Dar fața negrului puțea a viciu și a moarte; o contempla ca pe un trofeu. O pradă. Inima lui Ruby bubuia.

— Nu-ți fie frică, șopti el. N-o să te doară…

Mângâia traista ca pe un mic animal prețios. Intactă, așa zisese Terreblanche.

— Dacă taci din gură, n-o să te doară, preciza Mzala.

Lui Ruby îi venea să-i scoată ochii, dar erau lipsiți de orice urmă de umanitate. Frica o cuprinse dinspre picioare; Ruby le strânse tare și se lipi de perete.

— O vorbă, m-auzi, spuse el cu o voce dulceagă. O vorbă, și te tai.

— Du-te-n pizda mă-tii.

— În gură, ce zici? Ai chef, ai?

Zâmbi.

— Da, normal că ai chef… Cu așa gură, vrei una mare, normal… O să-ți placă, frumoaso, a mea o să-ți placă, e mare…

— Vino, îl întrerupse Ruby amenințătoare. Am dinți buni.

Mzala zâmbea în continuare, absent. Terreblanche coborâse în pivniță, lăsându-l cu cadavrul „bătrânului prieten" pe parchetul din sufragerie. Avionul pleca abia peste o oră; aveau timp să se distreze un pic… Gangsterul băgă mâna în sac și scoase o limbă la întâmplare. Ruby păli. Vru să se dea înapoi, dar era deja cu spatele la perete. Mzala îi puse bucata de carne pe păr.

— Țipă numai, și te pun s-o mănânci.

Pisică nu mai zâmbea.

Ruby tăcu, paralizată.

Îi puse încă o limbă, pe ureche, mulțumit. Fata tremura din tot corpul, ca o vrabie pe furtună. În curând avea să-i mănânce din palmă – sau mai degrabă să-i mănânce scula, ha, ha, ha… Ruby își mușcă buzele în timp ce el o împodobea, cu un zâmbet crud pe fața neregulată. Acum avea limbi pe păr, pe umeri… Când îi garnisi decolteul, o lacrimă alunecă pe obrazul ei.

Mzala își admiră opera. Fata era gata. I se sculase și aproape că-l durea. Își scoase membrul viguros, când pe hol se auziră pași ritmici.

Debeer intră primul, sprijinind un tip într-o stare jalnică. Urma Terreblanche. O văzu pe Ruby, care plângea în tăcere, apoi zâmbetul crispat al lui Mzala pe pat…

*

Lumea nu mai era formatată, datele se șterseseră. Timpul devenise și el poros, gravitație cuantică în bucle. Epkeen lăsă gameții să valseze în chimia nesigură a creierului său. Materia fusese expediată de cealaltă parte a universului, așa că el se agăța de particulele de gânduri care îi șuierau ca meteoriții pe deasupra capului. La capătul cursei nebunești după sine, văzu vălătucii de praf de pe parchet, apoi pe Ruby lângă el… Imaginile tulburi îi provocau lacrimi arzătoare.

— Ce mi-au făcut? murmură.

— Nu știu, răspunse ea cu o voce neutră. Dar te-ai pișat pe tine.

Brian se mulțumi să respire. Ochii îl înțepau cumplit; îl dureau mușchii, oasele, tot corpul nu mai era decât un geamăt prelung, iar leoaica pe care o zărea printre buruienile arse avea fața ei din zilele proaste de vânătoare. Evaluă daunele cauzate pantalonilor.

— Fir-ar…

— Mda.

Și cămașa era udă.

Își aminti de Terreblanche, de generatorul electric, de creierul lui devenit transformator, de genele care ardeau, de cuvintele care îi ieșeau singure din gură, de șerpii pe care îi scuipase pe culmile durerii… O îndoială groaznică îl sugruma: oare vorbise? Scânteile îi dansau încă sub pleoape, abia o distingea pe Ruby în pat, umbrele pe perete… Epkeen dădu să se miște, dar îl durea totul.

— Ajută-mă, te rog…

— Ca să ce?! La naiba, adineauri a venit un tip, un scrântit, cu niște limbi și mi le-a pus pe față!

Limbi de om! Căcat! Nu vezi că-s nebuni?! Nu vezi că o să ne omoare?!

Ruby era în pragul unei crize de nervi.

— Ar fi făcut-o deja, replică el.

— Cine-ar fi zis c-o să murim împreună? mormăi ea.

— Nu mai visa atâta, ajută-mă să mă ridic.

Ruby îl apucă de-o mână:

— Și, mă rog, ce-ai de gând să faci, Superman? Să sufli în ziduri?

Lacrimile lui Epkeen curgeau nestăpânit pe podea. În picioare acum, se simțea ca un far aruncat în mare, dar vedea formele mai bine: storurile trase, fereastra fără mâner, biroul, scaunul șubred de lemn și pe Ruby, cu dinții strânși, ca să nu urle… E puternică, n-o să se dea bătută. Își lipi fața de storurile lăsate: se zăreau pomii fructiferi din grădină, apoi viile care se întindeau până pe coasta gri a Muntelui Table… Chiar dacă reușeau să scape, n-aveau să ajungă prea departe, în starea în care erau.

— Tre' s-o tăiem de-aici, spuse el.

— Tu dă-i drumul, eu mă uit.

Brian evalua situația: nu era grozavă.

— Terreblanche nu ne-a lichidat încă, înseamnă că are de gând să se folosească de noi.

— Cum? Ca ostatici? Nu faci nici cât o ceapă degerată, Brian. Eu nici atât.

Nu se înșela. Arătă spre mâinile strânse cu bandă adezivă:

— Ai dinți frumoși, încearcă să muști din asta.

— Am încercat deja, istețule. Cât tu erai dus. E prea tare, îl asigură ea.

— Când ai încercat tu, eu nu apăsam deloc. Mai încearcă o dată.

Ruby oftă zgomotos, se puse în genunchi la spatele lui, căută un loc de unde să poată rupe banda mai ușor.

— Dă-i drumul!

— Asta și fac, bombăni ea.

Dar banda era solidă, prea strânsă ca s-o poată apuca în vreun fel.

— Nu reușesc, spuse ea abandonând.

Păsările ciripeau în grădină. Epkeen căută în zadar, nu mai vedea decât o singură soluție: o soluție de prizonier politic… în starea lui, perspectiva îi provoca suspine apropiate de agonie.

— La ce distanță e prima casă?

— La vreun kilometru. De ce?

— Nu prea avem de ales, Ruby… Nu văd niciun paznic în grădină. Cu un pic de noroc, poți să ajungi în vie înainte să vină ei peste noi. Alergi furișându-te fără să te întorci și te duci la vecini să anunți poliția.

— Ah, da? se prefăcu ea mirată. Și cum mă deplasez până la via ta? În vis?

— Fereastra are geam obișnuit, spuse el încet. Dacă reușesc să îl sparg, ai o șansă să fugi. În zece secunde ești în vie. Până reacționează ăștia, ești deja departe.

Ea se încruntă.

— Și tu?

— Eu te urmez.

— Și dacă afară e vreun paznic?

— În cel mai rău caz, te omoară.

— Ăsta-i planul tău?

— Gândește-te că mai câștigi ceva timp.

Ruby dădu din cap, prea puțin convinsă de zâmbetul lui cu două fețe.

— Uiți o chestie, Brian. Cum spargem geamul?

— Am capul tare.

Își încreți mutrița drăgălașă:

— Să spargi geamul cu scăfârlia; e o tâmpenie.

— Da, da-i foarte tare.

Ruby îl privi ca pe un nătărău:

— Tot idiot ai rămas.

— Așa îți place, nu? Hai, deveni el nerăbdător, să nu mai pierdem vremea.

Împinse scaunul sub fereastră:

— Ca să sari mai ușor… Ești gata?

Ruby confirmă, concentrată. Privirile li se întâlniră o clipă: frică, tandrețe, amintiri amestecate. O sărută pe gură, ei nici nu-i trecu prin cap să-l muște; se dădu înapoi până la ușă și evaluă traiectoria ideală. Goni orice gând și se aruncă cu capul înainte.

După calculele lui, avea o șansă din două să rămână lat pe podea. Se izbi de geam, care se sparse. Ruby își înăbuși un strigăt. Capul lui Brian se prinse între storuri, împiedicându-l să iasă prin fereastră; rămase o secundă prins între lamele, apoi căzu printre cioburi.

Lumina din grădină o orbi pe Ruby. Geamul camerei era spart parțial, copacii erau la doar câțiva metri. Pomi uitând de lamele de sticlă care brăzdau cerul, se urcă pe scaunul sprijinit de perete și ieși pe fereastră cu ochii închiși. Dintr-un salt fu afară. Picioarele îi tremurară pe pământul crăpat, pe pleoape îi curgea sânge călduț, dar nu se gândea decât să alerge. Își făcu drum pe sub copaci, printre crengile joase. Via era acum la zece metri.

— Nu o omorâți! urlă o voce în dreapta ei.

Ruby ajunse la primele plantații. Se încovoie, se strecură vreo douăzeci de metri pe alee, apoi o luă brusc la stânga. Arbuștii o zgâriau, mâinile legate o încetineau în cursa nebunească, o luă pe altă alee, gâfâind, o tăie spre nord. Cam un kilometru până la casa vecinilor. Ruby alerga prin vie, când un șoc îi opri traiectoria. Căzu cu fața la pământ. O greutate enormă o țintui pe jos. Îi scăpă un strigăt de durere: bărbatul o ținea strâns, cu genunchiul între umerii ei. Pe alei apăreau umbre…

— Încotro, curvulițo? mormăi Terreblanche.

Ruby avea gura plină cu pământ. Planul lui Brian fusese de căcat. Clar, viața nu îți făcea nicio surpriză.

*

Epkeen aștepta cu spatele la perete, amețit. Șocul aproape că-l omorâse, dar rămăsese conștient. Minune pentru capetele arse. Paznicii îl

găsiseră la pământ, printre cioburi și bucăți de storuri. Ocupați s-o prindă pe fata care fugea, îl lăsaseră cu rănile lui și porniseră la vânătoare. Ruby nu putea să ajungă departe.

Și uite că se întorcea, cu fruntea tăiată urât. Rochia îi era zdrențe, brațele, zgâriate, era plină de sânge pe față și pe umeri. Terreblanche o aruncă pe pat ca pe o jucărie veche.

— Leagă-le gleznele, îi ordonă el lui Debeer. Și scapă de cioburile astea: să nu cumva să se taie…

Umor de militar. Ruby se uită descumpănită la Brian, care avea scalpul parțial smuls. Debeer începu cu el.

— Îi dezlegi după ce crapă, spuse bossul.

Asta era partea a doua a planului. Prima se odihnea în mijlocul sufrageriei, cu glonțul polițistului în ceafă. Terreblanche avusese de gând să scape de Van der Verskuizen și de gâsculița lui înainte să ajungă la aerodrom – un jaf terminat prost –, dar ultimele evenimente îi modificaseră planurile.

— Fă-le mai întâi o injecție de patru mililitri; lași să acționeze juma de oră, apoi o faci pe a doua… O să fie amețiți și n-o să opună rezistență.

Debeer încuviință, în timp ce șeful său își ștergea amprentele de pe pistolul de calibrul 38.

— Pe urmă o omori pe fată cu arma asta, spuse el punând revolverul pe birou. Nu uita de mănuși și nu uita să pui amprentele polițaiului pe sculă. Trebuie să pară o crimă comisă într-o criză de nebunie, urmată de o supradoză, pricepi?

— Afirmativ.

Debeer făcea treburile murdare. Nu-i plăcea în mod deosebit. Era de ajuns să nu se gândească. Bossul puse jos o valijoară de piele. Înăuntru erau un garou, seringi, prafuri, o coadă de topor…

— Pe fată o violezi înainte s-o omori, preciză el. E important pentru autopsie… Ne vedem cum am stabilit.

Ruby se chirci în pat, cu ochii ieșiți din orbite.

— Nimeni n-o să creadă c-a fost crimă, spuse Epkeen de lângă perete. Toată lumea știe că ne iubim.

— Îhî! confirmă Ruby.

Terreblanche nu le aruncă nici măcar o privire.

— Executarea.

•

Prima injecție fu ca un tunet pe un cer deja negru. Epkeen simți cum căldura îi urcă în obraji, se propagă într-un spasm către mușchi și aleargă de-a lungul degetelor. Arsura era intensă, dar mai subtilă decât generatorul de mai devreme. Trecu de la durere la insensibilitate, se opri între indiferență și dinamită, trecând milimetric pe lângă implozie. În sfârșit, după primul șoc, miracolul: valul de lavă prin vene, cioburile din cap, rănile, nu mai simțea nimic. Pământul atomizat sub picioarele lui, mirosurile pielii și flăcările îl răscoleau din tavan până-n podea. O durere prelungă îl făcu să se întindă curând ca o câmpie sub clar de lună.

— Nu mă atinge!

Vocea țâșnise de nicăieri. Deschise ochii ca două globuri de sticlă.

— La naiba! Nu mă atinge! repetă vocea.

Epkeen se înfioră. Ruby era acolo, lângă el. Îi simțea respirația pe gură.

— Dar… nu te ating! strigă el.

Se uită de jur-împrejur, nu văzu decât coșmar: Doamne Dumnezeule, așa e, o *atingea*… Dar nu era el: mâinile, degetele astea… Ruby era acolo, la câțiva centimetri. Sângele picura din răni, îi lăsa pete pe față, iar el era întins peste ea, în altă parte… Dorința părăsise iubirea, dispariția infinitului. Văzu, fără să creadă, lucruri care nu existau: Ruby lungită sub el cu coapsele desfăcute, ochii rostogolindu-i-se sub efectul drogului, convulsiile, desenele cuverturii și răsuflarea feminină pe gâtul lui… Totul îi reveni în minte în același timp: pivnița, tentativa de fugă, prima injecție.

Epkeen se rostogoli în pat și se lăsă să cadă pe parchet.

Paznicii adunaseră imediat geamul spart, dar avusese timp să împingă un ciob sub pat: căută prin colțuri, dar nu văzu decât un întuneric înconjurat de stele. Într-un târziu zări o sclipire palidă lângă plintă. Bucata de sticlă… Se roti pe podea și, cu vârful piciorului, trase ciobul.

Pași grei se apropiară pe hol. Cheia se învârti în broască. Epkeen se suci și închise ochii.

Debeer intră în cameră. Erau duși de jumătate de oră. Se apropie de pat și puse valijoara lângă fată. Și polițistul era letargic, lungit pe podea… își puse o pereche de mănuși de latex și își pregăti ustensilele; cu cât termina mai repede, cu atât ajungea mai repede la aerodrom. Smulse ce mai rămăsese din rochie, rupse elasticul chiloților și-l împinse, cu o mișcare grațioasă, pe podea. Apoi puse un prezervativ pe coada de topor și desfăcu picioarele fetei. Era de ajuns să nu se gândească.

— Dă curu-ncoa', curvulițo…

Epkeen, la pământ, vedea spatele afrikaanderului de pe pat. Ruby nu mai reacționa. Își activă sinapsele, dar drogul îl făcuse ca de lemn, avea degetele grele, aproape insensibile. Cine știe dacă nu cumva își tăia venele, de fapt… O pereche de chiloți zbură pe parchet. Brian freca de zor ciobul de banda adezivă. Avea și crampe de-acum, degetele îi erau ferfenițite de mii de tăieturi, dar nu se întâmpla nimic. În timp ce Debeer debita insulte în afrikaans, mâinile i se eliberară dintr-odată. Epkeen șovăi o clipă, își dădu seama că abia putea să se miște. Creierul trimise ordine, fără efect. O văzu pe Ruby pe pat, genunchiul lui Debeer pe umărul ei. Greutatea care-l țintuia la podea dispăru cât ai clipi. Se aruncă pe el, cu gura spumegând de iubire și de furie – o chimie mortală: bucata de sticlă intră în gâtul lui Debeer, secționând carotida.

7.

Luna dispărea încet de pe cer. Neuman punea la punct planul de acțiune pe care urma să-l prezinte șefului SAP, când îl sună Myriam. Tânăra asistentă trecuse dis-de-dimineață prin fața casei Josephinei, în drum spre serviciu. Surprinsă că obloanele erau deschise, bătuse la ușă, dar nu primise niciun răspuns. Neliniștită, le trezise pe prietenele bătrânei. Una dintre ele spunea că Josephina se dusese la biserica din Lengezi, în apropiere de Khayelitsha, să stea de vorbă cu o anume Sonia Parker, menajera preotului, despre o bandă de copii ai străzii.

Neuman păli.

Parker.

Pamela, metisa găsită moartă în pivniță, purta același nume…

Ali mulțumi îngerului păzitor al mamei sale, apoi consultă fișierele SAP. Găsi repede: *Pamela Parker, născută pe 28/11/1978. Părinți decedați. O soră, Sonia, domiciliu necunoscut…*

Neuman își umplu buzunarele cu gloanțe și ieși din comisariatul pustiu.

Zona nisipoasă de lângă Lengezi se întindea până la mare. Ziare vechi, bucăți de plastic, pânză de sac, tablă ondulată, adăposturile de lângă locurile publice erau printre cele mai jalnice din suburbie. Neuman trânti portiera și o luă pe drumul de pământ bătătorit.

Un vânt surd se lovea de ușile închise. Totul părea pustiu, abandonat. Se apropie gonind umbrele, văzu doar un șobolan speriat de pașii lui. Fațada bisericii căpăta nuanțe de roz în lumina zorilor. Urcă treptele și intră fără zgomot pe ușa întredeschisă…

Arma țintea întunericul. Scaunele erau goale, liniștea, închisă într-un cufăr din fundul capului său. Nimeni. Înaintă pe pardoseala înghețată; patul armei devenise umed în mâna lui. Văzu stâlpul de lângă altar, șervetul alb, lumânările stinse… Neuman se opri la mijlocul drumului. În spatele altarului era o formă neagră, o formă cu contururi clare, care părea să atârne de cruce… Josephina. Mâinile îi fuseseră legate cu sfoară de marele Iisus din lemn; capul se odihnea pe piept, căzut, inert, cu ochii închiși… Ali se apropie și îi mângâie pleoapele. Machiajul se dusese, un fard albastru încă ud de lacrimi. Își trecu mecanic degetul peste obrazul ei, îl mângâie îndelung, ca pentru a o liniști. O să se termine în curând, o să se termine în curând… Imaginile se amestecau, confuze. Maxilarul îi tremura. Nu știa cât durase, dar mama lui n-avea să mai sufere. Pisică îi înfipsese o spiță de bicicletă în inimă.

Neuman se dădu un pas înapoi și lăsă arma. Mama lui era moartă. Sângele-i țâșnise pe gură, pătându-i rochia albă, frumoasa ei piele neagră, sânge lipicios pe bărbie, pe gât, gura întredeschisă… Văzu tăieturile de pe buze… Crestături… Urma unui cuțit… Ali deschise gura mamei lui și se cutremură: nu mai avea limbă. I-o tăiaseră.

Strigătul i se înfipse în tâmple. *Zwelithini*. Îndemnul războinic al ultimului rege zulus, înainte de măcelărirea poporului său…

Zwelithini. Să se cutremure pământul.

*

Beth Xumala trăia cu frica în sân, ca toți polițiștii din suburbii: teamă că aveau să-i spargă noaptea casa și s-o violeze, că aveau s-o omoare ca să-i fure arma de serviciu, teama că aveau s-o omoare orbește în plină stradă, teama de represalii dacă aresta un gangster important. Dar își iubea meseria.

— Știți să trageți? întrebă Neuman.

— Eram printre cele mai bune studente din promoția mea la țintele mișcătoare, răspunse agenta.
— Țintele nu ripostează.
— N-o să le las timp să riposteze.
Stein, colegul ei din echipa de noapte, era un albinos solid cu uniforma călcată impecabil. Nici el nu-și închipuise vreodată că avea să lucreze cu șeful Serviciului Omoruri din Cape Town, și în niciun caz în genul acesta de intervenție. Își aranjă vesta antiglonț, verifică harnașamentul.
Primele raze de soare apăreau pe fațada ciuruită de gloanțe a cârciumii Marabi. Vizuina americanilor era închisă, intrarea, apărată de un grilaj metalic, ferestrele, baricadate cu placaj și bucăți de tablă. Niciun semn de viață. Și strada era ciudat de liniștită.
— Hai, spuse Neuman.
— Poate c-ar trebui să așteptăm întăririle, se hazardă Stein.
— Acoperiți-mi spatele, atât.
Neuman n-avea de gând să aștepte Casspirele lui Krugë, nici pe trântorii lui Sanogo. Armă pușca cu pompă găsită în portbagajul patrulei și porni. Stein și Xumala șovăiau – erau plătiți cu două mii de ranzi ca să apere legea, nu ca să moară într-o operațiune sinucigașă împotriva celei mai puternice bande din suburbie. Dar zulusul înconjurase clădirea.
La semnalul lui, cei doi agenți escaladară acoperișul vecin. Aterizând în curtea cârciumii, Neuman își înăbuși un geamăt de durere. Făcu slalom printre pubelele spintecate și dozele împrăștiate pe jos și ajunse primul la ușa de fier care dădea spre sala de jocuri.
— Trageți la prima mișcare suspectă, spuse el foarte încet.
Agenții erau neliniștiți. S-o descurca el cumva cu ei… Blindajul era de pe vremea apartheidului, încuietoarea, de pe vremea Marelui Trek. Neuman

înclină pușca cu pompă și trase două salve una după alta. Sistemul de închidere se făcu țăndări. Stein puse ușa la pământ cu o lovitură de picior. Neuman năvăli în salonul privat. La dreapta, magazia și camerele gangsterilor, la stânga, încăperea lui Mzala. Se duse drept spre țintă, se repezi pe ușa întredeschisă și îndreptă arma cu pompă către salteaua șefului de bandă.

În semiîntuneric se odihnea o femeie goală. O metisă durdulie, pe care o văzuse data trecută cu Mzala. Privea tavanul îngălbenit, cu ochii ieșiți din orbite și gâtul tăiat. Hainele îi zăceau pe jos, iar dulapul era aproape gol. Neuman îngenunche încet și deschise gura fetei. Nici ea nu mai avea limbă…

— Căpitane! strigă Beth din dormitor. Căpitane!

Zulusul se ridică fără să mai simtă durerea de coaste. Agentul Stein chema întăriri prin radio, coechipiera lui revenea din dormitor, lividă.

— Sunt morți cu toții, spuse ea.

Neuman găsi postere cu femei goale pe pereții crăpați, un reșou pentru cutiile de conserve, sticle de bere goale și câte un cadavru pe fiecare pat suprapus. Cu toții, membri ai bandei americanilor. Alții zăceau pe jos, cu capul înclinat, cu nasul în băltoacele de alcool. Douăzeci și două de cadavre, toți executați cu un glonț în cap. Până și cârciumăreasa fusese lichidată – corpul ei zăcea după tejghea, printre sticle goale și jointuri… Banda americanilor fusese ștearsă de pe fața pământului: fuseseră omorâți în timpul somnului lor etilic, apoi le fuseseră tăiate limbile.

Mzala nu se număra printre victime.

Neuman scrâșni din dinți: îi furau totul, până și moartea.

Îi lăsă pe agenți să cheme ajutoare și ieși fără un cuvânt.

În față se adunaseră câțiva oameni tăcuți. Ali nu voia să se gândească – nu încă. Luă mașina, surd la sirenele poliției, și porni în direcția Lengezi. Câteva femei mergeau de-a lungul drumului,

ducând în mână un coș sau o găleată de plastic. Khayelitsha se trezea încet. Încetini în fața casei mamei lui și opri fără să-și dea seama. Gardul viu era tăiat, obloanele, deschise. Ali închise ochii ca să respire, simți cum îl cuprinde mânia. Monstrul din adâncul lui se trezea. *Zwelithini.* Nu avea să doarmă. Nu avea să mai doarmă niciodată…

Mobilul îi piui în buzunar, absurd. Neuman văzu mesajul de la Zina și inima i se strânse și mai tare: *Ne vedem la 8 la Boulder National Park... XXX pupici...*

O perdea de lacrimi îi încețoșă ochii. Ridică fruntea, zări casa mamei lui dincolo de parbriz, soarele razant peste obloane. Pe stradă, niște copii se jucau cu mașinuțele lor de tablă… Neuman deschise portiera și vomită micul dejun pe care nu-l luase.

*

Girofarurile în fața bisericii, ambulanța, polițiștii care-i împrăștiau pe curioși, Myriam plângând pe trepte, cu capul între mâini. Neuman explora realitatea crudă cu ochii altuia.

Doi jandarmi păzeau intrarea în biserică. Neuman trecu prin fața lor fără să-i vadă. Preotul metodist stătea la intrare, cu părul cărunt și lumânări pâlpâind în ochi. Neuman îi făcu semn să tacă. Voia să vorbească mai întâi cu legistul.

Rajan lucra la spitalul Crucii Roșii din Khayelitsha, un bărbat slab, de origine indiană, pe care-l întâlnise de vreo două ori. Rajan îl salută cu o jenă compătimitoare. După primele concluzii, crima avusese loc în biserică, pe la nouă seara. Limba fusese secționată, probabil cu un cuțit, dar moartea părea cauzată de o spiță ascuțită de bicicletă, înfiptă în inimă.

Execuția favorită la Soweto, pe vremea când *vigilantes* și *comrades* își reglau conturile pe spinarea istoriei… Oroarea era menită să-l destabilizeze, dar Neuman își vedea de treabă departe de pământ, în țara zulusă, unde avea să își

înmormânteze mama, lângă soțul ei, când totul se va fi terminat…

În biserică domnea o liniște de gheață, abia tulburată de murmurele oamenilor de afară. Brancardierii așteptau lângă altar.

— Putem să luăm corpul?

Rajan aștepta o vorbă de la Neuman.

— Da… Da…

Ali aruncă o ultimă privire spre mama lui, care dispăru sub fermoarul unui sac de plastic.

— Știu că nu vă consolează, murmură legistul, dar, dacă vă liniștește cumva, să știți că limba a fost secționată post-mortem…

Nu se clinti. Prea multe vipere în gură. Istoria nu se repeta, se bâlbâia… Neuman se îndreptă spre preotul care aștepta lângă stâlp.

— Mama avea întâlnire cu menajera dumneavoastră, spuse el învăluindu-l în umbra lui. Unde este?

— Sonia? La ea acasă, în mod sigur… E o casă lipită de biserică: acolo doarme…

— Arătați-mi.

Preotul asuda, în ciuda aerului rece al dimineții. Ieșiră pe o ușă ascunsă.

Peticul de pământ din spatele bisericii aparținea congregației. Câteva rânduri de cartofi dulci, morcovi, salată, din care menajera făcea de mâncare pentru cei mai amărâți… Neuman împinse ușa cocioabei. Sub acoperișul de tablă era deja cald. În cameră plutea un iz de transpirație și obsedantul miros de sânge. O negresă tânără era întinsă pe salteaua din cameră. Din gâtul ei tăiat cursese un sânge închis la culoare.

— Sonia?

Preotul făcu semn că da, fără glas. Neuman inspectă corpul. Fata încercase să se apere: avea urme roșii pe încheieturi și o unghie ruptă. Lama îi secționase esofagul, apoi limba… Crima avusese loc cu vreo douăsprezece ore în urmă. Privi de jur-

împrejur mobila, rafturile, supa pe care o pregătea în bucătăria de alături…

— De când lucra Sonia pentru dumneavoastră? îl întrebă Neuman pe omulețul înspăimântat.

— De anul trecut… Ea m-a căutat… O fată rătăcită, care voia să-și ispășească păcatele ajutându-și aproapele și să răspundă la chemarea D…

Neuman îl apucă de haină și-l lipi de perete.

— Domnul e mut de ceva vreme, spuse el printre dinți. Sora menajerei dumneavoastră a fost omorâtă din cauza unei povești cu droguri distribuite copiilor străzii, iar Sonia era în legătură cu cei din zona asta. Deci?

— Nu știu…

— Un puști cu șort verde, Teddy, și unul cu o cicatrice pe gât vă zic ceva?

Preotul tremura în strânsoarea uriașului.

— Sonia! se sufocă el. Sonia le dădea supă…

Neuman se gândi la grădină, la cotețe…

— Aveți animale?

— Găini… Și câțiva porci, iepuri…

Îl trase pe omuleț până în grădină. Îngrămădiți în cuști, iepurii adulmecau gratiile; mai încolo, găinile ciuguleau printre paie de parcă era apă clocotită. În fundul grădinii, un coteț de chirpici cu acoperiș de tablă și un jgheab în care băltea o apă clocită adăpostea porcii. Neuman își scoase Colțul 45 și, cu un glonț, spulberă lacătul.

În coteț îl întâmpină un miros infect. Cei trei porci care se bălăceau în mocirlă veniră grohăind: un mascul, mai mare, și două femele cu râtul roz mânjit de căcat.

— Ce le dați de mâncare?

Preotul stătea în ușă:

— Tot… tot ce rămâne…

Neuman dădu drumul porcilor. Omulețul dădu să-i rețină – aveau să-i distrugă grădina –, dar se răzgândi. Neuman scoase briceagul, desfăcu lama și amestecă în mocirla infectă. Printre resturi

apărură oase: oase umane… Majoritatea fuseseră mestecate de porci… După dimensiuni, oase de copii… Oase cu zecile.

*

Boulder Național Park adăpostea o colonie de pinguini din zona Capului. Animăluțele țopăiau libere pe plaja cu nisip alb, cu valurile zgomotoase pe post de trambulină. Neuman pășea măsurat pe nisipul ud.

Zina îl aștepta pe stânci, printre stropii fini pe care vântul îi aducea pe rochia ei. Îl văzu de departe, uriaș în mijlocul pinguinilor care se legănau, și-și cuprinse cu mâinile picioarele strânse. Ali merse până la recif și înăbuși orice idee de dragoste:

— Ai documentul?

Lângă ea, pe stâncă, se afla o mapă de plastic. Zina voia să-i vorbească despre ei, dar nimic nu se potrivea în acest decor.

— Asta-i tot ce am putut obține, spuse ea.

Neuman uită de rachetele negre care îi explodau în cap și luă mapa de plastic. Documentul nu avea antet, dar conținea un raport complet despre omul pe care-l căuta.

Joost Terreblanche lucrase pentru serviciile secrete în timpul apartheidului și se număra printre membrii „Ligii fraților”, Broederbond, o societate secretă care reunea pseudoelita afrikaander, ale cărei afaceri rareori ieșeau la iveală. Deși fusese implicat în Proiectul Coast și în dispariția mai multor activiști negri, Terreblanche nu fusese deranjat de justiție. Procesele finalizate erau rare, de aceea puțini dintre foștii membri ai armatei colaboraseră cu Comisia pentru Adevăr și Reconciliere a lui Desmond Tutu. Unele ramuri ale fostelor servicii secrete beneficiaseră astfel de o impunitate aproape generală pentru grave violări ale drepturilor omului. Terreblanche părăsise armata cu gradul de colonel, la căderea regimului și se reconvertise la afacerile de protecție și pază

prin intermediul mai multor firme sud-africane, în special ATD, unde era acționar principal. Sursa susținea că Terreblanche beneficia de protecție la toate nivelurile, atât în Africa de Sud, cât și în Namibia, unde conflictul dintre cele două țări permisese multiple infiltrări. Se bănuia că dirijează operațiuni paramilitare în diverse țări din zona Marilor Lacuri – trafic de arme, închiriere de mercenari. Raportul menționa mai ales o bază în deșertul Namib, o fostă fermă securizată în mijlocul unei zone protejate, unde Terreblanche își desfășura afacerile în liniște.

Namibia…

Valurile se spărgeau pe plajă, împingând pinguinii; Zina îl privea pe zulusul cufundat în lectură, ciudat de palid sub masca lui. Întâlnirea lor ținea de o adiere de vânt. Un impuls care n-ar fi trebuit să existe niciodată, și care totuși îi arunca unul spre celălalt. Nu era momentul, dar niciodată nu avea să fie momentul.

— Ce-ar fi să încetăm cu circul ăsta? spuse ea.

El ridică fruntea, totem negru pe nisip.

— Crezi că-s oarbă? reluă ea încăpățânată. Crezi că nu văd cum mă privești?

Neuman se crispă încă un pic, dar nu răspunse. La suprafață pluteau cadavre, cu zecile, golite de sânge.

— Turneul se termină mâine-seară, spuse ea. Pe urmă, nu știu… Plec din oraș, Ali, dacă nu-mi zici să mai rămân.

Ali nu mai auzea tunetul valurilor pe plajă, nici țipetele pinguinilor. Lumea se răsturnase. Cădere liberă.

— Îmi pare rău, spuse el din vârful buzelor.

Zina strânse din dinții ei frumoși.

— Mai zi o dată! șuieră. Hai: mai zi-mi o dată!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Se trezea dimineața cu mirosul pielii lui, înfrunta apa, vântul, focul de sub picioare, mirosul lui o aștepta în pat, în cabină, o urmărea pe holuri, pe străzi, în aerul

călduț al serii, intra în stropii fini aduși de vânt, mirosul lui, mirosul lui peste tot.

Ali coborî privirea. Îi văzu tălpile goale sub rochie, conturul gleznelor, picioarele și rochia care dansa…

— Îmi pare rău…

Și muri acolo, printre pinguini.

8.

Animalele ieșeau la căderea nopții. O pereche de antilope oryx străbătu câmpia, în căutare de frunze fragede crescute după ultima ploaie.

— Ce dracu' caută și tâmpiții ăștia? bombăni Mzala de pe terasa fermei.

Gangsterul era nervos. I se rupea de animale, de nisip, de deșert. Mzala se gândea la dolari. La Mozambic. Pensionare anticipată. Palate și păsărici în călduri.

— Cât stăm aici?

— Cât trebuie, răspunse bossul. Mai bine culcă-te.

Fostul militar bea ceai rooibos, instalat confortabil într-un fotoliu pe terasă.

Mzala scrută deșertul. Toată imensitatea asta îl dezumfla de tot. N-avea chef să doarmă. Praful sau mai degrabă teama că s-ar putea trezi cu o lamă între omoplați îl ținea în picioare. Terreblanche îi detesta pe toți cei care nu se înroșeau la soare. Pisică își luase unele măsuri de precauție care îl împiedicau să-l lichideze pe loc, dar n-avea să închidă ochii decât când va fi plecat de aici, cu mălaiul. Așteptarea asta îl scotea din sărite – lui Mzala nu-i plăcea să aștepte. În suburbie, statutul lui de șef îi conferea privilegii, dar asta era de-acum de domeniul trecutului. Banda americanilor își trăise traiul, odihnească-li-se în pace sufletul ăla blestemat. Mzala își respectase partea din contract: luase somniferele de la biserica din Lengezi, o eliminase, în trecere, și pe curva ailaltă, plus mamaia grasă apărută pe nepusă masă, arsese limbile cu benzină, apoi îi urmase pe ceilalți până la pista aerodromului…

— Ce te-mpiedică să-mi bagi chiar acuma și restul de lovele? bombăni el.

— Am discutat deja, peroră Terreblanche de pe tronul său de răchită. Granițele sunt în mod sigur supravegheate la ora asta și nu țin să pici în mâinile poliției… O să pleci în străinătate când o să fie sigură filiera.

Fals: putea trece liniștit dintr-o țară în alta, fără să dea peste vreun funcționar zelos, dar șeful americanilor era o brută cu mintea scurtă care ar fi spart imediat bănetul pe mașini de lux, bijuterii de aur sau fetițe de fițe. Hardul era la loc sigur, la comanditari, averea lui și a băiatului era asigurată, dar polițaii erau încă în alertă. Joost avea s-o facă pe mortul o vreme, până se mai așezau lucrurile. Abia apoi avea să se ducă după Ross în Australia. Banii cumpărau totul. Banii răscumpărau totul…

— Nu așa ne fusese vorba, se încăpățână Mzala. Ne-nțeleseserăm că după ce se termină operațiunea o șterg cu banii mei.

— Nimeni nu pleacă fără asentimentul meu.

— Ce-i ăla?

— Acordul meu.

— Acordul nostru era mălaiul. Un milion. Peșin. Unde-s dolarii mei?

— O să aștepți și tu, ca toți ceilalți, tranșă Terreblanche. Am încheiat discuția.

Mzala se strâmbă în întuneric. Se întreba dacă fața asta de lună avea banu' aici, într-un cufăr, sau în vreo ascunzătoare undeva… Avionul care-i adusese azi-dimineață, un Cessna, plecase cu materialul, iar acum erau singuri în mijlocul deșertului pe care nu-l cunoștea.

Pe terasă domnea o liniște de plumb, abia tulburată de briza nocturnă. Păsările de noapte tăcuseră toate. Și antilopele oryx fugiseră… Mzala se îndreptă spre camera lui, cu arma la îndemână, când lângă magazie răsună un țipăt.

*

Neuman oprise motorul mașinii pe marginea șoselei și făcuse ultimii kilometri pe jos. Cutia pe care o ducea în brațe îi întețea durerile; după harta regiunii, ferma se afla în spatele dunelor din Sossusvlei, la vest, departe de locurile turistice…

Luna îl ghidă prin câmpia deșertică. Merse un kilometru luându-se după Crucea Sudului, cu buzunarele costumului prăfuit îngreunate de încărcătoare. Dunele se decupau în întuneric. Într-un târziu, zări o lumină în depărtare, apoi un gard care mărginea ferma.

Un struț o luă la goană când se apropie, ca o santinelă înnebunită. Neuman puse cutia de cealaltă parte a gardului, apoi se cățăra. Strânse din dinți și pătrunse pe proprietatea privată: vreo douăzeci de hectare, după informațiile de la Zina, până la poalele dunelor din Sesriem. Se îndreptă spre lumina tremurătoare, se opri la jumătatea drumului, evaluă topografia locului. Puse cutia pe umăr și, după câteva minute de urcuș greu, ajunse pe vârful celei mai înalte dune. Ferma lui Terreblanche se zărea sub lună – clădirea din prefabricate era mai jos, lângă gard.

Neuman puse cutia metalică pe nisip. Era o pușcă Steyr, cu lunetă laser zoom x 6, cu amortizor, și trei încărcătoare de câte treizeci de gloanțe de calibrul 7,62. O armă de lunetist. O montă cu grijă, verifică dacă funcționează.

Își șterse sudoarea de pe frunte și se întinse pe creasta netedă. Nisipul era moale, aproape răcoros. Exploră întinderea cu luneta cu infraroșii, reperă ferma, anexa – un depozit, în mod sigur… Pe terasă erau doi bărbați care păreau să stea de vorbă; în curte, două mașini 4x4… Clădirea din prefabricate era puțin mai încolo, la cincizeci de metri. O santinelă patrula cu pușca-mitralieră în bandulieră. Altul fuma pe cărarea care ducea spre drumul principal. Neuman îl ochi și îl doborî cu un glonț în spate. Omul căzu cu fața la pământ. Îndreptă pușca spre curte și îl găsi pe celălalt

bărbat. Ținta dansă o clipă în lunetă, apoi se răsuci brusc sub impact.

Trăgătorul respiră din nou. Niciun semn de agitație în jurul clădirilor. Se asigură că santinelele muriseră pe loc și îndreptă luneta în direcția terasei. I se păru că recunoaște silueta lui Mzala lângă stâlp, când doi bărbați ieșiră din depozitul vecin: doi tipi cu capul ras care cărau niște cutii. Neuman îi urmări – se duceau spre mașini – și apăsă pe trăgaci. Pe primul îl omorî cu un glonț sub gât, pe celălalt, când se întorcea spre colegul lui.

Din casă ieși un al treilea bărbat. Văzu corpurile la pământ și-și scoase pistolul. Neuman îl atinse la umărul stâng, iar cu al doilea glonț îl lipi de ușă… înjură din vârful dunei: tipul avusese timp să dea alerta.

Neuman îndreptă pușca spre terasă, dar siluetele se refugiaseră în casă. Un bărbat în maiou apăru cu o armă în mână: capul i se făcu țăndări. Dormitorul, în mod sigur… Aveau să se trezească și să organizeze riposta… Neuman ținti ferestrele și goli metodic încărcătorul. Un tir în orb care semănă panică, traversând pereții. Auzi strigăte și țăcănitul primelor rafale străpungând noaptea. Luă al doilea încărcător de pe nisip și trase unul câte unul alte treizeci de proiectile: dormitorul fu în curând găurit dintr-o parte în alta. Un tip încercase să iasă, dar Neuman îl țintuise cu un glonț în piept. Supraviețuitorii se ascundeau înăuntru.

La câțiva metri de el țiuiră proiectile, găurind nisipul. Îl localizaseră… Neuman armă ultimul încărcător și explora tenebrele. Reperă un bărbat la intrarea în dormitor, cu o pușcă-mitralieră în mână, ascuns în spatele ușii: le făcea semne disperate tovarășilor lui, invizibili… Neuman trase douăsprezece gloanțe de calibrul 7,62, care spulberară ușa și pereții dimprejur. Atins la picior, bărbatul se târa ca să scape de lunetist. Neuman îl termină cu un glonț în obraz.

Zulusul nu mai respira, concentrat asupra obiectivului. O siluetă traversă câmpul infraroșu. Omul țâșni din dormitor, alergă în zigzag spre fermă. Neuman rătăci împreună cu el într-un dans macabru și, cu o apăsare de trăgaci, îl proiectă cu fața la pământ.

Avea degetele țepene, respirația înghesuită în adâncul mațelor. Se relaxă, în sfârșit. Nicio mișcare sub lună… Lăsă cutia armei în acoperământul ei de nisip, merse de-a lungul crestei și gemu coborând duna. Niște portiere se trântiră în noapte. Neuman se opri, gâfâind, și îndreptă luneta armei către fermă: un 4x4 fugea spre vest, ridicând un nor de praf.

Trase la repezeală șase gloanțe, care se pierdură în ceață…

O liniște de moarte se lăsă peste întinderea deșertică. Neuman nu se gândea la nimic. Rămâneau vântul nopții între zidurile găurite, pușca pe care o strângea ca un dement și Toyota parcată în curte.

Urmele mergeau către mare: o sută de kilometri de dune și de câmpie pietroasă, printr-unul dintre cele mai mari parcuri naționale din lume. Neuman mergea pe urma paralelelor care alergau sub farurile lui, agățat de volan, ca să-și atenueze durerea de coaste.

Descoperise șapte corpuri în dormitor, printre care un alb tânăr care se ținea de burtă tremurând și pe care îl lăsase să crape acolo. În afară de cadavrele din curte, ferma era goală. Găsise arme în depozit, muniție, dar Mzala și Terreblanche fugiseră. Aveau de gând să ajungă la șoseaua spre Walvis Bay tăind-o prin deșert, dar Neuman n-avea să-i lase. Gonise orice gând care ar fi putut să-l împiedice să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Inspecta dunele dincolo de parbriz, tot mai înalte pe măsură ce înainta în Namib. Toyota hurducăia pe nisipul moale, se zgâlțâia, trimițându-i împunsături de foc. Se agăță și mai tare de volan.

Un șacal o zbughi pe sub faruri. Conducea, arzând de febră; ocoli o denivelare și dintr-odată îi zări: două puncte roșii fosforescente între dune… Neuman se opri la trei sute de metri, stinse farurile în vârful unei coline. Deschise portiera și îi observă prin luneta cu infraroșii a Steyrului. Mașina fugarilor părea blocată. Se împotmoliseră în nisip. Alertat de farurile Toyotei, Mzala lăsase baltă lopata și se ascunsese în spatele mașinii: Terreblanche îl urma, cu o pușcă-mitralieră în mână. Acum se ascundeau după mașina de teren, pândind un dușman invizibil…

Neuman sprijini arma de portieră și ținti rezervorul. Trase cinci proiectile, degeaba. O mașină blindată…

Neuman rămase pe gânduri, cu cămașa udă de transpirație. Apoi puse pușca pe scaunul din dreapta, desfăcu briceagul și se așeză la volan. Mașina fugarilor era blindată, Toyota, nu… Un plan simplu, sinucigaș.

Cauciucurile patinară pe nisipul moale, apoi prinseră aderență: începu să coboare panta. Două sute cincizeci… două sute de metri: aprinse farurile, blocă pedala de accelerație cu vârful briceagului și se aruncă spre țintă. Pe capota mașinii de teren se iviseră două țevi: Neuman luă arma de pe scaunul din dreapta și ieși repede din mașină.

Parbrizul, capota, scaunele, grila radiatorului, totul fu spulberat de rafalele de gloanțe, fără să schimbe traiectoria vehiculului care fusese lansat spre ei: Toyota izbi spatele mașinii împotmolite, care, în ciuda șocului, abia dacă se mișcă. Terreblanche și Mzala se dăduseră înapoi spre dună ca să scape din coliziune: țâșniră din întuneric și își îndreptară armele spre Toyota accidentată. Partea din față era înfundată, parbrizul, făcut țăndări, portiera, găurită de gloanțe, dar în interior nu era nimeni.

Neuman se rostogolise pe nisip o sută de metri înainte, își recuperase arma și luase poziție: cu coatele înfipte în pământ, ținti rezervorul Toyotei, care explodă la al treilea glonț. O jerbă de flăcări lumină pentru o clipă valea de nisip. Neuman nu-și mai vedea țintele, ascunse de perdeaua de fum. Flăcările cuprinseră rapid mașina blindată. Mzala și Terreblanche, refugiați în spatele mașinii, se dădură un pas înapoi. Traseră încă o rafală în orb, apoi o alta, care se pierdu la câțiva metri. Cuprins de flăcări, rezervorul mașinii de teren explodă și el. Deflagrația îl surprinse pe Mzala: sărutul focului îl prinse în suflul său.

Neuman îi auzi mai întâi strigătul, apoi îi zări silueta. Torța umană se zvârcolea, încercând să scape de flăcările care îl mistuiau. Mzala făcu câțiva pași stângaci pe nisip, dădu din mâini ca să scape din îmbrățișarea mortală, dar focul îl urmărea. Se rostogoli pe pământ, urlând din toți rărunchii… Neuman căută cu luneta cealaltă țintă, exploră întunericul, dar fumul opac învăluia tot. Terreblanche părea să se fi evaporat… La câțiva pași mai încolo, Mzala urla în chinuri. Mirosul de carne arsă ajungea până la el. Dădea din mâini lovind pământul, dar degeaba. Neuman îl termină cu un glonț în piept.

Broboane de sudoare i se adunau pe față. Ali urcă vreo douăzeci de metri, deschise unghiul lunetei și îl reperă pe Terreblanche, cățărat în vârful dunei. Avea un pistol, pușcă, nu… Glonțul țâșnit din Steyr îi agăță umărul tocmai când trecea de cealaltă parte a dunei.

Flăcările pârâiau, răspândind un fum negru. Neuman inspecta coama unde dispăruse Terreblanche și se ridică încet. Căderea de adineauri îi înviase durerile costale. Ocoli rugul care mugea și urmă creasta care șerpuia sub lună. Urmele duceau spre vârf, unde ajunse după un urcuș greu. Vântul înălțimilor abia dacă-l răcori un pic. În fața lui, valurile de nisip mergeau cât vedeai

cu ochii… Văzu urme de pași pe versantul neted al dunei: mergeau spre vest… Neuman înjură. Nu avea să-l ajungă niciodată din urmă pe jos – nu cu durerea asta de coaste.

Verifică magazia armei și se înfioră văzând încărcătorul: mai avea doar un glonț.

Un vânt călduț străbătea înălțimile. Ali se întinse și exploră orizontul. Câmpuri denivelate cu contururi nedeslușite se succedau monoton. În câmpul infraroșu apărură curând urme de pași, un traseu rectiliniu… Urmă traiectoria și reperă silueta fugarului. Mergea cu pași ritmici, cu pistolul în mână. Trei sute de metri, un zbor de pasăre… Neuman își ținu respirația, uită până și golul din capul său și apăsă pe trăgaci.

Focul străpunse liniștea.

Dincolo de țintă, omul se prăbuși pe nisip.

*

Neuman se apropie cu pistolul țintit spre el, dar Terreblanche nu mai mișca. Zăcea la pământ, cu arma automată la îndemână, pe jumătate leșinat… Ali împinse arma departe și îngenunche lângă rănit. Fruntea îi șiroia. Îi luă pulsul, văzu că respiră. Neuman ridică tricoul kaki, ud de sânge: glonțul atinsese un rinichi, trecuse pe lângă ficat.

Terreblanche deschise ochii în timp ce Neuman îi evalua rana.

— Am bani… bolborosi el. Mulți b…

— Gura, sau te las să crăpi aici.

Devorat de șacali. Un sfârșit fericit… Dar Neuman îl voia viu. Documentele despre experimente dispăruseră, ca și urmele laboratorului, martorii… La fermă nu găsise nimic. Mzala murise și el, așa că ultima lui șansă era să se întoarcă cu gunoiul ăsta.

Terreblanche era palid sub lumina stelelor. Neuman văzu o înțepătură urâtă pe braț; o înțepătură de păianjen, se părea… Apăsă lângă ea; din braț se scurse un firișor galben. Un păianjen de nisip. Unii puteau fi mortali.

— Porcăria aia m-a înțepat, spuse rănitul.
Era încă întuneric, dunele erau abia conturate sub stele. Neuman îl ridică pe bărbatul întins pe nisip și, fără un cuvânt, îl ajută să meargă.
Le luă aproape o oră să ajungă la mașinile fumegânde.
Dacă din zulus se scurgeau sânge și apă, Terreblanche gemuse tot drumul. Căzu lângă mașinile calcinate, la capătul puterilor. Din vehicule încă ieșea un miros acru care împuțea toată valea. Cadavrul lui Mzala se odihnea ceva mai încolo, o formă neagră și chircită care îi amintea de fratele lui, Andy… Ocupat să-și țină o batistă peste rană, Terreblanche nici măcar nu-și privi complicele. Fața îi era ca de ceară sub primele sclipiri ale zilei. Veninul începea să-și facă efectul… Neuman își verifică din nou telefonul, fără succes; nu avea acoperire.
Un văl de neliniște îi umbri chipul.
— La câți kilometri e drumul? îl întrebă el pe Terreblanche.
Fostul militar abia dacă ridică ochii.
— Walvis Bay. Vreo cincizeci de kilometri.
— Și prima casă?
Celălalt făcu un gest evaziv;
— Pe aici nu-i decât nisip…
Neuman se strâmbă. Ferma era la peste treizeci de kilometri… Evaluă albastrul cerului, pe creasta dunelor. Mașinile nu mai puteau fi folosite, ajutoare nu soseau; totuși, focul ardea de mai bine de o oră…
Terreblanche își rupse maioul ca să înlocuiască batista. Sângele începea să se coaguleze, dar rana îl durea groaznic. Brațul începea să se umfle. Aruncă o privire către polițistul negru care pândea îngrijorat un semn pe cer. Terreblanche înțelese de ce:
— Știe cineva că suntem aici? întrebă.
— Nu.

Deșertul din Namibia e unul dintre locurile cele mai calde din lume. La prânz, temperatura avea să ajungă la cincizeci de grade la umbră, șaptezeci la soare. Fără apă, n-aveau să reziste nici măcar o zi.

9.

Cercetătorii știau de multă vreme că genele nu sunt lucruri simple: relațiile dintre genotip și fenotip sunt atât de complexe, încât nu permit nici măcar o descriere sumară a legăturii dintre genomul unei persoane și fenomenele patologice de care suferă ea. Această complexitate a lumii vii crește și mai mult dacă se iau în calcul diversele aspecte ale structurii sociale în care e integrat fiecare, modul său de viață și mediul, care se adaugă la cauze adesea imprevizibile ale bolilor – un amerindian din Amazonia nu suferă întotdeauna de aceleași maladii ca un european. Ce mai contează, câtă vreme cercetările făcute de laboratoarele farmaceutice nu sunt destinate țărilor din sud, incapabile să le plătească la prețul maxim. Constrângerile etice și juridice s-au dovedit a fi prea riguroase în țările bogate (mai ales Codul de la Nürnberg, adoptat în paralel cu procesele medicilor naziști), așa că laboratoarele își transferaseră studiile clinice în țări „cu costuri reduse" – India, Brazilia, Bulgaria, Zambia, Africa de Sud –, unde cobaii, majoritatea săraci, puteau beneficia de cele mai bune tratamente și de o aparatură de vârf, în schimbul colaborării. Ca un medicament să fie validat, trebuie tratați mii de pacienți, așa că laboratoarele subcontractaseră studiile clinice către organizațiile de cercetare pe bază de contract, printre care se număra și Covence.

După ani de cercetări, echipa lui Rossow elaborase o moleculă capabilă să vindece bolile de care sufereau occidentalii – anxietate, depresie, obezitate – un produs care avea să garanteze o cifră de afaceri fabuloasă.

Mai rămânea de testat produsul.

Cu suburbiile lor care dădeau pe-afară, Africa de Sud și, în special, regiunea Capului erau terenul potrivit. Nu doar că pacienții erau nenumărați și neatinși de vreun tratament, dar, după concluziile dramatice legate de problemele de degenerescență și alte efecte nedorite ale produsului în curs de experimentare, cercetările nu mai puteau continua în mod transparent. Din cauza concurenței crâncene dintre laboratoare, rapiditatea devenise un atu esențial. Optaseră deci pentru o unitate mobilă la marginea suburbiilor, unde aveau să trateze cobaii docili și fără legături familiale, copiii străzii, pentru care nu-și făcea nimeni griji.

Pentru a limita riscurile, li se inocula virusul HIV, extrem de eficient. Avantajul era dublu: speranța de viață a subiecților era limitată, iar boala, endemică în Africa de Sud, n-avea să trezească suspiciuni în caz că cineva sesiza ceva.

Însărcinat cu această operațiune, Terreblanche profitase de zonele de non-drept și făcuse un acord cu Mzala, a cărui bandă stăpânea Khayelitsha și care, la rândul său, subcontractase afacerea către Gulethu și gașca lui de mercenari, care bântuiau prin zonele-tampon. Gulethu și ratații lui răspândiseră cocktailul în taberele de boschetari fără să trezească bănuieli. *Tik*-ul îi agăța pe puștii din zonă, care erau transportați noaptea până la laboratorul din Muizenberg, la marginea suburbiei, ca să se analizeze evoluția substanței. Cei care supraviețuiau mureau de SIDA și ajungeau la porci. Gulethu încercase să-i tragă în piept, și totul se dusese dracului…

Epkeen murea de cald, în ciuda aerului condiționat din camera de spital. Fusese bătut, scalpat, pus pe scaunul electric. De cealaltă parte a patului, Krugë asculta raportul fără să scoată o vorbă. Poliția găsise douăzeci de cadavre în suburbie, printre care și al mamei lui Neuman, și

oseminte umane din spatele bisericii din Lengezi… Deocamdată, presa nu era la curent.

— Știi unde-i Neuman? întrebă șeful SAP.

— Nu.

Epkeen abia începea să se trezească, când Krugë se înființase ca să-l ia la întrebări. Bărbatul gras își propti bărbia dublă în gulerul cămășii.

— Dacă există probe care susțin ceea ce mi-ați zis, oftă el, va trebui să mi le arătați… Nu aveți nimic, locotenente.

Un stol de corbi trecu prin ochii lui zăbreliți:

— Cum adică n-am nimic?

— Unde vă sunt probele?

— Sechestrarea acasă la Van der Verskuizen, cadavrul lui Debeer, fuga lui Terreblanche: ce mai vreți?

— N-avem niciun martor al poveștii ăsteia.

— Normal, au murit cu toții.

— Tocmai asta e problema. Nimeni nu știe de unde au apărut osemintele găsite în spatele bisericii, nici cine le-a pus acolo. Neuman e de negăsit, așa că n-avem nicio explicație. Cât despre ce s-a întâmplat acasă la dentist, adăugă el, nu am găsit amprente. Adică, de fapt, am găsit: pe ale dumneavoastră.

— Totul a fost șters, știți bine, răspunse Brian de pe mormanul lui de perne. Ca în casa din Muizenberg. Contul off-shore este…

— Informație obținută ilegal, întrerupse Krugë. Agenta Helms ne-a spus totul despre procedurile voastre.

Epkeen păli și mai mult în lumina artificială. Janet Helms îi trădase. Îi abandonase tocmai când ajungeau la liman. Se lăsaseră aburiți de ochii ei de focă.

— Terreblanche și Rossow au participat la Proiectul Coast cu doctorul Basson, repetă afrikaanderul, păstrându-și calmul. Terreblanche avea competențele și logistica necesare să organizeze o operațiune de anvergura asta.

Covence oferă o acoperire legală; e de ajuns să-l interogați pe Rossow.

— Ce vă închipuiți, locotenente? Că o să atacați o multinațională petrochimică cu argumentele astea? Terreblanche, Rossow și Debeer nu apar în niciun fișier de-al nostru. Nimic nu confirmă ceea ce spuneți…

Krugë îl fixă ca pe un iepure prins cu farurile în ochi.

— Știți ce-o să se întâmple, Epkeen? O să vă atace pe dumneavoastră, cu o armată de avocați. O să găsească chestii despre dumneavoastră, moravurile dumneavoastră, băiatul care refuză să vă vadă, certurile cu fosta nevastă și despărțirea cu care încă nu v-ați împăcat. O să vă acuze că l-ați asasinat pe Rick Van der Verskuizen.

— Ce?

— Am fi fost curioși să auzim mărturia dentistului, acceptă Krugë. Din păcate, a fost găsit mort în sufrageria lui, doborât cu un glonț în ceafa, cu arma dumneavoastră de serviciu.

— Ce insinuați?! Am fost sechestrați, am fost torturat ca să dezvălui ce-am aflat după vizita la agenția din Hout Bay, apoi ne-au injectat drogul ăla cât să dobori un bizon. Căcatul pe care-l am în sânge, cadavrul lui Debeer, probele materiale din valiză, nici astea nu contează?

Krugë nu se dădea bătut:

— Arma cu care a fost omorât dentistul a fost găsită în cameră cu amprentele dumneavoastră; o să vă pună asta în cârcă. Ceea ce o să discrediteze mărturia dumneavoastră și a fostei soții, care va fi prezentată drept o țicnită cu stări schimbătoare, în stare de orice ca să pedepsească un bărbat infidel, chiar și să se alieze cu cel mai mare dușman al ei… O să spună că sunteți dependent de drogul ăsta, că ați vrut să trageți un pic de spuză pe turta dumneavoastră și că ați lichidat dealerul, pe Debeer, într-un acces de ultraviolență…

— O înscenare, se enervă Epkeen, știți la fel de bine ca mine.

— Dovediți-o.

— Dare ridicol!

— Nu mai ridicol decât povestea dumneavoastră cu complotul industrial, făcu șeful poliției. După ce s-a întâmplat în timpul apartheidului, ar trebui să știți că Africa de Sud e țara cea mai supravegheată în privința cercetărilor medicale, mai ales în ce privește testările pe cobai umani. Va trebui să-i convingeți pe jurați… Ați provocat un adevărat carnaj în casa aia, adăugă el cu privirea întunecată. Iar fotografiile făcute în cameră când ați fost găsiți nu pledează în favoarea dumneavoastră…

— Ce fotografii?

O sclipire de suspiciune îi străbătu ochii spălăciți.

— N-ați văzut ce i-ați făcut fostei dumneavoastră neveste. Mâinile legate la spate, plină de sângele dumneavoastră, hainele rupte, zgârieturi, lovituri, violență sexuală… Asta nu mai e dragoste, domnule Epkeen, e turbare… Când ați fost găsiți vă învârteați în jurul patului, ca un nebun.

Un frison îi străbătu șira spinării. Un leu. Un tâmpit de leu care-și apăra teritoriul…

— Nu am violentat-o pe soția mea, spuse el într-un lapsus.

— Cu toate astea, sub unghiile dumneavoastră a fost găsită piele a ei. O să aibă o influență teribilă asupra juriului…

Brian se clătină o clipă pe patul de spital, se agăță de gol. Drogul, șobolanii legistului, ultima fază, cea a agresiunii…

— Ne-au drogat, mârâi el. Știți la fel de bine ca mine.

— Pe seringă sunt amprentele dumneavoastră.

— Ca să pice vina pe mine. La naiba, Debeer avea mănuși de plastic când l-ați găsit, nu?

— Asta nu dovedește nimic. Cel puțin, așa o să susțină în fața unui tribunal… În orice caz, tot ce-ați putea spune dumneavoastră despre o înțelegere între laboratorul-fantomă și un grup paramilitar condus de un fost colonel al armatei poate fi întors împotriva dumneavoastră: vizita nocturnă la agenția din Hout Bay, pe lângă faptul că în urma ei n-a rămas niciun document, va fi oricum declarată nulă din cauza viciului de formă.

— Totul e pe stickul USB.

Krugë își desfăcu mâinile în semn de bună-credință:

— Arătați-mi stickul ăla, atâta vreau…

În gură îi persista un gust infect, capul îi vâjâia. Ruby, Terreblanche, Debeer, injecțiile, dispariția lui Ali, informațiile i se învălmășeau în cap, iar coborârea se anunța vertiginoasă… Scrută fața flască a comisarului-șef, impasibil de cealaltă parte a patului.

— Sunteți și dumneavoastră băgat în afacerea asta, Krugë?

— O să pun întrebarea asta pe seama unei rătăciri, mârâi șeful SAP, dar aveți grijă ce spuneți, locotenente… Vreau doar să vă previn: industria petrochimică are unul dintre cele mai puternice forme de lobby de pe planeta asta nenorocită.

— Și una dintre cele mai corupte.

— Uitați ce e, se înmuie Krugë. Credeți sau nu, eu sunt de partea dumneavoastră. Dar va fi nevoie de argumente al dracu' de solide ca să-l convingem pe procuror să înceapă o procedură judiciară, percheziții… Va trebui și să demontăm una câte una acuzațiile care vi s-ar putea aduce, și n-avem decât cuvântul dumneavoastră.

Epkeen îl asculta pe șeful poliției, stupefiat.

— Și ochii? spuse el uitându-se urât. Mi i-am ars singur, ca să mă fac frumos?

— O să ceară expertiză psihiatrică și…

Brian ridică mâna ca și cum ar fi acceptat provocarea. Revenea la viață, dar era prea târziu.

Situația era absurdă – nu trecuseră prin toate căcaturile alea ca să eșueze acolo, într-o cameră de spital.

— N-o să încep nicio procedură împotriva dumneavoastră, anunță Krugë ca să încheie întrevederea. Deocamdată, nu. Dar vă sfătuiesc să fiți în gardă până se lămuresc lucrurile. În orice caz, nu vă mai ocupați de anchetă. Gulethu le-a asasinat pe fete, asta-i versiunea oficială. Nimeni nu trage sforile unei rețele industrialo-mafiote. E doar un fiasco lamentabil, iar capul meu, în joc. Povestea e încheiată, insistă el, și vă rog să o considerați și dumneavoastră la fel. Plus că o nouă crimă a fost comisă noaptea trecută: Van Vost, unul dintre principalii donatori ai Partidului Național, se pare că a fost victima unei prostituate negre…

— Unde e Ruby? îl întrerupse Epkeen.

— În salonul de alături, răspunse Krugë făcând semn cu capul. Dar nu contați prea mult pe mărturia ei.

— De ce? I-ați tăiat și ei limba?

— Nu-mi place umorul dumneavoastră, locotenente Epkeen.

— Greșiți, te amuzi teribil după o ședință de tortură.

— V-ați depășit atribuțiile și ați acționat în mod necugetat, se încinse Krugë. O să discut cu Neuman de îndată ce apare și o să aplic măsurile care se impun.

— Înăbușiți povestea, nu? Vă e frică pentru căcatul ăla de Cupă Mondială?

— Duceți-vă acasă, mârâi Krugë. Și stați acolo până la noi ordine. S-a-nțeles?

Epkeen încuviință. Mesaj recepționat. Destinație: neantul.

Șeful poliției ieși din salon lăsând ușa deschisă în urma lui, bombăni ceva pe hol și se îndepărtă.

Curând apăru și Janet Helms, cu uniforma ei strâmtă și o pungă de plastic în mână.

— V-am adus haine curate.

— Oi fi vrând și o medalie, te pomenești.

Metisa înaintă timid, întâlni privirea acuzatoare a lui Epkeen, puse lucrurile pe scaunul de-alături.

— Așa, deci, te-ai lăsat descusută de Krugë?

Janet lăsă capul în jos, ca un copil prins cu greșeala, frământându-și degetele.

— Informațiile pe care le-am adunat noi nu pot fi susținute în fața unui tribunal, se dezvinovăți ea. N-aveam de ales. E în joc cariera mea…

Ridică ochii mari și umezi.

— Nu mai aveam vești despre dumneavoastră de ieri-dimineață… Am crezut că v-au omorât…

Circul ăsta al ei nu mai ținea.

— Ai informații despre Rossow? o întrebă.

Agenta Helms își mușcă buzele brune.

— L-ai localizat? Știi unde poate fi găsit?

— N-am dreptul să vorbesc cu dumneavoastră despre asta, spuse într-un târziu.

— Ordin de la șefu'?

— Cazul e închis, pledă ea.

— Uiți de Neuman… Krugë ți-a cerut să mă tragi de limbă, așa-i?

Janet Helms nu răspunse imediat.

— Știți unde e?

— Dacă știam, mă căram de mult de-aici, răspunse Epkeen tranșant.

Agenta de informații oftă. Ezita vizibil. Brian o lăsă să fiarbă în suc propriu. Fata îl dezgusta, iar ea simți lucrul acesta.

— E o chestie pe care nu le-am zis-o oamenilor lui Krugë, spuse ea într-un târziu. Din depozitul de arme lipsește o pușcă Steyr… Căpitanul Neuman a semnat de primire: ieri-dimineață.

O armă de lunetist.

Inima lui Brian o luă razna. Ali avea să-i omoare.

Pe toți.

Cu sau fără asentimentul lui Krugë.

*

Brian mergea pe o sârmă invizibilă, pe holul spitalului de pe Park Avenue. Medicul de gardă refuzase să-l lase să plece în starea aceea, așa că semnase că iese pe riscul lui, să-l lase naibii în pace, și ceruse s-o vadă pe Ruby. Cerere refuzată: abia ieșise din comă și se odihnea după triterapia de urgență care le fusese administrată… Îl sună pe Neuman de la recepția spitalului, la întâmplare, dar telefonul nu era în aria de acoperire.

Asfaltul se înmuia sub soarele amiezii când afrikaanderul ieși din spital. Cu ochii încă arși, nu vedea decât un filtru tulbure, restul se pierdea. Îi venea să vomite. Greață. De la tarabele din Greenmarket își cumpără o pereche de ochelari de soare Ray Ban la zece ranzi. Apoi își luă mașina din subsolul comisariatului și un mobil. Geamul din spate era făcut țăndări, parbrizul, fisurat pe lungime, dar mașina porni la prima cheie…

And then, she… closed…
Her baby blue…
Her baby blue…
Oh… her baby blue… EYES!!!

Scrumul se împrăștie în tot Mercedesul. Epkeen aruncă țigara pe geam și urcă spre Somerset. Îl durea îngrozitor de tare capul, iar întrevederea de mai devreme îi punea nervii în piuneze. Krugë înăbușea cazul din motive pe care nu le înțelegea sau care îl depășeau, mai degrabă. Dar Brian nu se lăsa păcălit. În competiție cu piețele mondiale, statele suverane nu puteau face aproape nimic pentru a limita presiunile finanțelor și ale comerțului globalizat, cu riscul de a îndepărta investitorii și a-și pune în pericol PIB-ul. Rolul statelor se limita astăzi la menținerea ordinii și siguranței, în mijlocul noii dezordini mondiale dirijate de forțe centrifuge extrateritoriale, alunecoase, nesătule. Nimeni nu mai credea cu adevărat în progres. Lumea devenise nesigură,

precară, dar majoritatea decidenților profitau de jaful operat de tâlharii acestui sistem-fantomă, așteptând *sfârșitul* catastrofei. Excluşii erau împinși spre periferiile megalopolisurilor rezervate câştigătorilor unui joc antropofag în care televiziunea, sportul şi tabloidizarea vidului canalizau frustrările individuale, din lipsa unor perspective colective.

Constrâns sau forțat, Krugë era pragmatic: n-avea de gând să riște o fugă a investitorilor dintr-o țară care se pregătea să organizeze marele bâlci cu balonul rotund, din cauza unei găști de copii ai străzii, al căror destin oscila între un ciob de sticlă plin de *tik* și un glonț rătăcit. Neuman era singura lui speranță – speranță care dispăruse de aproape două zile…

Epkeen se lăsă condus de mașină; ajunse acasă și se întinse, distrus, pe canapeaua din sufragerie. Injecția lui Debeer îl dărâmase, iar noaptea petrecută delirând pe patul de spital îl lăsase fără vlagă, ca un cal mort împotmolit în noroi. Rămase un timp pe canapea, încercând să se adune. Atmosfera din casă era sinistră. Ca și cum dintr-odată nu mai era a lui, ca și cum pereții voiau să-l dea afară… Fantoma lui Ruby, spectru contaminat de virus, care venea să se răzbune pe el? Goni delirul de om dependent în sevraj, luă două analgezice și puse ultimul CD cu Scrape. La maximum. Să curețe corbii…

Într-adevăr, un văl negru trecu în curând pe deasupra lui, în timp ce zăcea prăbușit pe canapea. Muzica urla în sufragerie, mai să jupoaie cerul. Gândurile se organizară încet… Jocul dublu al lui Janet Helms nu conta. Ali întrerupsese comunicarea, ca să aibă mâinile libere. Alesese o armă de lunetist, deci știa unde se află ucigașii…

Mzala: fugit.

Terreblanche: de negăsit.

Banda americanilor: lichidată.

Copiii: o grămadă de oase.

Epkeen răsuci de o mie de ori enigma în capul lui distrus și, într-un târziu, înțelese: dansatoarea din Inkatha.

*

Rhodes House era clubul șic din City Bowl, unde manechine și vedete din publicitate se întâlneau între două filmări – o activitate profitabilă, datorită luminii excepționale din regiune.

În seara aceea, o clientelă masculină autosatisfăcută se înghesuia sub ochii gorilei de la intrare, un frumușel bine lucrat. Cine n-avea pielea bronzată și cămașa albă descheiată avea puține șanse să intre. Cu pansamentele de pe cap, mersul de robot ruginit și ochii stacojii, Epkeen aducea mai degrabă cu un om aflat la capătul ștreangului. Scoase legitimația, i-o arătă tinerelului care acorda favorurile la intrare și găsi un loc la bar, lângă scenă.

Era sfârșitul spectacolului. Între tobele zuluse și zidul de sunete electrizante, Zina smulgea coardele unei chitare incandescente sub reflectoarele orbitoare. Brian își încreți pleoapele ca să-și potolească amețeala, cu nervii încordați. Scurt moment de osmoză. La sfârșitul seismului, Zina plecă într-un nor de fum, într-un ropot de sunete…

Curând se aprinseră luminile, iar muzica de lift acoperi vocile. Brian vru să comande de băut, dar barmanul dat cu gel se făcea că nu-l vede. Odată sfârșită atracția serii, manechinele își reluară pauza pe ringul de dans, unde mai mulți Casanova în Versace flirtau cu umbra lor mofturoasă. Epkeen pândea, în suferință, ieșirea artiștilor. Triterapia îi răscolise stomacul. Șefa grupului ieși într-un târziu din cabină; Epkeen se prezentă în mijlocul hărmălaiei și o duse spre bar. Purta o rochie decoltată, dar n-avea pantofi. O frumusețe, într-adevăr.

— Ali mi-a povestit de o fostă militantă din Inkatha, spuse el, nu de o harpie electrizantă.

— Ali mi-a povestit de un prieten, i-o-ntoarse ea, nu de o mumie.

— Vă plac pansamentele mele.

Zina strâmbă din nas la cicatricele lui:

— Sunt decorative?

— De fapt, sufăr îngrozitor.

Dansatoarea ridică o sprânceană.

— Sunteți destul de nostim pentru un alb.

— Vă ofer ceva de băut?

— Nu.

Barmanul dat cu gel era oricum asaltat din toate părțile. Zina își puse coatele pe tejgheaua umedă.

— Voiați să vorbim?

— Ali n-a mai dat niciun semn de viață de ieri, spuse Epkeen. Îl caut. E mai mult decât urgent, dacă vreți să știți cum stau lucrurile.

Bașii vibrau. Fața Zinei nu trădă nici cea mai mică emoție.

— Nu păreți surprinsă. A trecut pe la dumneavoastră, nu…?

Zina uită de pansament și se cufundă în ochii lui verzi ca apa.

— Ne-am văzut, da…

— În legătură cu Terreblanche?

Dansatoarea dădu din cap. Pulsul afrikaanderului acceleră.

— E important. Aveți informații?

Un văl de melancolie căzu pe fața dansatoarei.

— Știu că Terreblanche a cumpărat o fermă în Namibia, spuse ea într-un târziu. Acum doi ani, printr-o firmă-fantomă… O fostă bază de antrenament în deșertul Namib. Părea să-l intereseze pe prietenul dumneavoastră. Eu nu…

Epkeen nu văzu perlele care curgeau din ochii ei. Namibia: tăind orice posibilitate de comunicare, Ali se deconecta de la lege. Adrenalina crescu rapid. Notă toate informațiile pe pachetul de țigări și se întoarse spre africană sculpturală.

— E vreo șansă să ne mai vedem în viața asta? întrebă el.

Zina zâmbi în mijlocul faunei nocturne.

— Îmi pare rău, frumosule prinț: eu pe regele zulus îl iubeam…

Un zâmbet frumos, ca ea, frânt.

10.

Un camion cu vite trecu urlând prin ferestrele Mercedesului. Un mecanic pusese bandă adezivă neagră pentru a repara luneta, dar soarele pârjolea acum geamul de pe partea șoferului. Epkeen conducea deja de ore întregi pe șoseaua N7, care mergea spre nord până la frontiera namibiană. Traversase Veldul, ținutul afrikaander, cinci sute de kilometri de dealuri galbene și câmpii deșertice unde nu creștea nimic în afară de vie și câteva ferme aruncate acolo ca un om în mare. Imaginea lui Ruby infectată revenea în ritmul liniei discontinue de pe asfalt; dacă triterapia de urgență nu mergea, dacă virusul mutant rezista la tratamentul-șoc? Se vedea din nou în cameră, tremurând pentru ea, când Terreblanche îndreptase arma spre fața ei, apoi tripat, întins pe corpul ei însângerat…

Ajunse la Springbok în zori, epuizat.

Springbok era ultimul orășel în care puteai să faci un popas înainte de frontiera namibiană. Epoca de aur a mineritului trecuse, azi nu se mai găseau decât reclame țipătoare, biserici, câteva magazine de vânătoare și o colecție de pietre semiprețioase în vitrină, mândria lui Joppie, patronul de la Café Lounge. Epkeen parcă în fața cafenelei, singura deschisă la ora aceea pe strada pustie.

O arie de *boeremusier*[43] se auzea în surdină. Ascuns după tejgheaua supra-încărcată cu ecusoane și brichete goale lipite în chip de ornament, Joppie vorbea în afrikaans cu o altă namilă cu ceafa lată, grațios ca o vacă în timp ce se cacă. Pereții erau împodobiți cu capete de antilope

springbok și oryx, înțepenite pentru totdeauna într-o expresie de indiferență suverană…

— Ce doriți? mârâi patronul.

Până și vocea lui purta cămașă în carouri. Epkeen ceru o cafea, în engleză, și se așeză la terasa care dădea spre strada principală. Bău apa caldă și neagră și așteptă să se deschidă magazinul de arme, ca să-și cumpere o pușcă de vânătoare și o cutie de cartușe.

Vânzătorul nu făcu nazuri văzând legitimația de ofițer de poliție.

— Un springbok v-a adus în halul ăsta? glumi tipul aruncând o privire spre crustele lui.

— Da, o femelă.

— He he!

Pe când el își aranja pușca în portbagaj, o gașcă de blonde îndesate în rochii cu volane ieșeau din biserică. Cafeaua îi rămăsese în gât, la fel ca ambianța orașului dezolant. Își reluă drumul, salutându-le pe majoretele grase cu un nor de praf.

Frontiera namibiană se afla la vreo șaizeci de kilometri. Brian opri Mercedesul în fața căsuțelor care țineau loc de birou și își destinse hoitul chinuit de drum.

Turiștii erau rari vara, când soarele ardea totul. Lăsă cuplul de germani în vârstă, în ținute de safari, în fața biroului pentru imigranți, își prezentă cererea agentului care se ocupa de ștampile și consultă registrul intrărilor: Neuman trecuse frontiera cu două zile mai înainte, la șapte seara…

Bucăți de cauciucuri explodate, o mașină spulberată, un camion de-a curmezișul drumului, un corp sub o pătură – șoseaua B1 care traversa Namibia era deosebit de periculoasă, în ciuda lucrărilor efectuate în ultimii ani. Epkeen făcu plinul de apă și de carburant la benzinăria din Grünau, mâncă un sandvici la umbra amiezii și împărți o țigară cu vânzătorii de mango toropiți sub pălăriile lor. Temperatura urca pe măsură ce pătrundeai în deșertul roșu. Oile se refugiaseră sub

copacii rari, camionagiii își făceau siesta la adăpostul osiilor. Îl sună pe Neuman pentru a cincizecea oară în dimineața aceea: abonatul tot nu se afla în aria de acoperire.

— Pe unde umbli, Dumnezeule…

Brian vorbea singur. Bărbații singuri fie vorbesc prea mult, fie tac ca peștii… O replică dintr-un film. Sau dintr-o carte. Nu mai știa… îi părăsi pe vânzătorii din satul cu colibe de chirpici de pe marginea șoselei și-și continuă drumul spre Mariental, patru sute de kilometri în linie dreaptă printre platourile scalpate de vânt.

În cuptorul namibian trăiau puțini oameni: descendenți ai germanilor care măcelăriseră triburile herero la începutul secolului trecut, azi reconvertiți la comerț sau activi în industria hotelieră, câteva triburi nomade, populația khoikhoi. Restul aparținea naturii. Mercedesul traversă câmpiile aride printr-o căldură de foc.

După informațiile fostei membre Inkatha, Terreblanche își stabilise baza într-o rezervație, lângă dunele din Sesriem. Nu avea să ajungă înainte de lăsarea serii… O locomotivă veche care trăgea după ea vagoane dezarticulate își suflă fumul negru la ieșirea din Keepmanshoop, apoi dispăru printre stânci. Kilometrii defilau, miraj permanent sub aburii asfaltului. Brian avea gâtul uscat, în ciuda litrilor de apă pe care îi băuse, și ochii ca trecuți printr-un uscător electric. Poliția de frontieră avea semnalmentele lui, Krugë putea să-i reproșeze că a acționat fără autorizație, dar lui i se rupea. Mercedesul, la turație maximă, încă rezista. După kilometrii parcurși ca printr-un furnal, Epkeen ieși de pe șoseaua accidentată și o luă pe drumul spre Sesriem.

Mai văzu doar antilope springbok stând fără teamă la umbra copacilor slăbănogi, un kudu mare care o zbughi când îl văzu și un puști pe bicicletă, care ducea pe portbagaj o sticlă de apă fiartă.

Ajunse la intrarea în Namib la primele licăriri ale asfințitului.

Biroul din Sesriem era fantomatic în anotimpul acela. Își dezmorți picioarele în curte, ceru informații funcționarului afabil care distribuia biletele de intrare în rezervație, dar în fișele lui nu apărea niciun „Neuman”.

— Am văzut doar turiști izolați, spuse el consultându-și registrul. Albi, preciză.

Epkeen își făcu din nou plinul de apă și de benzină, apoi se afundă în deșert. Ferma lui Terreblanche se afla la vreo cincizeci de kilometri, undeva în Namib Naukluft Park… Aruncă restul sandviciului pe covoraș și se mulțumi cu o țigară.

O coțofană ciugulea dintr-un șacal făcut terci, când Mercedesul părăsi porțiunea gudronată de drum. Dunele din Sossusvlei erau printre cele mai înalte din lume. Roșu, portocaliu, roz sau mov, nuanțele se schimbau în funcție de perspectivă și de soare. Un peisaj dantesc pe care abia dacă-l privea, având nasul în hartă. O luă pe drumul principal cale de vreo doisprezece kilometri, apoi se duse spre vest și încetini curând în fața unei bariere metalice.

Un panou în mai multe limbi interzicea accesul în zona împrejmuită pe kilometri întregi. Epkeen dărâmă gardul și porni pe drumul denivelat.

În văzduh era o furtună ca pe deasupra mării, brăzdând depărtarea cu semințe electrice. Ali avea două zile avans: ce făcuse în tot timpul acesta?

Nori nervoși trăgeau văluri de ploaie peste câmpia însetată. Brian zări în sfârșit o clădire la umbra dunelor, o fermă prelungită cu niște barăci din prefabricate.

Turma de antilope oryx care leneveau pe câmp o zbughi când vehiculul se opri la marginea drumului. Ferma, în depărtare, părea pustie. Luă binoclul din torpedou și inspectă locurile. Ferma se legănă o clipă în raza lui vizuală. Vântul îi iritase ochii, dar în vileag nu dădea nicio mișcare. Pe

cerul portocaliu se învârteau șoimi… Zări o pată pe drum. Un bărbat. Lungit, nemișcat. Un cadavru… Mai erau și altele lângă barăci, cel puțin șase, pe care se certau păsările; și încă unul, în curte…

*

Neuman și Terreblanche așteptaseră la umbra mașinilor calcinate, dar nu venise nimeni. Carnajul de la fermă, împușcăturile, explozia rezervoarelor, mașinile în flăcări, nimic nu atrăsese atenția. Dunele gigantice ascunseseră flăcările, noaptea, perdeaua de fum. Soarele se ridicase, un soare care ardea pielea, cocea tabla și interzicea staționarea prelungită. Așteptau, și nu sosea nimic. Nici avion de recunoaștere pe cer, nici nor de praf stârnit de vreo patrulă de paznici… Orizontul rămânea de un albastru cobalt pur, exasperant de gol.

O șopârlă galbenă se ascunse sub nisipul arzător.

— O să ne prăjim aici, prezise Terreblanche, sprijinit de Toyota înnegrită.

Din rană nu-i mai curgea sânge, dar pe fața lui roșie apăruseră crăpături adânci. Veninul păianjenului se răspândise în corp și începuse să-i paralizeze membrele. Căldura nu se domolea, în buzele crăpate i se încrustaseră boabe de nisip, iar în fundul ochilor gravita o licărire bolnăvicioasă – setea.

— Păstrează-ți saliva pentru proces, făcu Neuman.

— N-o să fie niciun proces… N-aveți nicio dovadă…

— În afară de tine… Gura!

Terreblanche tăcu. Antebrațul aproape că-și dublase volumul. Gaura se necrozase, pielea se îngălbenise în jurul înțepăturii, apoi se albăstrise. Neuman îl prinsese cu cătușele de caroserie, dar oricum nu era în stare să fugă. Umbra norilor se juca pe crestele dunelor fabuloase.

Nu se mai auzi nimic, doar liniștea nemuritoare pe deșertul nemișcat.

Așteptară iarăși, sub adăpostul lor improvizat, fără să schimbe un cuvânt.

Se înăbușeau ca într-o tigaie.

N-avea să vină nimeni.

Până și faptul că se aflau în rezervație era un secret. Nimeni n-avea să fie dat dispărut, căci Joost Terreblanche nu exista: se topise în haosul lumii. Își crease baza din Namibia cu complicitatea unor oameni care aveau grijă să nu-și bage nasul în afacerile lui, o ascunzătoare unde urma s-o facă pe mortul o vreme, până când povestea avea să fie uitată. Nimeni nu-și făcea griji pentru soarta lor. Fuseseră uitați pe fundul unei văi de nisip, într-un ocean de foc unde aveau să moară de sete.

Se lăsa seara.

Neuman avea gâtul plin de lame ascuțite. Își ridică trupul dureros și făcu câțiva pași. La umbra Toyotei, fostul militar abia mai reacționa. Avea gura ca un măr scofâlcit și trăsăturile unui gisant. Prea mult sânge pierdut. Stoc de salivă epuizat. Braț diform.

Neuman îl zgâlțâi cu piciorul.

— Ridică-te.

Terreblanche deschise un ochi, la fel de tulbure ca celălalt. Soarele dispăruse după creastă. Dădu să vorbească, dar scoase un șuierat abia perceptibil. Neuman îi scoase cătușele și îl ajută să se ridice. Terreblanche abia se ținea pe picioare. Îl privea amețit, de parcă nu mai era pe lumea asta… Neuman se întoarse spre est.

— O să facem o mică plimbare, anunță el.

Treizeci de kilometri peste dune: aveau o șansă să ajungă la fermă până în zori – o șansă dintr-o mie.

*

Epkeen cercetase clădirile și cadavrele împrăștiate pe jos. Nouă în jurul fermei, alte patru în dormitor. Toți paramilitari, doborâți cu gloanțe de calibru mare. 7,62, după bucata de oțel pe care o extirpase dintr-o rană. Calibrul unei puști Steyr.

Pista era bună, dar nici Terreblanche, nici Mzala nu se numărau printre victime. Fugiseră? Brian inspectase împrejurimile, dar vântul și furtuna șterseseră toate urmele.

Afrikaanderul își abandonă cercetările la căderea serii.

Anunță autoritățile locale despre carnajul care avusese loc la fermă și se refugie la Desert Camp, o cabană de la marginea rezervației.

Fiind vară, hotelul era aproape gol; își parcă mașina prăfuită în fața câmpiei imense și negocie cazarea cu micuța namibiană de la recepție. O piscină minusculă cu mozaic dădea spre deșertul roșu. Și corturile erau de calitate, corturi de stepă, din materiale ingenioase, cu bucătărie exterioară, baie marocană și multiple deschideri spre natura înconjurătoare. Brian făcu un duș rece și bău o bere uitându-se cum se lasă seara. Savana se întindea, fabuloasă, până spre munții ascuțiți ai Namibului… Ali era pe acolo, pe undeva…

Brian plecă de pe terasă și făcu câțiva pași spre deșert. În depărtare trecu un struț. Frânt de oboseală, se întinse lângă un copac uscat. Nisipul era moale sub degete, iar liniștea, atât de profundă, încât devora imensitatea… Se gândi la băiatul lui, David, plecat s-o facă lată la Port Elizabeth, apoi la Ruby, care lâncezea pe patul de spital… Nu știa dacă erau salvați, dacă virusul avea să sufere vreo mutație, dacă era supărată pe el. Chipul lui Ali îi invadă apoi gândurile… De ce nu-l anunțase? De ce nu-i spusese nimic?

Pe cer se iviră o sută, o mie de stele. Bătând din aripi, o bufniță se așeză pe creanga copacului uscat sub care se odihnea el: o pasăre de noapte cu penele albe strânse cu grijă, care îl privea fix cu ochii ei stranii… Se întunecase. O puzderie de stele se îngrămădeau de-a lungul Căii Lactee, iar stele căzătoare brăzdau cerul.

Brian rămase lungit, cu brațele întinse pe nisipul portocaliu și călduț, numărând morții: un șir care,

la fel ca el, plutea într-o nebuloasă…

— Unde ești?

De pe craca ei rahitică, bufnița nu știa. Se uita stoic la omul de jos.

Scurt moment de fraternitate: Epkeen adormi la lumina unei țigări de Durban Poison care, la capătul disperării, îl scufundă.

*

Luna îi îndrumase către orizontul amorțit, martor mut la drumul crucii lor. Terreblanche delira de ceva vreme, aproape în comă, tot mai palid sub astrul alb. O crustă gălbuie îi acoperise rana de pe braț. Mergea ca o marionetă șchioapă, cu ochii pierduți în fundul timpului. După patru ore de mers chinuit printre dune, fostul colonel se prăbuși.

Nu se mai putea ridica. Sângele pierdut, veninul păianjenului, ziua petrecută în deșert și mersul îl deshidrataseră de tot. Nu făcuseră decât câțiva kilometri. Ferma era încă departe, la celălalt capăt al nopții. Neuman încercă să-i spună ceva. Avea gâtul atât de uscat, încât din gură îi ieși un șuierat slab. La picioarele lui, Terreblanche aducea acum cu un bătrânel. Încercă să-l înviroreze, degeaba. Militarul nu mai reacționa. Buzele i se mișcau încă, crăpate de căldură.

Ali puse o cătușă la mâna lui Terreblanche, cealaltă la mâna lui și începu să-l tragă pe nisip.

Fiecare pas îi îndoia coasta ruptă, fiecare pas îl costa două vieți, dar zulusul ținea la hoitul lui: nu se mai ținea decât în hoitul lui.

O sută, două sute, cinci sute de metri. Vorbea cu el ca să-și facă curaj, vorbea cu mortăciunea ca să nu se mai gândească, nici la mama lui, nici la nimeni. Îl târî așa vreo două ore, cât de departe îl purtară picioarele, fără să se întrebe dacă Terreblanche mai respira. Ali urmărea o traiectorie imaginară. Dar forțele îi slăbeau. Cămașa, adineauri udă, acum era la fel de uscată ca pielea lui. Ali nu mai transpira. Nu se mai ținea drept pe picioare. Abia dacă rezista aplecat. Efortul îl

terminase cu totul. Coapsele îi erau bucăți de cristal. Gâtul, mai ales, îl ardea cumplit. Se clătina, de braț cu hoitul lui, cobora pantele, urca vârfuri, cădea de partea cealaltă, delirând. Hoitul lui era mort. Dus dracului. Îl mai târî câțiva metri, dar forțele îl părăsiseră de tot. Ali vedea dublu, triplu, nu mai vedea nimic. Ferma era prea departe. Gândea fragmentat. Zero salivă în gândurile lui. Zero ulei în motorul său performant.

Se lăsă să cadă pe versantul unei dune.

O liniște asurzitoare plutea deasupra deșertului. Ali abia distingea micii ochi de crom care-l priveau de pe bolta cerească.

— *Ți-e frică, zulus mic? Zi, ți-e frică?*

Nimeni nu știa. Nici măcar mama lui. Cadavrul tatălui său care trebuia dat jos, zdrențele de piele care trebuiau limpezite cu apă, Andy redus la o chestie neagră și contorsionată, înmormântarea, morții de plâns, *sangoma* ignorantă care-l tratase, fuga pe care o aveau de organizat… Nimeni nu știa ce-i făcuseră *vigilantes* în spatele casei. Corpul sfâșiat al tatălui său, lacrimile negre ale lui Andy, șortul lui pișat, mirosul de cauciuc ars, totul se întâmpla prea repede. *Vigilantes* care îi desfac picioarele în spatele casei, strigătele lui îngrozite, cei trei bărbați cu cagule care îi măcelăresc testiculele cu picioarele, câinii de război care se îndârjesc să-l lase impotent: filmul rulă pentru ultima oară pe ecranul negru al cosmosului.

Ali deschise ochii. Pleoapele îi erau grele, dar o senzație necunoscută de ușurătate îi cuprindea încet spiritul… Sfârșitul insomniei? Ali se gândi la mama lui, pe care-o iubea, o imagine cu ea fericită, râsul ei de oarbă, dar un alt chip invadă curând întregul spațiu. Zina, *Zaziwe,* visul comis de o mie de ori când, noaptea, mirosul ei de brusă îl învăluia și-l ducea cu ea departe de lume… O briză călduță netezi nisipul la poalele dunei.

Ali închise ochii ca s-o mângâie mai bine. Se sfârșise.

1
1
.

— Mi-ați văzut cumva copilul? Domnule… Mi-ați văzut copilul?

O bătrână în zdrențe se apropiase de pompele de benzină. Epkeen, care se prăjea sub tablă, abia dacă îi dădu atenție. Femeia khoikhoi venea din satul vecin, care avea cel mult douăzeci de colibe amărâte, fără apă și curent electric, aflate lângă benzinărie. Vorbea cu accentul specific limbii ei, o femeie fără vârstă, cu fața acoperită de nisip.

— Mi-ați văzut cumva copilul? repetă ea.

Epkeen ieși din letargie. Femeia ținea la piept o cârpă slinoasă și îl privea rugător… Namibianul de la benzinărie încercă s-o îndepărteze, dar femeia se întorcea de fiecare dată, ca și cum n-ar fi auzit. Se plimba așa toată ziua. Își legăna bucata de pânză spunând aceleași cuvinte, mereu aceleași, de ani întregi, fiecărui șofer care venea să facă plinul:

— Domnule… Vă rog… Mi-ați văzut cumva copilul?

Înnebunise.

Se spunea că femeia se întorcea de la fântână când văzuse babuinii răpindu-i copilul, care dormea în colibă. Oamenii din sat organizaseră imediat vânătoarea, căutaseră peste tot prin deșert, dar bebelușul nu fusese găsit niciodată, doar o bucată de scutec printre stânci. Bucata de pânză pe care o purta cu ea de atunci și pe care o legăna, ca să-și aline durerea…

Povești.

— Mi-ați văzut cumva copilul?

Pe Epkeen îl trecu un frison, în ciuda căldurii. Bătrâna khoikhoi îl implora cu ochii ei de nebună…

Primi un apel de la biroul din Sesriem: un paznic găsise două mașini calcinate în deșert și un corp uman, neidentificat…

*

Mașini 4x4.

Două grămezi de tablă în nisipul arzător din Namib Naukluft Park. Caroseriile se înnegriseră sub flăcări, dar Epkeen numără mai multe impacturi – gloanțe de calibru mare, dintre care unul perforase rezervorul Toyotei… Cadavrul zăcea la câțiva metri mai încolo, carbonizat. Un bărbat, după corpolență. Materialul hainelor se topise pe pielea umflată care, crăpând din cauza căldurii, făcuse răni pe care se certau animalele și furnicile. Un glonț îi perforase pieptul. Un bărbat de înălțime medie. Trebui să-i scoată cizmele ca să vadă că era un negru… Mzala?

Epkeen se aplecă asupra armei AK-47 de pe jos, lângă bucățile de metal, verifică încărcătorul: gol… Un fluierat îl făcu să ridice capul: paznicul care îl însoțea îi făcea semne din vârful dunei. Roy, un namibian guraliv cu zâmbet enigmatic, găsise ceva…

În miezul zilei, soarele zdrobea totul; Epkeen își aranjă șapca udă și urcă duna cu pași metodici. Greața îi cuprindea în valuri corpul slăbit. Se opri la jumătatea drumului, îi tremurau picioarele. Paznicul rezervației îl aștepta sus, ghemuit, impasibil sub vizieră. Ajunse și Brian, în sfârșit, amețit după urcuș. Pe jumătate acoperită de nisip, o armă, o pușcă Steyr cu lunetă de precizie…

Namibianul nu zicea nimic, cu ochii mijiți de lumina puternică a deșertului. Jos, caroseriile mașinilor păreau minuscule. Epkeen privea întinderea goală. O vale de nisip roșu, incandescent… Prinși în capcană, fără rețea și fără mijloc de transport, Neuman și Terreblanche plecaseră probabil pe jos și o luaseră peste dune ca să ajungă la drum. Vântul ștersese urmele, dar merseseră spre est, în direcția fermei…

•

Merseră aproape o oră prin cuptor, fără să dea peste vreun animal. Paznicul conducea cu mână sigură, în tăcere. Nici Epkeen n-avea chef de vorbă. Cu binoclul în mână, spiona crestele și rarii copaci pierduți în oceanul de nisip. Cer albastru-regal, pământ stacojiu și niciun suflet pe pământurile acelea pustii. Patruzeci și șapte de grade, atât arăta cadranul Jeepului. Căldura ștergea relieful, dansa în rotocoale tulburi în câmpul vizual al binoclului. Miraje suspendate…

— Șoseaua nu e departe, anunță Roy cu o voce neutră.

Jeepul hurducăia pe nisipul moale. Epkeen zări o pată neagră la dreapta, la vreo două sute de metri, pe versantul unei dune. Namibianul făcu imediat dreapta. Cauciucurile patinau; riscau să rămână blocați în nisip, așa că paznicul opri la poalele colinei.

Un nor de praf aspru trecu prin fața parbrizului. Epkeen trânti portiera, cu ochii ațintiți spre forma aflată puțin mai sus, pe jumătate acoperită de nisip… Urcă versantul, se apără de vântul uscat și arzător care îi biciuia fața și încetini curând, gâfâind. Nu era un singur om lungit pe dună, ci doi, unul lângă altul, cu fața spre cer… Brian urcă automat ultimii metri. Ali și Terreblanche zăceau pe nisip, cu hainele rupte, de nerecunoscut. Soarele le transformase cadavrele în două trunchiuri scofâlcite, două schelete rahitice pe care le devorase deșertul… Soarele îi băuse. Îi golise. Brian își înghiți saliva pe care n-o mai avea. Erau morți de câteva zile. Oasele ieșeau prin pielea uscată, fața lui Terreblanche se făcuse neagră, o peliculă de frunză moartă care trosnea sub degetele lui, și zâmbetul acesta hidos pe buzele zbârcite… Se copseseră. Până și oasele păreau să se fi micșorat.

Epkeen se aplecă asupra prietenului său și se clătină o clipă: Ali își ținea încă prada prinsă în

cătușe, la doar doi kilometri de drum…

12.

Nu avea să vină multă lume la funeraliile lui Ali.

Brian nu avea numărul Maiei – de fapt, nici nu știa cum o cheamă –, Zina plecase din oraș fără să lase vreo adresă, iar Ali nu mai avea familie. Trupul sosea de la Windhoek, cu un avion special. Epkeen urma să se ocupe de transferarea în ținutul zulus, lângă părinții și strămoșii lui, care, poate, îl așteptau undeva…

Vânătoarea de oameni pe pământ namibian fusese un fiasco. Neuman nu lăsase în urma lui decât morți, nicio dovadă a vreunei înțelegeri între industria farmaceutică și mafiile din țară. Krugë evitase, diplomatic, incidentul și nimeni nu dorea publicitate în jurul acestui caz. Corpurile lui Terreblanche și ale oamenilor lui rămâneau la dispoziția autorităților namibiene, care n-aveau să demareze nicio anchetă… Vinovăție, scârbă, Epkeen își predase insigna și tot ce ținea de ea. Își petrecuse viața de adult căutând cadavre, iar cel al lui Ali era picătura care umpluse paharul.

Se săturase. Preda ștafeta. De-acum încolo avea să se ocupe de vii. Începând cu David – întors de la bairam, fiul rătăcitor își deschisese e-mailul și sunase imediat…

Corupție, complicități, Terreblanche și comanditarii lui beneficiau de protecție la toate nivelurile, până la propriile linii telefonice nesecurizate. Înainte să plece spre casa lui Rick, Epkeen pusese la poștă unul dintre cele două stickuri USB, cu numele lui pe plic. Nu vorbise sub tortură. Nimeni nu știa de existența acestor documente. David avea să aibă timp să studieze pista, să-și consolideze ancheta și, mai ales, să-și

aleagă aliații. Un botez al focului, care poate că avea să-i împace…

Brian nu trebui să traverseze grădina. Claire ieși prima din casă, alergând, și se aruncă în brațele lui.

— Îmi pare rău… îmi pare rău…

Claire se agăța de el de parcă Brian ar fi vrut să fugă. Voia să-i spună că fusese nedreaptă cu ei, se gândea la asta de zile întregi, trebuia să vorbească cu ei, dar moartea lui Dan o lăsase fără glas, cu inima cârpită, iar acum era prea târziu… Prea târziu… Brian îi mângâie ceafa în timp ce ea plângea. Simți puful blond care creștea sub perucă și o strânse tare la piept. Și el tremura. De-acum erau doar ei doi…

Ridică fruntea femeii și îi șterse lacrimile cu mâna.

— Hai să mergem…

•

Soarele apunea încet peste Veld, dincolo de pista aerodromului. Nici Claire nu mai spunea nimic. Aștepta și ea, pe macadam, un semn din cer. Nuanțe de smarald alunecau pe firele de iarbă îndoite de vânt, câțiva nori roz se dilatau la orizont, dar nu apărea nimic. Brian se gândea la prietenia lor, la tăcerile lui, la pudoarea lui Ali față de femei, la privirea lui tristă când era surprins singur… Orice se va fi întâmplat, Ali murise cu secretele lui.

Epkeen ciuli urechea. Se iviră aripile ascuțite ale unui avion mic, punct de argint viu în asfințit. Claire își dădu la o parte șuvița care îi flutura pe obraz.

— Uite-l, spuse ea încet.

Zgomotul elicelor se apropie, mai surd. Așteptau lângă pistă, când se auzi o voce:

— Brian…

Se întoarse și o văzu pe Ruby. Avea blugi negri mulați, părul scurt și o tăietură lungă pe antebraț. Nu se mai văzuseră de la spital… O salută pe Claire din cap și înaintă timid:

— David mi-a zis… Despre Ali…

Ochii ei aveau culoarea Veldului, dar ceva se rupsese în interior. Brian nu întrebă ce. Ridicară capul spre cerul care, ca și Ali, dispărea necontenit. Avionul începuse coborârea și își îndreptă botul pentru aterizare. Ruby își strecură brațul pe după al lui Brian și nu-i mai dădu drumul. Părul scurt îi stătea bine. Blugii negri, la fel… Un val violent de tandrețe îl cuprinse și îl scufundă. Ruby tremura la brațul lui, dar coșmarul se terminase: nu avea să moară. Nu acum. Avea s-o apere el de virusuri, de ceilalți, de timp… Avea să-i spună despre Maria… Avea să-i explice… Totul… Avea să…

— Ajută-mă, Brian…

Bibliografie (selectivă)

Fassin, Didier (coord.), *Afflictions. L'Afrique du Sud, de l'apartheid au sida,* Karthala, Paris, 2004.

Houssay-Holzschuch, Myriam, *Le Cap, ville sud-africaine. Ville blanche, vies noires,* L'Harmattan, Paris, 1999.

Malan, Rian, *Mon coeur de traître,* Plon, Paris, 1990.

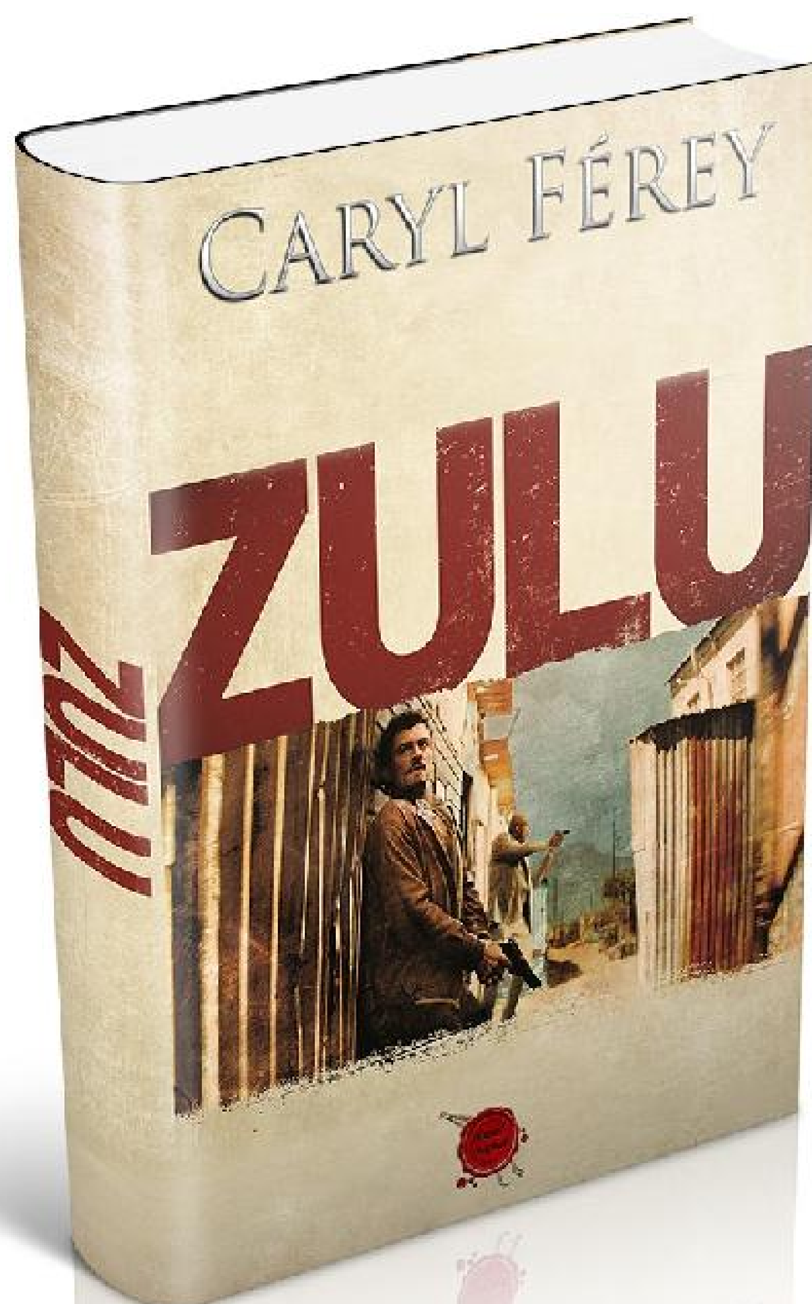
Mandela, Nelson, *Un long chemin vers la liberté,* Livre de poche, Paris, 1994.

Mzala, *Afrique du Sud. Buthelezi et l'Inkatha. Le double jeu,* L'Harmattan, Paris, 1993.

Mulțumiri

Autorul ține să le mulțumească din inimă documentariștilor săi, Alice, Aurel și Zouf, dar și lui Corinne de la Noir'Rôde[44] pentru informațiile științifice din această carte.

Mulțumiri și lui Christiane, pentru gimnastica în Africa australă.

CARYL FÉREY
ZULU
ZULU

[1] Bici.

[2] *Township* (în original), zonă de la periferia orașelor sud-africane, adesea subdezvoltată, cu populație de culoare. (N. t.).

[3] Enclavă „rezervată” negrilor în perioada apartheidului.

[4] *Bass*: de la *boss,* „stăpân”.

[5] Casă mică din materiale solide, construită astfel încât să poată fi mărită.

[6] Gangsteri din suburbie.

[7] Un rand = aproximativ cincisprezece eurocenți.

[8] În 1983, președintele Botha a extins drepturile metișilor și ale indienilor, dar nu și pe cele ale negrilor, care au văzut în acest lucru o insultă.

[9] Vehicule blindate folosite în timpul apartheidului.

[10] Iarbă locală.

[11] Poliția sud-africană.

[12] *Native Land Act,* care acorda populațiilor autohtone 7,5% din teritoriu, a pus bazele apartheidului.

[13] Adepți ai întoarcerii în Africa.

[14] Tabără securizata, concept-cheie al mentalității afrikaander.

[15] Cuvânt care desemnează engleza puerilă a servitorilor.

[16] Partidul Național, aflat la putere sub apartheid, a decretat unele legi favorabile metișilor în detrimentul negrilor; majoritatea au continuat să îl voteze pe el, nu ANC (African National Congress – n. r.), de teamă să nu fie discriminați.

[17] Nume dat metișilor din regiunea Capului, de etnii diferite.

[18] Acoperământ din piele.

[19] Organizație zulusă fondată în 1975 ca grup paramilitar care lupta pentru o democrație non-rasială. (N. r.).

[20] „Așa suntem noi, zulușii”.

[21] Afrikaner Weerstandsbeweging („Mișcarea de rezistență a afrikaanderilor”), organizație paramilitară separatistă de extremă dreaptă. (N. r.).

[22] Nume dat construcțiilor improvizate.

[23] Pentru a facilita o tranziție „în liniște”, funcționarii albi din timpul apartheidului au fost menținuți pe posturi cinci ani.

[24] Bere artizanală foarte amară.

[25] Grătar.

[26] Macetă.

[27] Milițieni care operau în bantustane în numele șefilor locali cumpărați.

[28] United Democratic Front, una dintre cele mai importante organizații antiapartheid. (N. r.).

[29] În anii 1980 au fost de trei ori mai multe crime interetnice decât victime ale gloanțelor poliției.

[30] În 1996, la îndemnul lui Desmond Tutu, călăii apartheidului erau invitați să povestească violențele comise de regim, în schimbul unei amnistii.

[31] Prim-ministru al unui trib, păstrător și exeget al *Mthetwa,* legile tribale.

[32] Africa de Sud cheltuia pentru un student alb de cinci ori mai mult decât pentru un metis și de zece ori mai mult decât pentru un negru.

[33] Vopsea violetă folosită în Africa pentru tunurile cu apă.

[34] „Bătaie de cafru” în afrikaans.

[35] Unități de autoapărare din bantustane.

[36] Cuvântul desemnează, în același timp, un stil muzical și un stil de viață; este folosit și drept insultă.

[37] Médecins Sans Frontières. (N. t.).

[38] Oamenii trebuiau să pună mâna într-un detector de cerneală, ca să se verifice dacă votaseră deja.

[39] Nume afectuos dat lui Nelson Mandela.

[40] Armata engleză era considerată cea mai bună armată din lume.

[41] Criminalii care executau pedepse lungi erau eliberați cu promisiunea de a li se anula sentința dacă îi omorau pe membrii UDF în timpul raidurilor operate în suburbii cu ajutorul poliției.

[42] „Mulțumesc”.

[43] Muzică tradițională bură.

[44] Asociație pentru promovarea romanului polițist. (N. t.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
PARTEA A DOUA
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
PARTEA A TREIA
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.

PARTEA A DOUA
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

PARTEA A TREIA
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
1. 5
2. 8
3. 18
4. 29
5. 43
6. 59
7. 71
8. 88
9. 102
10. 124
11. 126
PARTEA A DOUA 138
1. 139
2. 142
3. 149
4. 166
5. 178
6. 193
7. 196
8. 211
9. 229
10. 242
PARTEA A TREIA 252
1. 253
2. 261
3. 273
4. 289
5. 301
6. 312

7. 323
8. 333
9. 343
10. 356
11. 365
12. 369